

குதம்பம்

சாவணபவமாலைமும்,
நல்லை
நானமணிமாலைமும்.

இவை

பாழப்பாணத்து கல்லூர்

கொக்குவில் குதாசர்

முநீமன் ச. சாரத்தின முதனியார்

அவர்களால்

இயற்றப்பெற்றது.

கொக்குவில்

சி. காசிபிள்ளவள உபாத்தியாயரால்

பாழப்பாணம், கொக்குவில்

சோதிடப் பிரகாசயத்திரசாலை

பதிப்பிக்கப்பெற்றது

விபகிஷு காக-சீ.சீ.

விலை ரூபாய் 15.

GF
O. Ma. Sora
2025

உ
சிவமயம்.

சரவணபவமாலை.

காப்பு.

வானாடர் போற்றுமத வாரணத்தான் ஆரணத்தான்
தானே யெனக்குச் சரண்.

நூல்.

அன்புருவாய் என்றும் அடியார் அகத்துறையும்
என்ப சரவண பவன்.

ஆதார மாடுக ஆறுதலந் தோறுறையும்
தாதா சரவண பவன்.

இமையத் தனிமுதல்வி யெம்பெருமா னுப்பண்
அமையுஞ் சரவண பவன்.

ஈசனுதற் கண்மார்பத் தெஞ்ஞான்றுஞ் செம்மாநது
வாசஞ் சரவண பவன்.

உள்ளக் கமலத் தெளித்துவினை யாட்டபரும்
கள்வன் சரவண பவன்.

ஊனாகி யூனு ஞாயிர யுமிர்க்குயிராய்
ஆனான் சரவண பவன்.

எங்கெங்கும் தானும் இயங்கு விலைபொருளாய்த்
தங்கும் சரவண பவன்.

வகனாய் யாவு மிரண்டற் றகிலநிலை
ஆகும் சரவண பவன்.

கிங்கரனும், கீம்முதலும் ஆங்கோ ருருக்கொண்டு
தங்குஞ் சரவண பவன்.

- ஒன்றாய் உலகுக குயிராய்ப் பிறிதாகி
நின்றான் சரவண பவன். கடு.
- ஓங்கார மோர்முகமா யோங்காரத் துள்ளொளியாய்
நீங்கான் சரவண பவன். கக.
- ஒளவிய மற்றுங்கே அருள்பயிலு நெஞ்சத்தை
வெளவுஞ் சரவண பவன். கஉ.
- அஃகு மமர ரஞ்ரொழிப்பக் கைக்கெ ண்டான்
எகிகஞ் சரவண பவன். கஃ.
- கண்டு பிறர்க்குரையாக் கற்புடைபார்க் காரருளின்
கொண்டல் சரவண பவன். கௌ.
- ககரங் ககரத்தை டட்டாங் குயிரைத்
தகையுஞ் சரவண பவன். கரு.
- சங்கத் துயர்புலவ னான தமிழணங்கு
பொங்கச் சரவண பவன். ககௌ.
- ஞமனோ டவன்தூதர் நாடாது காக்கும்
தமரைச் சரவண பவன். கௌ.
- இடங்காலம் என்றிவற்றின் எல்லை தனக்குள்ளே
அடங்கான் சரவண பவன். கஅ.
- இணங்கி யியக்கி யிருள்கடிவா னெம்மைப்
பிணங்குஞ் சரவண பவன், ககௌ.
- தந்தையும் தாயும் தமரும் அருட்குருவும்
கந்தன் சரவண பவன். உ௦.
- நன்மை பெருக்கி நவைகருக்கி யாண்டருளும்
தன்மை சரவண பவன். உ௧.
- பல்லா ருயிரைப் படிமுறையி னீடேற்றும்
தொல்லோன் சரவண பவன். உஉ.

- மற்றாரு மில்லா வறியோர்க் கொருதுணையா
யுற்றான் சரவண பவன். ௨௩.
- இயல்பு திரியாமல் எக்காலும் எத்தொழிலும்
அயர்வன் சரவண பவன். ௨௪.
- அரணைப் பரம்பொருளென் றையமழக் காட்டும்
குரவன் சரவண பவன். ௨௫.
- இலகுமெழிற் சந்நிதியில் எத்தொழிலு நீடக்
குலவும் சரவண பவன். ௨௬.
- வற்று வருட்சலதி வாடித் தளர்வேற்குக்
கற்று சரவண பவன். ௨௭.
- அழல்துதற்கட் டோன்றி யவநரித்த சோதி
மழலை சரவண பவன். ௨௮.
- இளமையெழின் மாட்சிதரு மீராறு தோளான்
குளகன் சரவண பவன். ௨௯.
- அறநீர்மை சூன்ற அருட்பெரியார் தம்மை
மறவான் சரவண பவன். ௩௦.
- அனகன் சூமரேசன் ஆருயிரை நீங்கா
நினைவன் சரவண! பவன். ௩௧.
- கற்றார் கனிசசமாக் காதலிக்க வாறுமுக
முற்றான் சரவண பவன். ௩௨.
- காரியலு மஞ்ஞைக் கலாபமிசை பூர்ந்தருளும்
சீரன் சரவண பவன். ௩௩.
- கிராதப் பிராட்டி கெஹமாது பாங்கின்
'விராவுஞ் சரவண பவன். ௩௪.
- கிண்டு கிரவுஞ்சந் கேதம் புகுக்கிடவேல்
கூன்ருஞ் சரவண பவன். ௩௫.

குன்றந், தொறுமாடல் கொண்டுவினை யாட்டயரும்
என்றும் சரவண பவன்.

h 4

கூசா தடியார் குறைதவிர்த்தாட் கொண்டருளும்
ஆசான் சரவண பவன்.

h 6

கெட்டாருந் தன்னைக் கிளத்தி னவர்பிரிய
வொட்டான் சரவண பவன்.

h 8

கேள்வி முயன்றார் கிரமந் தவர்தடையுந்
வாழ்வு சரவண பவன்.

h 10

கைலாய நாதன் கவுரி யருட்சேய்
மயிலான் சரவண பவன்.

h 12

கொல்லா விரதநெறிக் கொள்கையினூர்க் கீயுநலம்
எல்லாம் சரவண பவன்.

h 14

கோல மயிலுகைத்துக் குப்புறுமாற் கூற்றுவரும்
காலம் சரவண பவன்.

h 16

கௌமார தந்திரத்திற் கண்டாங் கிறைஞ்சுநர்க்கும்
பெம்மான் சரவண பவன்.

h 18

சத்தன் சிதானந்தன் சாட்குணன் றுரகத்துக்
கத்தன் சரவண பவன்.

h 20

சாவும் பிறப்பு மறுத்தான்வந் தெமலுளத்தில்
மேவுஞ் சரவண பவன்.

h 22

சித்தந் தெனியச் சிவநாம நாதத்தந்தான்
அத்தன் சரவண பவன்.

h 24

சீரலைவாய் பாசந் திருகும் பதியான
ஊரன் சரவண பவன்.

h 26

சுத்தநிலைக் கப்பாற் சுகாதீத வாழ்வருளு
முத்தன் சரவண பவன்.

h 28

சூரரொரு மூவர்தமைத் தொன்னு ளடர்த்தபெரு
வீரன் சரவண பவன்.

சக.

செந்தி பரங்குன்று திருவாவி நன்குடிவாழ்
கந்தன் சரவண பவன்.

ரு0.

சேணுலவு குன்றந் திருவேர கஞ்சோலை
வாணன் சரவண பவன்.

ருக.

சைவமறைப் பைங்கூழ் தழைப்ப வருண்மாரி
பெய்வன் சரவண பவன்

ருஉ.

சொல்லும் பொருளுமெனத் தோன்ற துலகனைத்தும்
புல்லும் சரவண பவன்.

ருங.

சோகமாம் பாவனையாற் தொன்னெறியி னத்துவிதன்
ஏகன் சரவண பவன்.

ருச

சௌமந் திரத்திற் றகையுந் திருவருளான்
பௌமன் சரவண பவன்.

ருரு

ஞமலி குரைத்தாங்கு நான்மிகற்றத் தான்கேட்டு
அமர்வன் சரவண பவன்.

ருங

ஞான விளக்கேற்றி நாடுநர்க்குத் தானருளும்
மோனஞ் சரவண பவன்.

ருள.

ஞிமிறு படர்ந்திசைத்து நீடக் கடம்பணியும்
அமலன் சரவண பவன்.

ருஅ

ஞெகிழஞ் சிறுசதங்கை நின்றிசைப்ப வாடி
மகிழுஞ் சரவண பவன்

ருக

ஞெயத் தழுத்தி நினைப்பு மறப்பறுக்கும்
நாயன் சரவண பவன்.

ரு0

ஞைஞையென் நென்னை நகைப்பார் தமக்கிடமாய்
வையான் சரவண பவன்.

ருஈ

ஞொள்ளி யலமந்து நோவுற்றயர்ந்தேனை

வெள்கான் சரவண பவன்.

௬௨.

தர்முணர்ந்தார் தம்மைத் தனக்குட் கரந்தருளும்

செம்மல் சரவண பவன்.

௬௩

தானே தனக்குத் தலைவன் தனிமுதல்வன்

கோனாஞ் சரவண பவன்.

௬௪.

கிருவாவி நன்குடியிற் தேவரொடு மூவர்க்

கருளும் சரவண பவன்.

௬௫.

தியுருவாய்த் தோன்றித் திரைபெறிநீர்க் கங்கைபுகுந்

தேயுஞ் சரவண பவன்.

௬௬.

தும்பிமுக னைக்காட்டித் தோய்ந்தான் குறமானே

நம்பி சரவண பவன்.

௬௭.

துயன் அடியேன் துயரஞ் சகியாத

நேயன் சரவண பவன்.

௬௮.

தெளியேன் நிலையில்லேன் சிற்றறிவி னேற்கும்

எளியான் சரவண பவன்.

௬௯.

தேவர் தமைக்காப்பச் சேனைப் பெருந்தலைவன்

ஆவன் சரவண பவன்.

௭௦.

தையலார் ஓரிருவர் தம்மூ டமர்த்தருளும்

ஐயன் சரவண பவன்.

௭௧.

தொல்லா ரணமும் தொடர்பரிய சேவடி யான்

நல்லான் சரவண பவன்.

௭௨.

தோற்ற முடிகில்லான் சுப்பரமண்புன் கலக்கும்

கூற்றஞ் சரவண பவன்.

௭௩.

தெளவன தணத்தகலத் தானனிக்ஞந் தன்னருளின்

செவ்வி சரவண பவன்.

- நம்பினைநைக் னுகவிடா நநஸ்வசயக் கரிமுகத்தன்
தம்பி சரவண பவன். எரு.
- நாக விஹவிதனை நாகத்து வேட்டனித்தான்
பாகஞ் சரவண பவன். எக.
- நிகமா கமம்பரவி நின்றுதனைக் காட்டும்
பகவன் சரவண பவன். எஎ.
- நீக்க மறவென்னுள் நின்ற அருள்புரியும்
ஆக்கம் சரவண பவன். எஅ.
- நுண்ணியதின் நுண்ணியா நோக்கமகத் தின்மகத்தாம்
அண்ணல் சரவண பவன். எக.
- நூலுணர்விற் கெட்டா நொடியின் அகத்தன்பிற்
சாலும் சரவண பவன். அ0.
- நெக்குருகு மன்பர் நினைவு டழுந்தியவர்
துய்க்கும் சரவண பவன். அக.
- நேமியான் கஞ்சன் நிலையுற் றிடவருளும்
சாமி சரவண பவன். அஉ.
- நையுமிழ யொன்றோ நாநா வகைதீரச்
செய்யும் சரவண பவன். அஉ.
- நொந்து மனம்வாடி நுடங்குணர்க்குத் தான்பரியும்
எந்தை சரவண பவன். அச.
- நோற்றல் புரியேன் நொடிக்கோர் பவம்புரிவேற்
கூற்றஞ் சரவண பவன். அரு.
- பலவாஞ் சமயப் பகுப்பினர்க்குந் தேவன்
அலனோ சரவண பவன். அக.
- பாவம் பணிகுசப் பண்ணிடினும் தான்குசான்
தேவன் சரவண பவன். அஎ

பிரமற் சிவறலீட்டிப் பேருலகைத் தான்படைத்தான்
பரமன் சரவண பவன். ௮௮.

பீசு முதற்பொருளைப் பிரமர்க் கறிவுறுத்தான்
நசன் சரவண பவன். ௮௯.

புராரி யகத்தியற்குப் போத உபதேசக்
குரவன் சரவண பவன். ௯௦.

பூதங்க ளைந்தாய்ப் பொருதுமதி புற்கலராய்
நாதன் சரவண பவன். ௯௧.

பெண்ணுண் அலியென்னுர் பேதங் கடந்த அருள்
வண்ணன் சரவண பவன். ௯௨.

பேர இமம்பைப் பெரும்பிறவி நோயறுக்குள்
சீரான் சரவண பவன். ௯௩.

பையு னுழந்தார் பருவலைப் போக்கியருள்
செய்யுஞ் சரவண பவன். ௯௪.

பொல்லா தவர்க்குப் பொல்லானு னெனினுர்நனி
நல்லான் சரவண பவன். ௯௫.

போதன் அரிமுதலாம் புங்கவர்கள் ஏத்துபாஞ்
சோதி சரவண பவன். ௯௬.

பொளவத் தெழுந்த பராரையிரு கூறுக்கும்
தெவ்வன் சரவண பவன். ௯௭.

மனாதிபுல வேட்டுவர்பால் வள்ளிதனை மீட்டான்
அனாதி சரவண பவன். ௯௮.

மாண்பே ருருக்கொண்டான் வானவருந் தானவனுய்
காண்பான் சரவண பவன். ௯௯.

மிடியுமுந்த கீரன் வியந்தமிழ்கேட் டாண்ட
கடவுள் சரவண பவன். ௧௦௦.

மீதுயருஞ் சேவல் விளங்கு நெடுந்துவசன்
ஆதி சரவண பவன்.

14225

க04

முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொருளாய்
மன்னும் சரவண பவன்.

க0௨

மூவா னெனைத்து முடிவிடமா நின்றவற்றை
மேவான் சரவண பவன்.

க0௩

மெய்பறிவுக் கல்லால் விகசிதமா காதமுரு
கையன் சரவண பவன்.

க0௪

மேலை வினைப்பகைக்கு வேலா யுதமெடுத்த
கோலன் சரவண பவன்.

க0௫

மையார் களத்தான் மங்கை யுமைபயந்த
மெய்யான் சரவண பவன்.

க0௬

மொழியின் மனத்தடங்கான் மூவாத சீர்த்தி
வழியுஞ் சரவண பவன்.

க0௭

மோகமதங் கொண்டார் மும்மைலுங் காண்பரிய
ஏகன் சரவண பவன்.

க0௮

மௌன குருவாகி வாழ்வுற்று னேரகத்திற்
சௌநம் சரவண பவன்.

க0௯

யமனார் தமக்கஞ்ச மாங்கவரைக் காண்பான்
றமனஞ் சரவண பவன்.

க௧0

யாவையுந் தானுகி யவையல்லவுமாய் அப்பாலார்
தேவன் சரவண பவன்.

க௧௧

யுகத்தானொரு நூற்றெட்டுக் கும்பர்தமைக் காய்ந்தாற்
செகுத்தான் சரவண பவன்.

க௧௨

யுகத் துணுகி யுணர்வரிய மெய்ஞ்ஞான
தேகி சரவண பவன்.

க௧௩

யோகியர்த முள்ளத் தொளிவாய் விளங்குமனு
போகி சரவண பவன்.

க௧௪

யௌவனச் செம்மேனி யிலகுந் திருநீற்றுச்
சைவன் சரவண பவன். ககரு.

ரத்தினசிம் மாசனத்தி லேந்திழையார் பாங்கமரும்
சத்தன் சரவண பவன். ககசு.

ராக்கதரைப் போக்கி யிமையோர்க்குத் தன்கருணை
தேக்குஞ் சரவண பவன். ககஎ.

ரிடபத் துமையா னெடுத்துரைத்தா ளீசன்
புடையிற் சரவண பவன். ககஅ.

ரீங்காரம் பாடி யீண்டுங் கடப்பகல
ரீங்கான் சரவண பவன். ககசு.

ருத்திரரைக் கையி லுறுபடையாக் கொண்டமந்தான்
சத்தன் சரவண பவன். கஉ௦.

ரூப னரூப னுரூபா ரூபனருட்
சோபன் சரவண பவன். கஉக.

ரேணு வளவன்பை யெல்விற் பெரிதாக்குப்
தானு சரவண பவன். கஉஉ.

ரோக மலப்பகையை யுண்ணின் றறுக்குமருட்
டாகி சரவண பவன். கஉங்.

ரௌரவத்தி லென்னை யிடருழக்க வையானங்
கொரி சரவண பவன். கஉச.

லம்போ தரனுக் கிளவலா வந்துதித்தான்
சம்போ சரவண பவன். கஉரு.

லாலி இசைபாடி யேந்திழையார் ஆடவருட்
காலும் சரவண பவன். கஉசு.

லிங்கந் தொறுந்தயிரி நெய்போ லியைந்தெமக்காத்
தங்கும் சரவண பவன். கஉஎ.

லீலா வினோத மிழைத்தெயினர் தங்குமுவுட்
சாலும் சரவண பவன். கஉஅ.

லெட்சத்தொன் பான்வீர ரேத்த வெடுத்தணிந்தான்
வெட்சி சரவண பவன். கஉக.

லேச நெறியா னிடரொழிக்கு மன்பர்தமக்
கீசன் சரவண பவன். கஉ௦.

லோபமொடு காம முறுத்தவழிந் தேற்கனு
தாபன் சரவண பவன். கஉ௧.

லௌகிகத்தி னுழந்தார்க்கு லௌகிகனு நின்றவரை
வெளவுஞ் சரவண பவன். கஉ௨.

வல்வினையை நச்சி வருபயனுக் கஞ்சமெனை
வெல்வன் சரவண பவன். கஉ௩.

வானாட ரேத்தெடுப்ப மண்பரித்துப் பாண்டியவேந்
தானான் சரவண பவன். கஉ௪.

விழைவுழியுந் தன்னருளை வெவ்வினையைச் செய்வேற்குக்
கழைகண் சரவண பவன். கஉ௫.

வீரவா கெண்மர்தலை வீக்குகழற் பின்னவராச்
சாருஞ் சரவண பவன். கஉ௬.

வெம்போர் முகத்தேற்று வீரனைவென் றுட்கொண்டான்
அம்பாற் சரவண பவன். கஉ௭.

வேலந் குசங்குவிசம் வேறு படைபரித்த
கோலன் சரவண பவன். கஉ௮.

வையமிசை பெங்கு மற்றோர் துணையறியேற்
கையன் சரவண பவன். கஉ௯.

வெளவு மிடியுழப்ப வாடியலந் தேற்கருளின்
பெளவஞ் சரவண பவன். க௪௦.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நல்வல நான்மணிமாவல.

காப்பு.

செந்தா திறைக்குமலர்த் தேம்பொழில்குழ் நல்லைவரு
கந்தா வுனது கழலிணைக்கீழ்—அந்தாதி
மாண்புதரு நான்மணிப்பா மாலைபுனைந் தேத்தநல்கும்
காண்பரிய முன்னோன் கழல்.

நேரிசை ஆசிரியப்பா.

அம்புலிகங்கை யசைந்தரவாடச்
செம்பொனம்பலத்துச் சேணுறவிளங்கி
ஈதஞ்சலியாக்கிர பாதர்கண்குளிர
இடம்பெறுமடந்தை இடத்தருணோக்கி
ஐவகைலீலை யருணடம்புரியுஞ்
சைவசிகாமணி தனிப்பெருநாட்டத்
தொளிப்பிழம்பாக வுதித்தருள்குமர
அளிக்குலமையுற் றரற்றிடவிருண்ட
மைதிகழ்குழலாண் மடித்தலத்திருந்து
மெய்தவழ்வேத விருத்திசெய்குதலைச
செய்யவாபிதழ்ச் சேயிளங்குரவ
துய்யமாமறைக டுருவியுங்காணாத்
திருவடிமலர்க்குச் சிறியனேன்செப்பும்
ஒருமுறையீண் டெவந்துகேட்டருள்க
மற்றியானிந்த மகிதல மதன்கட்
பெற்றுளபேரோ பிணியலாதில்லை
இம்மிடியனைத்து மீசநின்கருணைச்
செம்மையாலன்றித் தீர்வதுமில்லை
தண்ணளியதுதான் தமிழனேனியற்றும்
புண்ணியமின்றேற் புகுவதுமில்லையாம்

ஏ லுறுபுண்ணிய மெள்ளளவேனுமென்
 பா லுறுலீலையாற் பகவனேயினியான்
 செய்வதெனந்தோ சிறியனேனீண்டைக்
 குய்வதுமுளதோ வுனதுவான்கருணை
 பொங்கித்ததும்பிப் புரள்வுறுமதனுள்
 இங்கெட்டுணைதான் எனதுபுன்செயல்களை
 நல்வினையாக்குமா நல்கிநல் லூரிடைச்
 செல்குநரடையுந் திருவருட்பேறு
 தகுதியாலடியேன் சகத்தில்
 மருவிடுமிடியெலா மறிந்துநீங்கிடவே.

நேரிசை வேண்பா.

நீங்கா தெவர்க்கு நெடுந்துர மாகிநிற்கும்
 ஓங்கார மூலத் துயர்பொருளே—காங்கேயா
 நல்லார் தொழுதேத்து நல்லைப் பதியமரும்
 தொல்லோ யழித்தாடுயர்.

கட்டளைக் கலித்துறை.

துயரப் பெருங்கடற் குறையி னெற்றுண்டு சோகத்தினால்
 அயர்வுற்று மாழ்கி யறிவிழந் தேயல மந்தழியும்
 கயவர்க்கு னீசன் எனையா தரிப்பக் கருதுவையோ
 நயமொய்த்த பாவல ரேத்துகந் தானல்லை நாயகனே.

விருத்தம்.

நாயக மாகி யமரரை யளிக்கு
 நாதனே நான்மறைக் குரிய
 துயரேத் தெடுப்பத் தொல்லைநாட் கேதீச்
 சுரத்தமர் சுயம்புமுன் றந்த
 பாயபே ரஞ்ஞிற் பெளவமே நல்லைப்
 பதியமர் பரஞ்சடர்க் கொழுந்தே
 தீயனே னெனது குறைமுடித் தருளத்
 திருவுள மிரங்குதல் வேண்டும்.

MAHAMAHOPADHYAYA

நேரிசை ஆசிரியப்பா.

வேண்டுநர்வேண்டு வ வேண்டியாங் களிக்கும்
மாண்டகுபேரருள் வள்ளலேதமியேன்
சின்னடிபணியேன் நினைவலஞ்செய்யேன்
உன்னடிச்சேவை யுளத்திலுங்கருதேன்
ஆதலினென்னை அலமரவிட்டு
நீதியிற்பிறழ்ந்த நெறியினரேனுமுன்
பாதபங்கயக்கீழ்ப் பத்திமைகாட்டும்
வதிலார்தமக்குமற் றின்னருள்புரிவையேல்
மற்றுநானுய்யும் வழியுமொன்றுண்டோ
கற்றவருவப்பக் காசினியதன்கண்
நீதியுமறியேன் நேசமும்புணரேன்
சோதியேயுனக்குத் தொழும்பனென்றொருபேர்
போலியினுடிப் புவிபெலாமிகழ
மாலுனுகின்றேன் வளந்திகழ்நல்லைப்
பதியிடங்கொண்டு பாரகமனைத்தும்
கதிபெறுநடனங் காட்டிடுவள்ளல்
உன்றிருவருளி னுறுதியைநாயேன்
இன்றிதுவாமென இயம்பிடவற்றோ
இரப்பவர்க்கீயு மியல்பினையாதலின்
உரைப்பருமுனதருட் குரிமைதந்தருளி
ஐயனெயென்மிடி யகற்றுதலுன்
செய்யபேரருட் டிருவடிப்பரமே.

நேரிசை வேண்பா.

பரனே பரநாரி பாலகா பாணி
தரனாக வந்தளித்த சாநீ—குரவோடு
குல்லைமா லதிவருளங் கோங்க டனிபுடைசூழ்
நல்லை முருகேசா நம.

கட்டளைக் கலித்துறை.

நமனோ டெதிர்த்துச் சமராடி வெல்வரிந் நானிலத்துத்
தமராய நீசர் பகைகுது வஞ்சகர் தாமிரிந்து
கமரீ னெறிப்படர்ந் தோடிடக் காண்பரங் கந்தனுயர்
அமரேச நல்லைப் பதிவாழ் குமரனுக் கன்பர்களை.

விருத்தம்.

அன்பகந் ததும்ப விருகணீர் சொரிய
 வானந்த வாரிதி படிந்தே
 எண்புறெக் குருக வனலிடைப் பட்ட
 விழுதென வுளமிகக் கரைய
 கொன்பயி லயில்வேற் குமரனை நல்லைக்
 கோயிலிற் கண்டுகை தொழுதால்
 என்பெற லரிதா மிம்மையே மறுமை
 ஈரிடத் தினிலுமிங் கெவர்க்கும்.

நேரிசை ஆசிரியப்பா.

எவரெவர்தமக்கு மினியபேரநுள்
 அவரவர்தகுதிக் கமைந்தவாறளிக்கும்
 பன்னிருகரத்துப் பகவனேதமியேன்
 நின்னருட்கிலக்கா நெறியலனேனும்
 திசையிசைபோக்கிச் செலுத்தியகீரன்
 நசையினர்க்கார்த்து மிசைபேராள
 அலர்ந்தோர்க்களிக்கும் பொலம்பூட்சேயென
 நிலந்தோயநின்னை நித்தலுமிறைஞ்சப்
 போற்றிடுமாற்றால் புகல்பிறிதறியா
 ஆற்றருமிடியினே னலக்கணுக்கிரங்கி
 தேவநின்றிருவருட் டிறத்தொருசிறிது
 பாவியேற்கின்று பணித்திடல்வேண்டும்
 பசசைமாமயிலிற் பவனிகொண்டிலவி
 நச்சிபதெய்வ நாயகிசுறமகள்
 இருபுறந்தழுவ வெல்கமீதெடுத்து
 பொருவருமாறு புண்ணியவதனமும்
 பன்னிருகையும் பவளவாய்மலரும்
 முன்னியவிழித்துணை மூவிரண்டொருசெவி
 அத்தொகையமைய வருளுருத்தாங்கி
 வித்தகவிநோத விழுத்தகுநல்லூர்க்
 கோயில்கொண்டருளும் குமரநாயகனே
 தாயிலார்தமக்குத் தாபெனவிளங்கும்
 சுப்பிரமணிய சுவாமீஇ
 இப்போதடியேற் கிரங்குதிஇனிதே.

நேரிசைவெண்பா.

தேன்பிலிற்றுங் கொன்றைமலர் செங்கடம்பி னிற்புரள
வான்பிலிற்ற வையன் மடியேறி — கூன்பிலிற்றி
வேதத் துறையுரைத்த வித்தக வீரநல்லூர்ப்
பாதந் தொழநான் பணி.

கட்டளைக் கலித்துறை.

பணியாக நாக மணிந்தானும் பங்கிற் பராபரையும்
இணையாக மேவி விடைமே விவாந்தெழ விரநடுவே
மணியார மாட மதலையின் மேவி வரும்பவனி
அணிகூர நான்கண் டிறைஞ்சுவ னோநல்லை யாரமுதே.

விருத்தம்.

அறுமுகந் ததுப்பு மளியினுக் கெளியே
னருகனோ வாருயிர்த் தொகுதி
நெறிமுறை யொழுகா திழுக்கினு மவரை
நித்தனின் னருட்குண மன்றால்
வறிதெனைப் பலவா மன்மிடி யொறுப்ப
வாடினேன் மற்றவை யொழித்துச்
சிறிதருட் பார்வை யளித்தரு ணல்லைச்
சின்மய வருட்பெருந் தேவே.

நேரிசை ஆசிரியப்பா.

தேவரையேவிச் சினந்திடுமவுணர்
ஏவருமடிய வியற்றினையதான்நிப்
பூசனைவழி இப் பூதவாயுறை
வாசியல்கேனை யழித்தனையல்லால்
வேட்டுவரினத்துறீஇ விளங்கியதேவியை
மீட்டுனதாடல் விருப்பொடுவிளக்கினை
விலலொடுவேச்சரம் விடாதுகைப்பற்றி
அல்லொடுபகலா வடர்வனத்துறீஇ
விலங்கினம்படுத்து மிசைந்துளலெயினரை
வலங்கெழுமைத்துண மாபுகொண்டாடினை
கலியுகமிசைக்கண் கண்டமெய்த்தேவனு
உலகினர்மகிழநல் லூரிடைவதிந்தனை

அருள்வழிநதொழுது மாறுமா முகத்தெய்
பெருமநீதமியேன் பீழிந்திந்நாள்
வருந்துவதொழித் தென்மனஞ்
சுரந்தருள் குறையெனைச் சூழ்வனமுடித்தே.

நேரிசை வெண்பா.

முடித்தாய் நால முயலகனை யூன்றி
நடித்தாடு மட்பலத் துற்றான் — கடித்தோர்
அவரோ கணித்துநல்லை யட்பலத்து ளாடும்
தவராச ரேத்துறுகந் தன்.

கட்டளைக் கலித்துறை.

தன்னா ரடியர் பொருட்டாக வேறபடை தாங்கியவர்க்
கென்னா னு மூன முறுவதுண் டேலெதி ரேற்றுவந்து
முன்னாக சின்றது தீர்த்தரு ளாறு முகன்குறமான்
றன்னாய னல்லைப் பதிநாய கன்தேவர் நாயகனை.

விருத்தம்.

நாயக மாகி யுலகனைப் புரக்கு
நாதனை நான்மறைப் பொருளே
தீயனை னெனக்குத் தேவரீர் சுரந்த
திருவருள் பலப்பல வெண்ணும்
ஆயபே ரருளே மதித்திடா தெனைத்தா
மலக்கனை நோக்கியே யலநதேன்
தூயமா நல்லைப் பதியமர் குமரா
தொலைத்தரு ளடியனேன் துன்பம்.

நேரிசை ஆசிரியப்பா.

துன்பமுநதுயருர் சோகமுமிடி யுர்
வன்பெறுபகையுர் மற்றுளனி நிம்பையும
ஏழையெனெளியே னிரக்கமிலேனைப்
போழுவவடி யேன் புலனெறிகலங்கிச
செய்வதொன்றறியேன் றிகைத்தலமநதேன்
எய்துவவெனைத்து ஈசநின்னிதியே
யாயினுமவற்றை யாற்றகிலேனெனிற்

நாயினுமினிய சண்முகப்பெரும
 நல்லைமாநகரிடை நடப்பயில்குமா
 வல்லைவந்தவற்றை மாற்றுதலுனது
 திருவருள்மரபாந் திகழ்தரு
 மருவருவமைந்த வாறுமாழகனே.

நேரிசை வெண்பா.

ஆறு முகனீ யடியார்க் கிரங்கியவர்
 தேறு முறையருளுந் தெய்வதநீ — வேறுதுணை
 இல்லேன் மிடியனைத்து மில்லார்க்கு வானமைந்தாய்
 நல்லூர்ப் பதியி னையநது.

கட்டளைக கலித்துறை.

நயந்தே யுனையணி நல்லைத் தவத்திடை நாளுங்கண்டு
 புயந்தோய நீருகுத் தர்ச்சித்து வாழ்த்திலன் பொன்னடியை
 வியந்தே துதித்து வணங்குகின் றேனலன் மேவலர்குப்
 பயந்தே னெனையுவர்த் தெள்ளாது காத்தருள் பண்ணவனே.

வீருத்தம்.

பண்ணமரு மிசையெடுத்துப் பாமாலை
 புனைந்தேத்திப் பணிநது பாடி
 நண்ணலரைப் புறங்கண்டா ரடியார்கள்
 என்னுமொழி நயந்து கேட்டு
 விண்ணவர்கள் தொழுதேத்த நல்லைநடம்
 பயில்கின்ற விரைத்தாண் மீது
 கண்ணியென விசைத்தவென திழிமொழியு
 மேற்றருளிக் கருணை செய்வாப்.

நேரிசை ஆசிரியப்பா.

பாயகன்ஞாலப் பரப்பிடையொருகிறு
 நாயினுங்கடைய நானுமோர்பொருளெனத்
 தேவரீர் திருவருட் டிறத்தினையறியா
 தாவலிற்பலப்பல வலந்தலந்துள்கினேன்
 அளவுறுதுனதரு ளாற்றலினீர்மை
 தெளிவுறேனறியுந் திறத்ததோவன்றால்
 சிறியனென்னது சிற்றறிவனைத்துநின்

பொறையமர்திருவடிப் பொற்பினுற்சமித்தே
 என்னிடைப்படுவ விடர்க்குலமனைத்துநின்
 பொன்னடித்துகளாற் போக்கிமற்றென்னை
 பாரோர்குழுமிப் பழித்திடலொழித்தெனக்
 காராவன்புன தடியினைக்கருளி
 ஐயநின்பணிவகை யனுதினம்புரிந்
 துய்யுமாறெனக்கோ ருறுதிதந்தருளாய்
 நல்லையாஞ்செல்வ நகரிடைத்
 தொல்லையோர்போற்றத் துலங்குவேலவனே.

நேரிசை வெண்பா.

வேலவனே நல்லை விளங்கு மறுமுகத்துக்
 கோலமது கொண்டு கொக்குவிலுட் — சீலமுடன்
 வீற்றிருக்குங் காட்சி விழியாற் றரிசிக்கு
 மாற்றமெனக் கின்றருள்வாய் மன்.

கட்டளைக் கலித்துறை.

மன்னு வெனக்கென தஞ்ஞான வாணவ மாயைகன்மம்
 என்னு வியைந்த வியற்பகை நாளு மிடருறுத்தப்
 பின்னாக வந்தெனை மனிதப் பகைகளும் பீடிக்குமேல்
 என்னோ வினிச்செய்வ னல்லு ரமர்ந்த விளஞ்சிங்கமே.

லிருத்தம்.

சிங்கமே வியவமலை யருட்சுதன
 யவ தரித்துத் தேவ செல்லாம்
 மங்குவா ரவர்மிடையைப் பொடிபடுத்தி
 யரசளித்து வானு டந்த
 துங்கமே புனதடியர் துயரறுப்ப
 நல்லைவரு தோன்ற லென்னை
 நுங்குமா மிடியனைத்து நுண்டுகளாக்
 கடுவையரு ணைக்கத் தாலே.

நேரிசை ஆசிரியப்பா.

ஆலமர்கண்டத் தண்ணலைமுன்னுட்
 காலனையுதைத்த கழவினையோனை
 அம்பலத்தாடு மற்புதமுர்த்தியை
 உம்பருமறியா தொருதனிப்பொருளை

ஏவல்கொண்டருளி யிடைநிசியதன்கட்
பாவைதன்வாயிற் படியிடைத்தூதா
விரகிடவிடுத்த விழுத்தகுமன்பன்
தரித்திரமதனாற் றமியனேன்றனா
விடுத்தநீநல்லை வியன்பதியதன்கட்
தடக்கையிலுயர்வேல் தாங்கியாங்கமைந்து
வீற்றிருந்தருள்வையோ மேதினி
நாற்றிசைபோற்று நம்பெருமானே.

நேரிசை வேண்பா.

மானார் விழியுமையாண் மைந்தா மதகனிற்றுக்
கோனார்க் கிளைய குமரேசா — தேனார்
மலர்ப்பொழிவ்குழ் நல்லைவரு வள்ளி மணவாளா
கலக்கமது தீர்ப்பாய் கனிந்து.

கட்டளைக் கலித்துறை.

கனிந்தே யுனது திருவடித் தாமரை காதலித்துப்
புனைந்தேத்து கிற்பவ ரல்லாத செய்யினும் புந்தியினீ
நினைந்தா றளிப்பது கண்டுகொண் டேநல்லை நீணகரிற்
கினந்தோறு நித்தம் பயிலாறு மாமுகச் சின்மயனே.

விருத்தம்.

மயின்மிசைத் தந்திப் பிடியொடு குறமான்
மருவிட வருந்தனிக் கோல
மயின்றனர் பரவி யடியர்க ளெல்லா
மரகர முழக்கெடுத் தலற
வியன்றரு நல்லைபுபெரும்பதி யதனில்
வீற்றிருந் தருள்கும ரேசா
அயர்ந்தன னடியேன் வேண்டுவ முறைகே
டாயினு மனித்திடல் வேண்டும்.

நேரிசை ஆசிரியப்பா.

வேண்டுவவெறுப்ப மேவிடாவடியார்
காண்டகநல்லைக் கருணையப்பதியிற்
கோயில்கொண்டருளும் குமரநாயகனே
தியேனெனொருகாற் திருவடி மலர்க்கு

சொற்றிடவுள்ளந் துணிர்தனனதுகேள்
முற்றொருங்குணரு முதல்வநீயாதலின்
அவ்வவர்க்கமைந்த வளவையினளந்து
செவ்விதநலனுந் தீமையுமளத்தலில்
நின்செயலனைத்து நீதியேயாகும்
என்பதையுணரா தெனதிடர்நோக்கி
தேவனேயறியாச் சிறியனேனுன்னை
நோவதுமடைவே னுணங்கறவன்றே
தெள்ளறிவில்லாச சிறியனெனெனினும்
எள்ளரிடி நென்னை நெய்நுணுகுவனோ
நீதியுமறியேன் நின்னடிக்கன்பு
சாதியேனென்கை சத்தியமேனுமென்
பருவரதேவரீர் பன்னிரு
திருவிழிசாத்திக் சிதைத்திருளுகவே.

நேரிசை வெண்பா.

அருளார் தருநல்லை யம்பதியை நாளும்
மரபாற் பணிந்தேத்தேன் மன்னென் — றொருவேளை
எள்ளா தளித்தருள்வா யேழையேன் செய்பிழையுட்
கொள்ளாமை யேயுன் குணம்.

கட்டளைக் கலித்துறை.

குணநாடி யன்பர்தங் குற்றங்கள் சிந்தையிற் கோடலின்றி
துணையா யவர்க்குற்ற சோகங்க டீர்த்துச் சுகமளித்துப்
பணியாக வின்னருட் சேவைதந் தாளுவை பன்னிரண்டு
திணியார் புயாசலஞ் சேர்ந்தகந் தாநல்லைச் சேவகனே.

லிருத்தம்.

சேவடி மலர்க்கீழ்ப் புரிதரு மன்பே
திருவருட் கருகமல் லாது
மேவிடு மன்பி லுஞ்ஞற்ப வினைகள்
வியர்த்தமே யாமெனச் சுருதி
கூவிடு முண்மைப் பொருளினைக் குறியார்
கொண்டு வினைகளாற் றம்மைத்
தாவிடு மிடிகள் அகற்றவல் லானரோ
தலத்துயர் நல்லைவாழ் தக்கோய்.

நேரிசை ஆசிரியப்பா.

தக்கதோனல்லைத் தலத்தாங்கென்றும்
கொக்குவில்வரைப்பிற் கோவில்கொண்டருளும்
தன்னிகரில்லாச் சரவணபவனே
உன்னடிக்கன்பொன் றுடையனேற்றீர்வினை
என்னையென்செயுமோ எம்பெருமானவ்
வன்பிலனாயி னடியனேனல்வினை ;
மற்றெனைப்புரக்கு மாற்றமுமுண்டோ
சற்றுமிந்நீர்மை தனையுளங்கொள்ளேன்
தாதையையெறிந்த தனயனன்பதனால்
மீதுயர்பதத்து விளங்கியதுணரேன்
அன்பின்னுஞ்ற்று மயன்சேய்மகங்கள்
என்பெற்றனவிதை யிதயமேல்வையேன்
பேதையேற்குற்ற பெருமிடிநோக்கி
நீதுநல்வினையின் றிறத்தையேகுறித்திங்
குற்றுளமிடியோ டொருமிடிக்கூடப்
பற்றகவில்லாப் பரமனையலந்தேன்
நல்வினையதனா னம்மிடத்தன்பின்
றல்லல்களறுத்தலு மாகுமோவாகா
தாகலினின்றூட் கன்புதநதருளி
பேதுறுமடியேன் பிணிகளையகற்றி
தேகமிங்கிதுதான் சிதைதருகாலத்
தாகமமாரணக் கதீதமாமுனது
பாதபங்கயப் பருப்பொருள்
நீதரல்வேண்டு நிமலநின்களனே.

நேரிசை வெண்பா.

களத்திற் கதித்துவருங் காரவுணர் தங்கினையை
வ்ளித்துச் சமராடி வென்று — களித்துமயில்
எய்யா னுகைக்குநல்லை யேந்த லறுமுகனே
பொய்யா மறைக்குப் பொருள்.

கட்டளைக் கலித்துறை.

பொருளா யுனது புகழ்ச்சை வடியன்றிப் பூமிசையே
தெருளேன் பிறிதொன்றையின்ன லுட்பட்டுத் திகைத்தலந்
மருளோட முந்து மரபினை நோக்கி மனமீரங்கி
யருள்வா ரெனக்கிங் னாருண்டு நல்லீ யறுமுகனே.

விருத்தம்.

அற்பக லாக வருமிடி யதனை
 வழிந்துளே னின்னடித் துணையை
 பற்பல வாறு முயன்றொரு கணத்துப்
 பாவனை புரிந்திட வருந்தி
 வற்புற வருவ வாயிர கோடி
 மனத்தெழு மலினமா மென்றால்
 சிற்பர வருவாய் நல்லைவா ழரசே
 சிறியனே னென்னினிச் செய்வேன்.

நேரிசை ஆசிரியப்பா.

செய்யவளுறையுந் திகழணிநல்லைப்
 பொய்தவிசடியார் புந்தியிற்கோயில்
 கொண்டுவிற்றிருக்கும் குமாநாயகனே
 மிண்டியதீய வினைவலிபடைத்துக்
 கூறிடவடங்காக் கொள்கைத்தாகுமால்
 மாறடுமுனது மலர்ப்பதமொருகாற்
 சிந்தையினிறுவச் சிறியனேன்முயல்வழி
 வந்தெழு வினைவோ மற்றவையுலப்பில
 சமயநூற்றுறையிற் சங்கைகளெழுவ
 தமியனேனெடுத்திச் சாற்றிடவஞ்சம்
 இகமுறுதிக்கருத் திடையிடைபெழுவ
 பகவநின்பாத பங்கயக்கீழென்
 உளத்தினையழுத்தவலி தொடுங்கியதோடுவன
 கிளத்துபுவந்து கிளருமோர்நினைவு
 மற்றெழுசங்கையை மாற்றிடமுன்னர்ப்
 பற்றுனதடிக்கீழ்ப் பதித்திடலாங்கொலென்
 றையமேலெழீஇ யமைந்தசிலன்பினை
 நொய்துறப்படுத்து நுணங்குசெய்தழிக்க
 அழிந்தனனந்தோ வாருயிர்க்குயிராய்
 வழிந்தருள்சரக்கு மலர்க்கணீராறு
 நோக்கிநின்றடியரை நுங்குபவினைகள்
 போக்கிமற்றவர்க்குப் புகலெனவுனது
 திருவடியளிக்குந் தேவசேனாபதி

ஒருதமியேனுக் குற்றுளமிடிகள்
இவையிவையாமென வெடுத்தியாப்பிடுகோ
அவைவயெலாநீயே யறிகுவையாதலின்
மற்றவைபோக்கி மனத்திடை
சிற்றலுமுறைந்து நீடுவாழியவே.

நேரிசை வேண்பா.

வாழி யறுமுகத்து வான்கருணை யூழிதொறுப்
வாழியுன தடித்தா மரைமலர்கள்—வாழியென
வாயா நல்லை வளம்பதியை வாழ்த்துநர்கள்
தோயா ருலகிற் றயர்.

கட்டளைக் கலித்துறை.

துயராழி வாய்ப்பட்டலமந்து சோகச் சமையுறுத்த
அயரா வலியிழந் தாவலித் தேனெனை யஞ்சலென்று
மயிலேறி முன்வந்து காத்தருள் வாய்நல்லை மாநகரிற்
குயிலால மஞ்ஞை நடம்பயில் கோயிலிற் கொற்றவனை.

விருத்தம்.

கொற்றமே வுறவமார் குறையொழித்து
வானாட்டிற் குடியா வேற்றி
பெற்றமே வியபெருமான் உமைகளிப்ப
மயிலுடைக்கும் பெருமை தக்கோய்
சுற்றமா யடியர்கணந் தொழுதேத்த
நல்லைவரு தோன்ற லென்னை
அற்றமா னவைநோக்கி யிகழ்ந்துவிடா
தனித்தருளு னடியே தஞ்சம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வேலுமயிலுர் துணை.

உ

6676

கடவுள் துணை,

ம து ரை

மீநாகுதி வெண்பா மாவல

RAJAMANGALAM
M. C. V. SWAMINATHAIYAR L
TIRUVANMIYUR, MADRAS

இஃது

பெங்களூர் ஸிவில் அண்டு மிலிட்டெரி ஸ்டேஷன்,

ஸகூல் ஸப் அஸிஸ்டண்டு இன்ஸ்பெக்டர்

திருவெண்காடு, சுலேதாரணிய சாவ்திரியால்

இயற்றப்பட்டு,

இராவ்பஹதூர் ஆறுகாடு,

மெய்கண்டதேவ முதலியாரவர்களால்,

பெங்களூர்

நாஷனல் அச்சியந்திரசாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1906.

விசுவாசுஸூத்ர தைமீ.

உ

மீநாகுதி வெண்பா மாவலி.

SHAMATHIRADHYA
காப்பி. - V. SWAMINATHAIYAR LIBRARY
TIRUVANNIYUR, MADRAS-41

ஆநிரண்டுக் கப்பாலே லைசெலுத்தியருள்
வீறுகொண்ட மீநாகுதி மனசுழன்மேற்—பேறுறுவான்
பத்தியினால் யானுமெரு மாமலை சூட்டுவல்
சித்திநலகு மைவகரன் டார் சேர்ந்து.

பூவா லணியன்பர் புன்பிறவி யின்னெருகான்
மேவா வகையருந் மீநாகுதி—தேவாரப்
பாவுகப்பாய் செஞ்சொற் பலனுகப்பா பொன்றறியேன்
நாவுகப்பா யன்னே நயந்து

(1)

உள்ளக் கனிவுடைய உச்சுமரைத் தன்கருணை
வெள்ளத் தினிதிருத்து மீநாகுதி—எள்ளளவும்
தூய்மையிலே னுப்பத் தொழுவேன் மதுரைக்குச்
சேய்மையெனின சேயே திருத்து.

(2)

ஒதச் செவிக்கிணிப உய்க்குணரத் தேனூறும்
வேதப் பொருளவழுவாம் மீநாகுதி—பேதைச்
சுறியேனை யன்மை திடுவேனை நனமை
யறியேனை யாளவா யறிந்து.

(3)

சொல்லக் குறையில்லை சுட்டப் பொருளில்லை
வெல்லப் பகையிலை மீநாகுதி—அல்லைப்
பகலாக்கு மூக்குத்தி பார்த்தபேர்க் கென்றும்
கிகராவார் யாரே நிகழ்த்து.

(4)

நாலாக் கவிவல்லார் நாலாம் பதவி யெய்தி
மேலா விருக்கவருள் மீநாகுதி—தோலாத
நாஸலிமை செல்வம் நடுநிலைமை ஞானநிறை
பாவலிமை யீவாய் பரிந்து.

(5)

காசியொளி யுள்ளருணை கண்ணவைவெண் காடுசெவி
வீசியொளிர் முத்தணியு மீநாகுதி—தேசறுப
ஊணறிவின் மாமதுரை ஒன்றுரைநா நீரூறும்
பூணறிவில் பேதை புகல்.

(6)

பான்மை நினைக்குமுனம் பைம்பொற் கிரிவரிசை
மேன்மை தனைக்காட்டு மீநாகுதி—தேன்கமழும்
கோங்கார வில்வங் குளிர்கடப்பங் காட்டிடையே
ஒங்கார மாறா யுகந்து.

(7)

அஞ்சும் படிநடுவன் அன்றெனக்கு வாராமல்
மிஞ்சும் கடைக்கணருள் மீநாகுதி—புஞ்ச
வரையுணரான் செம்மை யொழுக்குணரான் பாவ
வரையுணரா னென்றே மதித்து.

(8)

காணப் பிறபுலனுங் கண்ணும் பரிசெதற்கும்
வேணிப் பரனுக்கு மீநாகுதி—மாண்பச்சை
வாண்முகத்து மின்னும் வயங்கொளிமீ னுக்கெனக்குக்
கோண்முகத்த வெல்லாங் குணம்.

(9)

வல்லாற்கு மேருமலை வாழ்சார னேற்றதனி
வில்லாற்கும் வேண்டியருள் மீநாகுதி—யெல்லார்க்கும்
தாயான தன்மை தனைநினைத்தே யிடுகெளியேன்
நாயாய்க் குழைவே னயந்து.

(10)

கண்கலவகி மெய்ம்மறந்து கட்டழியும் வேளையிலே
வெண்கலங்குண னென்றெலிக்கு மீநாகுதி—பண்கலந்த
வேததுவல் வாயால் வெருவே லெனவருளிப்
போதுதுவல் கின்றேன் புரிந்து.

(11)

பிஞ்சிகையா லெவ்வுலகும் பேதறநின் றாட்டிமகிழ்
விஞ்சைதனை யானுணரேன் மீநாகுதி—நெஞ்சருகிக்
கண்டளும்ப மெய்பொடிப்பக் கைகூப்பி முன்னிலைக்கே
தண்டெனவீழ்ந் தாலோ தயை.

(12)

முன்னியற்றும் பின்னுழலு மூட மடநெஞ்சம்
மின்னியல்பு னூரநிறை மீநாகுதி—முன்னிலையா
லென்னுறவா மென்காஞ்சி யின்றுறைதேர்ந் தோதவருள்
உன்னும மொன்றே யுகந்து.

(13)

கூறுநிலை வெற்பிழிநாற் கோலநிறை வீதிநதி
வீறுநிலை கூடனகர் மீநாகுதி—தேறுநிலை
நீயே யெனவுரைக்கு நீண்மறையி னந்தமெலாந்
தாயே கழல்பணிச்சேன் தாழ்ந்து. (14)

சொல்லியலு நன்மையெலாந் தொக்க வருட்கடல்சீர்
மெல்லியலாம் மிரீமவித்தை மீநாகுதி—வல்லியமாம்
ஆணவந்தான் குன்றி யடங்கும் பெரியோர்க்குக்
காணவந்தா யுண்ணலமே கண்டு. (15)

பண்பா வெழுசுவையாற் பண்பாம் புகழ்பெயரை
விண்பார் மகிழ்ந்தேத்து மீநாகுதி—கண்பாராய்
வல்லினையாம் பேரலைக்கே வாளா செழுந்தழுந்திப்
புல்லநிவா னெய்ததேன் புகுத்து. (16)

பூதத்துண் மண்ணதிகம் மண்ணிற் புனலதிகம்
மீததற்கு நெல்மேலா மீநாகுதி—யோதுமுறை
நெல்லுணவு வான்புருடன் நேர்வாக்கு மாமறையோம்
சொல்லுயரு மற்றதநின் சுட்டு. (17)

அற்புதம்பல் காலுறழ வல்கிடங்கா வான்நிரளை
வெற்பதன்கண் மெய்நிலைசேர் மீநாகுதி—பொற்பமரும்
அற்றை மணமகண்டா ரன்றார்க் கொருவனென
வெற்றைச் செணப்படுவேன் யான். (18)

பேதந் தவிர்மிடற்றான் பீடையொழி மிடற்றான்
வேதம் புகழ்மிடற்றான் மீநாகுதி—யேதமிலா
மைம்மிடற்றான் பாக மகிழ்ந்தாய் புணையன்றிக்
கைம்முடவற் காமோ கதி. (19)

கண்டா ரிருளகலக் காந்தியருள் வீசினிரை
விண்டாரை நேர்வாயின் மீநாகுதி—கொண்டாடும்
மூலவிங்க வானுருவ முற்றும் பணிந்தவர்க்கெக்
காலுமெங்கு முண்டோ கவல். (20)

எட்டாம் படிக்கடந்தா னெள்ளளவும் பற்றின்நி
விட்டா னுளமகிழு மீநாகுதி—பட்டாருங்
கெட்டாரும் விட்டாரும் கேட்க வினிதருள்வாய்
மட்டாரு மில்லா வணம். (21)

காலுண்டு நீராழிக் கானிலைந்து நீள்குகைபோய்
மேலணிநீ நியாதுபயன் மீநாகுதி—யாலமுரு
வெய்யரவ மீன்கடுவாய் வெள்ளெலிகா யுற்றனவோ
மெய்யினை யில்லாமை வீண். (22)

பால்வழியும் வாயான் பரஞான சம்பந்தன்
மேல்பொருள்பாய் பாவிநம்பு மீநாகுதி—சால்பிடித்துக்
கொஞ்ச மிளங்குழந்தை கோல முகநோக்கி
யஞ்ச லெனவுரைப்பா யாங்கு. (23)

போம்பெளியின் மீண்டுபுகும் பொற்பாற் சிறையன்னம்
மேம்பெயரே மந்திரமா மீநாகுதி—யோம்படையால்
மித்தை விலைநீங்கி மேல்யோக முற்றார்க்கு
முத்திரெறி காட்டு முதல். (24)

மாணிடைக்கும் பிங்கலைக்கும் மன்னுமிடை பேரொளியூ
வேணிசங்க மங்குலவு மீநாகுதி—பேணவருள்
கேதாரங் கங்கைமணி கர்ணிகையுங் சேழ்வரையும்
ஆதார மாத லுரிந்து. (25)

உள்ளிருக்கு மாமணியை யுள்ளவகை காட்டுமுரு
வெள்ளொருக்கு வேணியன்பான் மீநாகுதி—கொள்ளலையேல்
ஞானம் வெளிப்படுமோ ஞால முயுந்திறமோ
பாளை விளக்கொளியே பார். (26)

நீணெருப்பு தானடங்க செய்சொரிதல் துய்ப்பதஞல்
வேணவா வேயுமெனல் மீநாகுதி—பூணரிய
நந்துநவே யுற்றதுணை நானிலத்துக் கோலமடர்
மற்றுறவா லென்னபயன் மண். (27)

சஞ்சலத்தாற் புல்லறிவாற் றுழ்வினைசெய் பேதைமையால்
வெஞ்சலத்தா லுள்ளுடைந்தேன் மீநாகுதி—மிஞ்சலெத்தால்
முன்வகுத்த வாறமையு மென்னு முறையுணரா
வென்முகம்பார்த் திப்போ திரங்கு. (28)

வாய்ந்தொரு வின்மொழியே மாயை யொழிக்குகிம்பம்
வேய்ந்துலகு தானடத்து மீநாகுதி—ஆய்ந்தரசென்
அம்மொழியே நின்னுருவ மாதலினு னின்னையன்றி
மம்மர வுண்டோ மருந்து. (29)

பொன்னிற் பலகாற் பொலிந்துமணம் வீசழகார்
மெச்சொன்றை மாலையணி மீநாகுதி—தென்கூடல்
செங்கோல் செலுத்தித் திறல்கொண்டாய்க் காட்பட்டால்
எங்கே யிருந்தாலு மென்.

(30)

செந்நீர்க்குத் தூய்மை திறந்தவில்ல முண்டாக்கு
மென்னைநின் மெல்லியலா மீநாகுதி—யுன்னுமம்
நன்னீர வாக்கு நயமில்லாப் பேதைகுணம்
என்னீர வேனு யிருத்து.

(31)

கேடெத்தால் வேருன்றுங் கீழ்வினையா விவ்வுலக
வேடத்தால் உள்மகிழ்மே மீநாகுதி—ஆடத்தான்
ஆட்டிவைத்தால் வேண்டுமே யம்பலத்தே தண்ணருளாற்
காட்டிவைத்தாற் காண்பன் கழல்.

(32)

ஆயிடைநற் பன்மணியை யண்ணனெடு வீதிவிற்க
வேயிடைவாண் முத்துவக்கு மீநாகுதி—பேயடையும்
வெய்யவிட மாடும் விமலன் றனையடைந்தாய்
மெய்யுணர்த லெப்படி யு மேல்.

(33)

எண்சுமந்த நற்பெயரா னென்று மனமுருநி
விண்சுமந்த வேந்துதொழு மீநாகுதி—மண்சுமந்தும்
பந்தத்து நில்லாது பால்விடைமேல் ஏறிகின்றீர்
வந்தித்த வந்திக்கு வந்து.

(34)

கண்மணியை சொன்மணியைக் கற்பகத்தை வித்தைதனை
விண்மணியைத் தண்குதிரை மீநாகுதி—யுண்மணியைப்
பண்ணாரும் பாடற் பரிசுறியு நின்வணங்கக்
கண்ணாரக் கண்டேன் களித்து.

(35)

எண்ணியவை யெண்ணியவாங் கெய்த லரிதாமோ
விண்ணிழியு மஞ்சமொளிர் மீநாகுதி—தண்ணளியால்
வற்றா வளநல்கும் வாள்சங்கந் தாந்தழைத்த
பொற்றா மரைத்தண் புனல்.

(36)

எண்ணீற்றி வீரா பிதன்பெருமை யென்னமறை
வெண்ணீற்றை யேபுகழு மீநாகுதி—ஒண்ணீற்றைப்
போற்றுமுறை யாற்பூசும் புண்ணியர்க்கிங் கேதுபயம்
கூற்று வன்முன் கட்டுரைத்த கூற்று.

(37)

மாணம் வழிக்கு வரையறையே யில்லையுயிரா
மீளும் வழிக்குமேதே மீநாகுதி—கேளாத
மந்த னுலகுவுக்கு மற்றையதென சொல்லிவைவாய்
ஐந்தெழுத்தைச் சொல்லு மமர்ந்து. (38)

செம்பொருளான் மிக்கமறை செய்யமழலைக்குமரன்
வெம்பொருள்சீ ராய்ந்துரைத்தான் மீநாகுதி—தய்பொருளாம்
பச்சைக் குழந்தையுரைப் பண்புகத்தீர் முததமிட்டிர்
விச்சைக்கே யேற்ற வியப்பு. (39)

பேதை வினையென்னும் பேராற் றிடைக்குறைசேர்
வேதனைபூழ் நென்றகலு மீநாகுதி—ஆதிநதி
காணும் வரைமகளாய்க் கண்ணுதலா னென்கயிலை
வாணன மகிழ்மயிலே வாய்த்து. (40)

செய்வினையா லில்லை செறிபயனா லில்லைநிறை
மெய்யுருவா லில்லையொப்பு மீநாகுதி—ஐயமுண்டோ
தாயாகி வேறுநின்ற தன்மையா ளுளளுறையு
நீயே யுவுமை நினக்கு. (41)

சாணேற வினகு முழஞ்சறுக்கித் தாழ்ந்தெளிபேன்
விணை கலங்கவோ மீநாகுதி—காணுதேன்
உள்ளத்தை யுள்ளவா ளுந்ந்தாய்க் குரைப்பதென
வெள்ளத்தைத் தாண்டும் வினை. (42)

கண்டுருகு நெய்யுருகுங் கல்லுருகு மண்ணுருகும
விண்டுருகு மெஃகுருகு மீநாகுதி—கண்டுருகா
தொன்றுண்டு கண்டா யுலகி லெளியனுளம்
நன்றுண்டு கொல்லோவிந் நாய்க்கு. (43)

கால்மாறிப் பல்பிறப்புந் கண்கெட்ட வெற்குமுண்டோ
வேல்மாறன் பெணமணியா யீநாகுதி—கால்மா றி
மன்றாடு மண்ணற்கு வாழ்க்கைப் படுமன்னே
மன்றாடி வேண்டின் வரம். (44)

கால்வா யரைவாய் கலைநிலில் யாரேனும்
மேல்வா யிலரேனு மீநாகுதி—காலாரக்
குங்குமத்தாற் சார்வார் குறைநீந குவரென்றோ
புலங்குமக்கால் வெல்வா ரெகிர்த்து. (45)

(46)

(47)

(48)

(49)

(50)

(51)

(52)

(53)

ஏழையுளவயலை யேற்ற மதியென்னு
மேழியினு னன்குழுது மீநாகுதி—யாழமன்பாம்
நீரைந் தெழுத்திட்டு நீளவமா மோங்குபயிர
பாரெங்கு நெல்லாம் பரந்து. (70)

கோழி யினங்குதிர்தாம் கூடி விளங்குமையே
வேடுருவாய் வந்ததொன்றோ மீநாகுதி—நாடரிய
அண்ணறனை வில்லா லடித்தான் பிழைபொறுக்க
எண்ணருஞ்சொல் ஒதினா யேற்று. (71)

கூடுமைவர் கூட்டுறவாற் கூறு மறநெறிக்கே
மேடுபள்ள மொன்றறியேன் மீநாகுதி—கூடனகர்
ஆண்டாய் எளியநெஞ்சை யான்வாய் ஒளிர்சரளம்
பூண்டாய் நினதாள் புணை. (72)

ஒடுகா லல்லா விருகரையு மோங்குவெள்ளம்
வீடுகால் வெற்றிலையே மீநாகுதி—நீடுகால்
பாவெள்ளத் துயேரர் பகர்தமிழை யோர்ந்தவைகை
துவெள்ள மேடிவரச் சொல். (73)

கொஞ்சக் குலவுங் குதித்தோடும் விற்பாயும்
மிஞ்சஞ் சுவைபொழிபு மீநாகுதி—புஞ்சமறைச்
சம்பந்தன் வண்டமிழின் றன்மை நிறைவைகை
அம்புதிபோற் பொங்கிடவே யார்ந்து. (74)

அம்மே பெனும்வா யசையுமுன்னே யங்கிருந்து
விம்மே லெனவருளு மீநாகுதி—இம்மையே
நன்மை தருவாய் நயந்தவர்க்குத் துன்பமுண்டோ
நன்மையே நன்மைதரு நன்கு. (75)

வானோக்கு மாலை வண்டாய்ப்பொற் கொன்றையொக்கு
மேனியன்செம் பாசுகிழ் மீநாகுதி—ஆனவுண்மை
சுவகையற்றார் பொய்ப்புலனைச் சார்வரோ துன்மைமிக்க
கங்கையுற்றார் கங்கணமோ காண். (76)

ஒற்றிகொண்டாற் கொண்டாய் உலகமெலாம் கூடனின்று
வெற்றிகொண்டாய் மேன்மைகொண்டாய் மீநாகுதி—நீற்றிகண்டாய்
மற்றழியும் னெனையிலை மன்னுபரன் நன்னுடனே

ஆழ வுணர்ந்தடங்கி யாங்கார மென்னுமத
வேழமதை மாய்சிங்கம் மீநாகுதி—யேழுமுகம்
கண்டார் நடுக்கமுறார் கைதொழுவார் ஈதன்றோ
மண்ணேன் ஞானத்து மாண்பு. (78)

முன்னறியேன் பின்னறியேன் முற்ற முழுமூடன்
மின்னறிக்கும் பூணணியு மீநாகுதி—யென்னுரைக்கேன்
வீட்டிச்சை பங்கம் விளைக்குமேற் சங்கற்பக்
கூட்டிச்சை யோகோ கொடிது. (79)

சண்டிக்குந் திண்ணற்குங் கண்டற்குந் தக்கவிறன்
மிண்டற்கு முத்தியருள் மீநாகுதி—திண்டிறன்மெய்ஞ்
ஞானமன்பு தூய்மை நலமில்லே னுய்தலெற்றோ
கானவன்பா லுண்டோ கனி. (80)

சித்தத்தை யுன்பாற் செலுத்த மருளுலகம்
மித்தையெனு நுண்ணூர்வா மீநாகுதி—புத்தமுதம்
பன்னிரண்டைத் தாண்டிப் பனிமதிபா லுற்றார்க்குப்
புன்னரக மாமோ புகல். (81)

ஏழிசையா லின்பெயரை யேற்றிப் பருந்துயர்ந்த
லீழிசையா லுள்ளமகிழ் மீநாகுதி—தாழிசையா
னேரிசையாற் சங்கத்தார் நிண்ணிப் பணிந்துயர்ந்தார்
ஆரிசையா லுள்ளருகா தார். (82)

வேதியிலே பித்தத்தை வீட்டினரை முச்சந்தி
வீதியிலே விட்டுவிட்டாய் மீநாகுதி—தீதறத்தான்
கங்கையிலே மூழ்கவிட்டாய் காணிற் கருணையன்றோ
செங்கையிலே தீயுற்றார் சேர்பு. (83)

தானே தனிமுதலாந் தானுலிங்க மன்விளங்க
மேனுகரு டின்பமுற்றேன் மீநாகுதி—யானமறை
யோதிப் பரவசமாய் உள்மகிழ வந்தனனது
பூதிப் பிடியளித்தான் போந்து. (84)

கண்ட மழலிங்கம் கள்ள மனங்கவர
விண்டதே மேல்வினதான் மீநாகுதி—கொண்டதேன்
செக்கருப்பு பாலாட்டிச் சீருந் றொளிவிளங்கக்
கொங்கரும்பு ாலையுடன் கூர்ந்து. (85)

நீரிட்டும் வெய்ய நெருப்பிட்டுந் தாவீல்தீர்
வேரித் தமிழ்புகழு மீநாகுதி—பார்தொட்டுக்
காலடங்கி விண்போக் கடுங்காவ லென்றுவிடும்
நூலடங்கா வன்னே நுவல்.

(86)

மேலை யறியார் விரும்புமய விவ்வுலக
வேலை பழுதன்றோ மீநாகுதி—சாலவறு
வாழ்க்கைப் பயனென்றாம் மாய்பணிவாய் பைங்குழை
வாழ்த்தவரும் செங்குதிரின் மாண்பு.

(87)

ஆம்பிணிதா னாயிரநா ளாழ்ந்து மகற்றுநில
வேம்பன்றோ நீள்வினைக்கு மீநாகுதி—தாம்பணிவார்
மேலோங்குந் தன்மை மிகத்தெளிவாம் சிற்றுயிர்க்கும்
நூலோங்க னாரை நுணல்.

(88)

நாடி வகையுணரு நாடு நகைசெய்யும்
வீடுகட்டு தேர்ச்சியுண்டு மீநாகுதி—ஒடுபியல்
வாசி நிலைநிறுத்தும் வண்ண மிகத்தீட்டும்
காசியுள்ளே காணுங் கவி.

(89)

பெற்ற பயனிற் பெரிதன்றோ பேசுங்கால்
வெற்றுடல்வாழ் செல்வமுற்றேன் மீநாகுதி—வெற்றுரைகேள்
கூன்மாறற் குற்ற கொடுவினைதீர் கோநகரா
நான்மாடக் கூட னயந்து.

(90)

நேத்திரத்தாற் காண்டுமென்பார் நேருந் திரணெருக்கம்
வேத்திரத்தா னந்திதள்ள மீநாகுதி—மாத்திரத்தார்
நான்மறையி னாயகமாய் நாப்பண் ஒளிப்பகுதி
தான்முழங்கு மாக்கயிலை சாஸ்பு.

(91)

மேலை வினையலையா மீளும் பிறப்பிறப்பு
வேலைமயல் கள்மயக்கா மீநாகுதி—கோஸுறு
காட்சி கனற்புனலாங் காம மரவெயிரும்
ஆட்சிசெயு மைவர்க் கரண்.

(92)

போதப் பொருளெய்தப் பொய்யா வழுதமழை
வேதத்தின் வேதில்லை மீநாகுதி—ஆதித்தன்
மேலொளிக்கு நேருண்டோ மெய்யுணர்வை யில்லேற்குத்
பொருள் கொடுக்க

(93)

பேச்சினுற் பொய்மை பிடியடங்கா உண்மை
 வீச்சினு லுய்திறமோ மீநாகுதி—மூச்சினு
 லேறலா மோரா யிரமீ ரயுதமொடு
 தூறுகான் மேன்மை துவன்று.

(94)

போற்றுகுரு வின்னுரையாற் போதப் பொருள்விளங்கும்
 மேற்றெரிய பொன்னில்லை மீநாகுதி—சாற்றும்மை
 காண்குருவே காக்குங் கடவுள் வடிவமென்னின்
 மாண்குருவார் தாயே வழி.

(95)

போற்றினகு லரன்மாவைப் புண்ணிய னுகநின்றான்
 வேற்றுமை தானொழிந்தான் மீநாகுதி—தோற்றமுடி
 வற்றான் அளவிந்த ஆநந்த மெயுற்றான்
 பெற்றான் பெற்றகரிய பேறு.

(96)

தன்னை மறந்தெவையுந் தானாய் விளங்குதற்கு
 வென்னிடுமே மற்றையின்ப மீநாகுதி—முன்னரிய
 நன்றே பரம்பொருளே நன்மையெலாஞ் சேர்ந்தகுணக்
 குன்றே யெனையான் குறித்தது.

(97)

மாணும் பிரமவித்தை மன்னுபுர சுந்தரியே
 வேணுவிசை யின்மொழியாய் மீநாகுதி—பூணும்
 சிவகாமி செய்ய விராமி சீந்திகழ செல்வ
 சிவநாகி யன்னே யருள்.

உள்ளம் பிரமபுர மோர்தகர புண்டரிகம்
 வெள்ளிமன் றாடிகிழ் மீநாகுதி—கள்ளவிழும
 பொன்கொன்றை சூடும் புராரி யிடமமர்ந்தாய்
 நன்கொன்றை யீவாய் நயந்து.

(99)

ஆமிசைவாய் நற்புலவர் ஆநந்தங் காப்பமற்று
 மீமிசைவாய் பேதையுரை மீநாகுதி—தாமிசையு
 மன்பா லுளறியசொ லஞ்செவியி லேற்குமென்றே
 யுன்பாத முற்றேன் உகந்து.

(100)

ஸ்ரீ

கிருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ

வெ லுமயி லுந் துணை .

மதுரை மீனாட்சியம்மை மீது
சந்தத்திருவடி டூவையும்,
திருவடிப் பத் தும்,
சோழவந்தான்
சிதம்பரவிநாயகர் டூவையும்.

இவை

சோழவந்தான் விததுவான்
அ. சண்முகம்பிள்ளையவர்களால்

இயற்றப்பெற்றன

மதுரை

மு. ரா. கந்தசாமிக்கவிராயனால்

மதுரை

விவேகபாறு அச்சியத் திரசாலை யில்

பதிப்பிடப்பெற்றன.

1914.

முகவுரை

“மதுரையைச் சார்ந்த சோழவந்தானார் வித்துவான் ஸ்ரீமத் அ. சண்முகம் பிள்ளையவர்களைத் தமிழ்நாடு நன்கறியும். இவர்கள் தமிழிலக்கிய இலக்கணங்களிற் தேர்ச்சி மிக்கவராய், எல்லாப்புலவர்களும் மிகவருந் திச் செய்யப்பெறுதலால் மறைக்கவி யெனப்பெறப்பெற்ற சித்திரகவினை அகிசலபமாக இயற்றும் பேராற்றலுற்றவராய், எந்த விஷயங்களையும் தருக்கமுறை பிறழாமலும் அவையஞ்சாமலும் கேட்டோர் வேட்குமாறு இனிதெடுத்துரைக்கும் சொல்லாற்றல் படைத்தவராய் விளங்குகின்றார்களென்பதை இப்போதுள்ள தமிழ்ப்புலவர்கள் யாவருமுணர்வர்.

“இந்நிசையிருநாறு” என்ற நீதிநூலொன்றும், “மாலைமாற்றுமாலை” என்ற சித்திரகவி நூலொன்றும் இவர்களால் இயற்றப்பெற்று முன்னரே வெளிவந்துள்ளன. இவற்றுள் மாலைமாற்றுமாலைக்கு யாமே உரைபெழுதி வெளியிட்டுள்ளேம். மேற்கூறப்பெற்ற இருநூல்களையும் பார்த்த தமிழ் வித்துவான்கள் பல்லோர் அவற்றின் அருமை பெருமைகளைப் பாராட்டி எமக்கு வரைந்துள்ளார்கள்.

இப்பொழுது இந்த வித்துவ ரத்தினமாகிய நமது பிள்ளையவர்கள் மதுரை மீனாட்சியம்மை மீது “சந்தத்திருவடிமாலை” என்னும் பெயர் புனைந்து யாத்த சந்தப்பாக்கள் 32-ம் அவற்றிற்கு அவர்களே யெழுதிய குறிப்புகளையும்; “திருவடிப்பத்து” என்னும் பெயரிட்டியாத்த பத்து வெண்பாக்களும்; தமது பிறப்பிடமாகிய சோழவந்தான் சிதம்பர விநாயகர்மாலை” என்னும் பெயரிட்டியாத்த 31 கொச்சகப்பாக்களும் ஒருங்கு சேர்த்து அச்சிட்டு வெளியிடப் பெற்றுள்ளன.

சந்தத்திருவடி மாலையில் சந்தம் நோக்கி சொற்களை நீட்டல் குறுக்கல் தொகுத்தல் விரித்தல் ஆகிய விகாரப்படுத்தாமல் விழுமிய பொருள்பயக்கும் முழுமுழுச் சொற்களாகவேதொடுத்துள்ளார்கள். சந்தம் அமைத்து அதற்கியைபச் செய்யுளியற்றுதல் விவங்கிட்டுக் கொண்டு நடனமாடுவதை யொப்பதொன்றாகவும் இச்சந்தப்பாக்கள் ஆக்கியோர் கருகிய பொருட்போக்குக்குச் சிறிதும் முட்டுப்பாடு றாது செவ்விது செல்லுந் தன்மையனவாக அமைந்துள்ளன. இந்த நயத்தை ஊன்றியுணர்வா ரெவரும் வியவாதிரார். அன்றியும், நகர் வருணனை, வைபவநகி வருணனை, தண்ணீர்க் குழாய்கள், மின்சார விாக்குகள் ஆகியவற்றின் வருணனைகளும் நன்கு அமைந்துள்ளன. அம்பிகைமீது இத்தகைய சந்தப்பா நூலொன்று இதுகாறும் யாம திந்திலம். ஆதலின் எமது பரமமாதாவுக்கு வாய்த்தேதார் நவம னியபணியாகவே கொண்டு தமிழ் மக்கள் மகிழ்வாரென்பது எமது அணிபு.

ஏனைப இருவகை நூல்களும் பிள்ளையவர்களின் பத்தித் தன்மையை மிக்கு விளக்குவன வாதலுடன் சொற்களையும் பொரு ட்சுவையும் நிரம்பப் பெற்றுள்ளன. இவர்களியற்றிய ஏகபாத நூற்றந்தாதி யுரையும் விரைவில் வெளிவரும்.

சர்வலோக மாதாவாகிய ஸ்ரீ மீனாட்சியம்மை திருவருளாள் பிள்ளையவர்கள் அரோக திடகாத்திரமாய் எல்லா நலன்களையுட பெற்று இன்புற்று வாழ்வார்களாக. இப்புத்தகம் வேண்டுவோ க்கு இனாமாகவே கொடுக்கப்பெறும். சுபம் சுபம்.

இங்ஙனம்,

மு. ரா. கந்தசாமிக் கவிராயர்,

மதுரை.

சாற்றுக் கவிகள்.

மதுரை திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் ஆதின வித்துவானும்,
ஸெயிண்ட்மேரி ஐஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதருமாகிய ப்ரும்ம
மு. கோவிந்தசாமிஐயரவர்களியற்றிய
செய்யுட்கள்.

திருவளரும் பாண்டிவள நாடாளும் வழுதிசுலஞ்
சிறக்க நீதி

யுருவளர வுலகையெலா மொருகுடைக்கீழ்ப் புரந்தருள
வோங்கன் மன்னன்

கருவளரா தவதரித்த வங்கயற்கண் ணம்மைதிருக்
கஞ்சத் தாளில்

மருவளரும் பூமாலே யெனச்சந்தப் பாமாலே

வனைந்தான் மன்னே.

(க)

அன்னவன்றன் யாவனெனி லைந்தியலுங் காப்பியமு
மளந்து கற்றேன்

மன்னவரி னவைமூந்தி யிருக்குமொரு சீருடையான்
வையம் போற்றச்

சொன்னவமார் மாலேமாற் றுகியதூல் பலவின்னேன்
சுருங்கச் சொல்வின்

துன்னவரும் வாரியுண்ட முனிநிகர்வான் சண்முகனென்
சுமுகன் றுனே.

(உ)

கண்டமுத முதலாய தித்திக்கும் பொருளனைத்துங்
கலந்தாற் போலப்

பண்டருண கிரிநாத ரருள்வெள்ளத் தாழ்ந்துரைத்த
பாவி னங்கள்

கொண்டசுவை யனைத்தையுநன் காய்ந்துசிறப்பேய்ந்தவையைக்
கூட்டி யந்த

அண்டப்பிரா னன்னையடிக்க களித்தானென் றுமைப்பதலா
லறைவ தென்னே.

(ங)

சா ற் று க் க வி க ள் .

கோயிலூர் ஆதினம் ஸ்ரீமத்
சுப்பையா சுவாமிகள் இயற்றிய
செய்யுள்.

என்னையின் றருளு மிருந்தயை விருந்து
ணெழிற்கயல் விழித்தனிக் குமரி
அன்னையா ரடியி லரசஞ்சண் முகவே
ளற்புதத் திருவடி மாலை
தன்னையே யருச்சித் தணிந்தனன் வணங்குந்
தனயருஞ் சுமர்களுந் தவரும்
பின்னையே முதல மாதரும் பிறரும்
பிறங்கிய முடிக்கொள மாதோ.

மதுரை வித்தியாபாஸுப் பத்திராதிபர்

மு. ரா. கந்தசாமிக்கவிராயர்

இயற்றிய செய்யுள்.

தருவளா சனகைப் பதியுமென் னுளமுஞ்
சார்ந்துவாழ்சுண்முக நாமத்
தொருபெரும் புலவன் அங்கயற் கண்ணி
யுளமுவந் தணிதரச் சந்தத்
திருவடி மாலை திருவடிப் பத்துஞ்
சிதம்பர விராயகர் மகிழ்
மருவுமோர் மாலை தனையுநன் கிசைத்தான்
மற்றவன் வாழிய மகிழ்ந்தே.

உ
தேவிதுணை.

617

மதுரை மீனாட்சியம்மை

சந்தத் திருவடிமாலை.

தனன தந்தன தான தானன

தனன தந்தன தான தானன

தனன தந்தன தான தானன

தனதர்னா

உலக மெங்கணு முழி வானவர்

உரக ரும்புவி யோரு மேவல்செய்

உயர்பெ ருந்தனி யாணை யேசெல

ஒருகோடி

உழுவன் மங்கையர் காம நேயென

உடல்குழைந்திருள் யாம நாலினும்

உவகை கொண்டனை போக மேகொள

ஒருவாதே

பலரு மன்பொருள் காலை தோறும்வை

பவமு டன்பெற நாளு மேமதி

பளகி னுண்கலை யாய வாழ்நிலை

படைசேய்சீர்

பலபொ ருந்தினு மேயு னாதருள்

பரவு மன்பிலை யேலெ னாமது

பரவி முன்பெற நாடி யேயடி

பணிலேனே

நிலை வெங்கண ராவி ராவிய

நெடிய செஞ்சடை தாதை போலுறு

நிமல வைங்கர னார்வி நாயகர்

நினையாதே

நினையின் வந்தெனை மேவு நாயகர்

நெறியி னைந்திடு காலை யாழ்துயர்

நிலைகு னைந்திட வாழ்வு தானருள்

நிதிபோல்வார்

சூலவு மொண்கலை யாவு மேயுணர்

சூமர ிங்கிவர் பால ராவளர்

சூமரி சங்கரி தேவி யாமனே

சூலமாதா

மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவிழாமை:

குடிகொ டென்குடி யாள நானுறு
குடில நெஞ்சினு மேவு நாரணி
குயின்மு முங்கிடு கூடன் மாநகர்

உமையாளே.

(குறிப்புரை) உழுவல் - எழுமையுந் தொடர்ந்த அன்பு. மன் - மிகுதி
பனகு - குற்றம். அது - அன்பு. தாதை - சிவன். நெறி - நல்வழி.

உலக மெங்கனும் ஊழிலரை ஆணைசெல்ல மங்கையர் போகக்கொள்ள
பலரும் மன்பொருள் பெற மதிகலையினையாய வாழ் நிலையும் படையும் சேயும்
சீரும் பிறபலவும் பொருந்தினும் அன்பிலையாயின் என்னும்! ஆதலின் அது
பெறப்பணிவே நெனமுடிக்க.

(க)

தத்தன தனதன தான தந்தன
தத்தன தனதன தான தந்தன
தத்தன தனதன தான தந்தன தனதான

ஒத்துறு வளநிலை தேய்த வின்றியுள்
மத்திய ஈழுணையி னாடி சென்றிட
உய்த்தொளிர் மதியமு தார வுண்டுடல் அழியாதே

உட்பகை கருமமு முணு றங்கலும்
விட்டிரு வினையிருண் மாயை வென்றொளிர்
உத்தமர் தமதருண் மோன சிந்தையொ டொழியாதே

சித்தமும் வனிதையர் காதல் கொண்டவர்
முத்தெனு மெயிறுறு பான முண்டயல்
நிற்றலை மகிழுமெ னீன சிந்தையும் ஒருநேரா

நிற்குமு னெளிதிகழ் பாத பங்கயம்
நித்தில மணியன நேய வொண்கவி
நித்தகு முசையொடு பாடி வந்தனை புரிவேனே

வித்தையொ டுறுபொரு ளாயுண் மைந்தரும்
முத்தியும் விழையினு மீயு மொய்ப்பினை
வெற்றிகொள் பரசுடை வீரீ யந்தரி விடையூர்வான்

மெய்ப்பொருள் பரசிவன் மேனி பங்குகொள்
உத்தமி பகவதி வாலே யம்பிகை
வித்தகி நிருமலை வேத புங்கவி

விதியோடே

மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலே. ௩

சித்தர்கள் வழிபடு தேவி சந்தரி

சத்திபொன் மலைசுதை தாய்ப் ரம்பரை

தெற்கிறை மகளென மேவு குண்டவி

திரிசூளி

திக்குட னருவுரு கால மம்புவி

சத்தமொ டிசைபொரு ளாய சங்கரி

சிற்பரை தமிழ்வளர் கூட லம்பதி

உமையாளே.

(கு-ரை) வளி - இடை கலை பிங்கலையி லியங்குங்காற்று. தேய்தல் -
நால் விரல் கழிதல். இருள் - ஆணவ மலம். தெற்கிறை - தென்னவன்.
மலையத்துவசன்.

(உ)

தன்னத் தனதன தத்தனந் தானன

தன்னத் தனதன தத்தனந் தானன

தன்னத் தனதன தத்தனந் தானன

தனதானு.

மதியிற் பணிபல சுற்றிமந் தாகினி

மறையச் சடிவமு டித்தநஞ் சார்களன்

வளைசக் கரமுறு மத்தனம் போருகன்

இருவோரும்

வலிதிற் பிலநப முற்றியுங் காணரு

மலர்பொற் பதமுடி நித்தனைந் தானனன்

மணவற் புதவினை முற்றுமங் கேசிலை

யதன்மேலே

பதியச் செய்யுமவகை பொற்புறுங் கூடலின்

ஒருதிப் பியநில யத்தின்வண் பாரினர்

பணிவிட் பதியினர் பெட்பொடுங் காணுற

இரவோடு

படர்பொற் கரமலர் பற்றிமுன் பூணுற

அடல்பொற் பணிமுடி வெற்றிசெங் கோலொடு

படைபற் பலதரு தக்கநின் ருண்மலர்

பணிவேனே

நிதிபொற் கிரிதனை யெற்றுசெண் டாலடி

கொடுமுற் பெறுமொரு துட்டர்தங் காலனை

நெடிதுந் நெழுக்கடல் வற்றவென் றுனைவிண் முகிலூர்வான்

நினைவற் றிடமுடி தத்திமுன் போய்விழ

வளைவிட் டெறியயில் கைக்கொளுஞ் சிலனை

நிலைமுத் தமிழொடு பெற்றவம் பாவினை நினையாதென்

ச மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவாடிமாலை.

மதியிற் நிகழ்பரை தூர்க்கைகங் காளியென்
வறுமைப் பகையற வெற்றிதந் தேழ்நிலன்
வசையற் றிடுதமி மெற்கலந் தேதரு திருமாதா
மதியைத் தொடுபுரி சைத்தடங் கோபுர
மதுரைப் பதியின்மு னோத்தநந் தாவொளி
மலயத் துவசன்வ ளர்த்தசிந் தாமணி உமையாளே.

(ரு-ரை) நபம் - ஆகாயம். அங்கு - அம்மி மிதித்தல் செய்யுமவ்விடத்து.
சிலை - அம்மிக்கல். இரவோடு - இரத்தலைச் செய்த பிரம கபாலம். அடிகொடு -
அடி கொடுத்து என்னும் பொருட்டு; வரிப்புனை பந்து என்புழிப்போல. ஏழ்
நிலன் - பாட்டு, தூல், வாய்மொழி, உரை, பிசி, அங்கதம், முதுசொல் என்
பன.

அத்தன் பில முற்றிக்காணருபத மெனவும், அம்போருகன் நபமுற்றிக்
காணரு முடி யெனவும் நிரளிரை கொள்க. ஐந்தானன், மணவினை முற்று
மங்கு, சிலை மேல் பதியச் செய்ததன் காமலராற்பற்றிப் பூன அவற்குப் பல
தரு நின்றான் மலரென முடிக்க. செண்டாலடி கொடுத்து நிதிபெற்ற துட்
டர் காலனென்க.

தனனத் தனதன தானுத்த தந்தன
தனனத் தனதன தானுத்த தந்தன
தனனத் தனதன தானுத்த தந்தன தனதானு.

அறிவிற்பெரியரென் மானீத்த வண்டர்கள்
அருள்பெற் றுரைகவி யாவார்ப் பவன்பெனும்
அழிவற் றிடுமுயர் தேன்வார்த்து நன்கலை நிறைதூய
அதிதுட் பமதியி னேராக்க வின்றொளிர்
அலரிக் கிரிதலில் பேதார்த்த மொன்றிருள்
அகலக் கடிதுற லோடாத்தர் துன்பினை அறமோதி
மறியுற் றிடுகர னுவாய்த்த சிந்தனை
மறைநத் துறுதட நீர்பூத்த வம்புய
மலர்நற் றிருவடி மால்வாய்த்த வென்கலை மனமீதும்
வருதற் கமர்குவன் டியானேத்து மன்பிலன்
வளரத் தகுசுக வாய்சாற்ற வின்றியும்
வலிநிற் கருணைசெய் தாய்போற்ப ரிந்தருள் புரிவாயே

மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமலை. ௫

தறியிற் செறிபரன் வாணோர்க்கு நன்றது
 தரமுற் றிரிபுர நீராய்க்க ரிந்தெரி
 தாவுத் தரகிரி நாணாத்து முன்றணு வெனமேவு
 தனியிற் நிகழ்கர மாணைய்த்த வங்கணி
 சபைபத் திரைசுவை தோல்போர்த்தி ரந்தலை
 தனியற் கணிமுடி பாரசீர்த்த பொன்கலை தருதேனி
 வறியற் கருள்செயு மாதாத்தி கம்பரி
 வளர்முத் தமிழினை யானேற்ப முந்தருள்
 மலைபெற் றிடுமொரு கார்போற் நிகழ்ந்தொளிர் குழவாளே
 மலயத் துவசனை வாணாட்டி னின்றான்
 வருவித் திடவருள் கோமாட்டி வண்பொழின்
 மதுரைப் பதியுறை மீனாட்சி யம்பிகை உமையாளே.

(கு-ரை) கண்டர் - வண்டு. அர் - சாரியை. மால்நீத்த அண்ட ரென
 வும் பிரிக்க. அண்டர் - அறிவாற்றேவருக் கொப்பாயவர். அலரி - சூரியன்.
 கார் அன்பு. நத்து - சங்கு, நத்துதல். சிலை - கல். தறி - நடுத்தி. உத்தரகிரி -
 மேருமலை. தனியன் - சிவன்.

பெரிய ரென்ற வண்டர்களார்ப்ப னுன் பெணுந்தேன் வார்த்து அப்பெரி
 யாரது கலைநிறைந்த மதியின் எதிராகக் கவின்று அலரிக்கு இரிதலில்லாத
 அஞ்ஞான விருள்கல அவர் மதியிற் கடிதுறவேடு துன்பினை மோதி, மறிகக
 ரனது சிந்தனை யென்ற தடாக நீரிற் பூத்த அம்புயமல ரென்ற நினைடி யெ
 னவும், மறை யென்ற சங்குகள் சூழ்ந்த தடாகம் எனவும் மறை விருப்புற்ற
 தடாக மெனவு முறைக்க. (ச)

தான தத்ததன தான தத்ததன தான தத்ததன தான
 தான தத்ததன தான தத்ததன தான தத்ததன தான
 தான தத்ததன தான தத்ததன தான தத்ததன தான தனதான.

ஆதி முத்தரிட மாமு டற்பகுதி
 நீயி ருத்தவினமு னுளினில்
 ஆகு லச்சம்னை மாணி டக்கழவி
 — னாலு தைத்துயிரை மோதினர்
 ஆய டிப்பெருமை தானு முற்றறிவ
 ராத விறற்றெரிசு வாரவார்

அறிவாரோ

சு மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலே

ஆழ முற்றகிண நேய்சி றுத்தவனை
பார்கி ணற்றனவெ னீர்மையின்
ஆசை பற்றியுணர் பேயர் சித்தர்முனி
வோரு மப்பெருமை யோர்தலின்
ஆயு முத்தியினு மூவ கைக்குளொரு
தேக சித்திகொடு தூயநின்

அடிபேணி

ஒது தெற்கிறைவ ராம லுற்றிடுவ
ருழி பற்பலவு மீதுமெய்
யோகி னப்பதும பாதம் வைத்துமன
மேம னைத்தெறுத லோர்கிலர்
ஊக தத்துவக லாச முத்திரம
தாடி வற்கலையொ டார்சடை

டையோராய்

ஊர்கள் பற்பலவு நீர்கள் பற்பலவு
மோடி யுற்றுமெவன் மாய்குவர்
ஒரி னெத்தனைசெய் தாலு மத்தனையு
நீரே முத்தனைய நீர்மைய
ஒகை யுற்றுசின தாணி னைத்தெருமை
யூர்தி கெட்டொழிய வாழ்தலை

அருள்வாமே

வீதி யொற்றைவழி யோடி ரட்டையுருள்
வேறு மப்பினுறு மாவியின்
வேக முற்றவுருள் வான்மி னுய்த்துகிறை
சாச முற்றவுரு ளாதியும்
வேறு பற்பலச வாதி யுய்ப்பனவும்
வாயு விற்கடிய வேகமொ

டொருவாதே

மேவ விற்பகலின் வீணை யுற்றவிசை
யாதி முத்தமிழி னார்கவி
வேறு பற்பல்வகை நாத மத்தனையு
மாதி யிற்பரிசின் மேவுற
மீள வுய்க்குமொளி கால்வ வுய்க்குமிசை
மாடி யிற்செவிப டாமையின்

நிசினேனை

மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலே. ன்

மீது நெய்த்திரிக ளாதி யற்றவொளி

சூரி யற்குரிக ராயுற

மேவி மக்கன்பலர் காதி னுய்த்துமகிழ்

போதி ருப்பினியல் வார்த்துழல்

வீழு மப்புக்கொடு போது மைக்குழலி

ஒரு மொய்த்துமகிழ் கூடலின்

ஒளிக்கோயில்

வேத வித்தகரு மாகி முத்தமிழை

யாயும் விற்பனரு மோர்புடை

வேய்நி கர்த்தபுய மாதர் மக்களொடு

கூடி நிற்பவர்க ளோர்புடை

மேவ நித்தமும்வி ழாவொ டுற்றுவளர்

தேவி சிற்பரைபு ராதனி

உமையாளே.

(கு-ரை.) ஆதிமுத்தர் - சிவன். இடமாம் உடற்பகுதி - இடப்பாகம். ஆடி-அவ்வடி. அவர் - அச்சிவன். மூவகைச்சித்தி - உருவசித்தி, அருவசித்தி, ரூபாருபசித்தி. தெற்கிறை - இயமன். யோகின் - யோகத்தினால்.

ஒற்றைவழி யோடுகின்ற இரட்டையுருள் - பைசைகின் (Bicycle) அப் பின் ஆவியின் வேகமுற்ற உருள் - நீராவியாலோடுகின்ற வண்டிகள். (Steam locomotives) மின்சார முற்றவுருள்-மின்சார வண்டிகள். (Electric Tramways) ஒலிகால்வ - முன்வாங்கிய ஒலியை ஆதியிற் போல மீள மீளக் காலுகின்ற யந்திரம். அது கிராம்போன் முதலியன. (Gramophone) நெய்த்திரிக ளாதி யற்றவொளி - எலக்ட்ரிக் விளக்கு முதலியன. (Electric light etc.) இருப்பின் இயல்வார் குழல்-இரும்பாற்செய்த நீண்ட குழாய்கள் (Iron pipes.)

ஆதி முத்தர் மோதினர்: அவர் முற்றறிவராதலின், தெரிசுவார். பேயர் அறிவாரோ; சித்தர் முனிவோரும் ஓர்தலின் ஊழி பற்பலவும் உற்றிடுவர். ஈதுமெய். பாதம் மனம் வைத்துத்தெறுதல் ஓர்கிலர். ஆடி ஒடி யுற்றும் எவன் மாய்குவார். அவர் எத்தனை செய்தாலும் அத்தனையும் நீரெழுத்தனைய. நின்றான் நினைத்து வாழ்தலை யருள்வாயென முடிக்க.

இரட்டையுருள் முதலாயின மேவலின் இசைபகலிற் செலிபடாமையின் நிசிவேனோ மக்கள் காதினுய்த்து மகிழ்போது மைக்குழலினரு மகிழ் கூடலென்க.

அ மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலே

தனத்தன தத்த தானன தனத்தன தத்த தானன
தனத்தன தத்த தானன தனதானு.

அகத்திரு ளற்ற ஞானிகள் அடுத்திடு முத்தி தானுமென்
அயற்படு சுட்ட லேதுமில் அதனாலே

அடித்தளிர் சித்த மேவிடின் அனைத்துடல் பற்ற நேரினும்
அதற்கிணை மற்றின் மாணடி அருள்வாயே

பகற்பொழு துற்ற தாரகை யெனப்புவி சுற்று சூரியர்
பதக்குறை யொற்றை யாழியொ டொளிராதே

பசித்தவர் கற்ற நூலென உறத்திகழ் பொற்பி னீள்கழல்
பரித்திடு மற்றி னுல்கவி பகர்வேனே

மகத்தழல் பற்று தூமம்விண் மறைத்திருள் பற்ற ஆடல்கொள்
மனத்தியர் பிப்த்து வீசிய பணிமேவு

மணித்தர ளத்தி னோடுதிர் உடுப்பக லொத்து வீதியின்
வழித்தலை முற்று நாடொறும் ஒளிர்கூடல்

நகர்ப்பதி பெற்ற கோமகள் நமக்கிறை வெற்றி வேலனை
நலத்தொடு பெற்று நானிலம் அரசாள

நவீற்றிமுன் விட்ட நாரணி வனத்துறு துர்க்கை மாதரி
நடித்தருள் பாக்க னாயகி உமையாளே.

(கு - னா.) பதக்குறை - அருணன். மற்றுஇல் - அகற்கு முத்தியுமிணையிலே.
நால்கவி - ஆசமுதலாய நாற்கவிகள். பகல் - சூரியன்.

சூரியர் பதக்குறை யொடு ஆழியொடு தாரகையென நூலென ஒளிராதே
யுறத்திகழ்கின்ற கழல் பரித்திடுமன்பினால் நாற்கவி பகர்வே னென்க.

தூமமறைத்தலால் விண் இருள்பற்றப் பணிமேவிய மணியுந்தாளமும்
உதிர்ந்த உடுவையும் பகலையும் ஒத்து ஒளிர்கின்ற கூடலென்க. (சு)

தனதந்தன தனதந்தன தனதந்தன தனதந்தன
தனதந்தன தனதந்தன தனதந்தன தனதந்தன
தனதந்தன தனதந்தன தனதந்தன தனதந்தன தனதானு.

விழிப்பய மலர்கொண்டொரு

பதபங்கய மிடுவிண்டுமண்

மிசைகண்டில னெனவன்பர்கண்

மொழிகின்றன ரிதுவென்கொ ளுன்

மிளிப்பங்கய வடிசங்கர

னிடநின்றது தெரிசின்றிலன்

மலர்மேல்வாழ்

விதிமுன்பெழு மிகல்கொண்டிரு
பதமுந்தொட வொருபன்றியின்
வினைமுன்கொடு புவிசுண்டின
னதுகொண்டவ னடிகண்டிலன்
விதியிந்திரன் முதலண்டரு
வெவர்கண்டவ ருடலொன்றிய

617

அடிசேனான்

விழிகொண்டுன தியல்கண்டன
னதுகொண்டவன் வலமொன்றிய
விழிகண்டது சொலலுண்டுகொ
லுனையன்றியொர் செயலின்றென
மிகவன்பொடு மறையந்தமு
மறையின்றன பலவிண்டுன

தடி காண

விழைவின்றன னடியன்செயன்
முடவன்கிளை யுறுமொன்கனி
விழைகின்றது நிகரன்றியென்
மொழிகின்றது னருள்கொண்டுபல்
வினையுங்கெட நினதொண்புகழ்
நினைவன்பணி புரிவன்கவி

புனைவேனே

வழிகின்றநன் மதுவுண்டிசை
பகர்வண்டுக ஞாயர்வண்டரு
வளர்தண்டலை யயனின்றி
கதிர்கொண்டுசெல் பவர்தங்களை
வழிகண்டிட லரிதென்றவர்
மருளும்படி விழுதன்பனை

வயல்குழம்

வளர்செந்தமிழ் குடிக்கொண்டு ந
செழியன்பதி தனில்வந்து நன்
மலர்மங்கையர் சயமங்கையா
டுலகெங்கணு முறவென்றிசை
மருவந்தனி யாசொன்றிய
மதியின்குலம் வளரங்கபல்

விழியானோ

க0 மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலே

வழிகண்டுனை யடைகின்றவர்

பலர்நின்றொரு புடைகும்பிட

மயலொன்றெனை நிகர்கின்றவர்

பலர்வந்தொரு புடைநின்றிட

மயல்கொன்றுரு வருவொன்றரு

வருவொன்றிய தவர்கண்டிட

வரையாதே

வரைகொன்றிடு சீக்கொண்கன்மு

னிறுவுந்தளி யிடனின்றபல்

வரமுந்தரு தருமந்திகழ்

வடிவங்கொளு மலைந்தனி

மதுரத்தழை தமிழ்தந்தெனை

நினையும்படி யருளம்பிகை

உமையாளே.

(கு - ரை.) விண்டு - திருமால். விதி - பிரமன். அவன் - சங்கரன். உருவொன்றரு - ரூபாரூபசித்தி.

சங்கரனது ஒருபதங் கண்டு அப்பதத்திற்குத் தன் விழியையளித்தவிண்டு அதனைக்கண்டிலனென அன்பர் மொழிகின்றனர். இதுவென்ஊல்? அடிமுடி தேடியகாலத்து அவ்விண்டு நின்னடி அச்சங்கரனிடப் பாகத்து நின்றதுதெரியாது அவன் இருபதமுந்தொட நினைந்து புவிகண்டினன், அதனாலே யாவருங் காணற்கரிய நின்னடியே யன்றி முன்கண்ட அவ்வலப்பாதமுங்கண்டிலனென்க.

உனையன்றியொர் செயலின்றென மறையறைகின்றவாதலின் அச்சங்கரனது வலமொன்றிய விழிக்குச் செயலில்லை அதனால்-அரனும் உள்விழியாகிய தன் இடப்பாகத்துவிழிகொண்டே நின்னியல் கண்டனென்க.

வண்டுகள் அவர்மருளும்படி அவர்மேல் விழுதண்பனை யியன்க. மயலைக்கொன்று உருவசித்தி ரூபாரூபசித்தி அருவசித்தி இவற்றொன்று பொருந்திய தவர்களென்க. (எ)

தனதந்த தந்த தனதான

தனதந்த தந்த தனதான

தனதந்த தந்த தனதான

தனதான.

அனுவொன்று கொண்டு புவிகோடி

அளவின்று தந்த தொருபாதம்

அவைபொன்றி முந்தொ ரனுவாக

உறுமோர்தான்

மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலே. ௧௧

அருவன்று கண்கொ ளுருவோவில்
அதுதொண்டர் கண்டு மறியாத
அருளென்று பண்டை மறைகூறும் அடியேனே

கணுவொன்று பொங்கர் மரணேர்வல்
கருமங்கள் வென்று நிரூபாத
கமலங்க ளென்று புகுவேணுன் அருளாலே

கதியொன்றி னன்றி யுயலேது
கதிரன்றி யொன்றும் விளையாது
கழலொன்று துங்க வொளிவீச வருவாயே

இணையின்றி யென்று மழியாத
இயல்கொண்ட மைந்த தமிழ்மாதின்
எழினின்ற சங்க முறுகூடல் வளரீடு

இறைவன்சொல் கொண்டு வளர்காழி
எழுமைந்த னுண்டு தமிழ்பாட
இருகொங்கை நின்று வழிபாடே அருண்மாதா

அணையங்க தம்புள் பரியாக
அடைசெங்கண் விண்டு னுருமேவ
அருண்மங்கை யெங்கள் கவுமாரி அமலேசன்

அடல்கொண்டு வென்ற நினதாணை
யதுகொண்டு நின்றி னுறுபூசை
அமுதுண்டி லங்க வரசீடும் உமையாளே.

(கு-ரை.) அளவீன்று - அளவில்லாமல். அது - அத்திருவடி. கதிர் - சூரியன். மைந்தன் - திருஞானசம்பந்தர். அணை - சயனம். அங்கதம் - பாம்பு. புள் - கருடன். உன்உரு - உனது பெண்வடிவம்.

அன்று, இல்லை, அருளென்பவற்றைப் பாதம் தான் இவற்றோடு தனித்தனி கூட்டுக.

என்கண் நின்கழல் காணு மியல்பிற் றன்மையின் கணுவாகிய கண்ணிருந்தும் காணுமியல்பில்லாத மரத்தை நோர்வென்க. கதிரன்றி எப்பொருளும் விளையாமை போல உன்னையன்றி யுய்த லெவ்வாற்றா னுமில்லை யாதலின் நீயே அருள்செய்ய வருவாயென்க.

அட்டதிக்கையுந் தன்படையையும் வென்ற நின்னுடைய ஆணைகொண்டு நினக்குப்பின் பூசையமுதுண்டு விளங்கும்படி அமலேசனுக்கு அரசளித்த உமையே யென்க.

கஉ மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலி

தந்ததான தானதான தந்ததான தந்தன
தந்ததான தானதான தந்ததான தந்தன
தந்ததான தானதான தந்ததான தந்தன தனதான.

அங்கமாடு மொறுகாலொடன்புசில் மென்சிறை
கொண்டுமோன கானிலவாழு மந்தனஞான வண்டர்கள்
அந்தியாக ரோடுநீடு மன்றிலாடு முன்புகழ் நனிபாடி.

அங்கமேயி லாதபோத விற்பாபாத வந்தனை
உண்டுகாத லோடுமோசையின்றியேய மந்திட
இந்தொடாடு மொறுகோண நின்றபாத பங்கய மலர்பாச

பங்கமேயி யேமநாக மஞ்சியாழு மண்டுகம்
என்றுநாயி னேனையோவ வின்றுதேனு முண்குவல்
பங்கின்மேவு ராதிரேவ வன்கலாமொர் குஞ்சர வடி வுணர்

மண்புமேயி லாதுமாறன் முன்புவேழ மென்றிரை
தின்றதாலெ னுவுனாது அங்ககோபு ரந்திகழ்
பங்கமேயி லாதகோயில் வந்துவாயி னின்றடி தொழுவேனே

அங்க நாலொ ருமனாய மைந்தனாபு மென்றுரை
கண்டகேர னாகியாய சங்கமேய வன்புறு
தொண்டர்தேற வோதுகள கண்டர்தேவி யம்புவி தருமாசர

அம்பிசிய ஆந்திமேலொ ருங்குமேவ வுன்சிறு
மைந்தனாடு மொறுதாதை கந்திமேடு சென்றெதிர்
அம்பைகுடு வாருயாது பொன்றவாங்கொ ளந்தரி சார்போல

எங்குமேவ வானவந்தி யுந்துசினர் சிங்களர்
அங்கிலேய சாதியோர்வி ரைந்துபோது மங்குபர்
இந்திசுழ மாடகோபு ரங்கண்மோத வங்கவை கடவாதே

எந்திராதி யோடுவானி றங்கிமாட நின்றிவண்
வந்தொருசி னூறுகாண மென்றுவாணி கஞ்செய
எண்கொளாத வாரமீயு மெங்கள்கூடல் வந்துறை உமையானே.

(கு-ரை) அங்கம் ஆறு - ஆசன முதற் சமாதி யீறவுள்ள ஆறுயோ
காங்கங்கள் - சிலம் - தவவொழுக்கங்கள். வண்டி - வண்டி. அர் - சாரியை.
அண்ட லொவ முரைக்க *முடிதலம் - தேன்.

மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலில். காங்.

இந்தொடு ஆறு எண்ணுறு கோணம் - இரண்டும் ஆறும் எண்ணுன்குங்கூடி யதாகிய நாற்பத்து முக்கோணம்.

பாச பங்கம் - பாசமாகிய சேறு.	} ஊமன் - உருத்திர சன்மன்.
ஏமநாகம் - இயமனாகிய பாம்பு.	
வன்கல்லாமோர் } மதுரைக் கோயிலு	
குஞ்சரவடிவு } ள்ள கல்யாணை.	

}	தும்பி - யானைமுகக் கடவுள்
	காணம் - பொன்.
	ஆரம் - முத்து.

ஞானிகளாகிய வண்டுகள் பாடியுண்டு அமர்ந்திட நின்ற நின் பாதபங்கய மலரென்க.

குஞ்சரவடிவு, ஊணர் பண்பு மில்லாது வேழத்தை மென்று தின்றதால் நாயேன் மண்டிக மாயினு மூணர் பண்புடைமையின் தேனு முண்டவ லென்று கருதி வந்து நின்று தொழுவேன். அதனால் நிற்பாத பங்கயமலர் என்னேமண் கெமென்று கருதி நீங்குதலில்லை யென வுரைக்க.

கனவிலுரைகண்ட கீரனாதிபாய தொண்டர் தேற அவ்வரையை ஊமனாயு மென்றோதிய காளகண்ட ரென்க.

சேயவூர்தி மேல் தும்பியு மேவக்கந்தனோடு சென்று வான் கொண்டஅந்தரி என்க.

சுரர்போல ஆகாயத்தில் வாணவூர்தியைச் செலுத்திச் செல்லுகின்ற சேனாதிபையார் இஞ்சி குழுமாட கோபுரங்கள் மோதுதலால் அவற்றைக் கடந்து செல்ல முடியாமல் மாடத்தின் வழியாக வானத்தினின்றிறங்கி ஓராகிதாறு பொன்னென்று அளவுகடந்த ஊதியங்கூறி வாணிகஞ் செய்யச் செல்வப் பெருக்கால் அவர்களிடத்து ஊசி போன்ற சிறு பொருளுக்கும் மதிப்பிலடங் காத விலை பெற்ற முத்துக்களைக் கொடுக்குங் கூடலென்க.

இது தென்னாடு முத்துடைத்து என்பவாகலின் அதன் மிகுதியையும் தற் காலம் பிறதேசத்தார் ஆகாய விமானம் தாமசகட முதலாய யந்திரங்களாலும் ஊசிமுதலாய கைத்தொழிற்பொருளாலும் நமது தேசத்திருந்து பெரும் பொரு ள்பெற்றுச் செல்லுதலையும் குறிக்கின்றது. (க)

தனனா தனன தனனதனத் தனன தனன தனனதன

தனனா தனன தனனதனத் தனன தனன தனனதன

தனனா தனன தனனதனத் தனன தனன தனனதன தனதானா.

திருவே வருக வருகமறைத் தெரிவை வருக மறையினொளிர்

சிரமே வருக வருகவறத் திரையி லெழுந லமிர்தமுறு

தெனிலே வருக வெமதுகுலச் சிறுமி வருக வருகெனநின்

MAHAMAHOPADHYAYA

ஆனையோடே

.. R. W. RAMANATHA IYER LIBRARY

கசு மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலே.

திருவார் மலய முறுகொடிநற் செழியன் மொழிய மறையின்முடி
 சிவனா றுளமு மடியர்மனத் தெருள்கொண் மலரு மலர்கயிலே
 திகழ்கோயிலுமவ் வடமலையிற் செறியு மிடனு மொருவகையின்
 ஒருவாதே

குருகார் காமொய் சிறியமணற் கொடுசெய் புதிய மனையினறை
 குமையா விரைவி னொருவிமினற் கொடியி னனுதி மணியினியல்
 குரைநா புரமொ டனைமடிபொற் குயமு மிறைவ னுரமுதகும்
 முடியோடே

குதியா டியதின் னடிமலரிற் குழலி னினிய தமிழின்மொழி
 கொஞ்சர் பொருளொ டிசைநலமுட் குடிகொள் கலின் மலரிடவை
 குறுமோர் பெரிய திருவாமெக் குறைசெய் திடினு மருள்கபிற
 குறியேனே

குருவே வருக பிரணவமுற் குதலை மொழியி னுறவுரைசெய்
 குகனே வருக வருகபகைக் குடரினிலகு. மயிலுண்டய
 குமரா வருக வருகவெனக கொடுவின் மலையொள் கரணுரைசெய்
 மயிலுர்வேள்

குயிலே வருக வெனதுபிரிற் குணி யொளிகொள் கொடிவருக
 குணமே வருக வருகவெனக் குழுமு குறமின் மகளுமெழு
 குயினார் திருவன் மகளுமுறக் குறுகி நினது கழல்பணிய
 அவர்மூவன்

உருவோ ருருவி னுறமடிவைத் துரமு முதாகும் வருடியென
 துழைநீர் வருக வெனமகிழ்வெற் புதவு மமல முதல்வியம
 துயிசே யுயிரி னுறுமுணர்விற் கொளிகெ யுணர்வின் வடிவமுறம்
 ஒருதாயே

உறவே விறகு சமைகொடுபுக் குலகின் மறுகி விலைபகரும்
 ஒருபா ணடிமை யரசொடுமற் றுயர்வு மடைய முடியுதவும்
 ஒருகோ மகள்வின் மதிசுலமுற் றெளிநு மதுரை நகராசி
 உமையாளே.

(கு-ரை) திரை - கடல். ஆகுபெயர். அன்னை - காஞ்சனமாலே. மல
 பமுறு கொடிச் செழியன் - மலயத்துவச பாண்டியன். வடமலை - மேருமலை.
 தருகு - வளையல் சிறியமனை -. சிற்றில். குமையா - குமைத்து, அழித்து.
 ஹைவன். மலயத்துவசன். குயினார் திருவன் - இந்திரன். இந்திரன்மகள் -
 தெய்வயானை. வெற்பு - மலையரசன். பாண் - பாணபத்திரன்.

செழியன் நின்னன்னையோடு வருகவெனமொழிய மறைமுடி முதலாய வற்றை ஒருவகையினொருவாமல், சிற்றிலின் அறையையழித்து அதனையோ ருவி மின்னற்கொடிபோல அணுகி மணிநூபுரமொடு அன்னைமடிமுதலாயவற் றிற்குதியாடியரின் அடிமலரென்க.

மல்கொள் கரன் வருகவென உரைசெய் வேள் வருகென இருமகளிரு முற அம்மூவருங் குறுகிப்பணிய அவர்களை வருகென அழைத்து யடிவைத்து வருடி மகிழுமுதல்வியே யென்க. (௧௦)

தனத்தன தந்த தனத்த தந்தந் தனதந்தந்
தனத்தன தந்த தனத்த தந்தந் தனதந்தந்
தனத்தன தந்த தனத்த தந்தந் தனதந்தந் தனதானா.

எருக்கலர் தும்பை கடுக்கை கஞ்சம் பிசுமந்தம்
இறைத்துவி முந்து துதித்து நின்றங் கிருசெங்கை
யிணைத்துரி பிரிந்து குவித்து நெஞ்சங் கசுவொன்றும்
அடியார்வான்

இபத்தினை யெண்கண் முகத்தை வெண்சங் குடனைந்தும்
இசைத்திடு செங்கை யிணைத்த குஞ்செம் பொனையென்றும்
எடுத்தளி கஞ்ச வருக்கொ ளஞ்சு தரமொன்றும்
நிதியோடே

திருக்கிளர் சங்கம் வெறுக்கை வன்செந் தமிழின்பு
தினைத்திடு துங்க முதற்ப லங்கங் களையொன்று
சிறப்பொடு தங்க வளித்து நெஞ்சந் தனிலன்பில் கொடியாரே
தினக்கதிர் முன்பு புழுச்செல் பண்பொன் றிடநன்று
தினைத்துணை யின்றி விழச்செய், தெங்கும் புகழ்கொண்டு
செருக்குறு மென்ற நகத்து மொன்றுன் பதகஞ்சம்
மறவேனே

அருக்கனொ டிந்து வடுக்க ணஞ்சென் றகனண்ட
அடுக்குமி கந்து தடுக்கு மொண்செங் கயல்கொண்ட
அடற்கொடி யொன்று துகிற்கண் முன்றங் குறவொன்றும்
அறியாதே

அடிக்கடி பொங்கர் மிசைத்த வழந்திங் குறுமென்றில்
அடுத்தொளிர் செம்பொ னிழற்செய் வெண்பொன் கொடுதன்றும்
அணிச்சிக ரம்பல் சுதைக்கு டங்கண் டவர்கிந்தை யருள்கூடல்

ககா மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலே

இருக்கொடு கொண்டர் தொடுத்த சந்தத் திகழ்பண்டை
 இயற்றமி முண்டர் நவிற்பி யென்றும் பணிகின்ற
 எழிற்றறி நின்று கயற்க ணன்பின் கடல்பொங்க வளர்மாதா
 எனைப்பணி கொண்டு நினைக்கு முன்சிற தனையின்கண்
 இருட்ட படலங்கள் கெடப்பு குந்தென் கவிகொண்ட
 இசைக்கருள் விரந்தை தமிழ்க்கு முன்றொண் டிறுநங்கை
 உமையாளே.

(கு - ரை)பிசுமந்தம் - வேம்பு. வான் இபம் - வெள்ளையானே, எண்கண்
 முகம் - எட்டுக்கண்ணையுடைய நான்கு முகங்கள். சங்குடன் ஸிந்து - சங்குடன்
 சேர்த்தெண்ணியபஞ்சாயுதங்கள். கஞ்சவருக்கொளிரிதி - பதுமரிதி. சங்கம் - சங்
 கரிதி. வெறுக்கை - பொன், தளி - கோயில். தமிழ்க்கு - தமிழ்க்கவி கேட்டு.
 தொண்டிறுநங்கை - மகளாகத்தொண்டு செய்த நங்கை. வான் இபம் - இந்திர
 பதத்தைக் குறிக்கின்றது. எண்கண்முகம் - வேதமுரைக்கின்ற நான்கு முகமு
 டைய பிரமபதத்தைக்குறிக்கின்றது. செங்கை - துட்டரிக்கிரகஞ் செய்யுங்கை
 யினையுடைய திருமால் பதத்தைக்குறிக்கின்றது.

அடியார் வானிபத்தையும் முகத்தையும் கையையும் என்றும் பொன்னே
 யளிக்கின்ற கஞ்சவருக்கொண்டரிதியையும் சங்கரிதியையும் வெறுக்கையையும்
 தமிழ் திளைத்திடு துங்க முதலாகிய அங்கங்களையும் பொருந்துகின்ற சிறப்பியல்
 போடு தங்கும்படி அவர்களை யளித்துக்கொடியார் ஒன்றிலவிழ்ச்செய்து புகழ்
 கொண்டு என்ன கத்து மொன்றிய ரின்பதமென்க. இதனால் அடியார் இந்
 திரபதம் பிரமபதம் திருமால் பதம் ருபேரபத முதலாய சிறப்புப் பெற்று
 வாழ்தலும் கொடியார் அழிதலும் கூறியது காண்க.

இல்லை யரித்தொளிர்கின்ற செம்பொன் கொடுத்துண்டு சிகரத்தையும்
 சுதைக்குடத்தையுங் கண்டவர் அருக்கனும் இந்துவும் உடுக்கணங்களும் கயல்
 கொண்ட கொடித்துகில் கண்முன் தொங்குதலால் ஆகாய வழியொன்று
 மறியாமல் தவழ்ந்து இங்குறுமென்று மருளுகின்ற கூடலென்க. இதனால்
 அருக்கன் பொற்சிகரத்துக்கும் இந்து வெண் பொற்சிகரத்துக்கும் உடுக்கணஞ்
 சுதைக்குடத்துக்கும் உவமமாதல் காண்க. (கக)

தானன தந்தா தனதன தனனா தனனா தந்ததன
 தானன தந்தா தனதன தனனா தனனா தந்ததன
 தானன தந்தா தனதன தனனா தனனா தந்ததன தனதானா.

தோகைகள் பைங்கா னடமிடு தொழின்மே விடவா னின்றாகினி
 சூழ்தமிழ் முன்பா டிடவெழு சூரமே யறுகால் வண்டரிசை
 சோழனை வென்றா னகர்வளர் துகட ருளா னந்தனுமு
 தொழின்மேலோர்

மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலே. கள்

தோள்வலி கொண்டா ரிரவல் துயர்தீர் கொடையா ஶன்பொடி
குழநெறி நின்ற ரெமர்குல சுகவா ரிதிரீர் பொங்குமதி [சை
தோய்குரு முன்போர் குறுகிய சுவரே பரியா வந்தியொரு
துரைகாண்

ஓகையின் வந்தோ னகர்பல வுறைவார் விழைவா லேந்துருவி
ஐடொளி ரைந்து ரிடனம ருரவோ னணிமா முன்பகரும்
யோகுறு மெண்பே றுறுதவ னெருவா தறிவால் வந்தனை செய்
நினதாள்கள்

ஊழ்வலி வென்றோ ருணர்குல ருணரே னுரைதா னென்புகல்வன்
ஊனுடல் கொண்டோ பணிசுவ துருவோ வருவோ நின்கழல்கள்
ஊகமொ டெண்சேர் கலைகொடு முணர்சால் பிலவே பென்புரிவ
தருள்வாயே

சகையி னின்ற ரிரவல் ரிவண்மே வுகநா மென்பொருளும்
சுருவ மென்றே பலர்நட விரவால் வருவா ரின்றிமனை
யேழ்திலை சென்றே மெலிகொடி யிமையோர் பதியோ டொன்றி
யவண் உருவோரும்

ஏற்பவம் வென்றார் முனிவரு மிரவா மையினுள் முன்பலிகொள்
சசனை யின்றே யுடல்பொரு ளெழிலா ருயிரே யென்பலுஷர்
சுருவ மென்றே யவனுலகிறுவாய் தடவா நின்றகவும் உயர்கூடல்

வாகைகொண் டொய்ம்பா ருறைதிரு மதுரா புரியா ளம்பிகையென்
வாய்வுரு மன்பார் கவிபு தின் வளமார் பதமே கொண்டபரை
மாதரி யெண்டோண் மதுபதி மயிடா சரளன் பொன்றமிதி மகமாயி

வாரொடு நின்றாய் பகவதி வனயோ கினியே சந்தரிமின்
மாலினி வன்பார் முழுதுமுண் வசுசே யிரையா யந்தரிவின்
மாலுறு பண்பார் கயல்விழி மலயா சலமா தங்கிசுவை உமையாளே.

(கு - ரை) தோகை - மயில். கான் - சோலை. எண்பேறு - அட்டசித்தி
கள். வாரிதி - கடல். மதி - சந்திரன், அறிவு.

*தோகை மேவிடக்கிளபாடிடவண்டு எழுசரமிசைக்கின்ற நகரென்க.

மேலோரும் கொண்டாரும் கொடையாரும் நின்றருமாகிய எம். குல
வாரிதி என்க.

கஅ மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலே

எமர் குலவாரிதி நீர் பொங்குகின்ற மதியாகிய எம்மைத்தோய்கின்ற குரு
வேனவும் பொங்குகின்ற மதிதோயந்த குருவேனவுமுரைக்க.

மதியுங் குருவும் வந்தோனும் உரவோனும் தவனுமாகிய நகர்வளர் அரு
ளானந்தன் அறிவால் வந்தனை செய் நீன்றானென்க.

சுவரேபரிபா உந்திவந்தேன் என்றது, ஒருதுருக்கவரசன் முன்பு இடிசுவ
ரே குதிரையாகுமாறுசெய்து அதன்மேலூர்ந்து சோழவந்தானூரை வலம்
வந்த செய்தி குறிக்கின்றது. சோழனைவென்ற னூரென்பது இக்காலத்துச்
சோழவந்தானென மீயியது.

கீந்துருவினோடு சிந்தூர் அமர்வோனென்றது வைகாசித் திங்கள் 14
நாளில் யாம் சமாதி புருவே மென்றபோது சோழவந்தானூர், கிண்ணிமங்கலம்,
சின்னமனூர், பெரியகுளம், மதுரை யென இவ்வைந்தாரிலுமிருந்து அங்கு
வந்திருந்த அடியர்கள் தந்தம் ஊரில் சமாதிபுகவேண்டுமென்று வேண்ட அவ
வாறே கீந்துவடிவங்கொண்டு அந்நாளில் அவவைந்தாரிலும் இற்றைக்கு தாற்
றைம்பது வருடத்தின்முன் சமாதிபுகுந்த செய்தி குறிக்கின்றது.

சமாதி புருந்த காலத்து அவவைந்தார்ச் சமாதிக்கும் துருக்கவரசப்பிரதா
னிகளால் மானியங்கள் விடப்பட்டன. அம்மானியங்கள் மதுரை பொழிந்த
மற்றைய ஊர்களில் இன்னும் அழியாது நடைபெறுகின்றன. மதுரைமா
னியம் அங்குள்ள மடத்தோடு சிறிது காலத்தின்முன் ஒருவருட்பகரிக்கப்பட்ட
ழிந்தது. ராகையினீன்றார் நாம் ஈசுவரம் பூரவலர் மேவுக என்று கொடி நட ஒரு
வரும் இரவாமையினால் ஏழ் நிலமாடத்தின் மேற்சென்று மெலிகின்ற அக்
கொடிகள் இரமையோர்ப்பதி சென்று அங்குள்ளாரு மிரவாமையினால் சிவலோகம்
வரைசென்று முன்பலிகொண்ட ஈசனை உடல்பொருள் ஆவி மூன்றும் தரு
வோமென்று அழைக்கின்ற கூடலென்க.

மகமாயி - மருஉ வழக்கு

(கஉ)

தன்ன தந்தன தன்ன தந்தன தந்தன
தன்ன தந்தன தன்ன தந்தன தந்தன
தன்ன தந்தன தன்ன தந்தன தந்தன தனதான.

எளிய நின்றனை யடிமை கொண்டது முண்டுகொல்

இறைவி யொண்கமுன் மலர்பெ ராந்தவ மின்றிநின்

இதய பங்கய முறனு முண்டுகொ லென்றநான் உருவானோர்

இதுபு கன்றடி யியல்பு கண்டிரை பென்றிநின்

எனதெ னுஞ்செயல் புவன மெங்கணு மென்றுமில்

எதுவு நீன்செயல் பணிசெய் தொண்டுகொ ளன்றுமுன் பூ பங்கானென

மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவாடிமலை. ௧௩௩

அனிகொ ளின்றுமு னியல்பு கண்டில னன்பிலன்
அமலர் தங்குமு முனமெ வன்புகல் வன்புயல்
அறமில் வண்டர்கள் செறுவி னும்பெய லுண்ண தருள்வேலை

அணைய வொண்கழ லெனது ளம்புகி னுந்தரும்
அறித லின்றியு மரசன் மன்பதை யின்றுய
ரதுக னைந்திடு மெனையு மின்புற வந்தருள் புரிவாயே

வலியொ டங்கும ணுதகம் விண்கடர் திங்களும்
மலமு றும்பல வுயிரு மெண்படி வங்கொளும்
மதியின் வந்திடு குலம்வி ளங்கிய சங்கரி மலைமேலே

வளரு நஞ்சிவ குமரன் முன்கட லுண்டவன்
வழிப டிக்குரு பரனை யைங்கர மைந்தனை
மனிதர் விண்படர் சுரரொ டின்புற முன்றரு மொறுதேவி

கனிசெய் தெங்கின மதுவை புண்டபல் விண்படர்
கழைபை மென்றொளி நரிகள் கண்டிம ருண்டடர்
கமுகி டம்புக விழுகு ரங்குதெ ருண்டிட மலர்வாவி

கரைவி ளங்கன முதகம் வெண்சிறை மொண்டுபெய்
கழனி வண்பொழின் மதுரை யம்புகி தங்கிய
கடவுள் பங்குறு மமுத வஞ்சிச வந்தரி உமையாளே.

(கு-ரை) எளிய - விளி. அருளுருவானோர் - ஞானிகளுந் தேவரும்.
அமலரென்றது - மேற்சொல்லிய அருளுருவானோரை. புயல் பெயல் உவமம்.
கழலுனம் புகல் பொருள்.

அரசன் துயர்களைத் தல் உவமம். நீயருள்புரிதல் பொருள்.

நரிகள் கண்டு மருண்டு கமுகிடம் புகும்படி மதுவுண்டு விழுதூங்குகள்
தெருண்டிட. அன்னங்களுதகத்தைச் சிறைமொண்டுபெய்கழனி யென்க.(௧௩)

தனைதந்தந் தனைதந்தந் தனைதந்தந்

தனைதந்தந் தானந்தந்

தனைதந்தந் தனைதந்தந் தனைதந்தந்

தனைதந்தந் தானந்தந்

தனைதந்தந் தனைதந்தந் தனைதந்தந்

தனைதந்தந் தானந்தந் தனதானு

௨௦ மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலே.

சடல்கடந்துத் தறைநடந்துங் குறைநவின் றுங்

கலைபயின்றுங் கானின்றங்

களைதுறந்தும் புவிபுரந்துங் கதியறைந்தும்

பிறபுரிந்துங் காய்துன்பங்

கதுவிழந்தும் பசியினைந்துண் பதுபுரிந்தங்

குடனுறங்குங் காயங்கொண்

டுறுமாசை

கழல்வதென்றும் பருமயங்கும் பருவமொன்றும்

படிவநஞ்சங் காலுண்கண்

கரவுறும்பெண் களைவிரும்புங் கசடொழிந்தங்

தகனெனுந்தின் காலன்றன்

கிறிறிந்தொன் டவமுயன்றுன் கழனினைந்தின்

புறுவதென்றுன் காணங்கொண்

டுறுசோதி

படர்சிலம்பின் பதநடங்கண் டடைவதென்றுன்

பணிபுரிந்தென் பாசம்பண்

படுவதென்றுன் பெரியதொண்டின் கடையனென்றுன்

புகழ்விழைந்துன் பானின்றுண்

பதுமொழிந்தென் கருமபந்தங் கெடவனந்தங்

கவிபுகன்றுன் பாதங்கொண்

டமர்நாளே

பலகொடுந்துன் பதுபுரிந்துங் குழவிவெம்பும்

படிவிடும்பெண் பாலின்றென்

பலபகர்ந்தென் செயலதின் றுன் றனையொழிந்திங்

குயலுமின்றென் பாலன்பின்

படர்வதுன்றன் செயலிறந்தும் பரினுறுந்தின்

பதமுமென்றுன் பாமன்பொன்

றருள்வாயே

படவியின்பஞ் சுடையுமின்றம் பரம்வளைந்தும்

பலியிரந்தும் போய்நஞ்சம்

புகிதயின்றும் தபுதலின்றித் தனம்வில்வன்றெண்

டதுபுரிந்தும் பூதந்தன்

புடைநெருங்குஞ் சுடலைசென்றெங் கணுமுழன்றும்

பாடிவொடங்கம் பூணும்பண்

பொடுதூய

மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலே. ௨௧

புலமருண்டர் தணர்தொழும்பென் நிழிவறைந்தங்

கவர்வெகுண்டென் போமென்றம்

புவிபினின்றங் கிகழவும்பின் பவர்விரும்புங்

கணிகைமுன்பும் போய்வந்தம்

புயலில்கொண்டன் றெருவனுந்தும் படியெதிர்த்துந்

தினவிழந்துண் போரெங்கென்

றெருவேடர்

தடிகண்மென்றுண் மெழ்தல்கண்டுண் டடியமுண்டங்

கமைதலின்றஞ் சாதன்பன்

தனையனங்கந் தனையுமுண்டும் பசியுழந்தங்

குதிர்வுதின்றந் தார்மைந்தன்

தமிழிலங்கொண் டவனுடைந்தங் கெழுசலங்கண்

ட்டைமுனென்றுந் தாநின்றங்

கடிஞரல்

சருவின்னெந் தொழிலினுந்தன் பயனதின்னும்

திரியுநம்பன் றுன்வந்துன்

சனகஞென்பொன் கிரியும்வென்பொன் கிரியுமுன்கொண்

டினிதுறைந்தொண் டார்மண்பொன்

சகலமுங்கொண் டெழுமுனஞ்செந் தமிழிலந்தந்

தெழில்பொருந்துந் தாயன்பொன்

அமையாளே.

(கு - ரை.) அம்பரம் - ஆகாயம். வளைதல் - ஆடையாகச்சுற்றுதல்.

பஞ்ச உடையும் இன்று - பஞ்ச ஆடையும் இன்றி. நஞ்சம் புதிது - கடலிற்
 றேன்றிய புதிதாகிய ஆலகால விஷம். தபுதல் - இறத்தல். இந்தனம் வில்
 வன் றெண்டு - பாணபத்திரனுக்காக விறகைவிற்த வலிப்தொண்டு. பொடி-
 சுட்டைச் சாம்பல். அங்கம் - எலும்பு. அந்தணர் - சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்.
 கணிகை - பரையவார். ஒருவன் - அர்ச்சுனன். வேடர் - கண்ணப்பநாயனார்.
 தடி - பன்றியுன். அடியுமுண்டு - கண்ணப்பநாயனாரது செருப்புக்காலா லுதையு
 ம்பட்டு.

அமைதலின்று - அமைதல் இன்றி, அமையாமல். அன்பன் - சிறுத்
 தொண்டநாயனார். உதிர்வு - உதிர்ந்த பிட்டு. தார்மைந்தனாகிய நிலங்கொண்
 டவன் - பாண்டியன். ஞரல் - பிரம்பு. கிந்தொழில் - பஞ்சகிர்த்தியம். பய
 னதின்னும் - பயனின்றியும். சனகன் - தந்தை, மலையாசன்.

கான்நின்று அங்கனைதுறத்தும் - வனத்தில் நிலைபெற்று மனையாளைத்
 துறத்தும். கடம் கடத்தல் முதலாயின செய்து கதுவிணந்து உண்பதுபுரிந்து

உஉ மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலே.

உறங்குங் காயம் கொண்டுறும் ஆசை கழல்வது என்று, ஒழிந்து அரிந்து முயன்று நினைந்து இன்புறுவது என்று; கண்டு அடைவது என்று; புரிந்து பண்படுவதென்று; கடையன் விழைந்து நின்று ஒழிந்து புகன்றுகொண்டு அமர்நாளென்று; என்க.

வெம்பும்படிவிழும் பெண்பால் இன்றுபலபகர்ந்து என்; என்செய்வது இன்று உண்னையொழிந்து உயல்வதாம் இன்று. என்பாற் படர்வது உன்செயல் இறந்து உம்பரின் உறும்பதமும் என் துன்பாம் ஆதலின் அன்பு ஒன்றே யருள்வாயென்க.

பஞ்சடையுமின்றி வளைந்தும் இரந்தும் அயின்றும் தபுதலின்றித் தொண்டு புரிந்தும் பூதநெருங்கிய சுடலைசென்று உழன்றும் உணவுகிடையாது அஞ்சுள்ள பொடியும் அங்கமும் பூண்டு சுடலைப்புகையாற் புலமருண்டு அந்தணரைத்தொழும்பென்று இழி வறைந்து அவரிகழவும் பின்னும் அவர் கணிகை முன்புந் தூதுபோய் வந்து வில்கொண்டு அடிக்கும்படி அர்ச்சனனோடு வலிய எதிர்த்தும் அப்பன்றியுண் கிடையாமல் தின்னுதுலிழந்து உண்போர் யாவரென்று தேடி வேடர் உண்டு உமிழ்தல் கண்டு அதனையுண்டு அடியுண்டு அமை யாது அங்கத்தனையு முண்டும் பின்னும் பசியுழந்து உதிர்வுதின்று பாண்டியன் உடைந்தோடுகின்ற சலத்தை யடையென்று அடித்த பிரம்பு படும்படி நின்றும் ஐந்தொழில் செய்துந் தனக்கொரு பயனுமின்றியுந் திரியு நம்பன் உண்னையடைந்து உன்றந்தையின் பொன்மலை வெள்ளிமலை கொண்டிறைந்து தார்மண பொன் சகலமுங்கொண்டுறத்தமிழ் நிலத்தந்திடுந் தாயேயென முடிக்க.

தந்தனத் தத்த தாத்த தந்தனத் தத்த தாத்த

தந்தனத் தத்த தாத்த தந்தனத் தத்த தாத்த

தந்தனத் தத்த தாத்த தந்தனத் தத்த தாத்த தனதானு.

செந்தமிழ்ச் சித்தர் மார்க்க மொன்றிமுற் பற்று நீத்த

சுந்தனைத் திட்ப நோக்கின் வங்கமொத் தொட்பம் வாய்த்த

திண்கழற் பொற்பு நோக்கி முன்புறப் புக்கு மீட்பில் பவமாவ

சுந்தினுட் சுற்ற னீத்து நின்றவொப் பற்ற வீட்டின்

இன்பினைப் பற்ற வேட்கை கொண்டுமுட் புக்கு வாட்டு

செத்தழற் கொத்த நோக்கின் மங்கையர்ப் பற்று காட்சி தொலையாதே

சந்தவெற் புய்த்த தேர்க்க ணின்றலர்க் கற்றை தூற்றும்

அங்கசற் கிற்று மூர்க்க மொன்றிமுற் கற்ற நூற்கள்

சண்டன்வெப் பிற்கு மேற்சென் மஞ்செனப் பட்டு நீப்ப அலைபோலே

மதுரை மீனாட்சியம்மை சத்தத் திருவடிமாலே. உரு

சஞ்சலப் பட்டு வேட்டை சென்றினைப் புற்று வேர்த்தும்
என்பினைப் பற்றி வாய்க்கொள் புன்செயற் குக்கல் போற்பொய்
தக்கெழிற் கச்சு மேற்கொள் கொங்கையிற் புத்தி போக்கி உழல்வேனோ

அந்தரத் துற்ற நாட்டி னைந்தருக் கற்கும் வேட்கை
கொண்டிடப் பொற்கை நீட்டி வந்தவர்க் கத்த நீர்ப்பெய்
தன்புறப் பெட்டி னீத்து வண்டமிழ்ச் சொற்கள் பாட்டின் வளமேவும்

அம்புயக் கொற்ற மேற்கொண் மைந்தர்நற் கற்பின் வாய்த்த
மங்கையர்ப் பற்றி நாட்டு முந்தறத் துற்று நீத்த
அந்தணர்க் கொத்த வூட்டி நைந்தவர்க் கச்சு நீக்கும் உயர்கூடல்

கந்தரத் துற்று மேற்செல் பைந்தருப் பற்றி நாட்டம்
ஒன்றிமைப் பற்ற நீர்த்தர் நின்றிவட் புக்கு வாழ்த்து
கம்பலைச் சொற்பெய் கோட்டம் வந்தகிற் சத்தி பேய்ச்சி கவுமாரி

கங்கைமுற் பெற்ற வேற்கை மைந்தனைப் பத்தர் போற்று
துங்கனைப் பெற்ற மோட்டு மெண்கரத் தப்ப னேத்து
கந்தனைப் பெற்ற சீர்த்தி யங்கயற் கட்டி ராட்டி உமையாளே.

(கு -ரை.) சித்தர் மார்க்கம் - யோகமார்க்கம். முற்பற்று - புறப்பற்று.
சிந்தனைநோக்கின் - சிந்தனையாகிய கண்ணினால். சிந்து - கடல். நோக்கின் -
நோக்கினையுடைய. சந்த வெற்பு - மலயமலை, சந்த வெற்புய்த்த தேர் - தென்ற
லாகிய தேர். அலர்க்கற்றை - புஷ்பபாணங்கள். சண்டன் - சூரியன். மஞ்சு -
மேகம். முந்து அறம் - இல்லறம். கந்தரம் - மேகம். கோட்டம் - கோயில்.

ஒன்றி நோக்கினால் நோக்கிப் புக்கு நீத்துப் பற்ற வேட்கை கொண்டும்
காட்சி தொலையாது,

அங்கசற்கு இற்று மூர்க்க மொன்றி தூர்கள் மஞ்சென நீப்ப அலைபோற்
சஞ்சலப் பட்டுக் குக்கல் போற் புத்திபோக்கி யுழல்வேனோ என்க.

கற்பக முதலாகிய ஐந்தருக்களும் ஈகையைக் கற்கும் வேட்கை கொள்ள
ஈத்துப்பாட்டின் வளமேவு மைந்த ரென்க.

மைந்தர் பற்றி உற்று ஊட்டி நீக்குங் கூடலென்க.

நாட்ட மொன்றிய இமைத்தலற்ற தீர்த்தார்தருப் பற்றி நின்று இவட்புக்கு
வாழ்த்து கோட்ட மென்க. (கவி)

உசு மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலே.

தனதனந் தந்த தத்தந் தனதனந் தந்த தத்தந்
தனதனந் தந்த தத்தந் தனதனந்.

கருதிலங் கண்ட மட்டுங் கருநிறந் தங்கு பற்பங்

கமழுமின் கொண்டொர் புக்கம்

புகைதாலை

கனலொடுந் துன்ற லொத்துங் கருணையென் சிந்து முற்றுந்

கசியுமொண் கொண்ட லொத்துந்

திருமாலே

பொருவறம். பொங்கு பொற்கொம் பெருதெனந் துங்க வெற்பின்

புறமிருந் தங்க ணிற்குஞ்

சிறுசேய்சே

புகவெழுங் கொங்கை யிற்றங் குறுபயர் தந்த நிற்கும்

புகல்வதென் றஞ்ச மெற்குன்

சமுலாலை

தருவுறுஞ் சந்த வெற்பன் சஞ்சரங் குன்ற முற்புன்

சமணமதம் பொன்ற நற்பன்

புகல்வாரலை

தனிமடஞ் சங்க மற்றுந் தகுமிடங் கொண்டல் சுற்றுந்

தழைவுறுந் திங்க ளொத்தம்

பொழின்மேவு

தெருவாந் தங்கு நித்தம் புகழ்புனைந் தன்பின் முற்றுந்

திருவாச்செந் தண்டமிழ்க் கொண்

டறைகூடல்

திருமுந் கந்த னுக்கன் புடனிலந் தந்த முக்கன்

தொலையம் பொன் றளித்தங்

குமபாலே.

(கு - ளா.) அம் கண்டமட்டும் - அழகிய கழுத்துமட்டும். பற்பம் - விபூதி. மின் - மின்போன்ற வடிவுடையசிவன். சிந்து - கடல். சிறுசேய் - திருஞானசம்பந்தர். பயம் - பால். சந்தவெற்பன் - கூன்பாண்டியன்.

மடமும் சங்கமும் மற்றுந் தகுமிடங்களும் கொண்டல் சுற்றுந் திங்கலொத்துப்பொழின் மேவிய தெருவென்க.

தெருவாந் தங்குகூடல் திருவாந் நித்தம்புகழ் புனைந்து அறைகூடலென்க.

மின்னையொருபக்கங் கொண்டு கருணைக்கடலே மழையாகக் கசிகின்ற கொண்டலொத்தும்புகை கனலொடுந் துன்றலொத்தம் திருமாலொத்த ஒரு தெனும் வெற்பின் புறமிருந்து சேய்சீர் புகுமாறுதானே பயந்தந்த நினக்கும் புகல்வது என்னென்க.

திருஞானசம்பந்தர் முன்பு இடபவாகனத்தில் ஈசனோடுதோன்றிய காட்சி மலைமேல் மின்னோடுதோன்றிய மேகமும் கனலோடுதோன்றிய புகையுமொக் குமென்பது கருத்து.

(சுசு)

மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவாடிமாலை 2௫

தனதன தனதனத் தானனத் தானன

தனதன தனதனத் தானனத் தானன

தனதன தனதனத் தானனத் தானன

தனதான

வடமொழி மறையினந் தேடியுங் காணரு

மலராடி கழகசின் றேநிலந் தோய்வுற

மனமுபர் தமிழ்வளந் தேறவந் தேமலர்

முகம்வாடி

வளரொரு பலகையின் பாவிருந் தேநிமிர்

மதிசிறை புலவர்முன் றாசநின் றேயுடல்

வளைவுற அரைதளர்ந் தாசிலென் பாவினும்

நனைவகூறு

கிடமுளர் யவர்களுன் றாகமொன் றேசொலி

இயல்புகல் கிலனெழுந் தீநிறைந் தார்விழி

நெரிவுற வழல்சுவன் பாலுமஞ் சாதெதிர்

புகல்கோ

நெளிவொடு நடவுகொண் டாய்கலந் தோய்மதி

திசுழுகை பெனுமரும் பேயுநின் றுளிணை

சிரமுற வணிசுவன் பாடிநின் றேதமிழ்

புனைவகூறு

கடலெழு மொலியினங் காடியின் பாலொளிர்

மணியொடு தரளமுந் தூமயின் சார்பல

கதிர்விடு மொளிசெயுந் தீபமுஞ் சேணுற

கதிரோடே

கருலுடு மதியெனுந் தேசுகொண் டார்கடை

மணியிழை கொளநினைந் தோகைகொண் டேவிலை

கருகிறிபொழுதவண்பாவைகண்டேமருள் இளையோர்கள்

மடமொடு வணிகர்முன் பேழ்மடங் கோதிய

தகவறு விலைதருந் தீர்வருஞ் சீர்திகழ்

மதுரையி னிறைவிகங் காளியம் பாலிகை

மகதேவி

மதுபதி குமரியெண் டோளிலெண் போதுறு

கலைமக டிருவொடுஞ் சூழநின் றேவல்செய்

மலைமகள் விசையநம் பூழியன் கோமநன்

உமைபாளே

௨௬ மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிவாலை.

(கு - னை) ஆச - குற்றம். கவை-குற்றம். யவர்-யாவர். சதை-அமிர் தம். ஒலியின் - ஒலியினையுடைய. அங்காடி - கடைவீதி. தூமஞ்சார் தீபம் - புகையாலெரியுந் தீபம். (காஸ்ஸயிட்) மின்சார தீபம் - மின்சாரத்தாலெரியுந் தீபம். (எலெக்டிரிக் ஸயிட்.)

பலகையின் பாலிருந்து நிமிர்புலவர் முன்அடி நீலந்தோய்வு மனந்தமிழ் வளந்தேறவந்து முகம்வாடித் தூரநின்று உடல்வளைவுற உரைதளர்ந்து, திடமு னார் யாவரென்று, ஊகஞ்சொல்லி, இயல்புகல்கிலனாகித் தீவிழிதெரிவுற அழ லுஞ்சிவன் பாலுமெனவியையும். கீராத கலந்தோய்ந்த மதியாகிய சந்திரனி டத்து விளங்குகின்ற அமிர்தமாகிய அரும்பொத்த நின்றாளென்க.

மணி கதிரும் தரளம் உடுவும் தீபம் மதியுமொக்குமென நிரனிரையாத் கொள்க.

கடையில்இழை கொளநினைந்து விலை ஈருதிடுபோது அங்குள்ள பாவை யைப் பெண்ணென்று மயங்கிய இளையர் அம்மயக்கத்தால் அறியாமை யுடைய ராகி வணிகர்சொல்லிய அடிக விலைகொடுத்து அணிகொள்ளு மதுரை யென்க.

தத்தத் தத்தத் தத்தத் தத்தத்

தனதன தனதன தனதன தனதன

தத்தத் தத்தத் தத்தத் தத்தத்

தனதன தனதன தனதன தனதன

தத்தத் தத்தத் தத்தத் தத்தத்

தனதன தனதன தனதன தனதன தனதன.

வெற்புக் கொத்துப் பட்டுக் கச்சுக்

கிழிபட வெழுமிள வனிதையர் குவிமுலை

வெப்பத் துட்பட் டித்துப் பற்றுத்

தழுலுறு மெழுகென மனமிக வருகிட

வித்தைத் துட்பத் தெப்பத் தைக்கைத்

த்துகளர் நிலமுறு விதையென வழிதர ஒளிர் தீபம்

விட்டிற் பட்டுப் பட்டுக் கெட்டுச்

சிறைகரு கிடவிழு செயலென வளர்பிணி

வெட்டைக் குட்பட் டிற்றுப் பொற்பற்

றுடறளர் பொழுதினு மயல்கொடு சிறுமியர்

மித்தைக் கட்சிக் கித்தட் டிக்கெட்

டறிவழி தரவெழு பவநிறை கடல்புகும் அடியேனும்

மதுரைமீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலே உன்

அற்பிற் பெட்டுச் சித்தத் துக்கத்

தினையொரு வடியவர் கருதுன திருகழல்

அர்ச்சித் துப்பொற் புற்றுப் பற்றுக்

கனையவு முனதிகை விழையவு மனுதினம்

அத்தத் திற்சிச் சித்துக் கொட்புற்

றலைவது தொலையவு முயர்கவி பகரவும் அருள்வாரிசு

அட்டிற் புக்குக் கட்டுப் பட்டுப்

புடைபெறு ஞமலியி னுளமருள் கொடுபெறும்

அத்தற் செற்றுப் பெற்றுப் பற்றிப்

பரிவொடு புரவுசெ யனையொடு தழுவிய

அற்பப் புத்தித் துட்டற் கற்றைப்

பொழுதருள் பரசிவ னிடனமர் நினதருள் பணிவேனே

கற்புக் கற்புக் கொட்பப் பட்டிக்

குயிரென நிலவிய குணநிதி திரிபுரை

கர்த்தர்க் கொத்துத் பொற்கைப் பற்றித்

தனுவென மலைவளை மலைமகள் சயமகள்

கற்றுத் தர்க்கத் துற்றுச் சுற்றிக்

கதறினு மறிவரு முதல்வியெ னகமொளிர் அறிவாய்

கட்புக் கொற்றிப் பெட்டிற் பற்றிக்

கவலைக ளிரிதர வுறைமறை பகர்கிளி

கர்ச்சித் தப்புத் துப்புத் துய்ப்பப்

பொழிபுய லெனவருண் மழைபொழி தஹுகில்

கர்ப்பப் பைக்குட் சிக்குற் றுத்தத்

துறுசிசு மறையவன் விடுசா முருவியும் உரிசேடே

பொற்புற் றுச்சுற் றத்துக் கத்தற்

கிரவியின் வரவரு ளொருதிரு மகள்பதி

பொற்பட் டுச்சுற் றித்தற் றுத்தற்

புகல்புரு மடியவர் துயர்தபு கருமுகில்

புட்பத் தக்கச் செப்பக் கைச்சக்

காமொளிர் பகன்மறை வுறவிடு நெடியவன் இளைபா

உஅ மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலை.

புற்றுக் குட்புக் குத்திக் கெட்டுப்

ஹெலிர்யா னி யவனியை முடிக்கொளு மொருபணி

பொற்கைக் கட்டுப் பட்டுச் சுற்றிப்

புசளுத லொருவிட மணியணி புணையனை

புற்கைக் பற்றிக் கற்குட் பட்டுத்

திசழுகரி கழைதினு மதுரையி னகரமர் உமையாளே.

(௩ - றை) துப்பு - வலி. அது வித்தையாகிய செப்பம். அற்பிற்
பெட்டு - அன்பினால் விரும்பி. அத்தற்செற்று - சந்தையைக்கொன்று. துட்
டன் - மாபாதகன். அற்பு - அன்பு. பப்பு - பண்பு. அப்புத்துப்பு - நீராகிய
உணவு. கிசு - பரிச்சித்து. துக்கத்து அல் - துக்கமாகிய இருள். தற்று-இறுக
க்கட்டி. புட்பத்து அக்கம் - மலர்போன்ற கண். புற்கை - பனைபோன்றகை.
கற் துட்பட்டுத்திகழ்க்கரி - கல்யாணை.

பட்டு அற்றுக்கைத்துப்பட்டு இற்று அற்றுச் சிக்கித்தட்டுக்கெட்டு எழுப
வக்கடல் புகுமடியெனென வியையும். ஞமலிபோல மருள்கொடு அத்தற்
செற்று அன்னையொடு தழுவிய துட்டெனென்க கற்புக்கும் அன்புக்கும்
பண்புக்கும் உயிரென்றது அவை உமையவளருளின்றித் தோன்றாமை நோக்கி
பணியொரு விடமணியணிபுனை யன்ன யென்றது பாண்டியன் மகளாக.
அவதரித்த காலத்துச் சர்ப்பாபரணமின்மையின். (கஅ).

தனதான தனதன தானன

தனதான தனதன தானன

தனதான தனதன தானன

தனதான தனதன தானன

தனதான தனதன தானன

தனதான தனதன தானன

தனதான

நீருமாத முதலிரு நால்வரு

மிசைமாத முனதிசை பேசுறு

செயல்காணி னவர்வயின் மேவுக

வெனவேவு பணிவிழி யாலுணர்

நிறமேவி யருகுற வானவர்

புருகூத னயனொடு தானவர்

புணராகடி

மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமலை. ௨௯

திருமாலு மொருபுடை நாடொறு
மலர்தூவி வழிபட நான்மறை
தெரிவாரு முனிவரு மேர்புடை
புகழ்கூறி யயலுற நாரதர்
திரியாத தமிழிசை நூன்முறை
தனியாழி னமிழ்துறழ் மாணிசை

நனிபாடல்

இருமாயை யிருவினை யாணவ
மிவைபோய மருளறு ஞானிகள்
இறவாத வுயர்மணி வாசக
னெழின்மேய சுகனென வீடுற
இசைமேய சிலர்புய லுர்கியொ
டுலகாளு மாகிவை யாதிய

பெற்றீடுந்

எழுக்காடி மறைகளும் நூபுர
மிடுதூய மணியென வேயொலி
இருபாத கமலழ நடுவ
னினிவாதை யிலைநம னோடுவன்
எனையாவர் நிகர்பவ ராடுவ
னிசையோடு வளர்தமிழ் பாடுவன்

அடியேனே

ஒருகோடி வடமலை வானவர்
பதியோடி யதுபரி பான்மையின்
உயர்தூண நிரைநிரை சார்வுற
வொளிர்கூட நடுவுரை தூயரும்
ஒழியாது நிறைபொயும் வாய்மையி
னுறைவாத வலியுடை வாயரும்

விவகாச

உருவாகி நிலையழி பேயரு
முயர்நீதி புரிபவர் சூழ்சிறை
புறுசாலை புகவுரை தியரு
முரைவாதின் விடுதலை மேவிட
உணவோடு கலைதருநேயரு
முறமேவு திருமலை நாயகன்

உயாமாடம்

௩௦. மதுரை ரீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலே.

மருவேம வரமனை நான்முகன்

வினையோநன் மயன்வினை போவென

மதிவாணர் சொல்லுறு சீர்நிறை

வளமேவு மதுரையி னீண்மதில்

மதியோடு பொரவெழு கோபுர

மலர்மேய வயனூல கோடுற

ஒருமீனும்

மருவாத வுயர்தட மூழ்குவர்

மயலோடு பிணிபவ மாய்வுற

மறையோடு தமிழிசை யாழியின்

மிகநாளுநிலவுறு கோயிலின்

வளர்தேவி பகவதி மாதவி

மகமாயி பரைசிவை யாரணி

உமையாளே.

(கு - ண) இரு நால்வர் - அஷ்ட லெட்சுமிகள். இசைமாத - கலைமகன். எழுகோடி - நம் முதலாய எழு அந்தங்கையுடைய மந்திரங்கள். வடமலை - மேருமலை. அது - வானவர்பதி. பரீபான்மையின் - தாங்குகின்ற தன்மையொப்ப. கூடநடுவு உரைதூயர் - கூடத்திருந்து நடுவுரைக்கின்ற நியாயாதிபதிகள் (முன்சீப் ஜட்ஜுகள்.) பொய்யும் வாய்மைடைப்போல உரைக்கின்றவாயர். (வக்கீல்) சிறைச்சாலை புருமாறு நீதிபுரிபவருரைக்கின்ற தீயர் - தண்டனையடைந்தோர். நேயர் - விடுதலைபெற்றோர். ஒரு மீனும்ருவாததம் - பொற்றாமரைத் தடாகம். ஆழியின்மிக - கடலொலியினுமிதும்படி.

மேவுகவெனநீ விழியாலேவு பணியையுணர் திறமேவி இருநால்வருமாதும் அருகுற வானவராதியோர் வழிபடஅந்தணர் முனீவர் புகழ்கூறியயலுற ளாதர் யாழினிசைபாடஞானிகள் வீடுறச்சிலர் அரசாதியுபெற்றீடிய பாதமெனவும்தூபுரமிடு மணியென. எழுகோடி மறைசுரு மொலிக்கின்ற பாதமெனவு முரைக்க.

தூயரும் வாயரும் பேயரும் தீயரும் சேயருமேவுதிரும்மலைளாயகனாமனை செய்க.

மதில் மதியோடுபொரக் கோபுரம் அயனூலகோடுறப் பிணிபவமாய்வுறத் தமிழிசை ஆழியின்மிக நிலவுறு கோயிலென்க. (கக)

தனன தாந்தன தனன தாந்தன தந்தான

தனன தாந்தன தனன தாந்தன தந்தான

தனன தாந்தன தனன தாந்தன தந்தான தனதானு.

கரும நான்குரு வகையும் வாய்த்திடு மங்கோல

தருவி லாங்கதன் விரைய தூர்ந்துசெல் பண்போடு

கலைக டோந்தவர் வசிய மோர்ந்துசெ யொண்ணொன் நிலையாய்

மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலே. ௩௧

கடிய கார்தமொ டிருளி னோங்கய முன்போதல்
எனவு மேற்கிழை தனது கார்தனொ டொன்றாய்
கரும மேய்த்துற லெனவும் வான்றரு முன்பேறு கொடியோலும்

அருளி னுழந்திடு கடலி னீண்டுசெல் பொங்கோத
நதிகள் பாய்ந்தாற லெனவு பாண்கழ லன்போடும்
அடிய னேன்றன தகழு நேர்ந்து வந்தேனுன் அருளாலே

அநில வாஞ்சையு முடலின் வாஞ்சையு மொன்றாமல்
மகூர மார்த்தொளிர் தமிழின் மாண்கலை குன்றாமல்
அபிவி னுய்ந்துன திருப தாம்புய மும்பாட அருள்வாயே

பருவ வான்புயல் பொதியின் மாண்கிரி நின்றேபெய்
உதக மோங்கிய நதியின் மாண்பது குன்றாத
பயனின் மேம்படு வலிகொள் பாண்டியர் தந்தேயம் உறுவோசெய்

பழமை வான்றவ முழுதுமீண்டிய பண்பேபோல்
உறுதி யாய்ந்தவர் கழக மோங்கிய வொண்கோயில்
பரவ வாழ்ந்திடு திரிபு ராந்தகி கங்காளி அபிராமி

மருவு மாங்குடி மருத னுய்ந்தொளி ருந்துய
கபில னீண்டியர் புகலி வாழ்ந்தவன் வண்கீரன்
மறுவி லான்றவர் பலரு மீண்டிய ணிர்த்தோது புகழ்மேவு
வரைகள் சூழ்ந்தென விலைபுள் வாய்ந்துய ரும்போர்வின்
மறைய நீண்டுறு பழன மோங்கிய நங்கூடன்
மதுரை யாண்டுறை கவுரி சாம்பகியெண்டோளி உமையாளே.

(கு - ரை) அங்கோலதரு - அழிஞ்சின்மாம். அயம் - இரும்பு அகம் -
மனம். கழகமோங்கியகோயில் - கடைச்சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்த மதுரைக்கோ
யில். புகலிவாழ்ந்தவன் - திருஞானசம்பந்தர். நான்கிருவகைக்கருமம் - வசிய
முதலாய் அட்டகன்மங்கள் அட்டகன்மத்துக்கு அங்கோலதலமும், வசியத்
துக்குக்காந்தமும் இன்றியமையாதன வெனமந்திரதூல்கூறும் அங்கோலதரு
வில் அதன்விரையூர்த்து செல்பண்பென மந்தமாகவேனும் காந்தமுன் செல்லும்
இரும்பெனத் தீவிரமாகவேனும் காந்தனோடு ஒன்றும் ஏந்திழையெனப்பேத
மாகவேனும் தருமுன்பேறுகொடியெனப் பேதாபேதமாகவேனும் கடலிற் செ
ல்லும் நதியென அபேதமாகவேனும் நினது கழலின்கண் அடியினேனது
அகம் நேர்ந்துவந்தேனென்க.

௩௨ மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலே

ஒன்றாமல் குன்றாமல் கலையை யாய்ந்துபாட அருள்வாயென்க.

பொதியிற்கிரியிற் புயல்பெய் உதகமோங்கியநதி - தாமிரபருணியும் வை
யையும்.

மருதன் முதலாயினார் அணிந்தோதியபட்டி மேலிய கூடலெனவும் பழன
மோங்கியகூடலெனவும் போர்விண்மறைய நீண்டுபழனமெனவு முரைக்க.()

தனதன தந்தந் தந்தந் தனதன தந்தந் தந்தந்
தனதன தந்தந் தந்தந் தனதந்தந்
தனதன தந்தந் தந்தந் தனதன தந்தந் தந்தந்
தனதன தந்தந் தந்தந் தனதந்தந்
தனதன தந்தந் தந்தந் தனதன தந்தந் தந்தந்
தனதன தந்தந் தந்தந் தனதந்தந் தனதாளு

தழனிகர் பங்கந் தங்குஞ் சலசமு மென்பந் துஞ்சந்
தனகிரி யும்பொன் குன்றுங் கழையஞ்சஞ்
சனமத கன்றின் கொம்புந் தழைவுறு தெங்கம் பிஞ்சந்
தளர்வுற வென்றும் பந்தங் கெடவொன்றுந்
தவர்களி னெஞ்சங் கொன்றுந் பணைமுலை நஞ்சந் தங்குஞ்
சரவிழி மஞ்சங் குன்றுங் குழலொன்றந் தகமாதர்

சனிமக மொன்றும் பண்பொன் றியவள நங்கந் துஞ்சந்
தகவினை யின்பென் றெண்கொண் டலைநெஞ்சந்
தளிர்சிகர்பண்பொன்றுந் தன்கழல்களிரண்டுக்கொண்டொண்
டவமுற வும்பண் டங்குந் தமிழ்கொண்டுந்
றனிபிசை பொன்றுந் துங்கம் புலவு நண்பும் பண்பும்
தழுவவு மின்புந் துன்புஞ் சமமென்றிங் கியமாதி

பழகவு மென்கண் கொண்டுந் திருவடி கண்டுந் றெண்டும்
பாலைவும் வந்தென் றுன்பொன் றகமம்பொன்
படர்கன னின்றந் துங்கம் பெறலி னொளிர்ந்தன் பொன்றும்
படியமு வந்தென் றுந்திங் களுமொன்றும்
படியடி நின்றுந் பொங்குங் கனலதெ ழும்பும் பண்பும்
பயனொடு தந்தென் பந்தங் கெடநின்றிங் கருள்வாயே

மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலே ஈடா

பரசிவன் வெண்சங் கங்கொண் டுறுமரி கஞ்சந் தங்கும்
பகவன் னந்தங் கங்கொண் டவனன்டம்
படர்சுரர் சந்தந் துன்றுங் கிரியுறு துங்கன் சங்கம்
பரவிய வொண்பண் பொன்றுந் தமிழ்கொண்டும்
பயின்மறை கொண்டும் பண்கொண் டிசைகழ லென்றுந் தங்கும்
பரிசுற நெஞ்சங் கொண்டந் சுகர் துன்புந் தவிர்வேனே

கழகமுன் வந்தங் கொண்டொன் றருமிகை தந்தன் பொன்றுங்
கவுரியர் துன்பம் பொன்றும் படியின்பங்
கருதிய வன்பென்றெண்கொண் டுறுமொழி முந்தும் பண்பொன்
றறுபது சந்தந் துன்றுங் கவிதங்கும்
களவியல் சங்கங் கொண்டின் புறவரு ணம்பன் பங்கின்
கவுரித ரங்கந் துன்றுங் கடலுண்கண் கலையூர்வாய்

கவுணியர் துங்கன் சந்தந் தழைக்கி கொண்டுன் கொண்கன்
கழல்புக முன்பந் தம்பொன் றமிழ்தங்கன்
கடிதருள் சிங்கந் துன்றும் பகவதி நிம்பந் துன்றங்
கயல்விழி யண்டந் தந்தெங் கணுமொன்றங்
கனைபரை யென்றுந் தங்கும் புகழ்வளர் சந்தங் கந்தங்
கமழ்முனி குன்றந் துன்றுந் தமிழ்கொண்டிங் குயர்கூடல்

சுழலுறு பஞ்சென் றெங்குந் திரிபவர் புன்கண் பொன்றுந்
தொழில்வள மென்றுந் தங்கும் பதிவந்தெந்
துயர்தபு பண்பொன் றுஞ்சண் டிகையனை பண்டுந் தொண்டன்
சுதையென முன்பங் கஞ்சென் றுறுமண்டந்
தொழுசிவையின் றுந் தொண்டின் பரிசுக ளின்றுந் தஞ்சந்
தொடருமென் முன்புஞ் சென்றம் பதகஞ்சந் தருதேவி
சுடலையி னின் றுந் தொங்குந் தொடலையி னம்பொன் பெண்டுந்
துகளென முன்கண் டங்கந் தனையும்புன்
சுமையென நெஞ்சங் கொண்டுன் கழலடி கம்புந் திண்பைந்
துறைபுகு பண்பொன் றந்தன் டவரென்றுந்
துதிசெய மன்றந் தங்குந் திருநட னங்கொண் டைந்தென்
றொழிலுட னென்றுந் துங்கந் திகழின்பொன் றுமையாளே.

௩௩ மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலே.

(கு - லா.) பங்கம் - சேறு. சந்தனகிரி - பொதியில். கழை - மூங்கிற் கோல். அளறு - நாகம். அனத்தங்கண் கொண்டவன் - இந்திரன். கவுரியர் - பாண்டியர். களவியல் - இறையனாகப்பொருள். கவுணியர் துங்கன் - திருஞானசம்பந்தர். அமிழ்து - முலைப்பால் நிம்பம் - வேப்பமாலே. அங்கயல்விழி - அங்கயற்கண்ணம்மை, இது இயற்பெயர். முனிகுன்றம் - அகத்தியர்மலை, பொதியில். புன்கண் - துன்பம். தொடலை - மாலே. துறை - தவத்துறை. பங்கந் தங்குந்தழல் நிகர் சலசமென்க.

சலசமும் பந்துங்கிரியும் குன்றும் கொம்பும் பிஞ்சும் தளர்வுறவென்றும் தவமுடையார் நெஞ்சையுங் கொன்றும் பனைத்தமுலையென்க.

முலையும் விழியும் குழலுமொன்றிய அந்தகர்போன்ற மாதரென்க.

மகத்துற்ற சனிபோலக் கேடுபயக்கின்ற நிரயத்திற்கேதுவாகிய மாதரது அங்கமென்க.

அங்கத்துஞ்சந்தகவினை யின்பென்று மயங்கியலைகின்ற என்னெஞ்சம் தவமுறவும் புகலவும் தழுவுவும் பழகவும் பயிலவும் நீ என்முன் வந்து, என்னுன் பொன்றிய அகம் பொன் கனலினின்றுந் துங்கம் பெறல்போல ஒளிர்த்து அன்பொன்றும் படியுமுவந்து ஒன்றும்படி பண்பும் பயனெடு தந்து, என் பந்தங் கெட என்னுள் நின்று அருள்வாயென்க.

சிவன் முதலோர் தமிழ்கொண்டும் மறைகொண்டும் பண்ணுட னிசைக்கின்ற நின்கழலைப் பரிசுதும்படி நெஞ்சங்கொண்டு துன்புந் தவிரவேனென்க.

கழக முன்வந்து தந்து பொன்றும்படி இன்புற அருள் நம்பனென்க. இன்பங்கருதிய களவியலெனவும் அன்பினைந்திளையென்னும் எண்கொண்டொழி முன்னின்ற களவியலெனவும் அறுபது ருத்திரங்கொண்ட களவியலெனவு முறைக்க.

கவுணியர் துங்கன் கலிகொண்டு உன்கொண்கன் கழல்புக அவற்கு அமிழ்தருளிய பகவதியென்க. கூடலாகிய பதியில்வந்து துயர்தடி சண்டிதையென்க. முன் ஒரு தொண்டன் முன்பு அவன் மகனெனச்சென்ற சிவையே இன்று தொண்டனியும் கருணையால் பதமலாளித்த தேவியே யென்க.

மண்பெண்ணாடியன கூடலை மாலேபோலத் துகளுடையனவென் றறிந்து உடம்பும் புன்சுமையென உணர்ந்து அவற்றை நீத்து உன் கழுலடி நம்புந் தவரென்க.

(உக)

தாத்தன தத்தந்தர் தானன தானன

தாத்தன தத்தந்தர் தானன தானன

தாத்தன தத்தந்தர் தானன தானன தனதான.

பாற்கட லுற்றுஞ்சிந் தாமணி யாதிய

ஏற்றிடல் விட்டுண்புன் றீனிகொண் டீனிகர்

பாகடிய முற்றென்றுந் தேர்கலில் யானுன தருடோய்சார்

மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலே. ௩௩

பாற்கழல் பெற்றும்பொன் றுவுயர் வீடது

வேட்டிட லற்றம்பொன் றேடியும் வானுறு

பாற்படு மொட்பங்கொண் டாடமு தாரினும் அமையாதே

தோற்கழல் பற்றும்பண் பேயுறு நாயென

வாய்த்திடு முச்சங்கந் தோய்தமிழ் வாரிதி

தோற்றமு துட்கொண்டுந் தியபெண் மாசுறு பயமேதோய்

தோற்பையை மற்றுங்கொண் டாடியும் வேனிலின்

மார்க்கம டுக்குந்தின் கானலொண் மானெதிர்

தோற்றிட முற்றுங்கண் டோடவின் வாடியு முழல்வேனோ

கார்க்கட விறற்குஞ் சீர்திகழ் மேனிகொள்

பார்ப்பதி கற்கண்டுந் தேனுநெய் பாலொடு

காய்ச்சிய நற்பண்டம் போலினி தாகிய கவிமாலே

கார்ப்புயன் மொய்த்தெங்கும் போயுற வேபொழி

தோற்றம தொத்துன்றன் றுண்மலர் பூணவொல்

காப்பணி யொத்தென்றும் பாடவு நாடவும் அருள்வாயி'

போர்க்கெழு செற்றங்கொண் டேயிகல் வார்களும்

ஏத்துறு நட்பொன்றுஞ் சால்புற நூல்பல

பூத்தெழு துட்பங்கொண் டேமனம் வாழ்வுற நினதாளே

போற்றிட வத்தந்தந் தோகைகொ ளீகையின்

ஏற்றமொ டெச்சங்கொண் டேயுற நானுறை

போக்கறு மெய்த்தொண்டின் பாடல்கொள் கூடலின் அமையாதே -

(கு - ரை.) பாக்கியம் - ஊழ். கழல் - செருப்பு. பயம் - பால், அச்சம்.

மீனிகர் யான் பொன்தேடியும் நாயெனக் கொண்டாடியும் மானோடுதல்

போல ஒடிவாடியு முழல்வேனோ என்க.

பணியொத்து உன்றன் பூணுமாறு புயல்பொழி தோற்றமொத்து நான் கவிமாலே பாடவென்க.

சால்புறவும் வாழ்வுறவும் போற்றிடவும் ஏற்றமும் அச்சமும் கொண்டுந்
வும் நானுறைத்த பாடல்கொண்ட கூடலென்க. (22.)

௩௬ மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலை.

தனதானன தானன தானன

தனதானன தானன தானன

தனதானன தானன தானன தனதான

உடலாதிய சூனிய மாமுன

திருதாஸ்களு மேபொரு ளாமென

ஒருவேளையி லேதெளி வேனினி

ஒருவேளை

உயிரேதுபி னேழ்பவ மேதருள்

முதலேதென வேமருள் வேனினி

ஒருவேளையி லேயெது லோவென

நிரையாயர்

மடவார்தயி ரேகடை போதுறு

கயிறேயென வேயொரு பாவினும்

மருவாதயிர் பான்மைய னாகுவன்

இதுவேயென்

மதியாமெனின் யானுயு மாறெவன்

மகராசகு மாரியுன் மாணடி

மறவாவா மேதரு வாயெதிர்

வருவாமே

வடபால்வரை சாபம தாகவும்

விடவாசகி நாணென மேவவும்

வளைபாரணி நாரணி பூரணி

அபிராமி

மதுராபுரி மேவுத டாதகை

கருணாகரி காளிபு ராதனி

மகராலய மேதுயின் மாதவி

கவுமாரி

குடபால்வரு மேர்பிறை சூழ்குழல்

மகமாயிம னேன்மனி யோகினி

சூமரேசர்க சானனர் தாமடி

தொழுதாயே

சூரியாதுமெ னேர்வரு கோமள

உருவேயரு வேயரு ளேமதி

குலமேவிய தேவிகு ணுகரி

உமையாளே.

(கு - னா.) பெரருள் - மெய்ப்பொருள். முதல் - கடவுள். ஆயிர்த்தல்
ஐயுறல். வடபால்வரை - மேருமலை. மகராலயம் - கடல்.

மகராலயமேதுயில் மாதவியென்றது உமையவளே திருமாலாகவுருக்கொள்
ளக் கோக்கி. பிறைசூழ்த் சூழலெனவும் பிறைபோன்ற நெற்றியைச்சூழ்த்து
சூழலெனவுமுரைக்க. (உ.ந.)

6717
D. V. SWAMINATHAN
SIVANMIYUR, MADRAS

தனதானன தத்தத் தத்தன தனதானன தத்தத் தத்தன
தனதானன தத்தத் தத்தன தனதானன தத்தத் தத்தன
தனதானன தத்தத் தத்தன தனதானன தத்தத் தத்தன தனதானன

மருளேதுமில் சித்தத் தற்புத

மனுஷோதிய ருச்சித் துத்தம்
வழிபாடுசெய் பத்தர்க் கெட்டொடு
முறழ்நாலிரு வர்க்கத் துக்கலை
வசிகூதிய வெட்டுத் தக்கன
வணிமாமுத லெட்டுச் சித்திகள்

மகவா தி

வகையாளரோடு பத்துப் பற்பல

திருவார்ப்பத முத்திக் குய்த்திடு
வழியாகிய வெட்டுத் துக்கமி
லுபர்போகிய லெட்டுத் திசுக்கையும்
வசமேசெயும் வெற்றிப் பெட்புற
வுரைநாநல மற்றொட் பக்கவி

புதுன்மேன்மை

அருளாலாயர் சிட்டர்க் கிட்டமும்

வெகுளாவிழி துட்டர்க் கச்சமும்
அடைவேதரு மொப்பற் றுத்திக
முரைவாய்மையு மன்றைத் திப்பமும்
அவர்தாமுறு பெற்றிக் கொத்துட
னாண்ஞானவ ரத்தப் பொங்கழல்

புணர்வேண்டி

அடியேனையு மற்பிற றக்கவர்

குழுவோடு வைத்துப் புத்தியின்
அசைவேகெட வுட்புக் கற்பர்க
ளறியாதுசெய் தப்பிற் குச்சினம்
அடையாதொளிர் செப்பத் தூற்றுன
இசைபாடிவ முத்திப் பொற்புற

அருள்வா.மே

ஞானவாய்வட முற்றுக் கற்றவ

ரொருநாள்வரம் னத்துப் பற்றிய
குறையாவும் டித்துச் செப்பரு
மறைஞானமு னாததுத் தெற்குறு
குறுமாமுனி வற்குப் பொற்பமை
தமிழோதிய கற்றைப் பொற்கடை

அருள்வாணி

நீ அ மதுரை : ினாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலே.

குணமாநிதி முக்கட் செக்கரி

னுறுமேனியன் வெற்றிச் சத்திகொள்

குசன்வாய்வரு மர்த்தத் துக்கக

மகிழ்வாமன்ம கத்திற் றக்கன்மெய்

குறைவீரன்ம றைக்குட் புக்குறை

யறவோன்மழு வத்தத் திற்றிகழ்

பரமேசன்

மருவார்புர முற்றச் செற்றவ

னிலமாதிய வெட்டுப் பெற்றிமை

வடிவாயவ னெட்டெட் டுத்திரு

விளையாடல்செய் கொற்றத் துப்பல

வனமேவிய முத்திப் பொற்பதி

மதுராபுரி யிச்சித் துற்றொளிர்

தமிழ்மாதா

மலயாசல முற்றுப் பொற்புறு

மொருராவண னச்சத் திற்றமிழ்

வளநாடது விட்டுத் தெற்குற

விடுமாமுனி யர்ச்சித் துத்தொழு

வளர்மீனுறு வெற்றிப் பொற்கொடி

யுறுதேவிக யற்கட் பத்திரை

உமையாளே.

(கு - ரை) மனு - மந்திரம். எட்டொடு முறழ்காலிருவர்க்கத்துக்கலை - அமம த்து நான்கு கலைஞானம். வசியாதியவெட்டு - அட்டகன்மங்கள். மகவாதி வகையாரொடுபத்து - பதினாறுபேறுகள். பற்பலதிருவார்பதம் - இந்திரன்மு தலிய இறையவர்பதங்கள். எட்டியோகியல் - இயமாதியட்டாங்கயோகங்கள்.

சிட்டர்க்குஇட்டமும் துட்டர்க்கு அச்சமுந்தருமுரை - சாபானுக்கிரக சத்தி வாய்ந்தசொல்.

வடம் - ஆலமாம். நால்வர் - சனகாதியர். நிலமாதியஎட்டு - கீழ்ப்புதம் இரவி மதி ஆன்மா என்பன. எட்டெட்டுத்திருவிளையாடல்-அறுபத்துநான்கு திருவிளையாடல்.

தெற்குறவிடுமுனி - இராவணனைக்கந்தருவத்தாற் பிணித்துத்தமிழ் நாட்டி லியங்காவண்ணந்தடுத்து அதற்குத்தெற்கே செல்லும்படி விடுத்த அகத்திய முனிவர்.

பத்தர்க்குக்கலையும் தக்கனவும் சித்திகளும் மகவாதியவும் பதமும் யோகிய லும் வெற்றியும் நான்கும் கவிபுகல்மேன்மையும் இட்டானிட்டந்தரும் உரை வாய்மையும் திட்டமும் அருள் கழல் பணிவேனென வியையும். சிவன் அறு பத்துநான்கு திருவிளையாடல் செய்தபதியாகிய மதுராபுரியென்க. (உச)

மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலை நடக்

தனதாத்தன தத்தத் தத்தன
தனதாத்தன தத்தத் தக்கன
தனதாத்தன தத்தத் தத்தன தனதானா.

அறநீத்திடு சித்தக் கற்பிலர்
மயலாற்செயல் கெட்டுத் தூர்க்குண
மதுவாய்த்திட லுற்றுப் பற்பல துறையேபோய்
அவமாய்ப்பிண மொத்துக் கற்றவர்
புகல்வார்த்தையும் விட்டுப் பத்தினி
அகம்மீலர்ப்பம ருட்டிப் புத்தமு தெனமாழகி
உறவார்த்தக டற்பட் டுப்படர்
அரன்வாய்ப்படு நச்சுக் கொப்பென
ஒருமாத்நிரை யிற்றுக் கக்கடல் புகவேசெய்
துணர்வோட்டவ ரக்கத் திற்புரள்
சிறுநோக்கவ லைக்குட் சிக்கினும்
உனதாட்டுணை யாச்சித் துத்தொழல் மறவேனே
திறவாக்கத விற்குட் புக்கொளி
கலர்பாற்புக லுற்றுப் பொய்ப்புகழ்
தினமேத்திவ யிற்றுக் குத்திரி புலவீரகாள்
சிவனுக்குமு வப்புற் றுப்புவி
தருமாற்றல்ப டைத்துப் பொற்பொடு
திகழ்பார்ப்பெண்மு கத்துக் கொத்தொளிர் உயர்கூடல்
பிறவாக்கதி சித்தத் துற்றொரு
தரமேத்தினு முற்பட் டுத்தரு
பெருமாத்நி யுற்றிச் சித்தன பெறுவீரீர்
பெரிதேத்துமி னற்பிற் பொட்டென
எனநீத்தவர் பற்றிப் புக்கருள்
பெறுமார்க்கமு ரைத்துப் பற்றுறும் உமையாளே.

(கு - ரை). திறவாக்கதவு - இரவலர் தழையாவண்ணம் அடைத்துவை
க்குங்கதவு. கதவு இல் - அக்கதவினையுடைய வீடு. கலர் - கீழ்மக்கள்.

புலவீர் இச்சித்தன பெறுவீர் கூடலின்சண் மாத்நளி யுற்றுப்பொட்டெ
ன ஏத்துமின் என அருள் பெறுமார்க்கமுரைத்து நீத்தவர் பற்றுறு முமை
யாளே என்க. (உரு)

௪௦ மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலே.

தனதன தந்தன தத்தன தனதன தந்தன தத்தன
தனதன தந்தன தத்தன தனதானு
அறுசுவை யுண்டிவி ருப்பிலன் மதியமு னுண்டுன்ம லர்க்கழல்
அடையவி ரும்பின னுத்தர மொழிவேதம்
அதனினு மிஞ்சசி றப்புறு தமிழ்மறை சிந்தையு ணர்த்திரி
ரதிசய துங்கவ டித்துணை அருள்வாயே
குறுமுனி முன்புகல் சித்தர்கள் வழிவழி கொண்டும றைத்துரை
குலவிய வந்தம கத்துவ மறைமேவு
குறிபல கொண்டுமெ ளிப்படர் குரைகழல் கண்டும னத்தொரு
குறையுமி லன்புரி றைத்திசை புகல்வேனே
நறுமண மொன்றுகு முற்புயல் பிறைமதி நின்றசு டர்ச்செய
நகைவினே துங்கவெ யிற்றொளி தவழ்தூய
நவையறு கஞ்சமு கத்திரு குவனைய லர்த்துத மைத்துற
நலமுடன் வந்தென கத்தொளிர் சிவகாமி
மறுவறு மிந்துகு லக்கொடி வரைசதை யங்குச நற்கழை
வளைவிலொ டைந்தும லர்க்கணை யொடுபாசம்
மலர்நிகர் செங்கையு றத்திகழ் கவுரிதி கம்பரி கொற்றவை
மதுரைவ ளரந்தக யற்கணி உமையாளே.
(கு - ரை) உத்தர மொழிவேதம் - ஆரியவேதம்.
உன்கழலடைய விரும்பினன். அதற்கேதுவாகிய தமிழ்மறைப் பொருளு
ணர்த்தி அடித்துணையான். அருளின் அம்மறையிற்சொல்லிய குறிக்கொண்டு
கழல்கண்டு அன்புரிமைத்து இசைபுகல்வேனென்க. (உசு)

தானதந்தன தானதந்தன
தானதாந்தன தானன
தானதந்தன தானதந்தன
தானதாந்தன தானன
தானதந்தன தானதந்தன
தானதாந்தன தானன தனதானு.

யோகமந்திர வாதமுந்துணை
யாமுபாங்கமு மார்தமி
முடுதும்பரி பாடைகொண்டெயர்

மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலே. சுக

நீண்மயேந்திர மாமலை

யோகிசந்திர சேகரன்றவ

நாதர்வாழ்ந்திட வோதிய

கதைதேரும்

யூகமும்பிற தூயசெந்தமிழ்

நூலும்வான்சுர ரோடுவி

யோமவிந்திர னாகிபுங்கவர்

மேன்மைவாய்ந்திட வேபகர்

யூபமந்திர வேள்விகொண்டியர்

சாகையோங்கிய வேதமும்

வழிபாக

மோகமென்பது போயவந்தண

ரோதுமாண்பெறு நூல்களும்

மூலமந்திர மோகியெண்பெறு

கோணமோர்ந்துணை நாடிடின

மோடுநின்றய லாழ்ஞனம்புகு

நீரின்வாய்ந்துற வேதரும்

அருள்பாடி

மோனமொன்றிய தூயவன்பர்கள்

சார்புநான்புகு மாறநுள்

மூவருந்தொழு ஞானநன்கழல்

பாடிமாண்புகழ் பாடியுள்

மோதிநின்றெழு காமவெங்கனல்

கோபமாந்தழன் மோகமும்

கவிசைனை

நாகமண்கனல் காலிரும்புனல்

யாவுமாய்ந்திடு நாளினும்

நாதர்செஞ்சடை யீசர்சந்தரர்

பாகம்வாழ்ந்திரு வீர்களும்

நாநலம்பெற வோதுசெந்தமிழ்

மேயபாண்டியன் வேள்வியின்

வட 'தளி

நாரியம்பிகை காளிசண்டிகை

வாலைசாம்பவி நாரணி

நாககங்கணி பாலைதங்கிய

யாளியூர்ந்திடு வாமிமுன்

ஞல்காந்திக மேகதந்தன்முந்

நாலெண்வாய்ந்திடு தோளினன்

விறல்வினன்

சுஉ மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலே.

மேகமொன்றுரு வாரரன்றிரு

நாதனீன்றரு ளாரியன்

வேகமொன்றிய ஞானியென்பரி

யேறுவோன்பணி தாய்ப்பரை

வீரியந்தரி ஞானசுந்தரி

மாதுகாஞ்சன மாலையின்

மகளா

வேதபுங்கவி நீலகந்தர

மார்புரந்தகி வாரொடு

வேழமென்கிலே பூவினைங்களை

சூலமேந்திய மாதவி

வேள்விதங்கிய கார்வளந்திகழ்

கூடல்வான்பதி மேவிய

உமையாளே.

(கு - ரை) உபாங்கம் - கற்ப சிற்பசோதிட வைத்திய சாமுத்திரிக முதலாயவை. பிறசெந்தமிழ்தூல் - தொல்காப்பியமும் பத்துப்பாட்டு எட்டுத் தொகை பதினெண் கீழ்க்கணக்கு முதலாயவும். வழியாகவோது தூல்கள் - வேதத்தின்வழியாக வோதிய மிருதி புராணங்கள்.

யோகியாகிய சந்திரசேகரன் மயேந்திரமாமலையில் அகத்தியர் முதலாய தவநாதர் வாழ்ந்திடத் தமிழ்ப்பரிபாடை கொண்டு ஓதியபோகம் மந்திரம் வாதம் உபாங்கம் பொருத்திய தமிழ்மறைதேரும் பூமும், பிறதமிழ்தூலும் வட மொழிவேதமும் அதன்வழி நூல்களும் நாற்பத்தா முக்கோணமுதலாய எண் பெறுகின்ற கோணங்களை யறிந்து உனனை நாடினன் மேட்டிலிருந்து அயலிலுள்ள ஆழ்ந்தகுளத்திற்செல்லும் நீர்போல வாய்ந்துற அத்தமிழ் மறைமுதலாய வற்றை யடியார்க்குத் தருகின்ற அருள்பாடி யென்க.

(6

தனனதந்தன தனனதந்தன தனனதந்தன தனதன
தனனதந்தன தனனதந்தன தனனதந்தன தனதன
தனனதந்தன தனனதந்தன தனனதந்தன தனதன தனதான.

மதனைவென்றது நடுவெண்ணெறிய

விருவிர்தப்பொது விழியினின்

மருவுவெங்கன லெனிலரன்றிற

லரையதென்பது புதிதிலிவ்

வகைதெரிந்திடி னுவகைதுன்றுநன்

முகமனன்புரை கொடுமதன்

உடல்வேள்

மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலே- சந்

மதிபுனைந்தவ னெரியவென்றன

னெனமெயன்பர்கள் பலபல

வரைவதுந்தரு மெமனைவென்றது

சிவனிடந்திகழ் பதமென

மறைதெரிந்தவர் புகல்வரங்கது

நினதுபங்கய பதமெனல்

எவர்தேரார்

இதுதெரிந்திடி னனையவென்றியி

லமலர்பங்கில ரெனலுமெய்

எமனைவென்றதொ ரிசையின்விஞ்சிய

விசையு முண்டுகொ லுலகினில்

இதுநனைந்துன தரியவென்றிகொ

ளடிபுனைந்திட வுயர்கள்

பகர்வேனே

எனையுமன்புறு நினதுதொண்டரி

னருகிருந்திட வினிதருள்

எளியனென்கவி தனையுநன்கவி

யெனவிழைந்திரு பதமலர்

இணைபுனைந்தரு ளனையநன்கவி

புகலுமன்பர்த நிடர்கெட

எனவாயே

விதுவுமென்றுகு சுரர்புரந்தரன்

விதியுமன்பதை யுலகமும்

விரிபெருங்கட லுயர்பொலன்கிரி

யுரகருங்குல வரைகளும்

வெளியுமங்கியு மொருபுறங்கரு

வெனவிருந்தொளிர் வயிறுடை

சூருதாயே

விமலர்பங்குறை யுரககங்கணி

கிவைநிரஞ்சனி வினைகெட

விரைவில்வந்தென தகமுறும்பரை

குமரிசங்கரி நிருமலை

விமலையெண்குணி கவுரிசண்டிகை

விசையையம்பிகை திரிபுரை

தனியாழி

சச மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலே.

பதுமவெண்கர முறுதிகம்பரி

யலைதுயின்றிடு பகவதி

பரவிவந்தனை செயுமொரந்தணன்

மகளை நும்படி யவனென

படநாமந்தரி பசியினைந்து

முயிர்களின்புற வருளிமெனல்

② 1557.4

படியளந்துள மகிழறம்புரி

தருமபின்கொடி சரவண

பவனேவண்டமிழ் மது பரையம்பதி

யரசெனும்படி தருமொடு

பரமசுந்தரி கவுரியன்பெறு

தனையயன்புறு கயல்விழி

உண்பாளே ,

(ஞ - னை) பொது விழி - நெற்றிக்கண். முகமன் - உபசாரம். விது - சந்திரன். என்று - சூரியன். வித் - பிரமன். பொலங்கிரி - மேருமலை.

ஆன்பர் உட்கை பொருந்திய முகமனுரையும் அன்புரையும் கொண்டு
மதனுடல் எரிய மதிபுனைந்தவன் வென்றனனென வரைவதுந்தகும்
என்க. (உஅ)

தனதந்தன தானாதன தனதந்தன தாதத்ததன

தனதந்தன தானாதன தனதந்தன தாதத்தன

தனதந்தன தானுதன தனநந்தன தாதத்ததன தனதானு

குறைகூறும்படை யோராயிடு நரர்தங்களை மாய்த்துத்தின

வா நசண்டனை நேர் பூதமெய் கழியும்படி யேத்தித்தொழு

குறையென்றுமி லார்கீரர்மு னுயர்செந்தமி மாற்றப்படை புகல்காலே

சூலை புங்கலை சோர்வார்கா மெனவந்தாயில் வேற்கைப்படை

விடுதலையே நேராவென துரையுஞ்செவி யேற்றுக்கடல்

குழுகொண்டெழு தீயேநிகர் பயவெங்குகை சேர்த்துத்தினம் உடல்சோற

நகைகொன்றுணர் வோடிவது தபவந்தெழு கூற்றக்கடன்

ஒழியும்படி நூறாயிர முயர்செம்பொன்மண் மாற்றித்தரு

நெறவம்படு பூவார்கழ லெனதொண்டலை சூட்டிப்பணி புரிவேனே

நல்லிமான்றறி யேனையினு முனதன்பர்கள் கூட்டக்கொடு

பழகும்படி தானையரு ளெனதென்செயல் போக்கித் துகி

கவிலும்படி நாமீதொரு கலைமங்கையை காட்டித்தவம் அருள்வாயே

தஞ்சை மறைந்து புலந்த நின்றுனி

சகா மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவாடிமாலே.

சண்டன்முன் வெம்பனியென்றோழிந்தளி
தந்தருளென்றுமொழிந்து வந்தவர்
தந்தலைகொண்டு வணங்குநின்கழல் உதையாலே

சஞ்சலமின்றியொர்மைந்தனுய்த்தொளிர்
சந்திரனென்றுடனேம்பெரும்பொருள்
தம்படிவங்கெடுமன்றுநின்றகி
தந்தவிநின்புறமுந்துதென்றிசை
தங்கியவந்தகணைந்துபொன்றிய
சம்பிரமந்திகழ்துங்கவண்புகழ்

புவிவானில்

எங்குநிறைத்தொளிர்சின்றதுண்டெனின்
என்சிறுசிந்தையுநின்றதுண்டினி
என்செயலொன்றிலேமுன்பு வந்திடும்
இன்றமிழொண்கடல்பின்புறுங்கலை
இன்பொடடைந்தனவன்புகொண்டயர்
இங்கிதநன்கமைசந்தவண்கவி

பகர்வேனே

இன்பொடுதுன்பிலையென்றுநின்செய
வின்படிதங்குவனெங்குமுன்கழல்
என்பதுபுன்புழுவங்கவெம்பவம்
என்பதுவந்துபொருந்தினுந்தழ
வின்புடைநைந்துவருந்தினுஞ்சார்
இன்பதுகூர்ந்துமருந்தருந்தினும்

மறவேனே

வங்கநெடுங்கடலுண்டகொண்டலும்
மங்குநிறந்திகழம்பையஞ்சக
வஞ்சியறந்தருநங்கையங்கணி
வம்புறுபைங்குழன்மஞ்சின்வந்தொளிர்
வண்பிறைமண்டிலமொன்றுசிற்தூ
மங்கைமடங்கலின்முந்துமந்தரி

மறைகாணு

வண்கழன்மண்படவின்புறுந்தளி
மன்றினடம்புரிசின்றசங்கரி
வஞ்சாழிந்திடவென்றுவிண்சுரர்
மன்பதையன்பின்வணங்கிவென்றியும்
மன்றவரங்களுமென்றுமுன்பெற
வந்துவனந்தனிநின்றிடுஞ்சய

மதள்ளாமி

மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத் திருவடிமாலே. சஎ

வெங்கலை முன்செல வுந்து மம்பிகை

விஞ்சையர் பண்களு வந்த வஞ்செவி

பின்கொடி யென்பவ பந்தம் வெந்திட

மென்சூயி வின்கொன்ம டந்தை செந்திரு

விந்தையொ டன்பின்வி ரைந்து நம்பு மென்

வின்படர் சிந்தைபு குந்த சுந்தரி

சிவகாமி

விஞ்சமர் வன்பின்வி லங்கு கொம்புடை

மிண்டனை வென்றுவி ளங்கு மங்கனை

விந்தெந் டங்கிரி குன்றி யஞ்சிட

மென்கையின் முந்துபு ரிந்த புங்கவன்

விஞ்சைய ருந்தவ னுண்ட வொண்டமிழ்

வெஞ்செறி யன்பதி தங்கு மென்குணி உமையாளே.

(கு-ரை.) துனி - புலவி. சண்டன் - சூரியன். மைந்தன் - மார்க்கண்டேயர். என்று - சூரியன். மீம்பெரும் பொருள் - வீந்து தூவ பூதங்கள். மடங்கல் - சிங்கம்.

வெங்கலை - விரும்பத்தக்க மான். சொன்மடந்தை - கலைமகள். விந்தை - சயமகள். அருந்தவன் அகத்தியனார். அங்கம் - உடல். மஞ்ச - மேகம்.

சங்கரர் சடையிர்கங்கை காந்து தஞ்சம் அறைந்து, துனியொழிந்து அளித்தரு ளென்று மொழிந்து உவந்து, அவர்தந்தலையிற் கொண்டு வணங்கிய நின் சுடலினுதையாலே மைந்தனுய்ந்து சந்திரனும் என்றும் மீம்பொருளும் படிவங் கொண்டு மன்றும் நின்று அகித்தவிர்த இன்புறும்படி அந்தகன் பொன்றிய புகழ் எங்கும் நிறைச் சொளிர் கின்றது உண்டென்க.

அப்புகழ் என்கிந்தையு நின்ற துண்டாதலின் தமிழுங்கலையும் அடைந்தன அதனால் கவிபகர்வேனென்க.

என்றும் எங்கும் நின் செயலின்படி தங்குவ னென்க.

பொருந்தினும் வருந்தினும் அருந்தினும் உன்கழல் மறவேனென்க.

குழலென்னுமஞ்சின்கனொளிர்கின்ற பிறைமண்டிலமென்னும் நாதலிற் பொருந்திய சிந்துர திலகமுடைய மங்கையென்க.

சாரும் மன்பதையும் வணங்கி வஞ்சாழிந்திட வென்று கருதி வென்றியும் பிற வாங்களும் பெறுமாறு வணத்தில் வந்து நிற்குஞ் சயமகளென்க.

என்பவ பந்தங் கெடச் சொன் மடந்தை திரு விந்தை யென இம் மூவரு டன் என் சிந்தை புகுந்த சுந்தரி யென்க.

விலங்கி னுருவத்தை யுடைய கொம்புடைய மயிடை சாரென்க. புங்கவ ளாகிய அருந்தவனென்க.

(உ0)

சஅ மதுரை மீனாட்சியம்மைசந்தத் திருவடிமாலே!

தாத்தத்த தத்தான தந்தனர் தானன
தாத்தத்த தத்தான தந்தனர் தானன
தாத்தத்த தத்தான தந்தனர் தானன தனதான.

சேற்கொத்த பொற்பாரு மஞ்சனந் தோய்விழி
வேற்பட்டு நற்பாற்பு குந்துறுநீ கூர்மதி
தேய்த்துத்து னாத் தேவி முங்கின் றேதினம் உழலாதே

சீர்த்திப்பொ ருட்கூறு பண்புறம் பாவகை
யாட்சித்தி னைக்கொ டைந்தெனும் பால்வினை
தேர்ச்சித்த னித்தூய பண்பெறுஞ் சீரிசை யுடனாடல்

பார்க்கிப் படைப்போடு முந்துகொண் டேசிவன்
வேற்கைப் படைச்சாமி நெஞ்சினும் போய்வளர்
பாற்பட்ட முத்தூய சங்கமுந் தோய்தமிழ் அமிழ்தாழி

பாய்த்துத்தி னைத்தாடி யுண்டுணர்ந் தேயுயர்
மார்க்கத்தி னுற்றேசி றந்தநின் றுண்மலர்
பாட்டுக்கண் முற்பாடி யென்சிரஞ் சூடிட அருளவாயே

கார்க்கொத்த முற்றைய முண்டவெந் தீதின்முந்
நீர்ப்பறறல் விட்டேயி டந்தொறும் போகநெல்
காய்ப்பச்செ றுத்தோறு நின்றிடுஞ் சீர்நதி கடன்மேவு

காழ்ப்புச்செ ருக்கோட முன்சினந் தேசிறை
சேர்த்துத்த டுத்தேவ வெங்கனும் பாய்பல
காற்பெற்று மிக்கோடு னங்கவண் பேர்நதி வளமேவு

நாற்பத்து முற்கோண ஈந்திரம் போலமை
யேற்றத்தி னெந்தேவ ருன்கொழுஞ் சீர்திகழ்
நாத்திட்ட முற்றோர்நி றைந்தொருங் காய்தமிழ் வளர்கூடல்

நாற்பக்க முற்கோபு ரங்களுஞ் சேணுறு
சீர்த்தகக பொற்பார்பொ ருந்துறுந் தூணென
நாட்டுற்ற நற்கோயி றங்குருஞ் சேல்விழி உமையாளே.

(கு-ரை.) வேற்பட்டு - வேல்பாய்ந்து. நற்பால் - அறப்பகுதி.

பொருட்கூறு - ஐழுதிணைகளையுடைய அகப்பொருளும் புறப்பொருளும்

மதுரை மீனாட்சியம்மை சுவாமிநாதர் திருவருள்கள்

பாவகை - வெண்பாமுதலாய நாதபாசுரம்

திணைக்கூறு - உயர்திணையும் அஃறிணையும்.

ஐம்பால்-ஆண்பால் முதலாய ஐந்து. ஆடல் - நாடகம். தமிழ் அமிழ்து

ஆழி - தமிழாகிய அமிர்த சமுத்திரம்.

பாய்த்து - பாய்ந்து என்பது விகாரமாயது.

முற்றேயம் - கடல்கொண்ட தென்மதாரையும் அது சூழ்ந்த நார்பத்தொன் பது நாடும் குமரிமலை பஃறுளியாறு முதலாயவும் சேர்ந்த தென்வடல் எழு தூற்றுக்காவதனைமுள்ள ஒரு பெரிய தமிழ்த்தேசம். இது பலதேயத்தாருக்கும் பல பாவைக்காரருக்கும் ஆதிப்பிறப்பிட மாதலின் முற்றேய மெனப்பட்டது.

முந்நீர் - கடல். செறு - வயல். சேர்நதி - வையையாறு, சிறைசேர் த்து - அணைகட்டித்தேக்கி.

பேர்நதி - பெரியாறென்று வழங்கு முல்லையாறு.

பொற்பார் - அமராவதி.

விழியாகிய வேல்பாய்ந்து மதியைத் தேய்த்துத்துளைத்துவிழுங்க நின்றழ லாமற் பிறபாவைகளிற் காணப்பெறாத சேர்த்தியமைந்த பொருளிலக்கணமும் பிறவும் படைப்புக்காலந்தொட்டே தன்னிடங் கொண்டு திரிபுரமெரித்த விரி சடைக்கடவுள் நெஞ்சினும் குன்றெறிந்த முருகவேள் நெஞ்சினும் போய் வளர் கின்ற முச்சங்கமுந் தோய்ந்த தமிழாகிய அமிர்த சமுத்திரத்திற் பாய்ந்து ஆடி யுண்டு உணர்ந்து பாடிச் சூழிட அருள்வாயென முடிக்க.

கடல்கொண்ட தமிழ் நாடு இப்போதுள்ள பல தேயத்தார்க்கும் ஆதியிற் கல்வி செல்வம் நாகரீகம் ஒழுக்கமுதலாய பல்வகை நன்மையளித்த நாடாத லின் அது பற்றிக் கார்க்கொத்த முற்றேயம் எனப்பட்டது.

இத்தகைய கார்க்கொத்த முற்றேயத்தைக் கடலுண்டமையின் அத்தீமை கருதி அக்கடலிற் சேற லடாதென நீங்கி இடந்தொறுஞ் சென்று நெல் விளையும்படி வயல்க ளெல்லாம் நிலைபெறுஞ் சீரினையுடைய வையை யா றென்க.

முற்றேயமுண்ட தீமையை நினையாது கடலிலேசென்ற செருக்குநீங்கும் படி சினந்து சிறைச்செய்து கடலிற் செல்லாது தடுத்து இப்போதுள்ள தமிழ் நாட்டிற் செல்லும்படி அத்தீமையை மறவாத மக்கள் எவ்வளவு எங்கணும் பாய்கின்ற பல கால்கள் பெற்று மிக்கோடுகின்ற உயர்ந்த ஈகையுடைய பெரியா றென்னு முல்லையாறென்க.

வையையாற்றின் வளமும் பெரியாற்றின் வளமும் மேலிய கூடல் நாத பத்து முக்கோண யந்திரம்போல உருவமைந்த கூடல் எத்தேவருந் தொழுங் கூடல் தமிழ் வளர்கூடலென முடிக்க. (உக)

௫௦ மதுரை மீனாட்சியம்மை சந்தத்த திருவடிமாலை

தானன தந்த தனதத்த தானன
தானன தந்த தனதத்த தானன
தானன தந்த தனதத்த தானன தனதான
சோழனை வென்ற நகருற்ற பாவலன்
மாணிகை கொண்ட வரசப்ப வேளாருள்
சூனாவு யர்ந்த நினதற்பின் மேயசண் முகனாகோ
சூழ்பகை முன்செய் வினைபற்பல் பேப்பினி
தீமிடி நஞ்ச மடமச்ச மாத்செய்
தோமற நன்றி பலபெற்று வாழ்வுற அரன்மே
தோழன்வி ரிஞ்ச னெனவத்த நூல்பெற
ஆழறி றைந்த மதிபத்தி மேவமெய்
தோய்வுற வென்றி பெறமற்றை ஞானமும் உறவோ
தூயன சந்த முறுமுப்ப தோடிரு
பாவும்வி ழைந்து நலிப்பெற்றி யோர்துயர்
தூரவ கன்று நலமுற்று மேவிட அருள்வா
வேழமு கங்கொள் பரனெற்றை வாலிய
போர்புரி கொம்ப னெனதத்தன் வேலவன்
வேதனை முன்பு சிறைவைத்த நாவலன் உயர்மாத
மேருவில் கொண்ட பரைசத்தி மாயவன்
ஆகிய னந்தன் மிசையுற்ற நாரணி
வேரிகொள் கஞ்ச மலருற்ற தாளினை எழுபான
வாழ்வுற வென்றன் முடிவைத்த கோமகள்
பூவுறை செம்பொன் விழிவைப்ப நாமகள்
வாய்வர வென்ற னகமுற்ற மாதவி வளர்கூட
வாசவன் முன்பு நிருமித்த கோயிலின்
வாழ்சிவை கங்கை சடைவைத்த வீசனை
மாமண மொன்ற வருவித்த சேல்விழி உமையானே

(கு- னா.) சூனா - மகன். மெய் - உண்மை நெறி. எழுபானாள் - உட
சனை செய்யத் தொடங்கிய எழுபதாவது நாள். பாவலனுஞ் சூனாவு மாகிய சக
முகன் நாளாதி யசெய்கின்ற தோமறவும், வாழ்வுறவும், அரன்ரோழ னெ
அத்தம் பெறவும், விரிஞ்சனென நூல் பெறவும், மதியும் பத்தியு மேவவு
மெய்தோயவும், வென்றி பெறவும், ஞான முறவும் ஓதிய முப்பத்திரண்
பாக்களையும் நலிவோர் துயரினின்றூர் தூர நீங்கி நன்மை முற்று மடை
மாறு அருள்வாயென்க. துயர் தூரும்படி நீங்கி யெயினுமாம். (உஉ

திருவடிப் பத்து.

வெண்பா.

அண்டம்பல் கோடி யகட்டோ ரணுவென்னக்
கொண்டாய்க்கு நுண்படிவங் கூறினனு—அண்டமொக்கும்,
என்றான் மதுரைக் கிறைவிகொண்டு வாழ்த்தலெங்ஙன்,
என்றனு மேற்றா ளினை. (க)

ஆலவா யண்ண லருந்திய வாலத்தை,
வாலமுத மாக்கியவென் மாதாவின்——காலன்றோ,
உள்ளத் திரியா வுழுவனெய் தோய்ந்தானை
உள்ளத் திரியா ரொளி. (உ)

இருக்கிசைத்த தூபுரத்தாள் யான்றலைக்கொண்டன்பின்,
பெருக்கிலமி ழாதென் பிறந்தேன்—திருக்கழல்சார்,
கல்லாய்ப் பிறந்திலேன் காமாரி கூடலிலே
நல்லாய் மணம்புரிந்த ஞான்று. (ங)

ஈரம் படைத்த விதயமு மெக்காலும்
ஓரம் படையா வொருநாவும்—காரென்ன,
ஈகையும் பெற்றா ரிருக்குந் திருக்கூடற்
றோகையடி சேர்மின் றொழுது. (ச)

உலகுண் டிமிழ்கொண்ட லும்பர்பிரான் றங்கை
அலகி லுயிர்க்குயிரா கண்ணல்—வலமுற்ற
தேவிக் கடித்தொண்டு செய்து புகழ்பாடிப்
பாவிக்க கூடற் பதி. (ஊ)

ஊரார்க் குரைப்பே னுரைத்தபடி யானட வேன்
நீராற் றெதிரேடு நீந்தச்செய்—ஊராளும்
அன்னையே காத்தா லறத்துக் கிழுக்கென்னை,
என்னையே காத்தா யெனின். (஋)

என்று நிலாவு மெரியுமே நோக்காக
என்று நிலாவு மிறைவியுமை—பொன்றாது

கூடற்கு மாரி குயின்றோற்கு மாரியைதான்
பாடற்கு மாரியவள் பண்பு.

ஏழையான் பட்ட விடும்பைக் கடனீந்த
வாழி கலமாக வாய்த்ததே— பூழியர்கோன்
நற்புத் திரியார் நபமொடுங்குங் காலத்தும்
அற்புத் திரியா ரடி.

ஐய மிடாரை யருக்கன் மகனென்று
பொய்யே புகலும் புலவீர்காள்—பொய்யா
மொழிகொண்ட கூடன் மொழியின் கயல்போல்
விழிகொண்டாள் காவில் விழுந்து.

ஒன்றோ பலவோ வுளதோ விலதோவென்
றின்றோபன் னொரு மினைநெஞ்சே—நன்றே
தருக்க வுரைகேட்டுத் தளராதே கூடற்
றிருக்கவரி நற்றாளே சேர்.

உ

சோழவந்தான்

சிதம்பர விநாயகர் மாலை.

சீமார் சனகைச் சிதம்பரவி நாயகன்மே
லேசார் கவிமாலை யான்பாட—நாரார்
அடியார்கட் கெல்லா மருளுமவ் வையன்
கடியார் மலர்ப்பதமே காப்பு.

அருவா யுருவா யகிலமுமா யெங்குநிறை
பெருவாழ்வே நிற்பெருமை பேசுவது மெப்படியோ
குருவா யெனதுமனக் கோயில் குடிகொண்ட
திருவாழ் சனகைச் சிதம்பரவி நாயகனே.

ஆணைப் பேண்ணு யவியா யருமறையுங்
காணும னின்றாயைக் காண்பதுவு மெப்படியோ
ஏணர் வொஞ்சே ரெழிற்சோழ வந்தானிற்
சேனாடர் போற்றஞ் சிதம்பரவி நாயகனே.

இந்துமர வும்புணந்தா யீறிலடி யார்மொழிபோற்
சிந்தை மகிழ்ந்தென் சிறுசொல்லும் கேட்டருள்வாய்
நிந்தனையி லாத நெறியோ ருறுஞ்சனகைச்
செந்துவர் மேனிச் சிதம்பரவி நாயகனே.

(ங)

ஈத விசைபெறுத லெக்காலு நின்புகழே
யோதவிவை நாடே னுறப்பணிப்ப தெக்காலம்
காதல் வெறுப்பில்லாக் காட்சியர்கள் வாழ்சனகைச்
சீதமதி சூடுஞ் சிதம்பரவி நாயகனே.

(ச)

உடல்பொருளோ டாவி யுவந்தனித்தே னென்றனைக்கை
விடலுனக்கு நானடிமை விண்ணோர் பெருமானே
மடலார் சுழுகை மறைப்பச்செஞ் சாலிவளர்
திடமார் சனகைச் சிதம்பரவி நாயகனே.

(ரு)

ஊதையுறு பஞ்சா யுழலு மடியேனைத்
தாதைநீ காவாது தாமதிப்ப தென்னேயோ
வாதையிலா நற்சோழ வந்தான்றெற் குத்தெருவிற்
றீதையிலார் வாழ்த்துஞ் சிதம்பரவி நாயகனே.

(சு)

எண்காலு மெட்டு மிதுவென் றறியாதேன்
கண்காண நின்படிவங் காட்டுநா ளெந்நாளோ
மண்காண விண்காண வந்து சனகைவளர்
திண்கா ரியற்கைச் சிதம்பரவி நாயகனே.

(எ)

ஏவா மலரா வீழுதையென வென்னஞ்சம்
ஓவா துருகுமின லோட்டுவது மெந்நாளோ
பாவாணர் பாடிப் பரிசு பெறுஞ்சனகைத்
தேவாதி தேவா சிதம்பரவி நாயகனே.

(அ)

ஐயா நிரப்பிடும்பை யாலறிவு குன்றாமற்
செய்யா ளருணைக்கஞ் செய்யவருள் செய்வாய்நீ
மெய்யார் சனகை விமலன் றிருப்புதல்வா
செய்யாத மேனிச் சிதம்பரவி நாயகனே.

(ஐ)

ஒன்று யிரண்டாகி யொன்றிரண்டா யன்றாகி
நின்றாய்நின் றன்மை நினைகாண வல்லேனே

பொன்ற வுருளாற் புரந்தரற்காய்க் காகமெனச்
சென்றாய் சனகைச் சிதம்பரவி நாயகனே.

(௧௦)

ஓயாப் பிறவி, யுவரிக் கரையேறி
வீயாச் சுகவெளியை மேவுவது மெந்நாளோ
தாயாகித் தந்தையாய்ச் சற்குருவாய்ச் சிற்பரையின்
சேயாய்த் திகழுஞ் சிதம்பரவி நாயகனே.

(௧௧)

ஒளவையார் வெள்ளி யசலத் துறப்புரிந்த
செவ்விய நின்கருணை செப்புந் திறனேயோ
கௌவையீர் ஞாலத்தின் கண்ணோர் சனகைவளர்
தெவ்வையடு கோட்டுச் சிதம்பரவி நாயகனே.

(௧௨)

கள்ளமனத்துக் கடையேனு முன்கருணை
வெள்ளத்துண் மூழ்கியின்ப மேவவருள் செய்வாயோ
வள்ளலே யெல்லாமும் வல்லாயுன் சித்தமதைத்
தெள்ளேன் சனகைச் சிதம்பரவி நாயகனே.

(௧௩)

அங்கண்மா ஞாலத்தோ டண்டமெல் லாமகட்டிற்
றங்குநீ யென்னுள்ளந் தங்குவது மெப்படியோ
எங்கு மணிக ளிரவொழிக்குந் தென்சனகைச்
செங்கண்மால் போற்றுஞ் சிதம்பரவி நாயகனே.

(௧௪)

சனகர் மயக்கந் தவிர்த்துஞ் சனங்கொளுத்துந்
தினகரவெ னுள்ளத் திமிரமுநீ பேரக்காயோ
அனகருமை வேளாண்ட வாலவாய் சார்சனகைக்
சினகரத்தில், வாழுஞ் சிதம்பரவி நாயகனே.

(௧௫)

ஞமலிநர் வன்னவடி நாரியர்க ளாசைத்தீ
இமையுமென் சித்தமுற வின்பருள்க நற்சனகை
அமர்வாயோர் கோட்டா லும்பா ரதப்போர்பொற்.
சிமையத் தெழுதுஞ் சிதம்பரவி நாயகனே.

(௧௬)

இடம்பொருளோ டேவலளித் தின்பநிலை கைகூட்டி
மடங்கெடுத்து மெய்ஞ்ஞான வாழ்வுந் தருவாய்நீ
தடம்பொழில்குழ் வையை தழுவுஞ் சனகைநகர்த்
திடம்பரவு முக்கட் சிதம்பரவி நாயகனே.

(௧௭)

இணரார்மந் தார மெருக்கறுகு வன்னியிவை
தணவா தணிவாய் தமியனைபுங் காத்தருள்வாய்
பிணிமுகமுந் வேற்றகப் பெருமாற்கு முன்றோன்று
திணிதோட் சனகைச் சிதம்பரவி நாயகனே.

(௧௮)

தந்தா வளந்தான் ற்ணையழைப்பச் சென்றபயந்
தந்தா வளந்தாவாத் தாழ்வரைக்கை கொண் டிலகைச்
சிந்தா வளந்தான் றிருமருகா நாயேற்குச்
சிந்தா வளந்தா சிதம்பர விநாயகனே.

(௧௯)

நன்மையாய்த் தீமையாய் நாளாகிக் கோளாகி
யன்மையுமாய் நின்ற யடியேனை யாண்டருளவாய்
தொன்மையதாய்ச் சிற்படைத்த சோழவந் தானகர்வாழ்
சின்மயனே நால்வாய்ச் சிதம்பரவி நாயகனே.

(௨௦)

பகழிமலர் தூற்றியெதிர் பாதகனுக் கஞ்சாமந்
புகழிடுவோ நிற்பதமே பூசிப்ப தெந்நாளோ
அகழியுறு செலவினத்தை யானையின மென்றடைபத்
திகழுஞ் சனகைச் சிதம்பரவி நாயகனே.

(௨௧)

மற்குறித்த நாற்றோளும் வான்புழைக்கை யொன்றுமுளாய்
எற்குத் துணையா யிருப்பதுன்றன் றண்ணளியே
கொற்கைநெர் சோலை ஞ்ச்சியெ னுஞ்சனகைத்
தெற்குத் தெருவாழ் சிதம்பரவி நாயகனே.

(௨௨)

இயலாதி முத்தமிழு மற்று மெனக்குணர்த்தி
மயலாதி நீக்கியெனை வாழ்விப்ப தெந்நாளோ
கயலார் படுகர்க் கழனிச் சனகையிற்செஞ்
செயலார் பரவுஞ் சிதம்பரவி நாயகனே.

(௨௩)

அரதனமுங் கல்லுமினை யாமதித்து நிற்பதமே
வரதனமாக் கொண்டு மகிழ்ந்திருப்ப தெந்நாளோ
சாரதநல மிக்க சனகையில்வாழ் வாரையெலாந்
திரதனதன் போற்செய் சிதம்பரவி நாயகனே.

(௨௪)

இலகுமணிப் பூனூர மேந்து மிளநகையார்
கலகவிழி மையல் கடக்குநா னொந்நாளோ

உலகி லுயர்சனகை யோங்கவள ரோர்கோட்டுத்
திலக வதனச் சிதம்பரவி நாயகனே. (௨௫)

வசையிலா வாழ்வும் வழங்கும் பெருவள னும்
அசையா வறிவு மரோகதிட காத்திரமும்
இசையுந் தமிழுமரு ளெந்தாய் சனகையினிற்
றிசையெலாம் போற்றுஞ் சிதம்பரவி நாயகனே. (௨௬)

அழலு மதியு மருக்கனுமு வம்பகமாய்த்
தழையுஞ்சி தானந்த சத்தே கருணைமதம்
பொழியும் புகர்முகத்துப் புண்ணியனே காத்தருள்வாய்
செழியன் சனகைச் சிதம்பரவி நாயகனே. (௨௭)

இளையார் விழிவாட் கிலக்கா யழியாமல்
விளையும்பே ரானந்த வெள்ளத்துண் மூழ்கவருள்
அளிகொண் மடவார்பா லன்ன நடைகற்றுத்
தெனியுஞ் சனகைச் சிதம்பரவி நாயகனே. (௨௮)

அறனார் வருநாளு னம்புயத்தா ளென்னெஞ்சி
லுறநா யகனே யொருவரநீ தந்தருள்வாய்
அறனுமி கூந்த லரிவையரு னூற்புலமைத்
திறனார் சனகைச் சிதம்பரவி நாயகனே. (௨௯)

அனகனே யெண்குணனே யழியாத தத்துவனே
பனக வணியானே பாசாங் குசதரனே
கனக மிகுசனகை காக்கின்ற மெய்ஞ்ஞான
தினகரனே முக்கட் சிதம்பரவி நாயகனே. (௩௦)

பிழை திருத்தம்

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
அ	௨௧	நால்கவி	நால்கவி
௧௩	௬	கோயிலு	கோயிலிலு
”	௧௪	களவிலுரை	களவியலுரை
௧௩	௩௩	யருள்கூடல்	மருள்கூடல்
௧௪	௨௯	கிளபாடிட	கிளிபாடிட
௧௮	௬	வந்தேன்	வந்தோன்
௧௯	௩	அனைய	அனைய
௨௩	௧௪	நடவு	நடுவு
௨௪	௧	வாலை	மாலை
”	௬	தோய்வு	தோய்வுற
௨௮	௧௬	னென்க	னென்க
௩௧	௧௪	பண்பேபோல்	பண்பேய
”	௨௦	விலையுள்	விலையுள்
௩௩	௨௦	நானுறை	நானுரை
௩௮	௨௯	இராவணனை	இராவணனை
௪௩	௩	தெரு	தெறு
”	௯	வென்றதி	வென்றெதி
௪௪	௧	சந்த	சந்த
௪௮	௯	திணைக்கூ	திணைக்கூ

உ
சிவமயம்.
திருச்சிறதம்பலம்.

கூடாவொழுக்கக்குடாரி
என்னும்
பழுதறுபோதப் பன்மணிமாலை.

தற் சிறப்புப்பாடி ரம்.

நேரிசைவெண்பா.

சேடாருஞ் சிவகலிற்றைச் சித்தித்துக்
கூடாவொழுக்கக் குடாரிசெய்வாம்--பாடார்த்த
மெய்த்தவாக் குந்தாழ்வு வினோக்கவவேடம்மும
பொயததவரை வெல்லற் பொருட்டு. (க)

நூற்பயன்.

கட்டளைக் கலித்துறை.

பொருட்கிச்சைகொண்டு புலம்பித்துறவறம் பூண்டிபின்னே
மருட்கிச்சைகொண்டொருமூனதங்கள்வில் வலிந்துகொண்டு
அருட்கிச்சைகொண்டவாரோலில்சுழிகின்றவாண்டிசுருந்
தெருட்கிச்சைகொள்ளப்பழுதறிபோததைச் செப்புவன. (உ)

நூல்.

காரணம்.

(இந்முறைபிரட்டிய அநுசரிசிறநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்.)

சீரோருகுலகிறி பழமைமொழி சிறியோர்கள் செய்பிழை
கள் பெரியோர்களே- திண்ணையுறுசாரத்தி னிற்பொறுப்பொருஞ்
சீலமொந்தி யாககணுபாற - செழிபிழைகள் கண்டவன் னியமதத
தோமெம்சீசர்தாக கண்டிட மெலாந்தெனியவேறுந்தமைச் சுட்டி
தும்பெரியோர்கள் செயகையிதுவோ பண்ணடநாட், பாறோங்கு தே
வார மாறி பாநீருமிப்படியே யிரப்பொன்றே- பகரவக்கொடுமொழி
சுதித்திடாதுநதமைப் பரிசோதனம் புரிந்தே- பண்புருவித்தவர்கள்

கூடாவொழுக்கக்குடாரி.

வாயடக்கிடவெணிப் பார்த்திருந் துரியசமயம் - பஞ்சரத்தின மொ
ன்று பாடியேகொடுவந்து பயில்சபையி லேபடித்தோம், கீளோங்கு
மன்னதைக் கேட்டிருந்ததிலே நிகழ்த்துகுறை யானவெல்லாம்- நே
ராகவென்னிடத் துள்ளதேயின்னமும் நேரதுள வநேகரும்-
நீயிர்யாவருமைவ பொறுத்தா சிகூறவென கீஜமதே போனிகழ்ச்சி-
நீங்கியாம்வந்தபின் சிலநாளைவத் துககொண்டு கிடிரம்பல கூறினீர்,
பேபோங்குவண்ணந் புலமையெடுவயதினிற் பேசுசுவ வேடத்தி
னிற்-பெரியராகியநீவி ராதுமட்டுறாமலே பேய்ப்பிடித் தாடுமவர்போற்-
பேனுசார்த்தஞ்சரது மிலராகிவசைபல பிதற்றியச்சிட்டம்-நீனிற-பெ
ரியசபதமபதிற் பாடிடவுறுத்தில்யாம பேசாது விட்டிடுவமோ. (௧)

(கொச்சகக்கலிப்பா.)

விட்டாலுலகம் வினாந்துகெடும் வீம்புமக்கும்
மட்டாகா வன்னியர்கள் வாயடங்கா வாகவினார்
தொட்டாலொன் றீறுவனா சண்டே துணிகவெனும்
பட்டாங்கு ஓலுமிது சொற்றோம் பதிவதீர். (௨)

(என்சீர்க்கழிநெழில் ஆசிரியவிருத்தம்.)

தவவேடந் தகாச்சீழோர தரிக்கக்காணிற
சடையறுத்துத் தலைமுறித்துச் சாயமவாங்கி
அவவேடத் தீனொனத் தண்டிக்கவல்ல
வரசரிலாக் குறைவதனா லநிலததெனும்
நவவேடங் கொடுக்ககுந் கூத்தர்போலே
நூலிகள் கோலமகொண்டே நடித்துக்காட்டும்
சிவவேடப் போலிகளே உங்கட்குந்தான்
தீரவுண்டோ கலியுகத்தின் செயலையீதோ. (௩)

(பதின்சீர்க்குழ மெழில் ஓரட்டையாசிரியச் சந்தவிறுத்தம்.)

கலியுகவந்தாத தொழிலாகியு-வவமது நிக்ரகி பழியேயிரு
கலகையிழந்திப் பசுவானது புலிப்பாலே
கழைமதவப்புத் துரிப்பார்வைசெய்-து நலவினொன்பொற் நவமாகிய
கவசாணிர்த்திட்டுடல் பதேளி லினிதாவே
சலிபுசன்னதிப் புலாந் துளி லெவனொன் ன்நிற் தனகமேவுறு
தனனதனநாற் தனபாடுவ னெனவனோ

சபதமொழித்தீட்டு மிலகோர்களை நயந்தில்வஞ்சித் திடமேவிய
தவறுடைநெஞ்சக் தவறியெனு மொருவீரோ
வலிபதுகண்டித் துழிவோர்தம செவிபதுபொனறச் செய்யுள்வீரிய
மனநுளவந்தப் பொழுதாழி என னெகிராலே
வயமொடுதிக்கைக் கவிசுநின் பதிசெயலித்தப் படியேயெனல்
வசமலவென்றிப் படிப்பசினி ரவாகளேல்
துலியமினுங்கஞ் பரியாவிநி துலையமபுகரச சினாயாங்கு
துறவினொருங்கற் கலைபானது பழிபாநிர்
சுகமறமன்றிற் கொடுபோய்முதக மதிவமுநிட் திப் படியேயெனகு
துயர்கள்புரித் திட்டமைவாரிது கெநிரீசோ. (௨)

(ஒருபொ நன்மேல் புறன்றெடுகுவந்த ஆகிரிபத்தாழினை.)

தெரிவையர்போகத் தினைசது நிலைநுலையப்
பெரிபவர்போக! திசாராமனபபுகல்வோ
ஆரியகுளிகை யமைத்திற் பாட்பாவும
கன்னியாபோகங் கலநது நிலைநுலையா
தன்னியர்போகர் நிராபமனபபுகல்வீர்
துன்னியவான கெமனகுதிபோலும்
மாதர்கள்போக மகிழ்ந்து நிலைநுலையா
நாதராம்போகநிகர் நாமென்பபுகல்வீர்
போதமும்வாதமுன கைவந்தோ போலும். (௩)

(நேரிசைவெண்பா.)

போலித்தவத்திர் பொலியுநாமக் கேன்றுறுவாஞ்
சோலிவல்லோர்க்கன்றோ துலக்கமது—சாலுமதம்
ஆனைக்கேபன்றி யடுப்பங்கனாதுழவும்
பூனைக்காமோ வதுபோற் பொற்பு. (௪)

(எழுசேர்க்கழிசெடில் ஆகிரியவிருத்தம்.)

பொற்புறுகனவிற் கடவுளர்வந்து புகல்வோல் முன்றுகிங்கட் குள்
அற்புதமாக வதன்பலன்விடைக்கு மில்லைய லதுவிழலென்றே
நற்புலப்பெரியோர் நவிறுலவதுபோ னலமுமககேதுநண்ணதால்
வற்புறுபித்தென் றுரைத்தனமதற்கேன் வாதுசெப்புற்றனாவலாரோ.

(கொச்சகக்கலிப்பா.)

செப்புவோனம்மதிகள் கேட்டுந்தருத்தோல்

அப்புவோம்வன்சொலடற் காங்கொண்டேசெவியில்

கூட்டிவெழுக்க்குடாரி.

தப்புலோமென்றோடிற் சந்நையிலீனொன்றபினுந்
துப்புலோமீதே துணிபுகண்டிட் மெயினோ. (அ)

(கவிவிருத்தம்)

உய்யமுன்னர்க்குநிபு னுணர்த்தினோம்
வையவநதனிமற றிதற்கென் செயகோம்
வெயயவாணமைகன கூறுதும்வீறெலாம்
நயப்பின்னுரைப டோமிதுரபபணை.

(அறுசீர்க்கழிவெடித் ஆசிரிய விருத்தம்.)

பண்பாகசகந்தரற்கோபாவைதனைக் கூட்டுவித்த படலாவான
பெண்பாகன்மகனென்கோர பெயவளைக்கூட்டுவித்தா னென்ப
பிதற்றி, நண்பாகவவனெனைசகா சென்றுனாத்து மருளசெயயாநி
லெனெனீர், வண்பாகபுலையாசீதா மாபாவமநதோகா மதிசண்
னீரோ. (ஐ)

மூன்றடியாய் இறுதியில் தனிச்சொறபெறறுவந்த
வெளிவிருத்தம்.

நண்ணுமறிவோடொழுக்க நனநீரநதிட் மெககிதனை நம்பிப்பாரீர்
எண்ணியுமை நனநெறிக்கணினிதொழுக்கச செயததிதுநம்பிப்பாரீர்
கண்ணுமனமுடிபுறத்திறசெலுத்தாது கணிவொழிநூல்நம்பிப்பாரீர்.

(இதுவுமது.)

நூலுணர்ச்சிதன்மருங்கி நொடிதாளத்தினில்விந்தீர்னிதுகாணீர்
மூலுணர்ச்சிதனைமாற்றி மமதையையுந் களைநதிமீதினிதுகாணீர்
மேலுணர்ச்சிதந்துண்மைவிளக்கும் விவேகப்பொருள் காணினிதுகா
[ணீர்,

(வஞ்சித்துறை)

காணிரிதனைக் - கோணீர்மனதிற்

பூணீர்றிவாம் - மாணீர்வருமே.

(ஐங்)

(குறள்வெண்பா.)

மேலாம்ந்தலை விரும்பிப்பார்த் துட்பொருளை
மேலாமை மேயறிவுக கெய்ப்பு.

(நெரிசைவெண்பா.)

எப்புற்றி 'வெண்பாம்' பிருககுமோ வெண்மெண்ணுத்
தூர்ப் புத்தியாலே துண்டதட்டி—வொப்பெண்ணுக்கி

பழுதுபோதப் பன்மணிமாலை.

கார்சந்தம் பாடலிலென் றுர்க்கும்பேய் நாக் கங்கப்
பார்சந்தம் பாடுமென்றன் பண்பு.

(10)

(வேறெருலிலெண்டுறை.)

பண்புடைமை சிறிதுமின்றிப் பயினை குலத்தொழிற் றுளப்

பரிசாலவண்ணி,

பெண்புகலுந் தந்தனதகா பிசுறறியுழலவவேடப்

பேயகாள்நீவி

தண்டமாந் கைப்பெயர் காசநாமப்பெயர்

மிண்டசுவாமி. பெயா வேறுசாரொப்பெயர்

கொணடுகா னிநின்று கூசிடாமெயப்புகத்

தண்டாகோன மிக்கநீலவனிபார் கட்டிநீ

றெண்டகாமறறவே றேறுதா னிநின்று

கண்ணொமசுகறேவ கருதிரு குயமினை.

(10)

சிவபெருமான் துகி.

பூதவேதாளவகுப்புக்

குழிப்பு.

(பலசந்தப் பெருங்கழிநெடில வண்ண விருத்தப்பா.)

உவவலவர்புரி சரிசையகிரியையொ

டுறாசெயசுகறேறி றிவுநிலைநில்

உவசையோடு பொருந்தியருந்தவ

முயல்கிலேந லறமபொருளின்பமும்

ஒப்புயாவில்விடுமெனு மர்த் தநாலைப்பகர்த

வற்றமுதனுல்களபல கறறிலேனறறவாகள்

உம்பாக்குந்தனிச சோகள்கான்றுய

ரன்பர்க்குமபகுத தாராநிலைறறகை

உததமசற்சன ரிட்டுமதுறறவா

பககலடுத்தவர் சொறபடிநிறறிலன்

ஊரவாகள் சிந்தைமகிழ் வோடுபுரியுமபரிசு

காணதருமங்களுந்வி டாதனுதின ன் செயகிலன்

உலகமு முதுந்திறிந் தந்காணசுத்ததல

நகிகுள்முதலும்படிந் தன்போடுந்ச்சுகிலன்

கடாவொழுக்கக்குடாரி.

ஒருபொழுதிலேனுமிது நித்தமிதரித்தமெனு
முணர்வுதயமாயுப னிடப்பொருள்படித்தறியன்
உழல்பவலக்கம தெட்டமைபதுகாலனு
ஞாயருமனித்தபி றப்பிளையுற்றலுதியம்
ஒதொணுவீடண லாமெனல்கண்டது
சாருமாதேதுமு றுதுதினந்தின மவமாயே.

(ஊ)

உரியமனைசுத ரியதுனைவர்க
ஞறவின்முறையவர் கிளைஞரெனவரும்
உவரியானகுடும்ப மழுந்திய
வனிதையாதியருண்டு மகிழ்த்திட
உப்புமுதலானபல வததுமாடைத்துகிலு
புத்துமணியாடக முதற்கொடாகற்கலனும்
உண்டற்குத்தொகுத் தாளவேண்டிய
பண்பிற்கும்முரித் தானபாண்டமும்
ஒப்பில்மணிக்கன கப்பணிவததிர
முற்பல்வகுத்தணி வைததிடுபெட்டியும்
ஊதிபரியங்கமனை யாதியுநிலகளதன
தானியமதும்பணிசெ யாளடிமையும் பிறவும்
உடைமைசெயவென்றுசென் றிககோகணப்பொழுது
மொழிதலதுவின்றியெவ கெங்கேயுமுற்றுமனம்
ஒடுமொழிமெயாலுலக ருக்கஞர்வினைத்தவர்கள்
வயிற்றெரியவேமிகுபொ ருட்குவைபறித்தயாவில்
உதவிசெயுத்தமசத்திய சற்குணளாக
ளழவெகுபொய்த்தவழக்குதொ ழுத்துவாதுசெய்
தோரிபோலேயுழலாமிகுதுன்புறு
பாவமேதேடுவனுகிலுநின்றனி மிகுசீராம.

(வ)

அயனொடரிமுன மிகல்கொட்டிமுடி
துருவவழலென நிமிரும்வளமையும்
அகரர்முலர்க ஞாயந்தணுகும்படி
நகையின்முனவெயில் கொன்றிடுவென்றியும்
அசுசுதன்முனோர்களை யழைத்துமானத்தொடுசெய்
தக்கனதுமாமக மழித்தசாமர்த்தியமும்

பழுதுறுபோதப் பன்மணிமாலை

அண்டித்தொண்டர்முற் கூறியேங்கிட

நஞ்சைக்கண்டமட் டாரவேயந்ததும்

அத்தியின்மத்தக மிற்பதம்வைத்தத

னைத்துயருற்றழி யச்செய்துரித்ததும்

ஆகமவிதங்கள்மறை நாலதனதங்கமதொ

ராமுமுன்மகிழ்ந்துலகு சீர்பெறமொழிந்ததாவும்

அசலமதுதன்காந் தண்டாதெடுத்திசி

சரனெரியமென்பதங் கொண்டேயடர்த்ததும்

அணுவிலணுவாயுலக னைத்துநிறைவுற்றுமொழி

யளவைகளினுலுமறி தற்கரியவித்தகமும்

அருமறைமுற்றுணர் மெய்த்தவ சுத்தர்நால்வர்க

ளரியவுணர்த்திய முத்தினா யத்தவேடமும்

ஆசிலாமுவர்க ளோதிப செந்தமிழ்

வேதமீதாவல்கொ டேயணி விந்தையு மறவேனே.

(வஹு)

அகிலமறைகளு நினதுதிருவுரு

வழல்கொள்வடிவென நினையுமவர்வினை

அகலுமாதவன முன்பனியென்றெனல்

சரதமேலவச வனபுரிவிந்தையின்

ஐதகவெளிவேடமிடு தூர்ச்சுனாத்தகைகொள்

மெய்த்தவர்களாகவமை விக்குமாவெற்றியதும்

அன்பர்க்கனபுமிககீய வோங்கிடு

செம்பொற்கும்புடைச சீருமான்றுயர்

அற்புதநித்தப ரப்பிரமச சிவ

தத்துவமெய்ப்பொருள் சொற்றிடுமுக்கிய

ஆகமமுடன்பொதுமை வேதமுடிவென்சமா

டானுபலம்வந்தவடி யார்களொடிணங்கியவர்

அடிகள்முடிக்கொண்டுவந் தன்பால்வழுத்தியவர்

கருணைபுரியுத்திறஞ் சந்தானமுற்றொழுகும்

அடலுமதுமூலமென வைத்தபலதத்துவந்

லுணாவுமிடையேயெழுத லுற்றமகசித்திகளும்

அருள்விரிவுற்றதனிப்பனா மெய்த்தயோகமு

மதுவிசெனசொல்பகுப்பறு சுத்தஞானமும்

ஆனமேலேதுமி லாதசுத்தந்

மோனமாவாழவுமி தேசனனந்தனி லருள்வாயே

கூடாவொழுக்கக்குடாரி-

வயமதுறுமல பருவம்வரவுயிர்
 வசைகடமைவெகு சுருமதுசெய்து
 மகிழுமாறுல கம்பலவந்தகு
 தனுமுனல்வகை யும்பிறவுஞ்சவி
 மட்டில்கமாயையய லுற்றமாயைப்ரகிர்சி
 கட்டுள்வெகுக்கோடிள மைத்துமேவிட்டுமவை
 மைந்துற்றன்புமிக் கேதும்வாய்ந்துசெய்
 தின்பத்துன்பமுற் றுரலோபியும்
 வைத்தபவத்திலவ குரதவினைப்பல
 துயத்தயர்வுற்றவி னைப்பு தவிாத்திட
 மாயதனுவந்தகன தேவலிஞ்ஞழிந்திச
 மாரமதுவந்தும்வினை யானநுகரும்பொழுதின்
 வருமழிபலன் களுஞ் சிந்தாதுதுய்த்தமைய
 வினிமைபவைதங்கணு ன் டென்றேமறைத்துமிவை
 மருவிபழல்காலேவனை யொப்புமலபக்குவமும்
 வரலுமொளியானவவிர் சத்திபதிவித்தருளின்
 வடிவெனுமுத்தம சற்குருவைக்கொடேயருள்
 புரிதருவித்துவி ளக்கியுமிப்படிபேயுயிர்
 மாறிலாவீடுற வேதனியைந்தொழி
 லோவுறுதேபுரி சிரியவிற்கைக னுடையோனே. (ஒழு)

வரமதுறுமலை யவர்கட மதுமெய்
 வளனுமமீர்தவி னுணவுநெடுகிய
 வயதுமாதர்க ளின்பழுநந்தரி
 னுடையர்யாருள னென்றகமிஞ்சிட
 மற்றவர்கொள்ளவம தத்தைமாய்வித்திடகி
 னைதொர்கயமாழுகத யித்திசியானைச்சினவு
 வஞ்சத்திண்டிற்றம் ஞானும்பெயர்
 கொண்டொக்குந்தனித தானவேந்தலை
 மைக்கடனைக்களி றுக்கொருகர்ச்சித
 மிக்கரியைப்பொரு வத்தருவித்தவர்
 மாபுயபலங்கொடுவ காள்கையிலடங்கியவ
 லோவல்கள்புரிந்தடிமை யாயமுதயர்ந்துகொளு

பழுதறுபோதப் பன்மணிமாலே;

மமதைகளடங்கிவந் தெந்தாயடைக்கலம்
 தெனவமர்கண்டுவந் தித்தராதிகட்கிடர்செய்
 வலவசுரராமிருவ ருக்குமுடிவைத்தரவு
 முலகமொருமுவகையி னுற்றபலபத்தர்களும்
 மகிழ்வொடுபத்திசெய் துற்றெளிதிட்டகாமிய
 வெருவிதசித்திகள் பெற்றின் அற்றுவாழவும்
 மாசிலாவானைமு கேசனுடன் முரு
 கேசவா றுனன சாமியையுத்தரு மொருகோவே.

(

செய்ததைவந்நி னடிநளடைதரு
 மடியொறுமுறை தெளியவுலகவர்
 செனைகாலம் தன்னனைடந்தவ
 யதுபனாதென வந்தம்நுகண்டருள்
 சிற்றடிநளான்பரி சுத்தமாபதநாவ
 கைத்திட முன்வீசியக யிற்றன்மாளத்திவிய
 செம்பொற்றிசுருழற் றுடின்வாய்த்துதை
 தத்திட்டன்பதை துய்யமையாந்தொளிர்
 செப்பருமற்புக மெய்ப்பரதத்துவ
 நியபதத்தினில் வைத்தமர்வித்தொளிர்
 சேர்மணவின்கமது பூசைபுரிபும்பொழுது
 பாலையிடறுந்தனொரு தாதைசுரணஞ்சிதைவு
 செயுமொருசுலந்தணந் தன்பாளருக்குமுடி
 யணிதருமலங்கலொண் டண்டிசமெய்ப்பதவி
 திணிதுதவிபாவலொடு மெய்த்தமகபத்திமைசெய்
 துளமுருகியாரமுத ருத்தமனமுற்றடவி
 திடமொட்டுத்துந் யத்தவிவித்தமாமிச
 வுணவதருத்திவி ழிக்கணிரத்தமேவுறல்
 திருமாமேதன கோவுமிடங்கிடு .
 வேடனார்கூடவே நாளுமுறைத்திட வருள்வோனே.

(ஊத)

திமிரமறுதிகழ் புலமைமுதிர்வ
 ரினிதுபகரமிழ் தகிணுமதுரித
 திவியமானக னிந்தவருத்தமி
 மெனுநல்வாசக மன்றெழுதுங்கர

கூடாவொழுக்கக்குடாரி.

சிற்பரவியோமபர சதயஞானக்கனக
 நற்பொதுவிலையனக நிதயமாநிததமது
 திகுதத்திந்தகதீதாததோந்தமி
 யென்றற்புந்தமெய்த் தாடுபூம்பத
 சித்தமொருக்கிவினேததிடுமெயத்தவ
 பததர்தமககொரி மகசுணினிழததிடு
 தீயவரையந்தகன தூரினலதப்புவி
 லேமிகமெலிந்தயர வேதனைசெயுதொழில
 திகழுமறிவன்பிலென் றனபாமாததமிழு
 மினிதெனநயதுகொண அங்காநிரித துலகு
 செயசெயென்பவாநவடி மைககொடெனைமிகவர்கள்
 குழுவின்கிகவாழுகெனவ மைககுமகிழைந்தல
 செகதலமத்திப சொகக தலத துளராமுத
 லெவருநினைத்து வழுத்தி விருப்பிளுடொழு
 தேவதேவாயுயா வேதபுரத்தனில
 மாதினோடேபிரியா துறையுஞ்சிவ பெருமானே, (௨௭)
 (ஏழடிப்பலவிகற்பப பஃறொடைவெண்பா)
 சிவபெருமான்வண்ணப்பாசு செயபினோடுசெயு
 வனகவிமந்துநீரடங்கன் மாண்பே-வனகலமபுது
 பாவினமெலலாம பயினநீரோ-பாவினத்து
 னொன்றாகவிவெண்பா வேதநீரி-தோதியதை
 யேனோபஃறொடைவெண்பா வென்றோ-எனறதனறி
 நேரிசைப்போகூட நிசுழாதினாமாதேததி
 யாறிலககணப் புலவே, (௨௮)

(தூசுநீர்-எனசவெண்பா.)

புலவனொன்றாலோ பெயரே போதுநதவத்து
 நிலையொன்றவம மஃதே நீர்மைமகாநனறி
 முசசுவாமிப்பெயரோ மூவிருகே ளீரொழுக்கம்
 பிசசுவாமிககுமிது பின. (௨௯)

(நேரிசைச சிந்திபல்வெண்பா.)

பின்முனறிபாதுகொண்ட பிசசுநதுறவிலறம
 என்முனறிபாதுவநதுவகே னெதிரததீர்-சொன்முனறு
 மேனமைபுரபோயத தாழ்நனகுவிண். (௩௦)

பழுதறுபோதப் பன்மணிமாலை.

(அறுசீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்.)

விணைவரத்தின மெனலோர்விழலா ரவ ரத்தினம்பாடி
நாணுதநீழ் சாதிபொன்பா னவில்லெனென்று கவித்துறைசீர்
காணுகந்தோ கவிவிருத்த மென்றீர்நாலாங் கவிமுதல் நால்
மாணுக்கவியோர் சாதிபென மதித்தீரிலேதும் மாட்சியென்னே. (உக)

(வெண்செர்னுற.)

மாட்சிகொண்டே மகிழ்க்கியாமுனாக்கும் 6677
ஆட்சிகண்டே யா ங்கலுத்தமமே. (உஉ)

(எண்சீர்க்கழிநெடில் ஆசிரியவிருத்தம்.)

உத்தமத்திலுத்தமமாந குணவிசேட
முடையானென்றுநாதகொறி யுணர்த்தேற்றாப்
பித்தமையாற் றினைவழுவென் லுணர்க்கவநத
பேதினாந் தொன்பதொரு பெற்றிப்பாப் டால
வித்தகரா மிரட்டையர்கள் சிவப்ரகாச
மேதையோ ராதியர்சொற் றதற்குராமம்
வைத்தனர்கள் பஞ்சரகநவச ணிததன
காலையென்றி தநியா மமமடவ மயென்னே. (உங)

இதுவுமது.

என்னெநுந் தமக்கிருக்கு ரகசன ச ப்மை
யிறக்குமவ ரின்நிபனமுற விவனவாயிற
நின்னேபன் னைகா ட்குடி வைபபோமுன்னு
மெழின் மேவு வடலூராரிடககாலாலே
முன்னேயோ காடிமுத்தித் திதுவேசந்த
மெழிபுமென வடக்கினதை மறந்தீர்போலும்
தன்னேரில்தருக்கு டையீர் திசுககைப்பேர்கொள்
தாபதகோ படித்தபெண்ணை தழுவினோ. (உச)

இதுவுமது.

ஒர்நெண்ணித ஆஸியாதே பங்கதோவேட
மொய்யெனவேன் பூண்டுநெண்ணெ ளதுபற்றற்று
மார்த்திடினே யழகாகுமன்றிமறநேராக்
கசங்கதமே யிக்கலத் தாசாதனாட் டு
சார்த்திடவின் நெனத்தெரிந்தோ பூகமைந்துந்
தமில்லன்குப் படிற்றொழுக்கந் தலைமேறகொண்டந்

நேர்தபடி வைகின்றீ ருளதுசொன்னால்
நிட்டுறங்கொண் டெமையிதுதா னீர்மையன்றே. (உரு)
(கட்டலோக்கலிப்பா.)

நீர்மையன்ற வரத்தினத்தெங்களை
நிந்தைசெய்து நிகழ்த்துவன்யானென்று
சீர்மையொன்றுட னென்றுமிக்கோவாகை
செறிந்தபாட்டை ப்பல் சாதிமென்றேசெப்பல்
கூர்மைகொண்டமை டாதமதிஞர்நீர்
குறிகொள்வான்பல சாதிபுகழ்நிடு
மேர்மைகொள் பஞ்சரத்தினமுபயிவ
ணிசைத்துகொட்டுதுங் காண்தனத்தத்தரோ. (உ௭)

பஞ்சரத்தினம்.

க-நேரிசைவென்பா.

தனத்தத்தாபாடித் தருக்கித்தலைகீழ்த்
துனத்தத்தா வீழ்ந்தெழுந்து துள்ளி —யனத்தத்தாற்
றம்புகழ்ச்சியுங்கு றித் தாழ்த்துககைப் பேர்பூண்ட
அற்போ கேளீரறிவு. (உ௭)

உ-நேரிசை ஆசிரியப்பா.

அறிவுகொளுத்துதும் அறிவுகொளுத்துதும்
வெறிகொளும்வேடோ யறிவுகொளுத்துதும்
அமைந்துசுற்றே யார்ந்தமர்ந்துள்ளஞ்
சமைந்துநின்றேற்றுத தான்பயங்கொள்வீர்
கண்ணுற்றிதனைக கருத்துறநோக்கிப்
புண்ணுற்றிடுபனப் புன்மைதவிராது
ஆதியிற்கொண்ட வருந்தவம்பிழையாது
ஓதியநாயனா ருண்மைக்குறளில்
விதித்திடுமொன்பான் விரதமுஞ்சரத
மதித்திடுநிலையா மையொடுதுறவே
மெய்யுணர்வவாவற விடுத்தலர் நான்மையுங்
கையுறக்கொண்டதைக் கற்றுவல்லார்பால்
ஐயந்திரிபற வாய்ந்துணர்ந் ததன்படி
உய்யுநெறிக்க னெழுமுகியுய்த்துக
அப்படியன்றி யவர்போற் குறள்யான்
செப்புவனென்னுஞ் செஞ்குக்கையகற்றுக்

விமரிசையின் நிமண் வேறுபல்குறியுந்
தமரிசையுடலிற் றரித்திடலொழிந்
எம்பெருமானு லொழிந்நீ நகைநய
தம்பநே ருட்ம்பெலாந் சண்ணித்திடுக
ஆன்றோர்வழக்கிற் கணைத்துமாறாகுந்ந்
சான்றாண்மையெனுந் சமுககினைத்தவிாக
பாப் இப்பாடலே பாகதியென்றெணி
நீப் இப்போககா சிபிரந்து திரியற்க
ஆத்யாங்கேள்வி யமையுமுன்னோனு
பூத்சொல்வேனெனப் புலையுக்கலெய்க
புத்தசமரச வுண்மையா தென்னுயர்
புத்தவேதாசுமத தாமுடிபுணாநக

தண்மையாளனா சாரந்தூதாழந்திரந்தவர்
வண்மையாக வகுத்தல்கெட்டுணாக
தாயையனை யெனச் சாற்றிவிரவர்ப்பால
மாபைதிரபெரியோர வாய்மொழிதிருடொன்
மெய்யைகிழந்தநீ நிகைத்தசந்தககவிக்
கமகமபுத்திச்சாருணகிரியா

விருப்புடனருநு வியன்பாடற்கிடு
திருப்புகழ்நாமஞ் செப்பினிரிதுவோ
களவிலாநுந்தங் கருத்தமைகட்டுரை
வளவளாநுமொழிக் கதுதகாமாற்றுக்
மற்றதையிங்ஙனே மாற்றுகொழியிற்
பிறைநீரொஞ்சிவ பெருமான்மீதே

சிலகவிபாடியச் செவிலாமொழிக்கும்
அலகில்சோழுவ ரமைத்ததேவாரப்
பெயரிடவருவீர பின்னுமெம்பிராஞ்
இயல்திருக்கரங்கொண டெழுதுசோபடைத்த
திருவாசகப்பெயர் சேர்க்கவுந்துணிவீர்
பெருவாய்க்குச்சைச் சிவமரப்பெயரோ
ஆதலானின்னே யவிர்திருப்புகழ்ப்பெயர்
பாதகம்வருமெனப் பளிச்சென்றதற்கு
சாமமாழுதிந் தத்துவமெயின்
வாய்மைதோவிலா மாண்பர்சிற்சிலரது

சுத்தாவத்தைமுத் துரியமபிறந்தங்
கொத்தாநிதகு மொருமையிலையெனக்

கொள்ளாதிருளிற் கொட்புறுகையினே
 விள்ளாவதுநா நெனவிளப்பிடல்போல்
 கந்தானுபுகி கைக்கொண்டதுசொல்லு
 மெந்தையருணாடி யிருப்பகெந்நாளென
 ஆன்றோர்புகழு மருணகிரிநாதன்
 நான்ருனெனவும்வா யெழுந்நுநவிலகிறீர்
 'அத்தோகொடுமை கொடுமைப்படிசொலி
 வெந்தோநாகிடை வீழுவெண்மே
 எவ்விதுவறி விபற்கைபதன்றே
 சீசீஇதுகவித் திறமதுமனறே
 விடுத்திடும்விடுத்திடும் விடுத்திடமுனாத்நோம்
 எடுத்தநீரிதற்றுமவ் விழிப்பழிமொழியை
 ஈதெலாநும்மே விரக்கத்தாலே
 ஓதினதெனறே யுணர்ந்துதேறுக
 நிற்கவதுகா நீள்குறிநீட்டப்
 பறக்கையினிததுப பாததுளக்களிக்ஞரீர்
 நுந்தஞ்சாந்தமு நுணுக்கமுமறிவான
 வந்தவெங்கன வாயில்வந்தபடி
 வருகுலமறியா வம்பொன்றும்
 இருநிலவிழற்குநீ ரிதைப்போரொன்றும்
 தன்படையயற்படை யுரியாந் துறம்
 என்றமிழசுகவைகொளா வினொன்றும்
 கள்குடிதுட்டக கவிகஞாங்கென்றாந்
 கொள்கயப்பன்றிற் குருநேயெனறும்
 பீளையுண்கொதுகு பித்தொன்றினவழதல்
 ஊனோமதியா லுணாவின்னிப் பிழற்றி
 கோபமுட்பொங்கிக் கொடுக்ககண்ணே
 சாபமுநகொடுத்தீர் சண்டாளாள்போல்
 குணமெனவ் சன்றினமேல நினறோகற்றெனப்
 பணமெனிலவாயதற்கு குமபடிந்நொடுக்கப
 புல்லியநஞ்சொலோ புதன்ரு நகுபல்கக
 வல்லதுவதனினோ மயிருமறியா
 செம்புகூறீருண் சீலதசெனன்றோ
 வம்பாஃதுருகுகிறும் வாய்பெய்கென் செவ்வீர்
 பம்புகவிபாடுவ நென்றோபயன்பெறா
 வம்புகவிபேயது மற்றதுதனஞல்

கூடாவொழுக்கக்குடாரி;

கிணற்றிற்றுளிகீர் கிளர்த்ததாகிரிச்சு
 வணத்திலோதுண்டு வந்தநாசட்டகம்
 ஈழல்நீறள்ளி யீத்ததாகணைசர்
 ஆடல்காட்டினரா வரியவெட்டெட்டுசு
 சித்தியிலெதேனுஞ் சிககிற்றுவெவர்
 மத்தகமறுப்புணூஉ மாண்டாவொவோ
 எரியிடம்புகுந்தா ரின்றேயுண்டெனில்
 தெரிதரக்காட்டுவிர் தேர்நதுநீகொண்ட
 ஆறுசமயம அகமோபுறமோ
 கூறுமற்றவற்றின் புறமோகூறீர்
 பரதேசியென்று படித்திரும்பெயர்
 பரத்தின்றேசு பவித்ததோநுமக்கு
 அன்னியதேச தவனெனுகருத்தோ
 பின்னையதெனருத சரியெழுநெனில
 அநற்குநுமக்கு மண்ணூந்துபாநும்
 சதாககமேருகெனத தூரமாகும்
 இன்னுமவிரிபின நேகமாயவிரிபுநர்
 முன்னதமிழுமட் முணாமின்விடுதனம்
 எம்போலிகளை யீளியெதிகண்டால
 அன்போடளவார யாஅவுரைக்க
 நேர்ந்தெலோனு நிகரனைபுரிந்தாற்
 சாந்தகொளையாற முனெசுநிக
 புதுவைமாநகரப் புணை பரிணமே பரிசீர்
 எதுவுமோர்பொருட் டாடெண்ணூர்வகுள்ளார்
 ஏற்கவந்தவிவ விடத்தின்று மக்கு
 முாக்கமேனவிமபென் முறதகுகாசனையேன்
 பாட்டுக்குப்பதிற்பாட் டேனபடித்தமேனு
 நீட்டேனீவைவெலா நீங்கிடப்போகி
 வந்தகாரியத்தை வகையுடன் பெறுநும்
 சொந்தநூர்க்குத துண்ணெனவேசுவீர்
 இப்படியனறி வீம்பெழுந்தால்
 எப்படியாமோ வினியறிகிலமே.

(௨௮)

(௩-நேரிசை பொத்தாழி சசக்கலிப்பா.)

மேலானவருந்தவழும் விரிவானசிக்கிசனும்
 நூலானபலகலையும் பெறவேண்டி நுணுகுகமிலா
 மால் எனமனதகிணெடுந் திரிகின்றமாணப்போ

புதித்புத்தப் புனமணிமாலை

பெருகுசினமிகக்கொண்டு பேதையர்போற்பிணங்குற்றால்
 அருகிலாவறிஞர்பெறு மனைதாமக்குக்கைவருமோ
 கொடுங்காமமேற்கொண்டு குழந்தாடித்தியககுற்றால்
 விடுங்காமத்தினாபெறுமவ் வித்தகவகளமேவுறுமோ
 கானதனமிகப்பாடித் தனைமெச்சிச்சுருக்குற்றால்
 மோனமுளார்க்கெனியவாத முக்கியவகன்சிகுறுமோ

அல்லல்,
 காமம்வெகுளி னகவிட்டனைந்து
 நேமமோடருளினை நினைக்கிற
 சேமமாவல்லாச் சித்தியும்வருமே. (உக)
 (குறளடி வஞ்சிப்பா.)

வருமேமுதற்பெருகாவெழு - தருபாசமாந்தரகமுத்தியும்
 அபாலவரும் மனைவாசிடாத - துபபாந்தர கமுத்தியும்
 பின்னேவரும் பிறந்தினை - ஹனனேசமில்லாநுபுத்தியும்
 உடனேவரும் பொரியாதரு - திடமேவுறுஞ்சிவசிகதியும்
 ஆந்தககணம் மதிவேவரும் - வந்தைப்பா மேனமுத்தியோ
 மொளிகுஞ்சிவத ஆவ்வயத்தியும்-அளிகொண்டிமுன்னதுவேசொ
 . அதனை [நேம்]

அறிபாதறி நர்பா லாய்ந்தாணரான
 வெறியார் நாலியின் மேலையுநாபுவுரை
 குற்றமென நனாத் துங்குமிமோ
 வெறுசசமரச விளங்கஞ்செய்தோரே. (ரு)
 (வாடினாவாழத்து மருட்பா.)

விளங்குமுடையகம் மீமபுமெறிப்பும்
 இளங்கலவிதனனா லெழுந்தசெருகும்
 இவமுதலானவுய மேண்டாவினவகொண்
 மடவாகலம்பெறமன நின்றேயிவையெல்லாக்
 கூறமன்முன்னிமகுமோ கொள்கைசின்னானறி
 யேறமலையயா வறிவாரோ—சாறறும
 எமது காமென நும பிழையாது
 அமைவுடன்றேறி யடங்கிவாழ்குவினோ. (ருக)
 (நேரிசைவெண்பா.)

வாழ்த்தினேமுத்தமைபாம் வாளாவைசுகுறித்
 தாழ்த்தினீ வந்தமக்குச் சாபமிட் டார்—காழ்த்த
 அறிவினர்களுையறி கம்மிருவர்தன்மை
 செறிபழியிர் தீர்ந்துகொள்வீர் சீர். (ருஉ)
 முறறிற்று.

இஃது, புதுவைச் சிவசேசபாபாயல் வெளியிடப்பட்டது.
 சென்னைக் கலாநிலயம் அச்சுக்கூடம்-விஷ்ணுவநி அற்பிசியர்.

ருச்சிறம்பலம்.

ருப் பாதந்தனை.

திருக்கைலாயபரம்பரைத்

எமலை
மாமலை
சேமலை
பாமலையிலேமுத்த

ருமைச் சிவஞானதேசிகர் மாவ
கா, ன்
க்கண்
னபற்றினே.

இதனதது

அடியா குழாத்தது, னொருவர
ம-ந-ந-ஸ்ரீ மீனாட்சுசுந்தரமயினை யவர்கள்

மாணக்கருளொருவராகிய

மாயுரம முத்துச்சாமிப்பிள்ளை இயற்றியது.

திருப்பனந்தாள காசிமடாதிபதி

ஸ்ரீலக்ஷ்மி சாமிநாதசாமிகள்

ஆக்கைப்படி

பலவராயபட்டு

ம-ந-ந-ஸ்ரீ அழகப்பிள்ளை யவர்களால்

மாயுரம் :

இந்தியகாவலன் அச்சியத்திரசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

வீஜயவாலைவகாசி-மாயுரம்
S. SWALINATHAN
VANMIYUR, MAD

1893.

குருபரம்பரை.

பாண்டவருட் டீரலாலைகைலாச நிற மபோற்
நகனாச் ளன்று

வாருலவுமறைஞானசம்பநதாசித்தாநத வழிதேருமாபதியாசீர்
வாய்மைமுழுதுநதெரிநதருணமச்சிவாயாபின்வணகமூமலத்திலடி
வாழகங்கைமெய்கண்டர்வைக்கோல்லாமபழுதைமருவுசிற்றம்பலவா
வள்ளலாஞானப்பகாசரருளசோகமலை வாழுஞானபரகாசா

பாருலவுதருமைபமபதியிலவாழ்ஞானச மபநதரிருதாளேகிதமூம
பரவுமானநதபரவசாசச்சிதானந்தா பரமாசிலாமணியர்தாள்
பரிஞானசம்பந்தாதிருஞானசம்பநதர் பாடுதிருவமபலவர்பின்
பகருமழகிவதிருச்சிற்றம்பலவரருட் பணிசெய்நாவுக்கரசரே

நாருலவுசிவஞானதேசிகர்சொ லசச்சிதா நந்தாமுத்துக்குமாரர்
ஞானசம்பந்தர்கந்தப்பதேசிகாமாசி லாமணியர்நற்கதிவழி
நவில்சச்சிதாநந்தர்மாணிக்கவாசகர்பி னாட்டுதிருவருள்வழிவமா
நண்ணிவருசிவஞானதேசிகர்மலர்ப்பாத நாடியருள்பெற்றுவாழ்வ

சாற்று கவி.

திருக்கைலாய பரம்பரைத் தருமபுர மாநீனத்து

அடியார் குழாத்து ளொருவராகிய

ஆறுமுகச்சுவாமிகள்

இயற்றியது.

ஏமாலேமுதலாயவின் பமெலாமடியாருக்கீயுங்கண்ணான்
மாமாலையெளிதகற்றியருண்மாலே தருமக்கமாலேகொண்டோன்
சேமாலேத்தருமையிலவாழ்சிவஞானதேசிகன்றன் றிருவடிக்கண்
பாமாலையிலேமுத்துச்சாமிநாவலனணிந்துபயன்பெற்றானே.

ஐ-ஆநீனத்து

அடியார குழாத்து ளொருவராகிய

சண்முகசுவாமிகள்

இயற்றியது.

நிசைவளர்தருமைவாழ்சிவஞானதேசிகனிநுபதமலரி
ஸிசைவளர்பனவாபரவுமாயூரத்தெழினகர்வாழமுததுச்சாமி
நசைவளர்புலவனறநம்மலைநலம்பெறப்படுணந்தணிந்தன்னால்
வசைவளாமலங்களிரிந்திடமுத்திவழங்குவனெனத்தெளிவுற்றே.

திருப்பனந்தாள்

காசிமடாநீன வித்துவான் சாமிமலை

கனகசபையாயர்

இயற்றியது.

திருவிளங்கியமான்முனவதாரமான திற்றையந்தனைப்புரக்குஞ்
செயலில்லையென்றெணிப்பனைசையிற்காசியிமசேதுபரியந்தமாகத்
தருவிளங்கியதன்மபரிபாலனஞ்செயத்தக்கவவதாரமான
தவகிகாமணிசாமிநாதழநிவரனத்தழைத்திஞ்சனகருக்கிங்
குருவிளங்கியசிவந்தருமையிலெழுந்தருளியுபதேசமுறையினும
ொப்பப்படைத்தசிவஞானதேசிகர்கமலவுபயமெனவொலிரடியினின்
மந்நவிளங்கியசுவைத்தேனையடியவொனும்வரியளிகொள்பாமாலையை
வாய்த்தரப்பத்தியொமையிலேமுத்துச்சாமிமன்னவனணிந்தனனோ.

காணக்காற்சீமை கோட்டுச்சேரி

சுப்பராயலுநாயகர்

இயற்றியது.

பாவலர்கள் களிகூர வருண்மடையைத்திறத்தொழுகுபண்பான்மிக்க
மேவலர்குழாத்தருமைச்சிவஞானதேசிகன் நன்விநாப்பூந்தாளின்
மூவலருமோரலருமுறையாகவாடுமென்றுமுத்துச்சாமி
காவலன்பாமாலைதனைப்பாடியணிந்தான் பெருமைநவிலற்பாற்றே.

திருப்பனந்தான்

சாமிநாததேசிகர்

இயற்றியது.

கன்னின்மொழியாமயலொழிந்தார்க்கேகதியெனக்ககாந்துளநாமே
பொன்னவீர்மேனிதனி லுமைதன்னைப்பொருத்துதற்காதெனப்போக்கி
செந்நெலார்பனைகுழ்தருமையம்பதியிறசோசிவஞானதேசிகனு
மன்னியேவாழமாசிலாமணிதன்மலரடிதனக்கணியாக
திண்ணியமொழிபாமலரினற்றோடுத்தசெத்தமிழ்மாலையைப்புனைந்து
நண்ணியபனைசைவாழ்ந்திடுஞ்சாமிநாதமா முகிவர்பிரானு
நொண்ணியவருளும்பெற்றனனமயிலையெழினகர்வாழ்ந்திடுஞ்சீலன்
மண்ணியபுகழானமுத்துச்சாமிப்பேர்மருவியகாவலன்றனே.

சித்தாக்காடு

நமச்சிவாயம்பிள்ளை

இயற்றியது.

திருமேவுமணிமார்பனயனாதிகாணொணத்திகழ்ந்துங்கொன்றைவேணி
சிவபிரான்பக்குவச்சிந்தையர்க்கருளுவான்றேசிகோத்தமர்கள்புகழ்ச்
செருமேவுசோலைகுழ்தருமைவருசிவஞானதேசிகர் லுபயதாளிற்
சிந்தாதுவாடாதுதளராதுநீலைபெறச்செய்யவந்தணர்கள்பரவிக்
குருமேவிவதிதருமயிலாடுதுறையில்வாழ்குலவுமுத்துச்சாமிமால்
குறிகொண்டவன்பிடுதண்டமிழ்ப்பாமாலைகூறியேகொண்டுவந்த
மருமேவுறுமபனைசைவாழ்சாமிநாதமுநீவரனென்னவேநின்றவன்
வணகாதினமுதுண்டுசிரகம்பிதஞ்செய்துவாழ்த்தப்பினைந்தன்னனோ

உ

பரமபதிதனை.

தருமைச் சிவஞான தேசிகர் மாவல.

காப்பு.

மாவியலுயிர் கட்காமபவக் கடலைவன்றுதிக் கரத்தினற்கலக்கிப் பாவியலுள்ள சஞ்சிதச்சுமைலையப் பகர்சினததாற் பின்னமாக்கிக் காவியற்றன்மை முழுவதுங்காட்டுங் களிற்றிருதாண்முடிதரிப்பாற் தேவியற்றருமைவாழ் சிவஞானதேசிகன் சர்பகருதற்கே.

நூல்.

திருவளர்செந்தாமரைத்திருமுகமுந் திகழருள்பொழியிருவிழியுங் கருவளாவொழிக்குழுத்தினைக்கரமுங் கண்டவாபவமெலாநீக்குங் குருவளாரியதிருவடித்துணையுங் குணமிலேன்காணவேயருள்வாய் மருவளரையார்பொன்னிசூழதருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (க)

சூழ்திடுவீவற்றிருதிடுதளியிற் றாவலகிடலொடுமெழுத லாழ்திடுவேர்புனமலரணிவித்த லகலினிற்றிபமேற்றிடுதல் விழ்திடுவகையின முமமலன்கெடுதது மேவடியாரடிபணிதன் மாழ்திடுங்கொடியேனபுரிநிலனறருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே.)

கூடுமொதாரசத்தியேழுதலாக் குலவியசத்திமண்டலமுந் தேடுமாறுவாகனமுந்நாபனமுஞ் சேருமாவரணமுமெரியை நாடுமாறோமபிமகம்புரிதிருநு நானறிந்தியற்றிலனிதமு மாடுமாயவனுநதுதித்திடுந்ருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (ங)

விதியினுவிரண்மெளியையுமடைத்து விலக்கருமொருநடுநாடித் துதியினுலேவச்செய்துமாறிடத்துந் தூபநற்பொருளுணர்ந்தேகிக் கதியினன்மதியினமுதமுநுகருங் காட்சியாருதித்தலூறியேன் மதியினன்முதியோரோத்திடுந்ருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (ச)

நினைத்தரிசித்தககரமுடியேற்றி நீடுதிபலபலமொழிந்து டனைத்தருமலர்களாலரிச்சித்து நாடுறுசெம்பதம்வணங்கி புனைத்தகுபூதிக்கொடுத்திடவாங்கிப் பூசில்வாழ்வையுமபெற்றேன் மனைத்தகவுடையோமகம்புரிதருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (ரு)

அடியருக்கெனியனெனுமொழிமுன்ன மறைத்ததற்கேற்பவேகினது
படியிலாப்புகழைகிறுவிடுமடிபார் பணியினைச்செய்துயா னுய்யச்
கடியுறுமெனையுமபக்குவப்படுத்தல கடனெனகினைவந்தடைந்தேன்
வடியருமலரின்கனிபொழிற்றருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (2உ)

எல்லைதீர்வையைநதிக்கையோரத் திருக்குமோபூவணமதனி
லொல்லையிற்பொன்னையனையவள்பாற்சென றுறுரசவாதமுன்செய்தாய்
தொல்லையென்றன்னைச்சொலுமரசவாத சூழ்ச்சியாலாண்டிடநினைப்பாய்
மல்லையிறேறோளாப்புரிந்திருந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (2க)

பாடியபுலவன்கூடலையாற்றார்ப் பதியடைந்திழுனங்குறுகிக்
கூடியவாறுதடுத்திற்புகுதக் குறித்ததுபோலொருமொழியால்
வீடியல்முழுதுங்காட்டுதலகுறித்து விற்பிருந்தனையெனவறிகதேன்
வாடியமடவார்தொழுதெழுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (2)

கடந்திகாலமுன்றையங்காட்டி. நவிலடியாரொடுங்கூட்டிக்
கடந்தனைமுதலாக்கொண்டதத்துவத்தின் காரி பங்கடந்துறுநிலையைப்
படருமுத்தினாயாற்றெரித்தருள்புரியும்பான்மைகேட்டுனறியைடைந்தேன்
மடந்தையர்குடையுமவாவிசூழ்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (2)

பொன்முதலானோர்மங்கலையாகப் பொலிந்தெழுவிடந்தனையுண்டே
யன்முதலென்னுங்களங்குறுப்பதனை யடைந்தநீயிப்படிவத்தாற்
புன்முதலுயிர்களருளையேற்றுய்ந்து பொலிந்திடக்கருணைசெய்தனையால்
வன்முலைமாதாபொலிந்திருந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே (2க)

தெரியவேகொடுங்கோளுரிடைநீயுந் திகழ்பலநாளிருந்ததன
லுரியதாமுன்னடியர்பாற்சேர்த லொழிந்திடுமபெருங்கொடுங்கோனைப்
பிரியவேட்டில்லென்மனத்திலங்குரிததாற்பிழையெனவுரைக்குநொவரோ
வரியமர்சோலைசெறிந்திடுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (2எ)

அந்தமாலபூக்கொண்டனையரிச்சிக்க வன்பிணோடொருவனையீந்தா
யிந்தமால்கொண்டொறுமடவா ரிடைவிடாதேத்தவமுமவர்கைச்
சந்தமார்வனாகொண்டேகினைகண்டேன் தருமருண்முறையிதுதானே
மந்தமாருதமேன்மாடமார்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (2அ)

கிளைஞரோடுற்றபின்னக்கொழுமாற் கேட்டுமநிலைதவிராத
வினையனைக்காக்கத்தனபதியாக வெழுந்தருளின முனம்பாசத்
தனையினிப்பட்டுகொந்துனையடுத்தேன் நண்ணளிபுரிதலுமழகே
வனையனையிட்டுச்சொப்பண்ணைசூழ்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (2)

தழையடியாரோடேனையிருத்தென்றல் சருச்சரையாமெனக்கொள்ளேல்
கழைமொழிதனையர்பலருமுண்டானூற் கனிலொடுமகிழ்தவையெடுக்க
விழைகுவருலகினியற்கையாதலினால் விருப்பொடுமாளுதலகடனே
மழைமதிலேறித்தடித்திடுநதருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (௩௦)

நீடுவானதனினடித்தகாரணத்தா னீவிசிராந்தியையெண்ணி
நாடுமாமுநிவாவனங்கியேவாழ்த்த நானிலம்பரவுதலமையப
பிடுறுபரமாசாரியராகப்பிறங்குத் தழைகிணுக்கழகே
பாடுவானவருமபணிபெருந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (௩௧)

கறைதபவெல்லாம்வலசித்தொன்று தடம்பமாவனத்தினின்முன்ன
நிறைகெடவுதித்தாயினையிலாகொடியவினயினேன்மனக்கலங்கைய
முறைபுடனுபதேசஞ்செயலவேண்டு முதநிவாளர்கணிதமு
மறைமொழிப்பொருளைவிளக்கிடுநதருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே.

பரசிவரீயேதொழனுங்குபேரன் பார்மிசையாவருங்காணத்
தாமறிசாமிநாதமாமுநிவன் றுனெனப்பனைசையிலிருத்திப
புரவுறநீயிங்காவதியிரும்பிப் போந்தனையென்றுநாறித்தேன்
வரமுநிவரர்கள்புகழ்த்திடுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (௩௨)

பலபலவடியார்கின்னடிபணிந்து பாடுவாரவர்கொலுமொழியிற்
சிலசிலவிரித்தினீசிவமென்று தெரித்திடுகினனடியோடு
கலகலவென்றுதிஞ்சொலுமவனைக் கைவிடாநாளுதல்கடனான்
மலமலமுநிவர்திகழ்பெருந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (௩௩)

ஒளியிலாதித்தனெழுத்தினிலகர மோதிடுஞ்சருதியிற்சாமங்
களியினுலென்றுமுயர்ந்தனபோலக் காணுமாசிரியருளுனக்கே
யெளிவருகினதுபெயர்ப்பொருளதனானையுளரிவையெனவயிந்தேன்
வளிமுனசாளரத்தினுழைத்திடுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()

முனத்திருப்பாச்சிலாச்சிராமந்தின் முயலகனோய்கெடவருளைத்
தினங்கொலிமழவன்வேண்டிடப்புரிந்தாய் செப்புநோய்முன்னுயிரீங்க
வினமெனுமகாமுறுமதைக்கற் கிலையெறிந்பாலவசையுறுமால்
வனத்திகழ்த்திலங்குமாடமார்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()

உலகினிற்சரிக்குமெறினையுயிர்க ளோதுகின்னடியருச்சிக்க
வலகிலாக்கருணைபெறவளித்தனைநீ யாதலாலுயாதினையுயிர்கள்
விலகிடாவகையிலருளுதல்வழக்கே விட்டிடாயென்பதுதெரிந்தேன்
வலகிளிசேரும்பொழிற்பெருந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()

சொன்முனைப்பாடி. நரசிங்கமுனையர் தூர்த்தனுக்கிருமடிந்தய
நன்மையிலளித்தவகையினின்மோகூ நயந்திடவருளினேமூந்நாள்
புன்மதியாவத்தூர்த்தனனெனினும் பூரணவருட்கிலைவிலக்கு
வனமனமுடையார்சேர்த்திடாத்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (1)

தாவிலாமிழலைக்குறும்பருமுந்நாட் டாங்கியபுகழெலாநிறையு
நாவலுராளிபாலன்புவைத்து காட்டுபொகத்தினனின்ருண்
மேவிடச்செய்தாய்சின்வழியோகம் விரும்பினேற்கவ்வடிவிலக்கோ
வாவிபாய்சேனும்புகமார்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (௩௬)

பான்மொழிக்காகவிருத்தகுமார பாலராழுவகையுருவங்
தான்மகிழ்வகையிற்கொண்டருள்புரிந்தாய் சாற்றடியாரொடுமின்று
மேன்மையிற்றிரியாவொருதனமையாக மேவினையென்பதுதெரிந்தேன்
வான்முதலாகப்பரவிடுதருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (௪௦)

சோலையுங்குளனுந்தோன்றிடப்பொதிந்த சோற்றொடுநீலிமாவனத்திற
காலையுந்தோயவைத்திரட்சிதத கருணையாவீருதவாறிருந்து
வேலையாருலகில்வருமடியார்கள் வேண்டியவகையானமுண்டு
மாலையோடமரச்செய்தனைதருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (௪௧)

பின்னையின்பழியைமுன்னமேகொண்ட பெரியர்நீரொன்பதுதெரிந்தும்
வெள்ளையாமறிவானின்றொடைநாடிவெதும்பியுமவெயர்த்தம்பின்னிட்டுங்
கிள்ளைசேர்மொழிபின்புளறியும்படுத்தாங்கேழ்வியுமில்லையென்செய்வான்
வள்ளைசேர்வான்குழம்பெருந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (௪௨)

நந்தொளிர்மைக்கந்தரக்குழலாளு நாடியமயிலினால்வார்கண்
வந்திடுநீர்மைக்கந்தரந்தடுகக வல்லதோரின்பதமணியு
கத்தனனாணும்படையும்லலாது நாளிலமெங்கணுமபுகழ
வந்தநாவலவர்தங்கிடுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (௪௩)

முதலிலக்கணத்தின்மாத்நிதையையா மொழிகுவர்மெய்யினுக்கந்த
விதமிலாமெய்யைநம்பிசின்றானே விருமபிடாதிருந்திடும்பாவித்
கிதஞ்சொலியானவேண்டுமென்றடைந்தேனிலையெனிலென்செய்வேனிடமு
மதமிலார்துதித்துவாழ்த்திடுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (4)

காமனையெரித்தபெரியவவொன்று கழறுவருணையதுபொய்யே
தூமதியனைவென்புரங்குளிக்கத் தூவுதலறிந்துன்மாலிகையைத்
தாமதியாமற்கொடுமெனவடைந்தேன்றந்திலைபின்னையென்சொல்வேன்
மாமதில்கற்பதருவமர்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (௪)

மேலிகாமப்பயிர்நழைந்திடவேவிருப்பினிலென்றனைக்கடிப் [பைஞ்
பாலியென்றுதாதே, தன்விடுத்தனையதனம் பண்டெழில்வளர்ந்திடவொளிர்
ஞீவியினிடத்திற்றங்கிவாழுற்றநிலைமையனென்பதுந்தெரித்தாய்
மாவீனிபரவும்பொன்னிசூழ்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (சக)

நிலத்தினிற்கொடுத்தவைத்தவர்வாங்கு நீதிதான்மாறிடமதுதாத்
தலத்தினிற்கொடுத்தவளைதனைநினைந்து தாங்குபுன்மூலைப்புரிந்து
குலத்தினிற்கொண்டுசென்றனையதனம் கூப்பியகரத்தொழிநின்றான்
வலத்தினின்மேலோயருள்புரிதருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()

அந்தணர்மலியுமாடமாரோத்து ராண்பனைபெண்பனையாகி
வந்துபின்பலங்கடந்திடவேநீ மகிழ்ந்தனைமுன்னமேயின்று
சந்தவப்பனையின்றன்மைசற்றில்லாத் தமியனெற்கருளுதவிலையோ
மந்தியாய்விடபநிறைபொழிற்றருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (சஅ)

கொங்குநாடதனின்மிகுந்திபனியாங்கொடியேராய்க்கேட்டுளம்விரும்பி
யங்குவாழியிர்களைன்றுமேதுதிக்க வகற்றினையாதலாலுன்னைச்
சங்கரனென்பாரதுதெரிந்தடைந்தேன் சாற்றருள்புரிவதுந்தகவே
மங்குரோய்சோலைமருவிமந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (சக)

நின்னடியவரினடிபணிந்திடுத னேயமோடவர்வசமொழுகல்
சொன்னயமுடையாரவொனத்துதித்த னுடமைசேரவர்முகங்காண
லிநிலவரைப்பிலடைந்தவருளி லெய்துவொன்பதுதிண்ண
மன்நியமாதிபுரிவர்குழ்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (ரு0)

குளமலிபுரிசேரோதனம்பருபுட்கு குலவியபொங்கல்பான்மூரன்
மளநிறைகருணைபாகெலாமவருந்தி வருமடியார்களுக்கென்றுங்
களிதரக்கொடுக்குமுன்னையுமன்னை கண்டறியானெனக்ககாவார்
வளமமர்ப்பனை கன்சூழ்திடுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (ருக)

சேர்தருசுரத்தால்வருந்துபாண்டியனார் செவ்விதனின்ஞானசம்பந்தப்
பேர்புகவயர்வுநீங்கமுனசெய்த பெரிடனீயிப்பொழுதிங்கே
யோர்திருமேனிகொண்டெழுந்தருளியுலந்தனையென்பதுதெரிந்தேன்
வார்மலிமுழவந்தாக்குதுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (ருஉ)

காடவன்சமணர்பாழியையிடித்துக் கட்டியருணதாவிச
காடலுற்றதிகைக்கோயின்முன்ன னயத்துவீற்றிருந்தனையின்று
தேடலேயமையாநாயினென்மனமாந் திகழ்தனிமருவியாளாயோ
மாடலர்ந்தவனப்பெருந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (ரு௩)

கடவிடைவதுவைவதிற்குறுமென்று கண்ணகனிலத்தவர்கூறன்
மடமையென்றறிந்தேனினனகலத்தின மலிகழுநீரிவண்மனதாக
தடந்தனிற்றங்கியெரியினுநதேகந தகித்திடுமவகையினுலன்றோ
வடநிழன்முகிவர் தவஞ்செயுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()

[பேன
மிருத்துவையடாத்தவடியென்றியாரும் விளம்புதன்முகமென்றுரைப்
குருத்தினிற்கிடத்தக்கருககிமெய்சாமபிக்கோதையும்வாழின்றெழுந்த
கருத்தினிலேமவாடைமுமமடங்காக் காட்டவுந்தீர்த்திலையதனான
மருத்துவார்ப்புசெயுந்திடுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (ருரு)

திங்குடைச்சமணர்பாழியிற்படுத்த தேகத்திரண்டிலச்சினையைப்
பாங்கினிற்பதிக்கச்செய்துணையடையப்பண்ணினேமுன்னமென்றுரைப்பா
வேங்கொள்ளெற்கருதசைவமுத்தினாயையமேவிடச்செய்துறல்வேண்டும்
வாங்குலைமானசோபொழிலுறுநதருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()

மணத்திடையடைந்தகோலத்தையென்றுமகிழ்தரக்கொண்டுவாழென்று
மெணத்திலுங்குறித்துத்தமபிரான்றோழனென்னவுமுன்னமேமொழிந்தாய
குணத்தமைநதில்லாக்கொடியனுக்கொருசொல் கூறியாண்டருந்தற்கிலையா
வணத்தமர்மாடஞ்செறிந்திருந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()

நலலதொன்றில்லாப்பித்தயோத்தார் நச்சிலராகிவிவரலா
திலையோபிரானொன்றிடப்பொன்றை யேற்றிடவளித்தனைமுன்னந்
தொலையேற்குன்னையலதிலைசரணஞ்சொலாததையறிவையென்றறிந்து
வல்லையிற்பணிந்தேனருளபுரிதருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()

காளையாச்செண்டுஞ்சுழியமுகொண்டு காளப்பேபொன்றுரைத்தருளி
வேளையாமத்தின்மறைதநீயென்றை விருமபிநற்பூதிகண்மணியைக்
கோளவெலபஞ்சாக்கருதனைத்தழுவிக் கொண்டுவந்ததுமிறும்புதே
வாளேசேர்கணனாருசலார்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (ருக)

குன்றினைக்கையாற்குனித்தமர்முடித்தகொள்கையானென்றுனைத்துதி
ரின்றுமாலையிலவந்தெய்தினென்மாலையீந்ததுகருப்புவில்லதனாந்தா
றுன்றுகோளிலவாரொன்பதுதெரிந்தேன் றுநகையாரொடுமிண்டேன
வன்றுவாக்காய்சேர்கமுருகுலாந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()

கண்ணிலாப்புலவன்பாடலின்மகிழ்ந்து கடியதாமுன்றுகோலொன்று
விண்ணுளார்புகழக்கொடுத்தனைமுன்னம் வினாமலரடிகளிற்பணிந்து
பண்ணிலாவகையிற்கவிதனைச்சொல்லும்பான்மையும்கிழ்ந்தருள்புரிதன்
மண்ணுளார்க்கென்றுமவியப்புறுநதருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே.

ஞானநேத்திரமுமுடையவனெதையு நாடியேவலமுறக்காண்டற்
கானவனென்றுபுகருவருலகோ ரழகொழுமுழுக்கலன்றுறந்து
மானதவிழியாற்குறித்த ஓகாணுவகையினுற்பொய்யெனத்தெரிந்தேன்
வானவா சிதழும்பணிபெருந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (சுஉ)

எண்ணியவுருவங்கொண்மலகத்தேதா ரெண்ணியயாவையுமளிக்குங்
திண்ணியகுணத்தானென்றுரைதருவார்சேலவழிதிசைத்திடாவகைக்குங்
கண்ணியொன்றறிக்கக்கருதிடாமையினுற்கைதவனுமெனக்கொண்டு
மண்ணியமாடஞ்சேர்த்தனடருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (சுஉ)

அடியவார்பிழையைக்குணமெனக்குறிக்கு மவாவினென்பதுதீரத்
தொடிநெகிழ்துடையுஞ்சோந்துபின் குழுவந்தொங்கிடநின்பெயர்பலவாப்
படிதனி லுரைத்தனேக்கியேயீயும் பாரத்திடாதவனெனச் சென்றாய்
வடிமலிமலரினநதனத்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (சுச)

பேதையின்மனதிலெழுந்திங்காமம் பிறங்கியநாளருளாமல்
வாதையாம்புணரிவீழ்த்திலமுந்தி மயங்குறுகாலையில்வந்து
கோதையைத்தந்தாலெவ்வனஞ்சுகிப்பாள் கொடுமனத்தீர்தனமாகும்
மாதைவென்மனத்தார்செறித்திந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே.

பொதியினில்வினையுஞ்சந்தனக்குழம்பு பூசவும்புலர்நதனசெய்ய
பதியினின்மாடத்துளமலர்மலை பரித்திடவெரிநதனவென்றற்
கதியினிற்சேர்ப்பதெவ்வனமாகுங் கண்ணிடை நுழைத்திதுசெய்தாய்
மதியினின்முதியோர்துதிதருந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()

அருந்தவம்பலநாட்செய்தியான்பெற்ற வழுதமேயொத்தவன்மறுகிற்
கருந்தடங்கண்ணீர்சொரிநதிமனமுங் கரித்திட தந்ருவாருக்காட்டிப்
பெருந்தவமுடையார்குழந்திடச்சென்ற பெற்றிபைவாயினுலுரைக்க
வருந்தினளருள்வாய்சிதிவளர்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()

யோகனுமுருவங்கொண்டருளுன்னை யொருமுறைமார்புறத்தழுவிப்
பாகமாரிதழைச்சுவைத்திடகினைத்த பாவைபாலருடராமையினுற்
சாகசமுடையாரென்பதுதெரிந்து சார்தமார்மாளிகையடைந்தாண்
மாகனர்பரவிமறைசொலுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (சுஅ)

இன்றெனதன்னையெழுகடலாட விசைந்தனெனச்சொலியிரக்க;
நன்றெனமகிழ்துவருத்திற்போக நங்கையருரைக்குதவினையாற்
முன்றியபாசக்கடவினைவேண்டாத் தூர்த்தனையாளுதலரிதோ
மன்றுகள்பலவாவிளங்கிந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (சுஈ)

மனதினாற்செய்யலாகுமானதமும் வாக்கினாற்செய்யும்வாசிகமும்
தனதுடலாற்செய்காயிகமுஞ்சொற் றன்மையான்கண்டிலேனின் று
கினதருளாலம்முன்றையுமடைய கினைத்துவந்தடைந்தனனருள்வாய்
வளபதிதோயமதில்வளர்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (௭௦)

மும்மலமுடையயானையைக்கூடன் முதுபதியிடத்தினிற்கெடுத்துச்
செம்மலென்றொருபேர்பெற்றநீன்று செப்புதற்கரியனமுன்றும்
வெம்மலமுடையயானையாமனதில வீற்றிருந்தருளுதலரிதோ
மம்மல்சேராதார்தங்கிந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (௭௧)

சேரும்வற்கடகாலத்தினின்மதுரைத் திருக்கர்செழித்திடவுலவாப்
பேருடைக்கோட்டையளித்தருள்புரிந்த பெற்றியதைலாவெனக்குக்
கூருமிவ்வுமைநீங்கிடச்செய்தல் கூடுமென்றடைந்தனனருள்வாய்
வாருலாங்கொங்கைமாதுசேர்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()

மதுரையைச்சிவலோகமெனச்சொல்ல வரகுணனன்பினுக்குருகி
விதிமுறையிற்செய்தவனருட்டிறத்தை விளக்கினநீயெருந்தருளுந்
துதிமலீர்கொவ்வுலகமென்றியாவர் சொல்லுவார்கலைபலகிறைந்த
மதியுளார்கழகஞ்சூழ்த்திந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (௭௨)

வஞ்சிமன்னவன்றன் கண்களித்திடநீ வரைந்திடுநமுகஞ்சென்றே
யெஞ்சியபொன்னைப்பெறச்செய்ததுன்னினைகிடாவொன்றுதன்வழியின்
மிஞ்சியவொன்றின்கடையினுலடியேன்மியுயினைத்தூர்ப்பதோர்பரமோ
மஞ்சிவார்மதில்சேர்த்திடுபெருந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()

அருவியின்முத்தவடமழகிடலா லடியராமபுகிறைந்திடலாற்
குருமணியனத்தங்கையுறுதவினாற் கோதில்கற்பகமுறுதவினாற்
கருவியாஞானமலையெனவுன்னைக் கழறுவாரதுதெரிந்தனனான்
மருமலர்ச்சோலைசெறித்துறுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()

அகவிருடுக்கும்ந்திரமுளதா லவ்விடத்துள்ளதாம்பங்கே
ருகம்விகசித்துமருவலாற்பெரிய வொளிவிரித்திடுதலாலுன்னை
யிகமிகுஞானசூரியனுமென் றியமபுதறகுதியேயாகு
மகமிகப்பனவாபுரிந்திந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (௭௪)

சாந்தமாறொழலாற்றருமடக்கத்தாற் றழைந்திடுதண்ணியகுணத்தாற்
சேத்ததுன்பொருளைவெளிப்படுத்தவினாற் றீவரவறிவினர்கூடி.
பேத்தனீகடலையொப்பவனையென் றெண்ணுவரதுதகும்பொங்கும்
மாத்தளிர்மேனிமடந்தைசூழ்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()

கோலமார்வாதலூரடிமகிழக் குருநதழிவிற்பிருந்ததுபோன்
ஞாலமேபணியுமபனைசைவாழ்சாமி நாதமாமுநிவர்தம்பிராஞா
ஜீலமோடமர்ந்துகண்களித்திடரீ சிறப்பினிற்கொலுவிலவிற்பிருந்தாய்
மாலதையொழிததார்துதித்திடுநதருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (8)

சந்நிதிக்கண்வந்தபுபணிவாக்குத் தழைந்திடுகாமதேனுவினைப
பன்னிமெணியைவளர்த்திடுநிதியைப பகாநதிடுகற்பகதருவை (தான
முன்னியசகலபோகஞ்சேர்பொருளை முகிலிலாதளிப்பன்பின்வெறுத்
மன்னியமுத்திவழங்குவன்றருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (எக)

நாயகன்மடியிற்சொற்சுவையிமித்த நானிலம்படைத்தளித்தழிக்குந்
நூயவள்வாச்செருதமிழினைச்சொற்ற தமதடியார்தகைநாடி
நாயகின்பெருமைதனையெமபோலியரு மறைநதிடத்தக்கதுமாமோ
நாயவணிதமுமபணிநதிடுநருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (அ0)

நெடூவரநெங்கத் துணைவிளக்கெரியுங் கண்களார்சிம்மத்தின்வெரிநிற்
பண்டமாநதேறிநததிநற்புகழைப பரித்தனர்நின்னடிபரிததா (ல
ரண்டர்சூழ்சிமமாசனத்திலவிற்பிருப்பதழகுனககென்பதென்வியப்பே
வண்டாபாண்மிழற்றுஞ்சோலைசூழ்தருமைவாழ்சிவஞானதேசிகனே.

கலவிடையொருவன்மோதிடுசமயங் கரங்கொடுதாங்கினின்றென்றும்
புலவிடவருளைச்செய்தனைமுன்னமபொருவிளாககொடியொமென்னை
விலவிடுகற்போனமோதிடுநதுயனாவிலக்கியானடருநதலவேண்டும்
வலவாபதிகஞ்சொலவிடுநதருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (அ2)

கச்சியிற்சுமரன்முதலெடுத்தளிகதுக் கவிதனையேற்றகமகிழ்ந்து
மெச்சியநூலைநின்னடியவற்கு விளக்கிப்பினசுருக்கிடமகிழ்ந்து
னிச்சையிலருளைபபுரிநதனையவ்வா றினறியேயமையுமென்கவியை
வைசகளமவிரும்பியேற்றருடருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (அ3)

கடியநற்கோடைக்காலத்தின்மடத்துட் கரைத்துளசாணரீர்த்தெளி
படியினிலருநதிவநதசிரடியார பணிசெயுமபேரிளம்பெண்ணைச்(வைப்
சடியிதின்னீக்கினைத்தொழக்காமந தாகத்திற்றணித்திடாதென்று
மடிவிலசீரோடுநதெரித்தனைதருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே(அ4)

அரியபின்மனையென்றறிந்தவாரசொலுமுன்னகக்கணுவறிந்தசெய்தினை
புரியவாஸீங்கெடவவளங்கே பொருந்தியவிறுந்தையாச்செய்து
பிரியமோடாண்டனைக்கெனையாளல்பெருமபரமென்கொல்பேசிடனை
வரியமாசோலைசெறிநதிடுநதருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (அ5)

ஏர்திகழ்பலவாமுடுக்களும்பொலிய வெழுந்தொளிர்சந்திரன்போல
நார்திகழ்முடிவர்குழுவிரிபைபண் ணாவலாதுதிககவீரறிருப்பாய்
சீர்திகழ்விண்முதனமைபனென்று செப்புதற்குணையலாலெவரோ
வார்திகழ்குளங்கணிவந்திடுதருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (1)

செம்பொருளிலலாதவர்களுமரிய செந்தமிழ்கற்றிலாதவரு
நம்புனியதனிலிலையெனச்செய்தாய் நண்ணிமிக்குறுதுயரத்தை (ய்
யிம்பரிற்செய்யுமவறுமைபுன்மடமையெங்கொளித்துளவஃதுரைப்பா
வமபமர்முலையாசூழந்திடுதருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (அஎ)

ஆலவாயதனின்மொழிகொளாத வன்பனைமடுவில்ஹீட்டினபின்
கோலமார்க்காயிலேறியாண்டனைமுன குறைவிலாப்பாசமாவகடலி
சிலமோடமுந்துமனைக்ககாயேறச்செய்த லுங்குடுமென்றடைந்த
மாலவாவறிவாசூழபெருந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (அடி)

வாதவூரடிகளையிழந்திடக்கடை மண்ணெடுத்தழன்றுநீவையை
கேதமேயுறநிம்பமாலைநுங் கேட்டிடுவடைத்தனைமுனமை
பேதமாரடியேனமனததுறுங்காமப பெருக்கினைப்பூதியாலடைத்து
மாதவனாகபுரிபெருந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (அக)

சுருதிநற்பொருளையசட்டையிற்கேட்ட தோடத்தாலவலைச்சியராகக்
கருதிப்பின்சென்றமனநாதனைமுநநாள் கருதும்ச்சுருதிநற்பொருளை
விருதினிற்கேட்டுபயிலவுமுன்றாள்விழைதுளேனுடைத்தேவனெடு
மருதினிற்கிள்ளைசோபொழிற்றருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (1)

பாவலற்கரசனிடத்தெழுகுற்றம் பாறிடவடமதுடைக்கட்
காவலனாகித்தீர்த்தனைமுன்னங் கருதருமபெருவிருப்பங்கொண்
டாவலினுச்செந்தமிழ்புணையென்னை யணிபெறச் செய்துளமகிழ்வாய்
வாவலிற்கலைசோபொழிற்பெருந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (2)

அடிதனையேறறுவாசகங்கொண்ட வம்பலவானென்றுரைப்பார்
படிமிசையுள்ளையடி படாதென்றும் பார்வையான்மும்மலச்சுமையைத்
தடித்திடச்செய்யுந்தரமுடைப்பரமா சாரியராயின்தெரிந்தேன்
வடிவினிற்பொலிவார்பணிபெருந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (3)

முன்னோவசையுமின்னோதுதியு மொழிந்திடுமடியர்பானியு
மென்னவோமுத்திவழங்கினைமுநநா ளென்பராலொருவகையாகப்
பின்னமேயில்லாவன்பிணையுடையென் பேணுநல்லருள்புரிந்திடுவாய்
வன்னமேகலையார்டஞ்செயுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (4)

நுங்குவனையெழுன்னடியினில்வைத்த காக்கியைமறைத்திவண்டங்
பருங்குலவவையாத்தோளிளிர்செங்கு வளைதனையேற்றனைபதனா
நுங்குலபாதத்திதயதாமலையச் சாரத்தினனாண்டருள்புரிவாய்
நுங்குபைந்தருவும்பணிசெயுந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()

ரிபகடம்பவனத்தனின்முனமா பாதகத்தீர்த்தனைமென்று
நீரியபெரியோருரைப்பதைவளருந் தீவினையதிவினையிலலாப
புரியனாருமெனைத்தென்காண்ட பொறையினுணைமையென்றறிந்தனை
வாழ்சிவமுலைமார்குழ்பெருந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()

விண வகுடிகொண்டதேய்மதியதனை விரும்பியேசேகரத்தேற்க
விணங்கினைநீமுன்னென்றுரைசுருவா ரிதையமாகினடியுமிகுநா
ருணங்கிளரெனதுவளர்மதியதனைக் குரைகழலணிவதுகுறைவோ
ருவொழுதுதுதித்திந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. ()

முத்தயவினேசேருடல்பொருளாவி மூன்றையுமன்பிறிர்கொண்டு
வீரகையெவொன்றாமுத்தியைக்கொடுக்க விரும்பிவீற்றிருத்தனெயன்பா
புத்தியிலவ்வர்த்தகத்திடைலாபம போதுமோவுனாதிடவேண்ணம
மகதியுமறியாமாஞ்செறிதருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (கூஅ)

வெய்யவனொளியையவயவமுதலாம் விழியினேக்குதலபோல
வெய்யமுன்மூன்றுமவிலகிடவயிர்தோ ராயினுசின்மொழியலாது
துய்யவான்பதவியடைந்திடலாமோ சொனும்துரானறிந்தடைந்தனை
வெய்யாளாமதிவிர்த்திரத்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (கூஆ)

நின்றரிசனத்தைநாடியேசடக்கி னீங்கிடாக்கருமலசடக்கு
மன்றுபசரித்துத்தொழுதருகிருக்கி லாசையுமிருந்திடுங்கலகது
துன்றியவிடைவையப்பெற்றிடினமூன்றுஞ் சொல்லுமெனனிடமவிடைபெறு
வன்றிறலாளர்குழ்பெருந்தருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (மால)

சொல்லிங்கயிலைந்தியந்தேவர் தூயநன்மாபுமேவாழ்க
செல்லினிற்றிகழுமுழக்கமும்வாழ்க திகழுநின்சங்கிதிவாழ்க
வில்லிமின்றனடியரும்வாழ்க விசித்திரக்கவிவலோர்வாழ்க
வல்லசின்னன்சீர்வாழ்கவான்றருமை வாழ்சிவஞானதேசிகனே. (கூ00)

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞானதேசிகர்மாலே முற்றிற்று.

உ
சுமால் ரட்டுணை

--
மகா-நா-நா-ஸ்ரீ

தமிழ்ச்சுக் காவாததியாகிய

பழனி

மு- மரம் பழக் க வி ச் சி ங் க

நாவலரவாகனியறிய

பழநாபுரிமாவல

வெ. து

பழனி மாநகரம்

தேவஸ்தானம்

கமிட்டிமமபா மகாநா-நா-ஸ்ரீ

அருணாசலத்தேவரவர்கள்

குமாராபுரம்

சுருப்பத்தேவரவர்கள்

அவாகளால்

கனிதேசாதிடம்

மு-கந்தசாமிபிள்ளையினது

பாரதிவிலாச அச்சககூடத்தில்

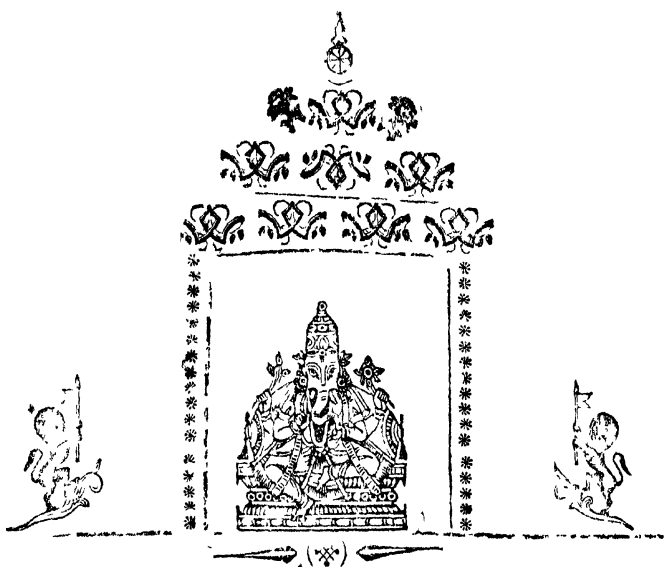
பதிப்பிக்கப்பட்டது

பழனி

1879-ஆம் பிப்பிரவரி-மீ

MAHAMAHOPADHYAYA

.. .. .

புத்தக விளம்பரம்

இதனாலேமதன்பர்கள்யாவருக்குமறிவிக்கிறதயாதெனில்
பழனி மகா-ரா-ஸ்ரீ மும்மாம்பழக்கவிசசிங்கநாவலரவாகளாவியற்றி
யசு சிட்டபிரபந்தங்களாவன

சுப்ரமணியர்பேரில்- பழனாபுரிமாலை, பழனிப்பதிகம் - ஆனந்தகீதரசம்
இன்பரசம்நாற்பதும்பாலதநஸ்வாமிகள் பாடியசிவகிரிப்பதிற்றுப்பத்
தந்தாதி இவியாசமும் பிரபந்தங்களாவன மகா-ரா-ஸ்ரீ மேற்காட்
டிய நாவலரவர்களியற்றியபழனிநான்ஊனிமாலைபழனிவெண்பாசிவகிரி
யமுகவந்தாதி-திருச்செந்திற்பதிகம்-கீதரசாமிர்தம் இப்புத்தகம் வே
ண்டிபவர்கள் பழனி ஜோதிடம் கந்தசாமிபிள்ளையினது பாதிவி லாச
அச்சுக்கூடத்திற்கையமானவிஷேஷப்பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

சுமான் றுணை

பழ னு பு ரி மா லை

—*—
ர னு ய க ர் து தி

ளக்கலித் துறை

சடலுண்டகார்திரு மால்வடத்தேதுயில் காச் சியின்மீ
தடாபின்றவாடொழில் சூழ்பழனுபுரி யாண்டவற்குத்
தொடரன்பினோடும்பிழ மாகீப்புனையத் துணைவருவ
திட்குமபசோபித வைங்ககருஞ்சார செஞ்சரணே.

(க)

நூ ல்

கிரிபோலும்வாகுமுந் நாலுங்கை வேலுங்கிரீடமும்பெய்
புரினாலுமாபமுஞ் சண்முகமும்புனை பூங்கடமபும்
பரிமாமயூரமுஞ் செவலுந்தோன்றவென் பாலணுகி
யரிதானசேவைதந் தாள்பழனுபுரி யாண்டவனே.

(உ)

பரிபுரமோலிடு நின்னிருசீதள பாதமலர்க்
தெரிசனமேழையடியென்பெறவருள் செயவதென்றோ
விரிதிரைவாரியி னோடேயனந்தன் மிசைத்துயில்கூ
ராரிமருகாமுரு காபழனுபுரி யாண்டவனே.

(ங)

எப்பாவிகளுனைப் பாடினும்பாட்டுக் கிரங்கியவர்
தப்பானவைபொறுக் தாள்வதன்றோ முறைசஞ்சலத்துள்
வெப்பாரனற்புழு வொப்பாகநீயெனை விட்டுளதே
னப்பாமனவெறுப் பாபழனுபுரி யாண்டவனே.

(ச)

சாலோகவின்ப முதற்பதகாண்குந் தரற்குரிய
நீலோகபண்டிக என்னொன்றிறகென்பிணி நீக்கரிதோ
மாலோனயன்புகழ வேலோய்தரள மணிவளைகா
லாலோலமென்புனல் சூழ்பழனுபுரி யாண்டவனே.

(ரு)

ஈராருகண்பெற் றிருந் துமவற்றென் றிலேனுமெனைப்
பாராமலேநிந் தவன்கண்மைசாதிப் பதுபடித்தா
நேராகுமோவிது தினையாகிதி நீயெனப்பின்
னார்கிலு ஞ்சொல்ல ரோபழனுபுரி யாண்டவனே.

(ரூ)

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY

பாவக்கடியுக் காலத்தினும்பற் பலமகிமை
மேவக்கருணை மிகுதெய்வநீயன்றி வேறுவுதோ
காவச்சமுமுட் கவலையுந்தீர்த்தெனைக் கானவள்ளி
யாவற்கிசைதுணை வாபழனாபுரி யாண்டவனே.

(6)

எத்தனைவிந்தைக ளோவடியார்பொருட் டேவினோந்து
முத்தலமுந்தொழ நின்றோய்க்கென்னெண்ண முடிப்பாரிதோ
சித்தமிநாடு யருள்செஞ்சடைநீருள் வெண் டிங்குளபுனை
யத்தார்தரும்புதல வாபழனாபுரி யாண்டவனே.

(6)

இன்னம்பராசூ மாரிநூத்தாலகி வெச்சுமின்ற
சின்னம்பலவு நினசுகேயெனக்கல்லந் திங்கொழிப்பாய்
பொன்னம்புயந் தனினுஞ்சத நித்தினுய்பொங்கியபா
லன்னம்புகழ்வினாக சும்பழனாபுரி யாண்டவனே.

(சு)

காரணகாரியமாகி யெங்கெங்குங் கலந்தபரி
பூணையெயற் கயலானதென்ன புதுனமயந்தோ
சீரணவாவெளியென் புன்மனத்தைந் தெளிததருள்வா
யாரணவேசைமி சும்பழனாபுரி யாண்டவனே.

(5)

சற்றுகிலுமித் தமிழேனுனது தயவுவரப்
பெற்றாலெவையின் பெறாதனவெண்ணம் பிறள்வதுண்டோ
முற்றமுலையுமை பாலாதவத்தின் முயன்றுவினை
யற்றாபெருந்துணை யாம்பழனாபுரி யாண்டவனே.

(10)

உன்னையலான்மற் றொருபெருந்தெய்வ முணர்ந்திலன்பா
னென்னேவிடேலுனக காளாகடுக்கொள்வது லென்னதடை
முன்னேவிரோத முளதோபொலையின் முறைசிறியேற்
கன்னேபிதாசுரு ந்பழனாபுரி யாண்டவனே.

(—)

தினைத்துணையேனுநிற் சித்தமென்பக்கந் திரும்பிவிட்டால்
வினைத்துயர்தீர்வ தரிதோபவெவ வெயிவினுண்டோ
நினைத்தவார்த்தமி யேற்கருள்செய்துமுன் விரிநிரட்சி
யனைத்துலகும்பணி யும்பழனாபுரி யாண்டவனே.

(10)

ஜெனனந்தொறுந்தெநிந் துந்தெநியாமலுஞ் செய்துவந்த
மனவஞ்சனைமுதற் பாவமனைக வகையெனினுங்
சுனலொன்றியபஞ் செனவவைதீர்த்தெனைக் காத்தருள்வா
யனாஞ்சிதன்பா வும்பழனாபுரி யாண்டவனே.

(10)

கொடியேன்விவேகிகள் கூட்டம்புகேனன்பு கூட்டாருகிப்
படியேன்வணக்கமொன் நில்லேன்புல்லேன்மொன்னை பாலுழன்ற
மடியேன்முழுவஞ் சகிநானென்னும் வழிவழியில்
னடியேனெனைக்கைகி டேல்பழனாபுரி யாண்டவனே. (௧௫)

பேற்றுதிலேன்பத்தி பூணுகிலேனின் புகழ்பலகாற்
சாற்றுதிலேனெழுத தாறுந்தெரிந்தா சரித்துவண்ண
மாற்றுதிலேன்புன் மயக்காலவினாந்த மலையவன்
யாற்றுதிலேனென்னை யான்பழனாபுரி யாண்டவனே. (௧௬)

எஞ்சலொன்றின்றி யெழுங்கவெங்காற்றி னிரட்டில்வம
பஞ்சலெந்தென்னப் பகலுமிரவும் பலவண்ண
சஞ்சலநதாக்கத் தவித்தேனைநீயித் ததிடீராகி
யஞ்சலென்றதரிப் பாய்பழனாபுரி யாண்டவனே. (௧௭)

நாட்கொளநாட்கொள நல்லநிலின்றி நடைபிச்சி
வாட்கொளநீண்டகண் ணாவலைப்பட்டு மனத்துனது
தாட்கொளவுந்தெரி பாதுழல்வேனைத் தருணமிதி
லாட்கொளல்வேண்டிம யாபழனாபுரி யாண்டவனே. (௧௮)

எல்லாச்சுருதிபு நின்னியல்பன்னி யினைக்குமெனிற்
கல்லாச்சுறிய நினுஞ்சிறியேனென்ன காலகரையென்
பொல்லாத்துதியைபுற கொள்வாட மனகுறப் புலையுனை
யல்லாற்புகவிலைக் காண்பழனாபுரி யாண்டவனே. (௧௯)

நான்மவளுமைக் குழந்தைகுழறினு மின்புறுகல்
போன்றடியேன்வெற றுரைக்குநருனை புரிந்தாறாப்
தேன்றரு சோலைத் தமிழ்ப்பொகியாசலச மெய்வன்முத
லான்மவசேவிக்க வாழ்பழனாபுரி யாண்டவனே. (௨௦)

பேராசையென்னும் பிசாசபிடித்துப் பிறப்பிறப்பொன்
றோராமலுன்னடி யேன்பேதுறுவ துனககழகோ
சீராகவென்னைத் திருத்திக்கருணை செயவநவா
யாராதவின்னமு தேபழனாபுரி யாண்டவனே. (௨௧)

துயில்வதுமுண்பதும் வீணுள்செலப்புன் ரெழில்வழியிற்
பயில்வதுமன்றிமற ரென்றறியேனென் பயநதவிப்பாய்-
வெயில்விரியுமொற் கிரீடவிண்ணோர்சிறை மீட்டவெற்றி
பயில்வளர்செங்கைக் குகாபழனாபுரி யாண்டவனே. (௨௨)

தினந்தொறுநானிப் படித்துன்பசாகரத் தேதினைத்து
மனந்தொழிந் கரைகாண்பதெவ்வகை வாழ்த்துமென்மே
வினந்தயவேன்வர லீல்லையுனக்கிங் கெனைப்புப்பா
யனந்தவினே, தத் தமிழ்ப்பழனாபுரி யாண்டவனே.

(௨௩)

உனதருளாலடியேற் கமைகல்வி யுணர்ச்சியனு
தினமுயாவாயபி விர்த்திபெறும்படி செய்கிகழேல்
கனவிதைதூவினர் கட்குதுகாத்தல் கடமைகண்டா
யனகதயாநிதி யேபழனாபுரி யாண்டவனே.

(௨௪)

கல்லையுந்தாழ்த்திய வன்னெஞ்சவஞ்சக் கசடரிடம்
பல்லையும்பாட்டையுங் காட்டுமபடிதொடர் பாழ்மிகியுந்
தொல்லையுந்தீர்த்தருள் வாறோபுத்தையுந் சூரினமா
மல்லையும்போககியு ளாய்பழனாபுரி யாண்டவனே.

(௨௫)

வெவ்வியபாதக னென்னினுநினை வேண்முகின்றே
னெவ்வியநீசெய் யினுநின்பெருமை யெனக்கதிலென்
செவ்வியமாதவர் சிந்தையினன்றிச் சிறியதொழி
லவ்வியர்பாலனு காப்பழனாபுரி யாண்டவனே.

(௨௬)

கையாலுனைத்தொழச் சென்னியினுந் கழல்வணங்க
மெய்யாயடிககடி வாக்காற்றுகிகக விதித்துமன
சையாவியற்கையு நல்கினியென்னை நழுவவிடே
லையாவுனக்கபை யம்பழனாபுரி யாண்டவனே.

(௨௭)

தொடைக்கலமங்கைய ராசையைப்போலுட் டினைக்கவல்ல
படைக்கலமொன்று மிலைப்பின்னுந் துன்பங்கள் பற்பலவந்
திடைக்கலகம்புரி கின்றனநானெளி யேனினிநின்
னடைக்கலமஞ்சவி டேல்பழனாபுரி யாண்டவனே.

(௨௮)

கவிராஜனென்றொரு பேரிட்டிந்நான்வரைக் கண்ணியமாய்ப்
புவிராஜருஞ்சொல நீவாழ்விததாயது போழமுற்றுந்
தவிராமலென்றனைக் காப்புதுன்பார் தகார்ப்பனத்து
ளவிராதசெஞ்சுட ரேபழனாபுரி யாண்டவனே.

(௨௯)

வன்றுயர்க்கடல் லாபத்துநும்பாயென் மனத்திலைந்
கன்றுமிதங்கினி யென்னசெய்வேனெனைக் காத்தருள்வா
யின் முனக்கபை யங்காலனெனினி யேன்கலங்கு
முன்றுமுனக்கபை யம்பழனாபுரி யாண்டவனே.

(௩௦)

பழனாபுரிமாலே

ஓதாரனந்தான் னோரெண்ணமுமுடித் துள்ளிருந்தாய்
காதாரவென்புன் கவியையுங்ககேட்டுக் கடைக்கணின்
பாதாரவிந்த மலதெளியேனையொப்பார்க்கணியே
முதாரமொன்றுள தோபழனாபுரி யாண்டவனே.

(ருக

பொருணாடியல்ல புவிநாடிமாதாபுன் போகமெனு
மருணாடியல்ல லுழந்தேனிககல் வரையினிரான்
மெருணாடியையின் சேவடிநாடிச் சிவகிரிசூழந்
தருணாடியுபவதென் ரோபழனாபுரி யாண்டவனே.

(ருஉ

தஞ்சம்பிறிதிலை நாயேற்குநின்மலர்த் தானையன்றி
வஞ்சமபுரிவது நீதிக்கொன்மாயை வசத்தலைநது
நெஞ்சமபகலு மிரவுநொந் தேனெனைநீபுரப்பா
யஞ்சம்பயில்வயல் சூழபழனாபுரி யாண்டவனே.

ருங

கெஞ்சாதவரையுங் கெஞ்சியனேக கிலேசமுற்று
நெஞ்சானதுநொந் திடவசமோநம்பி னேனினேநான்
பஞ்சானனசொற் பனவேழம்போறகடன் பாட்டையுன்னி
யஞ்சாதெனைப்புரப் பாய்பழனாபுரி யாண்டவனே.

(ரு௨

மடிமைசண்டாள நுறவுவியாதி மனக்கவலை
மிடிமைவெம்பாவ வினைதொடராமல் விலககிழுற்றுங்
சூடிமைகுன்றாவருட் செல்வமெய்ககல்வி கொடுத்தெனை
யடிமைகொண்டாதரிப் பாய்பழனாபுரி யாண்டவனே.

(ரு௩

வாயிற்பிறர்மதிக் கிப்பேசுவேன்சில வார்த்தையவை
யோயிற்பழைய படிபேமயங்குமென் னுள்ளமந்தோ
தாயிற்கருணை சுரந்தெனையாதரி தாமதிப்பா
யாயிற்கவலைபொ மேன்பழனாபுரி யாண்டவனே.

(ரு௪

இகபரமென்பதுஞ் சீவேசுவரேகத் தென்பதும்வாய்ப்
புகலவருஞ்சுகம் போலையமின்றிப் பொருளுணரோன்
சுகலவிதங்களுங் காட்டியெனக்குநின் முனருள்வா
யகணிதடம்புறஞ் சூழபழனாபுரி யாண்டவனே.

(ரு௫

தத்துவமுற்றுமவிசாரிக் கிலேன்சுமர்த் தாற்சிலரை
யெத்துவதற்குநினைத் தேபன்னாக்கழித் தேனினையப்
பித்துவிதப்பரி தீற்றீருமோதவப் பேறருள்செய்
பத்துவிதப்பொரு ளேபழனாபுரி யாண்டவனே.

(ரு௬

நோபொருபுகந துயரொருபுகக துழைநதகவிப
பேயொருபுகக மலைககொந்தென்னேப பேணுகண்டாய
நீயொருபுகக வெறுததாலென்செயவது நேயவளளி
யாயொருபுககமன னுமபழனாபுரி யாண்டவனே

(ருந)

கற்றனனே டன வெல்லாஞ்சந்தேகக் கடற்கழியி
லுற்றனவேற்றம் யேனெந்நனமுனை யன்னியுவேன்
குற்றமுமேசீகமு நீக்கிமெயஞ்ஞானங் கொடுத்தருளசெய
யற்றித்தாறகும் ராபழனாபுரி யாண்டவனே

(ருச)

தமராகிமற்றெவருஞ் சலிப்பெயதத கரித்திரமாங்
கமராசுரத்தூரல வேற்குனகமுனை கடலருளவாய
குமராகுமத்த மணலாகத்தாமெயக குகாகுழகா
வமராவதித்தல வாபழனாபுரி யாண்டவனே

(ருள)

புருகாவெவர்க்கு முகல்வாசிவசன் முநாதிருமான்
மநுநாதியிழப்புல வாவென்றுநானுனை வாழத்தமன
துருநாதிருப்பது நீதிக்கொலோவெனன யோசனைகா
ணருகாவரு கடலேபழனாபுரி யாண்டவனே

(ருஉ)

ஒன்றோவருகத மென்செயலென்னையிவ னோகசுட
னென்றோவெறுத்தனை னானெழையேமற நிதுவுனக்கு
நன்றோவடைகசல முற்றவாகுமமை நனிவந்சுழ
வன்றோவிரககமின னோபழனாபுரி யாண்டவனே

(ருசு)

பெருமிதமாரபன் னிருகட்கருனைப் பெருசகிலெனக்
கொருதுளியெனுங் கடைகசசெயதாறகுறை வோவுனக்குப்
பருவம்லாவெனங் கெனைநீவெறுககப படாதுகண்டா
யருவுருவாயெடுகு மாமபழனாபுரி யாண்டவனே

(ருடி)

வாடகிக்குடிக்கொண் டிருந் துகவிதை மழைமதுந்
நீதகிப்புகழந் இருவுமுயாதந் சிறுமைபிணி
நீக்கித் துதியையுநீமகிழந் தேற்றெனைநின் னடிமை
யாகுக்கருனைசெய வாயபழனாபுரி யாண்டவனே

(ருஎ)

செவியினிரண்டிருக துண்மவுனக்கெச செவியினுமென்
கனிசிறிதுபபுகச தானில்லையோவிக கபடமென்றோ
குலமென்றினறியெயந் தேன்வினைதீதருக கொம்பொருக
புலிபுலாணைந் தருக பூபழனாபுரி யாண்டவனே

(ருஉ)

பவ்வுருவாகப் படைத்திடைக்கொஞ்சம் படி புறலகிந
கவலைபுகாமற சிலநாள்கடத்திப்பின் காதலுயர்து
விவரமிலேனேத சவிககவிடாயிவ விதத்தி லுள்ள
மலனியியலாமெஞ்சு மேற்புறமுடைய ணடகூன

நீரவற்றாறு கொலையெனக் மிகியாய்,
புரவல ஈழினி சோமாவெட்டி நுழிவா தென் னகங்கா
வரவழியாய் கின்மென சயங்குந் தர நடி லெட்டா
யர்காவென்புந் காபரெட்டி யாவெட்டென

நீறியாதனவிலையென் னெண்ணென் னென் னசர்பு
தாயன்யாயசிறு சேயனையெனை தளாவியெ லு
வாயதலுற வாழத்தியாசெழு ணங்குனப
ராயசெல்தொழும்புலுபி யனை உண்

வெறுமைப்பயமும விபாதிப்பாழும செலக்தெரிமன்
மறுமப்பபவருள வாயெனவடிவு மார்க்கமுண்டீர்
சிவசைப்பபமுடி யாதென் கலகக்கதைத் து உண்
யறுமைப்பபியும ளாப்பபுரையா யானடவமன்.

இவ்வழிகல்வழி யென்றோத்கிலேனுமட துதிந் 22 க்கொ
செவ்வழியொலலை கொள்விபபதுனகட டு சின்னவேண்ணை
வெவ்வழிசெல்ல விடேலழயாககு வினைகட ககு
மவ்வழியலகிற வுபமனாபுரி யாண்டவனோ.

பலபலையோசனை செய்துவெறும்புள்ள பவெதனறி
நல்லிதுதீதி, வென்றுதுணிநதமெயனா, நூநானெறி
செலவறிவாதென துள்ளமநதோவதி சீக்கிரத்தவ
வலமநீர்விம லாபமுடாபுரி யாண்டவனே.

தாக்கழுமபிந்த நெடுமுரசுசடிக்கடி தோன்றறல்லு,
 ளுக்கழுமபண்பு மொதுங்கப்பொலிவுக ளுறழ்மன
 டெவக்கழும்துன்ப மெகவுயுநணிததனைக் கின்பழுமடெ
 ராக்கழுமநக்தருள வாய்பழஞ்சுரி யாண்டவனே.

வாய்ப்புலராது மனஞ்சலியாதுடல் வாழ்மிக
நோய்ப்புகுதாதுபன் னான்மறவாது நொடிக்குளெண்ணப்
பேய்புறமோடமு மிக்கியெனக்குறம போத்ருவா
யாடபுலவோர்துசிக குடபழ னுபரி யாண்டவனே

[illegible]

(क.स.)

(८५७)

(卅 卅)

(கா 6)

(10/24)

(५५)

१७५

முந்தினர்பாவமென் வெவவினெதெய்வ முனிவுநல்லோர்
தந்தொசாபமுதற்றீங் கெவையிருந தாலுமவை
சுந்திவிசார மெலாநதீர்த்தல்வேண்டிந் திகழ்பொழிந்மே
லாநதிநிலாவுல வும்பழனாபுரி யாண்டவனே.

(எக)

பிறந்தவிராசிப் பிழைநவக்கோளின் பிசகுநினும்
பறந்தவையோடப் பணிபபதற்கென்னநின் பால்வவிமை
சிறந்திலதோவெப் படியேனுமென்குறை தீர்த்தருள்வா
பறந்திரியாவறப் புகாபழனாபுரி யாண்டவனே.

(எஉ)

பொறிதளராமற புலனலையாமற் புகல்காண
நெறிபிசகாமற கபமேலிடாமலந் நேரநின்றட்
குறிதவறாமற நெளிநதுயயவென்னைககை கொண்டருள்வா
யறிவுடையோமொயத்து லாமபழனாபுரி யாண்டவனே.

(எங)

இவனனையாராமை பேத்துனென்னேததில ரென்கினைன்னென்
றுவனமயிலாதுள் நீநினைத்தாலுல சூய்வதுண்டோ
கவலையுறாவகை காப்பாயெனைத்ததி காலமிதா
லவவழியுடுகி டேல்பழனாபுரியாண்டவனே.

(எச)

சூலைகிரந்திம கோதரங்குன்மஞ் சுரங்குளிர்கா
மாலைபவுந்திரங் குட்டமுதறபிணி மற்றவுநின்
காலைநினைந்தவா பற்சாராவவோவென் சுசுடொழிப்பா
யாலைமருங்குப ருமபழனாபுரி யாண்டவனே.

(எடு)

கூறியகூறிய கூறினுமேற்றுக் கொடுசிறியேன்
மேறியநீயருள் செய்கிடல்வேண்டிந் தியங்கவிடேங்
வீறியவாறிரு தோண்முதல்வாமயல் வென்றுமுனி
வாறியுபோதாதொ முமபழனாபுரி யாண்டவனே.

(எசு)

சூழ்ததொடுசொற்பொருள் யாப்பலங்காரமென் றிங்குயார்தோர்
வழுத்துமிலக்கண மெனபுன்கவியில் வழுவினுந்
முழுத்தயவுற்றினி தாக்கொளல்வேண்டு முனிவருள்ளத்
தழுத்துமலாசசா னாபழனாபுரி யாண்டவனே.

(எஃ)

இழிவானகுற்றமெ லாங்குணமாகக்கொண் டென்னைல்ல
வழிநீபுகுத்திடி னல்லானமற்றந்த வகையிலுய்வேன்
கூழியாலவிருப்பொடு பார்த்திடாதீர்த்திடல் வேண்டுமென்று
மழியாதமெய்ப்பொரு ளோபழனாபுரி யாண்டவனே.

(எஅ)

நாடுங்குறுமுனி கீரன்பொய்யாமொழி நாவலவ
 னீடுங்கருணை யருணகிரிமுத னின்றல்வோர
 பாடுங்கவிவல னீயென்னினுமென்புள் பாடலுங்கொ
 ளாடுங்கனிமயி லூர்பழஞபுரி யாண்டவனே.

(எக்)

வையந்தனிற்சுர வஞ்சமெனும்பெரு வஞ்சநெடுந்
 சையந்தனைத்துக் ளாககியதநாருக்த ருக்கிமிக
 நையந்தரத்தரை முறகாததநிமித்த நாளிலென்னுள்
 லோயந்தவிாப்பரி தோபழஞபுரி யாண்டவனே.

(அல)

மோனந்தவாழ்முனி வோரையும்பேதுக்கு மோகமெனி
 னுனாதவாழையெவ் வாறுகடநதுனை நாடியுயவேன்
 மெனந்தவாசனை வீசுநின்பூவடிச சேவையரு
 ளானந்தவார்தி யேபழஞபுரி யாண்டவனே.

(அக)

உயராக்ம்பொரு ளொன்றறிபேன் வினையூடலேக்க
 வயராருதொட்டக லாநிதிபென்ன மதிமழுங்கித்
 துயராழியிறசுழல் கின்றேன்கருணை சுரநதுமுன்னின்
 மயராடுதனைப்புரப் பாய்பழஞபுரி யாண்டவனே.

(அஉ)

தாழாதுலுத்தரைப் பாடிக்கொண்டாடித் தரித்திரததுள்
 வீழாதுதுட்டாசொற கேளாதுமற்றொரு வெவ்வினையுஞ்
 சூழாதுபத்தியிற் சோராதுசென்மத் துயாககடலூ
 டாழாதெனைப்புரப் பாய்பழஞபுரி யாண்டவனே.

(அங்)

பணிகின்றிலேன் றுதித்தர்சசித் துனைச்சிவ பத்திவழி
 துணிகின்றிலேன் புலைக்காமாதிமூன்றுந் துறநதுபவந
 தணிகின்றிலேன்மமிழ்த் தாமமவாதுவின் றுண்மிசைநர்
 னணிகின்றிலேன்பொறுப் பாய்பழஞபுரி யாண்டவனே.

(அசு)

நனவினிகழ்ந்தன வல்லாவிக்க்ப் படைபலவுங்
 கனவினெழுநது மயக்கினவேயிக கலக்கமுள்ள
 மனதுதிருநதுவ தென்றோவிரைந்து வரந்தருவா
 யனவாதநதுதி சோபழஞபுரி யாண்டவனே.

(அட)

ஒடினநாள்பல வோட்டைப்பழங்குடத் துட்புன்லாய்க்
 கூடினமேனரை கூற்றினுதையக் குறிபெனப்பின்
 னீடினவாசைகி லேசநகராணமு நெஞ்சமுங்கூத்
 தாடினநீயெனை யாள்பழஞபுரி யாண்டவனே.

(அஃ)

தேகமும் தேகியும் வெவ்வேறென்பாரொன்றுந் தேறுகிலேன்
மோகமுஞ்சோகமும் தீராதெனதெண்ணகதை முற்றுவிப்பாய்
மேகமுமபூகமும் போலுங்குழற்பொன் மிடற்றுவள்ளி
பாகமும்பாகமுஞ் சோபழனாபுரி யாண்டவனே. (அ௭)

கலைபலசொற்பல வெண்ணம்பலமயக் கம்பலவீண்
புலைபலவிச்சை முயற்சிபலமனப் புண்பலவின
னிலைபலவெப்படி நான்தோநதுயவே னருணிய்பஙக
ளலைபலவொத்திசைக் குமபழனாபுரி யாண்டவனே. (அ௮)

மாயாவிசுற்ப மிதுசச்சிதானந்த வாழவிதென்று
கீயாதிரிக்குமிந் நாயேறகுணாததிட நோவநா
யோயாமனப்பெரும பேயபிடித்தாட்ட வுயாழிழிவொன்
றுயாதினைத்துநொந் தேன்பழனாபுரி யாண்டவனே. (அ௯)

ஏனறிவின்றி யியுற்றினைபாவங்க ளென்றெனைநீ
தானலிகின்ற திதுவேலுனது தையக்கழிகோ
நானதுகண்டு நடந்தினியுயவதெந் நாளினமையோ
சான்வரவந்துதொ முமபழனாபுரி யாண்டவனே. (௧௦)

சோபத்தையும்பவத் துன்பக்கையும்கெட்ட தூட்டமனத்
தாபத்தையும்பகைக காலப்பிசுகையுஞ் சண்டநமன்
கோபத்தையுமபிணிக் கோபத்தையுமென் குறைமையுமெவ்
வாபத்தையுந்தவிர்ப் பாயபழனாபுரி யாண்டவனே. (௧௧)

மத்தத்தையென் றிருக்கின்றவர்போற்றுவன் மலர்ப்பதத்தென்
சித்தத்தையன்பிற் செலுத்துமபடிக்குத் திருத்தியினி
யெத்தத்தையுந்தவிர்த் தீடேற்றல்வேண்டு மிசைகுயிலோ
டத்தத்தையுமபடிக் குமபழனாபுரி யாண்டவனே. (௧௨)

சராசரஜீவ தயாரிதிரீயிச் சமையமென்முன்
வாவிடில்யானின் யாராநினைத்து வரமபெறுவேன்
சூரஜீவிலேலகு பூந்தைக்குமர குருமணிக்குட்
டாரினைமால்பர வுமபழனாபுரி யாண்டவனே (௧௩)

இருவினையின்பயன் பின்னாமெனவுமில்லையுடனே
வருமெனவும்பொய் வழக்கீதெனவும் வகுக்குமுல
கொருநிதமன்றெது வுண்வையுதனை யுணாததியெற்குன்
னாண்டபக்கக் வரம்பலையுரி யாண்டவனே (௧௪)

முனர்தவசீலா மொழிதீர்த்தயாத்திரை மூர்த்திதரி
சனந்தலவாச மிவைவேறனுட்டிக் கச்சததியுண்டோ
தினந்தம்பேனுனையே நம்பினேன்வினை தீர்புகழ்தம்
கணந்தனுமேமயங் கும்பழனாபுரி யாண்டவனே.

(கூரு)

பெருவெளியோரண வாகவனுவும் பெருவெளியாய்
மருவவனேக வினோதம்வ்வாறு வழங்கிவாக்
கருந்தூர்செய லாமென்கவலை களைந்திவ
தருமைகொலோபுக லாய்பழனாபுரி யாண்டவனே.

(கூசு)

பூவாழ்சபாவ நரசருங்குற்றம் பொறுத்தருளி
மேவாவனேகர் களைத்தெண்டியாமல் விலக்குதின்றர்
தேவாதேவ சிகாபணியடஞ் செய்வதென்சொ
லாவாவிதோதரு மம்பழனாபுரி யாண்டவனே.

(கூள)

நீதித்துறையறி யேனென்னுஞ்சில நன்பெயரை
யோதித்துதிபுரி கின்றேன்வருத்த மொழித்தருள்ளாய்
சோதித்திடநினை யாதேபொறுதுளந் தூய்மதியோ
டாதித்தனும்வலஞ் சூழ்பழனாபுரி யாண்டவனே.

(கூழ)

பார்க்குமனியிசை பாடியபூங்கற் பகவிமையோ
நர்க்குமுடிக ருலகினுகுமபண் டுளடுக்கர்
தீர்க்குமுயர்வுடை நீதமியேனைவஞ் சிக்கிலினி
யார்க்குமுறையிடு வேன்பழனாபுரி யாண்டவனே.

(கூசு)

வணங்குவதுங்கைகு விப்ப்தும்வாழ்த்துவ துந்தொழும்புக்
கிணங்குவதுந்தெரி கின்றிலபாவியென் மென்னவெறு
துணங்குதலின்றியின் றுய்யும்படிக்கரு ளோங்குகங்கை
யணங்குமுறவந்தமைந் தாபழனாபுரி யாண்டவனே.

(ரா)

பாடியபண்பெப் படியிருந்தானுமென் பாமலர்த்தார்
குடிவரம்பற்பல வுதந்துள்ளத் துயர்தவிர்ப்பாய்
வாடிமயங்கச்செ யேல்வரைதோறு மகிழ்ந்துவினை
பாடிவருஞ்சிறப் பூரபழனாபுரி யாண்டவனே.

(ராகு)

கார்வாழிலாழி சராசரம்வாழி கருதுபொருள்
சீர்வாழிலாழி சைவந்தமிழ்வாழி செழுங்கடப்பர்
தார்வாழிலாழி மயில்வாழிலேல்புடை தங்குநங்கை
மார்வாழி வாழ்பழனாபுரி யாண்டவன்வாழியவே.

(ராகு)

திருவேங்கடமாலை

‘திரு’ என்னும் பலபொருளொருசெயல் வடமொழியிலே என்பதுபோலத் தமிழிலே தேவர்கள் அடியார்கள் முதான தீவர்கள் முதற்குணம் புண்ணியஸ்தலங்கள் புண்ணியதீர்த்தங்கள் முதலிய மேன்மையை யுடைய பலபொருள்களுக்கும் விசேஷணபதமாகி, அந்நிறித்குமுன்னே மகிமைப் பொருளைக் காட்டி வரும்; ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு ஸ்ரீபக்திசாரர் ஸ்ரீராமாயணம் ஸ்ரீஅஷ்டாஷ்டரம் ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீகைலாணி ஸ்ரீபாதம் எனவும், திருமால் திருமழிசைப்பிரான் திருவாய்மொழி திருவெட்டெழுத்து திரு வரங்கம் திருவல்லிக்கேணி திருவடி எனவும் வழங்குமாற்றால் அறிக. இனி இதனை, ஸ்ரீஎன்பதன் சிதை வென்பாரும் உளர். இது, வேங்கடத்துக்கு அடைமொழி; மாலைக்கு அடைமொழியாகவுமாம்.

வேங்கடம் என்பது - திருமாலினது நிலையசேசங்கள் நூற்றெட்ட னுள் ஒன்றும், வடநாட்டுக் திருப்பநிகன் பன்னிரண்டனுள் முதலதும், ‘கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில்’ என்று சிறப்பாக எடுத்துக் கூறப் படுகின்ற மூன்று ஸ்தலங்களுள் இடையது மாகிய தலம். தன்னை அடைந்த வர்களது பாவமனைத்தையும் ஒழிப்பதனால், ‘வேங்கடம்’ எனப் பெயர் பெற்றது; வடசொல். வேம் - பாவம், கடம் - எரித்தல் எனப் பொருள் காண்க. இதனை, “அத்திருமலைக்குச் சீரார் வேங்கடாசல மெனும் பேர், வைத்தன ரதுவே தென்னில் வேமென வழங்கெழுத்தே, கொத்துறு பவத்தைக் கூறுங் கடவெனக் கூறிரண்டாஞ், சுத்தவக்கரங் கொளுத்தப்படு மெனச் சொல்வார் மேலோர்”, “வைக்கொடும்பவங்கனெல்லாம் வெத்திடச செய்வ தால் நல், மங்கலம் பொருத்துஞ் சீர் வேங்கடமலை யான தென்று” என் றும் புராணச்செய்யுட்களாலும் அறிக. ஸ்ரீசைலத்தின் மேற்கிலுள்ள நத்தக பரமென்னும் ஊரில் புரத்தரென்னும் பிரமணோத்தமனது குமாரனாகிய மாதவனென்பவன் தன்மனைவியாகிய சத்திரேகையென்பவளோடு பூஞ் சோலையிற் சென்று விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில் மாலிவியென்பா ளொரு சண்டாள கன்னிகையின் கட்டடிகைக் கண்டு காமுற்று அவளைக் கூடி மனையானேத் துறத்து அப்புலமங்கையுடனே சென்று புலால் நுகர்க் தும் கட்டுடித்தும் கைப்பொருள் முழுவதையும் இழந்து பின்பு வழிபறித் தல் உயிர்க்கொலை முதலிய கொடுந்தொழில் புரிந்து பொருள்சேர்த்து அவளுக்குக்கொடுத்துவந்து முடிவில் வறியவனாகிப் பலவகையோய்களையும் அடைந்து அந்நால் அகற்றப்பட்டவனாய் பல பாவமுகத் தொடர்ப் பித் தன்போல அலைத்து திரிந்து இத்திருமலையை அடைந்த மாத்திரத்தில் தனது தீவினையெல்லாம் சாம்பலாகப்பெற்று முன்னைய பிரமதேஜசைப் பொருத்தி நல்லறிவுகொண்டு திருமலைச் சேவித்து வழிபட்டுப் பரமபத மடைத்ததனால் இதற்கு ‘வேங்கடாசலம்’ என்று பெயர் நிகழ்த்ததென்று வடமொழியிலே பாவமாண்ட பராணக்கினும், பவில்கியோத்தரபராணக்

திலும் கூறப்படுதல் காண்க. அன்றி, 'வேம் என்பது - அழிவின்மை, என்பது - ஐசுவரியம். அழிவில்லாத ஐசுவரியங்களைத் (தன்னையடைந்தார்க்குத்) தருதலால், வேங்கடமெனப் பெயர் கொண்டது' என்று வராகபுராணத்திற் சொல்லப்பட்டவாறும் உணர்க. இனி, தமிழ்மொழியாகவே கொண்டால், வெவ்விய காடுகளை யுடைய தெனப் பொருள்படு மென்க.

திரு என்பதற்கு - மேன்மையான என்று பொருள்கொண்டால் திரு வேங்கடம் என்ற தொடர் - பண்புத்தொகையும், மேன்மையையுடைய என்று பொருள்கொண்டால் இரண்டாம்வெற்றுமை உருபும்பயனும் உடன் தொக்க தொகையுமாம். வேங்கடமாலே என்ற தொடர் - வேங்கடத்தினது சம்பந்தமான மாலே யென்று விரிதது வேங்கடத்தின்விஷயமான பிரபந்தமென்று பொருள்கொண்டு ஆறாம்வெற்றுமைத் தொகையாகவும், வேங்கடத்தைப்பற்றிய மாலேயென்று விரித்துப் பொருள்கொண்டு இரண்டாம் வேற்றுமைஉருபும் பொருளும்தொக்க தொகையாகவும் உரைக்கத்தக்கது. மாலா என்ற வடமொழி, மாலேயென விகாரப்பட்டது; "ஆவீறு ஐயும்" மலர்கள் கொண்டு தொடுக்கப்பட்ட பூமாலேபோலச் சொற்கள்கொண்டு தொடுக்கப்பட்ட பாமாலையாகிய பிரபந்த மென்க; எனவே, மாலேயென்பது - உவமையாகுபெயராம். மாலேயென்பது - பலவகைப்பிரபந்தங்களுள் ஒன்று. அதன் இலக்கணம் - ஒருவிஷயத்தைக்குறித்துப் பலசெய்யுள் கூறுவது. ஸ்ரீநிவாஸனென்று வடமொழியிலும், அலாமேல்மகையுறைமார்பனென்று தென்மொழியிலும் திருநாமக்கூறப்படுகின்ற திருவேங்கடமுடையானது திருவடிகளிலே சூட்டும் திருமாலே போலுதலால், திருவேங்கடமாலே எனப்பட்டது; "அடிகூட்டலாகு மந்தாமம்," "செய்யசடராழியானடிக்கே சூட்டினேன் சொன்மாலே", "கற்றினம் மேய்த்த கழலிணைக்கே, முற்ற திருமாலே பாடுஞ்சோ" என்றார் பெரியாரும். இங்கு வேங்கடமென்பது - அத்திருப்பதியில் எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானையுங் குறிக்கும்; உபலக்ஷணம், "தேச்யரான பெருமானைச் சொன்னதெல்லாம் உபஸர்ஜகோடியிலே யாய் அத்தேசமே யாய்த்து, இத்திருமாலேக்கு விஷயம்."

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் செய்யுளியலில் "விருத்தேதானும் புதுவத்கிளந்த யாப்பின்மேற்றே" என்பதனால், "விருத்துதானும், பழங்கதைமேலதன்றிப் புதிதாகத் தாம்வேண்டியவாற்றால்தொடுக்கப்படும் தொடர்நிலைமேலது" என்றுகூறினமையின், இம்மாலே அங்ஙனம்கூறிய விருந்தாமென்ற உணர்க. இனி, இதனைச் சிறுகாப்பியத்துள் அடக்குவர் பிற்காலத்தார்.

நூலின் புரமாக முதலிற் கூறப்பட்ட காப்புச்செய்யுள் இரண்டும் அவையடக்கச் செய்யுள் ஒன்றும், நூலின் இறுதியிற் கூறப்பட்ட "ஆதிதிர வேங்கடமென்றாழிரம்பேரா னிடமென், ரேதிய வெண்பா வொருநூறுக கோதில், குணவான்பட்ட ரிருகோணகத்தான் சேர், மணவாள் தாசெறன் வாக்கு" என்ற சிறப்புப்பாயிரச்செய்யுளொன்றும் நீங்கலாக நூ

களெல்லாம் - முன்னிரண்டடியில் திருவேங்கடத்தின் சிறப்பையும், பின்னிரண்டடியில் திருவேங்கடமுடையானது சிறப்பையுக்கூறி 'ஊர்' என்னும் துறை யமைய 'திருவேங்கடமென்பது திருமாவின் திருப்பதி' என்னும் வாய்பாடு பொருத்த இயற்றப்பட்டுள்ளன. இத்நூலின் பிற்பாதி யாகிய ஐம்பது செய்யுள்களின் முன்னிரண்டடிகள் - இத்தன்மைபோடு சிலேடையென்னும் அலங்காரமு முடையன. இத்நூற் செய்யுள்க ளெல்லாவற்றிலும் பின்னிரண்டடிகள் - பெரும்பாலும் தீர்பு என்னுஞ் சொல்லனியும், சிறுபான்மை யமகம் என்னுஞ் சொல்லனியும், அமையக் கூறப்பட்டுள்ளன.

காப்பு.

காப்பு - காத்தல். அது, இங்கு, காக்கின்ற கடவுளின் விஷயமான வணக்கத்தைக் குறிக்கும். ஆகவே, கவி குமக்குடேரிடத்தக்க இடைபூறுகளை நீக்கித் தமது எண்ணத்தை முடிக்கவல்லதோர் கடவுளின் விஷயமாகச் செய்யுந் தோத்திர மென்பது கருதலு. இக்காப்புச் செய்யுள், ஆழ்வார்கள் பன்னிருவருட் பிரதானரான நமமாழ்வாரைப் பற்றியது. ஸ்ரீவைஷ்ணவ சமயத்தவரான இத்நூலாசிரியரார் கூறப்பட்ட இக்காப்புச்செய்யுள், விஷ்ணு பக்தர்களிற் சிறந்த ஆழ்வாரைக் குறித்த தாதலால், வழிபடுகடவுள்வணக்கமாம். தம்மது மத்ததுக்குரிய கடவுளை வணங்குதலே யன்றி அக்கடவுளின் அடியார்களை வணங்குதலும் வழிபடுகடவுள்வணக்கத்தின் பார்படுமென அறிக. அவ்வாழ்வாரால் வெளியிடப்பட்ட திவ்வியப்பிரபந்தங்களின் சொற் பொருட் கருத்துக்க ள்ளமைய அப்பிரபந்தங்கள்போலச் செய்யப் படுவது இப்பிரபந்த மென்பதுபற்றி, இத்நூலின் இக்காப்புச்செய்யுளை ஏற்படைக்கடவுள்வணக்கமென்று அறிதின்கொள்ளவும் அமையும்.

திண்பார் புகழும் திருவேங் கடமாலே

வெண்பாவா னுறும் விளம்புதற்குக்—கண்பாராய்

நாராய னாவடியே னுடுந் தமிழ்வேத

பாராய னுசட்கோபா.

(இதன்பொருள்.) நாராயண-நாராயணனே! அடியேன் கடும்-உனது அடியவனாகிய என்னால் மிகவும்விரும்பப்படுகிற, தமிழ்வேதபாராயண-தமிழ் வேதங்களாகிய திவ்வியப்பிரபந்தங்களைக் கூறியருளியவனே! சட்கோபா-சட்கோப நென்னுந் திருநாமமுடையவனே!——திண்பார் புகழும்-வலிய பூலோகத்திலுள்ளவர்கள் எல்லாராலும் புகழப்படுகின்ற, திருவேங்கடம் - திருவேங்கடமென்னுந் திருப்பதியின் விஷயமான, மாலே - மாலே யென்னும் பிரபந்தரூபமாக, நூறும்-நூறுசெய்யுள்களையும், வெண்பாவால் - வெண்பாவென்னும் யாப்பினால், விளம்புதற்கு - (அடியேன்) சொல்லும்படி, கண்பாராய் - கிருபைசெய்தருள்வாய்; (என்றவாறு.)

அடியேன் - அடிமை யென்னும் பண்பி னடியாகப் பிற்த தன்மை யொருமைக் குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர். 'அடியேனாடும்' என்றதூ

தமிழ்வேதத்துக்கும், தமிழ்வேதபாராயணனுக்கும் அடைமொழியாகத் தக்கது. இந்த அடைமொழியினால், இந்நூலாசிரியர்க்குத் திவ்வியப்பிரபந்தங்களினிடத்திலும் ஆழ்வாரிடத்திலு முள்ள அன்பு விளங்கும்.

திருமாலடியார்களிற் சிறந்த ஆழ்வார்கள் பண்ணிருவருள் ஐத்தாமவராகிய நம்மாழ்வார், மற்றையாழ்வார்கள்போல லௌகிகவிஷயஞானம் நடையாடுகையில் எம்பெருமானருளால் ஒருகாலவிசேஷத்தில் தத்துவஞானிகள் தோன்றப்பெற்று அந்தப்பகவானை அனுபவிப்ப தன்றி, திருத்துழாய் பரிமளததுடனே அங்குரிப்பதுபோல இயற்கையிலேயே விலக்ஷணமான ஞானபக்திகளையுடைய ராதலால், மிகுந்த ஏற்றமுள்ளவராய்த் தத்துவ ஞானப்பிரவர்த்தநத்தில் பிரதம ஆசாரிய ராகக் கொள்ளப்படுவர். இவரைப் பகவானுடைய அம்சமென்று பாத்தமுரானம் கூறுகின்றதனால், 'சாராயண' என்று எம்பெருமான் திருநாமத்தினால் விளித்தார். இவர்க்கு இருப்பிடமான திருப்புகளியமரம், எம்பெருமானுக்குத் திருப்பள்ளிமெத்தையான ஆதிசேஷனது அம்சமென்று பிரமாண்டபுராணத்திற்கூறப்பட்டிருக்கிறது.

நூற்றெட்டுத் திருமால் திருப்பதிகளுள் பாண்டிய நாட்டுத் திருப்பதி பதினெட்டில் ஒன்றும் தமிழர்ப் பணிபுரிந்திருக்கின்றதுமான திருக்குருகூரென்கிற திவ்வியகேசத்திலே காரியென்பவர்க்கு உடையநங்கையாரது திருவயிற்றிலே திருவதரித்த இவர் பிறந்தபொழுதே தொடங்கி அழுதல் பால்சுமத்தல் முகவிய சூழ்த்தைச்செய்கை யொன்றையுங் கொள்ளாமலே வாட்டமின்றிப் பரிபூர்ணராயிருக்கிற ஆச்சரியத்தைத் தாய்த்தையர்கண்டு இவரை அத்திருப்பதியிலுள்ள திருமாலின் திருக்கோயிலுள் கொண்டுவர விலா, இவர் அங்கு இருந்த ஒரு புளியமரத்தின்கீழ்ச் சென்று வீற்றிருந்து பதினாறுபிராயமளவும் கண்திறவாமல் மௌனமாய் எழுந்தருளியிருந்த பின்பு, மதுராகவிகள் இவ்வாழ்வாருடைய மகிமையை அறிந்து வந்து அடைந்து அடிமைதொழில் செய்துவருகையில், ஆழ்வார் இருக்கு யசர் சாமம் அதர்வணம் என்ற நான்கு வேதங்களின் சாரார்த்தங்கள் முறையே அமைபத் திருவிருத்தம் திருவாசிரிடம் திருவாய்மொழி பேரியதிருவந்தாதி என்ற நான்கு பிரபந்தங்களை அருளிச்செய்து உலகத்தை உய்வித்தனரென்ற வரலாறு அறிக; அத்தன்மைபற்றி, 'தமிழ்வேதபாராயண' என்று விளித்தார். பாராயணம் - நியமத்தோடு ஒதுதல் ஸம்ஸ்கிருத வேதங்கள் போலவே தமிழ்வேதங்களும் எவராலும் இயற்றப்படாமல் கீத்தியமாயுள்ளனையென்றும், அந்த வடமொழி வேதங்கள் ஆதிகாலத்தில் பிரமனது வாக்கினின்று வெளிப்பட்டமாத் திரத்தைக்கொண்டு "முன்னத் திசைமுகனைத் தான்படைக்க மற்றவனும், முன்னம்படைத்தனன் நான்மறைகள்" என்று அவ்வேதங்களை அவன் படைத்தா னென உபசாரமாகச் சொல்வது போலவே, ஆழ்வாருடைய திருவாய்மலரினின்று ஆதியில் இத்தென்மொழி வேதங்கள் வெளிப்பட்ட மாத் திரத்தைக்கொண்டு "வேதத் தமிழ்செய்த மாறன் சடகோபன்" என்று இவ்வேதங்களை இவர் இயற்றியதாகச்

சொல்லுதல் உபசார வழக்கென்றும் சித்தாந்த மென்பது, 'தமிழ்வேத பாராயண' என்ற சொல்லின் ஆற்றலால் விளங்கும். இனி, பாராயணம் என்ற வடசொல்லுக்கு - முழுவதும் என்று ஒருபொருள் உள்ளதனால், தமிழ் வேதங்க னெல்லாவற்றையும் வெளியிட்டவ ரென்றும் பொருள் கொள்ள லாம்; பிற்காலத்தில் அர்ச்சாவிக்கிரகரூபியாயிருந்த இவ்வாழ்வாரை நாத முனிசன் தக்கபடி உபாசிக்க, அவர்க்கு ஆழ்வார பிரசன்னராய் தமது நான்கு திவ்வியப் பிரபந்தங்களையும் மற்றுமுள்ள ஆழ்வார்கள் அருளிச் செய்த வேதப்பொருளமைந்த திவ்வியப் பிரபந்தங்க னெல்லாவற்றையும் சொல்லியருளின ரென்கிற ரரலாறு காண்க.

கர்ப்பத்தி லிருக்கும்பொழுது ஞானமுடையனவாயிருக்கின்ற குழந்தை களைப் பிறந்தவுடனே தனது ஸ்பாசகதால் அஃஞ்ஞாபத்துக்குள்ளாக்கி அழு தல் அரற்றுதல் முதலியன செய்யும்படி பண்ணிவிட்டுத் தன்மையதான சட மென்னும் வாயு, இவ்வாழ்வார் அந் தரித்தபொழுது இவரையும் தொடு தற்கு வர, அப்பொழுது இவர அத்தனை உங்காரத்தால் ஒடித்து ஓட்டி யொழித்ததனால், சடகோபரென்று இவர்க்குத் திருநாமமாயிற்று. மாறன், பராகருசன். நம்மாழ்வார முதலிய திருநாமங்களும் இவர்க்கு உண்டு.

நாராயணன், பாராயணன், சடகோபன் என்ற வடமொழிப் பெயர் கள், ஈடுகெட்டு ஈற்றையல் ிண்டு விளியேற்றன. பா - இடவாகுபெயர். பார் என்பது - இங்கு மற்றையுலகங்களுக்கும் உபலபுண மென்றாவது, பார் என்ற சிறப்புப்பெயர் பொதுப்பட உலகமென்ற மாததிரமாய் நின்ற தென்றாவது கொள்க; வேங்கடமே, "வாறோக்கும் யணனோர்க்கும் வைப்பு," "உலகுக்கெல்லாம், தேசமாய்த் திகழும் மலைத் திருவேங்கடம்" என்ப வாதலின். 'வெண்பாவானூறும்' என்ற பாடத்துக்கு - வெண்பா வாகிய தூதுகவியையு மென்க. கண்பார்த்தல் - கடாகூறித்தருளுதல், ஆய்- ஏவலொருமை வினைமுற்று விருதி.

(க)

இதுவும் அது.

இது, திருவேங்கடமுடையாலாக் குறித்தது.

மூலமே பென்றகரி முன்வந் திடர்தொலைத்து

நீலமே கம்போல நின்றானைப்—பாலாய

வேலைநடு விறறுயிலும் வித்தகனை வேங்கடத்து

மாலையன்றிப் பாடாதென் வாய்.

(இ - ள்.) மூலமே என்ற - ஆதிமூலமே யென்று முறையிட்ட, கரி முன் - கஜேந்திராழ்வானுடைய முன்னிலையிலே, வந்து - எழுந்தருளி, இடர் தொலைத்து - (அதற்கு முதலையினுண்டான) துன்பத்தை நீக்கி, நீல மேகம் போல நின்றானை - நீலநிறமுள்ள மேகம் போலக் காட்சித்து நின்றருளியவ னும், பால் ஆய வேலை நடுவில் துயிலும் வித்தகனை-பால்மய மான கடலின் நடுவில் யோகசித்திரைகொண்டருளுகிற ஞானசொருபியு

மாகிய, வேங்கடத்து மாலே - திருவேங்கடமலையில் எழுந்தருளியிருக்கிற திருமாலே, அன்றி - அல்லாமல், (வேறொருகடவுளை), என் வாய் பாடாது- எனது வாயானது பாடித்துகியாது; (எ - மு.)

ஆசீர்வாதம் நமஸ்காரம் வஸ்துநீர்த்தேசம் என்று வடமொழியிலும், வாழ்த்து வணக்கம் வருபொருளுரைத்தல் என்று தமிழிலும் கூறப்படுகிற மூன்றுகை மங்களங்களுள் வருபொருளுரைத்த லென்னும் வஸ்துநீர்த்தேசருபமான மங்களமாகும், இச்செய்யுள். “தேவு மற்றறிவேன்,” “வேறென்றும் காணறியேன்” என்றாற்போல, ‘மாலேயன்றிப் பாடாதுஎன் வாய்’ என்று தமது உறுதியான கொள்கையை வெளியிட்டார்; மறத்தும் புறந்தொழா மாத்தராதலால், பரதேவதை யாகிய நாராயணனை வழிபடுதலே யன்றி கூடாதேவதைகளாகிய பிறதேவதைகளை வழிபடாமை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க்குச் சிறந்தவடிகளென்க. எம்பெருமானைப்பாடுவதே யன்றித் தனிகர்களான மனிதர்களுமுட்பட மற்றெவரையும் பாடாது என்வாயென்பதும் இவன் தேர்த்தருத்தாகலாம். “சொன்னால் விரோதமிது ஆகிலும் சொல்லுவன் கேண்மிதே, என்னாவி லின்கவி யானொருவர்க்கு வ கொடுக்கிலேன், தென்னு தெனா வென்று வண்டு மூல் திருவேங்கடத்து, என்னாளை யென்னப்ப எம்பெருமா னுள்ளானே” என்று ஆழ்வார் அருளிச் செய்தமை அறிக. ஒருநால் யான் பாடக்கருதினாலும் என்வாய் பாடாது; அது எம்பெருமானையே பாடப்பழகியது பிறரைப்பாடப் பழகாதும் ஆதலால் என்னுவ கருத்து அமைய, ‘பாடாது என்வாய்’ என வாயின்மேல் ஏற்றிக் கூறினார்; இதனை, “பொய்ம்மைமொழி புகன்றறியேம் புகல மன மெண்ணுகினும், மெய்ம்மையலது உரையா நா வேதகவில் பயிற்சியால்” என்ற கைதத்தோடு ஒப்பிடுக.

நின்றான், வித்தகன், மால் என்ற மூன்றும் - ஒருபொருளின்மேல் வந்த பலபெயர்கள். இவற்றில், முந்தின இரண்டையும் விசேடணமாகவும், பிந்தினதை விசேடியமாகவும் கொள்க. தனக்கு அடிமைப்பட்ட உயிர்களைப் பாதுகாத்தலில் எம்பெருமானுக்கு உள்ள மிக்க ஆகரமும், அந்த எம்பெருமான் எப்பொழுதும் இடைவிடாமல் லோகரக்ஷணசித்தனை செய்துகொண்டிருத்தலும், அப்பெருமான் அடியார்களுக்கு எளிதில் அருள்செய்தற்பொருட்டுத் திருவேங்கடத்தில் எழுந்தருளியிருத்தலும் தோன்றக் கூறினார்.

கஜேந்திராழ்வான் ஆதிமூலமே யென்று பொதுப்படக் கூப்பிட்ட பொழுது எம்பெருமானல்லாத பிறதேவ ரெல்லோரும் தாம்தாம் அச் சொல்லுக்குப் பொருளல்ல ரென்று கருதி யொழிய, அதற்கு உரிய திருமால் தானேவந்து அருள் செய்தன னென நூல்கள் கூறும். ஒரு விலங்கினாலே மற்றொரு விலங்குக்கு தேர்த்த துண்பத்தைத் தான் இருந்தவிடத்திலிருந்தே தீர்ப்பது சர்வசக்தனுன எம்பெருமானுக்கு மிகவும் எளிய காயினும் அப்பெருமான் அங்கனஞ்செய்யாமல் தனதுபேரருளினால்

அரைகுலையத் தலைகுலைய மடுக்கரைக்கே வந்து உதவின மகாகுணத்தில் ஈடுபட்டு, அதனை இங்ஙனம் முதலிற் கூறினார். இவ்வரலாற்றில், திருமாலே பரம்பொருளார்தன்மை வெளியாம்.

‘பாலாய வேலை நடுவில் துயிலும் வித்தகன்’ என்றது, பரத்வம் வியூகம் விபவம் அர்ச்சை அந்தர்யாமித்வம் என்ற எம்பெருமானது ஐவகை நிலைகளுள் வியூகநிலையை உணர்த்தும். பாலாயவேலை - திருப்பாற்கடல், ஆய, ய் - இறந்தகால இடைநிலை. (உ)

அவையடக்கம்.

அவையடக்கமாவது - கற்றோர்சபைமுன் கவி தன்னைப்பற்றித் தாழ்த்திக் கூறுதல். அவை - ஸாரா என்ற வட்சொல்லின் சிதைவு. அடக்கம் - தொழிற்பெயர்; அடங்கு - பகுதி, அம் - விருதி, வலித்தல் - விகாரம்.

ஆழ்வார்கள் செந்தமிழை யாதரித்த வேங்கடமென் றுழ்வான புன்சொல்லுந் தாங்குமா—லேற்பாரும் வெல்லுங் கதிர்பணியும் வெம்பரனுஞ் செஞ்சார்தும் புல்லும் பொறுத்தமையே போல்.

(இ - ள்.) ஏழ் பாடும் - ஏழு உலகங்களையும், வெல்லும் - (தமக்கு) விலையாகக் கொள்ளும்படியான, கதிர் மணியும் - ஒளியையுடைய இரத்தினங்களையும், வெம் பாலும் - வெவ்விய பருகைக்கற்களையும், செம் சார்தும் - சிவந்த சந்தன மரங்களையும், புல்லும் - புற்களையும், பொறுத்த மையே போல் - தான் தரிக்கின்ற தன்மையே போல,—ஆழ்வார்கள் செந்தமிழை ஆதரித்த வேங்கடம் - ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த செவ்வியதமிழ்ப் பாசுரங்களை அன்புடன் ஏற்றுக்கொண்ட திருவேங்கடமாலையானது, என் தாழ்வு ஆன புல் சொல்லும் தாங்கும் - என்னுடைய மிகவும் இழிவாகிய பாடல்களையும் ஏற்றுக்கொள்ளும்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றகை; தேற்றப் பொருளதுமாம்.

மிகச்சிறந்த இரத்தினங்களோடு ஒப்ப மிகவும் இழிவான பருக்கைக்கற்களையும், சிறந்த சந்தனமரங்களோடு ஒப்பச் சிறப்பில்லாத புற்களையும் திருவேங்கடமலை தன்மேற் கொள்ளும் இயல்பின தாதலால், அவ்வாறே அம்மலை ஆழ்வார்களுடைய மிகச்சிறந்ததமிழ்ப்பாசுரங்களோடு ஒப்ப எனது மிகத்தாழ்ந்த பாடல்களையும் அங்கீகரிக்கும் என்னுந் துணிவுபற்றி, யான் இப்பிரபந்தம் பாடத்தொடங்கினேன் என்பதாம். உபமான உபமேயங்கள் எல்லாம் முறைநீரன்றை இருத்தல் காண்க.

பகவானுடைய திவ்ய மங்கள குணங்களாகிய அமுதவெள்ளத்திலே முழுகி மிகவும் ஈடுபட்டு நன்றாக ஆழ்ந்திடுபவ ராதலால், இவர்களுக்கு, ஆழ்வார் என்று திருநாமம். ஸ்ரீவைஷ்ணவமதத்திற் சிறந்தமெய்யடியார்கள் எனன்று கொண்டாடப்படுகின்ற ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர்; அவராவார்—

பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார், திருமழிசையாழ்வ
நம்மாழ்வார், (அவரதுசிஷ்யரான) மதுரகவியாழ்வார், குலசேகராழ்வா
பெரியாழ்வார், (அவர்வளர்த்த திருமகளாரான) ஆண்டாள், தொண்
ரடிப்பொடியாழ்வார், திருப்பாணாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் என இவ
இவர்களில் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும் மதுரகவியாழ்வாரும் தவ
ந்த மந்தைப்பதின்மரும் திருவேங்கடத்தைப் பாடினரென அறிக. 'வ
பாரும் வெல்லுங் கதிர்' என்பதற்கு - எல்லாவுலகங்களிலுஞ் சென்
பரவி இருளை வென்று அகற்றும் ஒளிபையுடைய என்று உரைப்பினு
அமையும். எழ்பாரும் வெல்லும் - எழுலகங்களிலும் (எல்லாஇரத்தின
களினும்) மேம்பட்ட என்றுமாம். தமிழ், சொல்-பாடல்களுக்குக் கருவியா
பெயர். தாழ்வான, புல் - ஒருபொருட்பன்மொழி. எழ்பார் - கீழேரு
மேலேழும் ஆக ஈரேழுலக மென்க. செத் தமிழ் - சுத்தமான தமிழ்.

நூ ல்.

க. பென்னு மணியும் பொலிந்தோங்கிப் பார்மகட்டு
மின்னு மணிமுடியாம் வேங்கடமே—மன்னும்
பரமபத நாட்டினான் பைபரவின் சூட்டிற்
சிரமபத நாட்டினான் சேர்வு.

(இ - ள்.) பொன்னும்—, மணியும் - நவரத்தினங்களும், பொலிந்து
(தன்மீது) விளங்கப்பெற்று, ஒங்கி - தான் உயர்ந்திருத்தலால், பார்மகட்
மின்னும் மணி முடி ஆம் - பூமிப்பிராட்டிக்கு விளங்குகின்ற இரத்தினக்
டம்போலிருக்கிற, வேங்கடம் - திருவேங்கடமாலையானது,—மன்னும் - நி
பெற்ற, பரமபதம் நாட்டினான் - பரமபதமென்னுந் திருநாட்டை யுடை
வனும், பை அரவின் சூட்டில் - படதையுடைய (காளிபென்னும்) பாப்
னது முடியிலே, சிரம பதம் நாட்டினான் - ஆட்டப்பயிற்சியையுடைய தி
வடிகளை நிறுத்தி நடனஞ்செய்தவனு மாகிய எம்பெருமான், சேர்வு - (தி
வுள்ளமுவந்து) சேர்ந்திருக்குமிடமாம்; (எ - று.)—ஆம் - உவமவுருபு.

வேங்கடம் சேர்வு எனமுடிக்க; இம்முடிபு, இத்தூற்செய்யுளெல்லாவ
றுக்கும் ஒக்கும். ஏ - ஈற்றைச்; பிரிநிலையாகக்கொள்ளின், இத்திருப்ப
எம்பெருமானது திருவுள்ளத்துக்கு மந்தையெல்லாத்திவ்ய தேசங்களினு
மிகவும் பாங்கான வாசஸ்தானமென்னுந் கருத்து அமையும்: அங்நான்மீது
புடையதாதல், புராணங்களினாலும் விளங்கும். முன்னிரண்டடி-வடிவுபற்
வந்த உவமையணி பரமபதம் என்றும் அழிவில்லாது நித்தியமாயிருத்
லால், அதற்கு, 'மன்னும்' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. ப
பதம்-சிறந்த ஸ்தானம். பரமபத நாடு-பரமபதமாகியநாடு; இருபெயரொட்

வருத்துதலென்னும் பொருளைத் தருகின்ற சரமம் என்னும் வடசொ

வரு சிரமநிலை காண்மி னெனவே” என்ற வில்லிபுத்தூரார் பாரதச் செய்யுளில் படைக்கலப்பயிற்சி யென்னும் பொருளில் வந்தது போல, இங்கு நடனப்பயிற்சி யென்னும் பொருளில் வந்தது. கண்ணன் காளியனுடைய முடியின்மேல் ஏறி நர்த்தநஞ்செய்தருளும்போது ஐந்துதலைகளையுடைய அந்நாகம் எந்தெந்தப்படத்தைத் தூக்குகின்றதோ அந்தந்தப்படத்தைத்துவைத்து நர்த்தனஞ்செய்து நின்று அப்பாம்பின்வலிமையை யடக்கி அதனை மூர்ச்சையடையச் செய்கையில் பலவகை நடனத்திறங்களைச் செய்து காட்டியமை தோன்ற, ‘சிரமபதநாட்டினுள்’ என்றார்; அத்தன்மையை, ‘சுவாமிநர்த்தனமுறைமையில் வட்டமாய்ச்சுற்றுவது முதலானபிராந்திகளினாலும், ஒருபக்கத்திலிருந்து மற்றொரு பக்கத்துக்குப் போவது முதலான ரேசக்களினாலும், பாதத்தை முன்றீட்டிவைப்பதாகிய தண்டபாதகத்தினாலும், அந்தச் சரப்பராசன் நசுங்கி மிகுந்த உதிரத்தையுந் கக்கினான்’ என்ற விஷ்ணுபுராணவாக்கியத்தால் நன்கு அறிக. “காணகமாமடுவிற் காளிய னுச்சியிலே, தூயநடம்: யிலுந் சுந்தர”, “காளியன் பொய்கை கலங்கப் பாய்ந்திட்டவ, னீண்முடி யைத்திலு நின்று நடநீடுமேய்து, மீள வவனுக் கருள் செய்த வித்தகன்” என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயல்களையுந் காண்க. இனி, சிரமபதம் நாட்டினுள் என்பதற்கு - வருத்தத்தன்மையை உண்டாக்கியவ னென்றும், சிரமத்தை நீக்குகின்ற திருவடிபயை ரிறுத்தியவ னென்றும், மற்றுஞ் சிலவாறும் நலிந்துபொருள்நொள்ளுகின்ற உரைகளெல்லாம் சிறவாமை காண்க. நாட்டினுள் - தனதுதிருவடிபதித்ததழும்பு என்றும் நிலையாக இருக்கும்படி அழுத்தவைத்தவன்; ‘ஓ சரப்பராசனே! நீ கருடனுக்குப் பயப்படவேண்டாம், உன்சிரசில் என் திருவடி பொறித்த வடு இருத்தலைக் கண்டு உன்னை அவன் ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டான்’ என்று கண்ணன் காளியனுக்கு வரமளித்தமை காண்க.

சேர்பு - தொழிலாகுபெயர். ‘சேர்பு’ என்றும் பாடம். நாட்டினுள் என்பது - மூன்றாமடியில் நாடு என்னும் பெயரினடியாகப் பிறந்த குறிப்பு வினையாலணையும் பெயரும், நான்காமடியில் நாட்டு என்னும் பிறவினைப் பகுதியடியாகப் பிறந்த தெரிநிலைவினையாலணயும்பெயருமாம்; முத்தினதில், இன் - சாரியை; பித்தினதில், இன் - இறந்தகாலவிடைநிலை.

எல்லா நூல்களும் மங்கலமொழி முதல்வகுத்துக் கூறவேண்டுமது மரபாதலால், ‘பொன்’ என்று தொடங்கினார். மங்கலச் சொற்கள் இன்னவென்பதை “சேர்மணி பரிதி யானே திரு சில முலகு திங்கள், கார் மலை சொல்லெழுத்துக் கங்கை நீர் கடல் பூத்தேர் பொன், ஏறு மிவைமூவாறு மிதிற் பரியாயப்பேரும், ஆரு மங்கலச்சொற் செய்யுளாய்த் முன்வைக்க நன்றும்” என்ற நிகண்டினால் அறிக. (க)

உ. சோதிமதி வந்துதவழ் சோலைமலை யோடிரண்டாய்
மேதினியான் கொங்கைகரிகர் வேங்கடமே—போதி
விரும்பாற் கடலா னிபமூர்த்தார்க் கெட்டாத்
திருப்பாற் கடலான் சிலம்பு.

(இ - ன்.) சோதி மதி வந்து தவழ் - ஒளிரினைத்த சந்திரன் வந்துதவழ்ப்பெற்ற [மிகவும்உயர்ந்த], சோலைமலையோடு - திருமாலிருஞ்சோலைமலையோடு சேர்ந்து, இரண்டு ஆய் - இரண்டாகி, மேதினியான் கொங்கை நிகர் - பூமிப்பிராட்டியினது இரண்டுதனங்கள் போல்கின்ற, வேங்கடமே—, —போதில் இருப்பாற்கு - தாமரைமலரில் இருப்பவனான பிரமதேவனுக்கும், அடல் ஆன் இபம் ஊர்ந்தார்க்கு - வலிமையையுடைய ருவதபத்தையும் ஐராவதயானையையும் (முறையே வாகனமாகக்கொண்டு) ஏறிச்செலுத்து பவரான சிவபிரானுக்கும் தேவேந்திரனுக்கும், எட்டா - எட்டாத, திருபால் கடலான் - திருப்பாற்கடலிற் பள்ளிகொண்டிருப்பவனான திருமாலினது, சிலம்பு - திருமலை; (எ - று.)

‘சோதிமதிவந்துதவழ் சோலைமலை’ என்றது, தோட்டியுயர்வுவிற்சியணி. ‘சோலைமலையோ டிரண்டாய் மேதினியான் கொங்கை நிகர் வேங்கடம்’ என்றது, உவமையணி. சிறப்பும் உயர்வு முன்ன வடக்குத் திருமலையாகிய திருவேங்கடமும், தெற்குத்திருமலையாகிய திருமாலிருஞ்சோலைமலையும், பூமியாகிய பெண்ணின் இரண்டு தனங்களாக வருணிக்கப்பட்டன. பருத்த வடிவத்தையும், மிக்க வலிமையையும், பூமிதேவியின் நாயகனான திருமால் விரும்புமிட மாதலையும் விளக்கும் உவமை. திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த பெரியதிருமடலில் “தென்ன னுயர்பொருப்பும் தெய்வ வடமலையும், என்னு மிளையே முலையா வடிவமைந்த, அன்ன நட்டைய அணங்கு” என்றதை அடியொற்றியது, இவ்வருணனை. அதன் வியாக்கியாசத்தில், ‘மேரு மந்தராதிகளைச் சொல்லாதே திருமலைகளைச் சொல்லுவா னென் னென்னில்,—முலைகளாகின்றன, காந்தன் விரும்பி விடாதே படுகாடுகிடக்குமவையாய்த்து; ஸர்வேசுவரன் விரும்பி நித்யவாசம்பண்ணுமிடங்களிறே இரண்டு திருமலைகளும்’ என்ற வாக்கியம் இங்கு உணர்த்தக்கது “பொதியமு மியமும் புணர்முலை யாக” என்ற பெருங்கதையோடும் “கொங்கையே பரங்குன்றமுந் கொடுக்குன்றும்” என்ற திருவிளையாடல் புராணத்தோடும் இதனை ஒப்பிடுக. மிகப்பலவான சோலைகளையுடையதா லால், சோலைமலையென்று திருநாமம்; ‘வாகுரி’ என்று வடமொழிப்பெயர் “ஆயிரம் பூம்பொழிலுமுடை மாலிருந் சோலைமதே” என்றார் பெரியாழ்வாரும். இத்திருமலை, பாண்டியநாட்டி லுள்ளது.

“பத்துடை யடியவர்க் கெளியவன் பிரர்களுக்கு அரிய, வித்தகன்” என்றபடி எம்பெருமான் அன்புமிக்க அடியார்கட்கு எளியவருவனே யன்ற அகங்காரத்தோடு ‘நாம் தேவர்’ என்கிற அமரர்கட்கு எளியவனல்ல னென்பது, பின்னிரண்டடியில் விளக்கப்பட்டது. எட்டாமை - மனத்தினுந் தினைத்தற்கும், மொழியினுந் சொல்லுதற்கும், மெய்யினுந் சேர்த்தற்கும் இலாதபடி இருத்தல். எட்டானென்று, திருப்பாற்கடலானுக்கு அடைமொழி ஆன் என்ற பொதுப்பெயர் - இங்கு, பசுவின் ஆணின்மேல் நின்றது

மாலைக்கோ லித்திரியும் வையகத்தோர் தம்பிறவி
வேலைக்கோர் வங்கமாம் வேங்கடமே—சோலைத்
தருமா தரைநட்டான் றண்முல்லை யாயர்
தருமா தரைநட்டான் சார்பு.

(இ - ள்.) மலை - மயக்கத்தை, கோலி - தம்மிடத்திலே கொண்டு, திரியும் - (பலவிடங்களிலும்) அலைகின்ற, வையகத்தோர்தம் - நிலவுலகத்திலுள்ளாருடைய, பிறவி-பிறப்பாகிய, வேலைக்கு-கடலுக்கு, ஓர் வங்கம் ஆம் - ஒரு மரக்கலம் போன்ற, வேங்கடமே—, —சோலை தரு - (தேவோத்திரனது நங்குனவனமென்னும்) பூஞ்சோலையிலுள்ள பரிசுத விருட்சத்தை, மா தரைநட்டான் - பெரிப பூமியிற் கொணர்ந்து நாட்டியவனும், தண் - (நீர்வளத்தாற்) குளிர்ச்சியான முல்லை முல்லை நிலத்தில் வசித்தின்று, ஆயர் - இடையர்கள், தரும் - பெற்று, மா தரை - பெண்களை [கோபஸ்திரீகளை], நட்டான் - விரும்பிக் கடையவனு மாகிய திருமால். சார்பு - (திருவுள்ளமுவந்து) சார்ந்திருக்கு மிடயாய்; (எ - று.)—கடற்கு - கடல்கடத்தற்கு.

மால் - மண்டலத்தை பெண்ணைப் பெண்ணை முதுவியன். கோலி என்ற இறந்தகாலவினையெச்சத்தில், கோல் - வினைப்பகுதி. மாலைக் கோலித் திரியும் வையகத்தோர் என்பதற்கு - எம்பெருமானை நாடித் திவ்விய தேசயாத்திரை செய்கின்ற நிலவுலகத்தா ரென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். காரண காரியத் தொடர்பாகிய காரணியின்றி மேன்மேல் வருகலாலும், அச்சத்தருகலாலும், கடத்தற்கு அரிதாதலாலும், பிறப்புக் கட லெனப்பட்டது; கடலி லிறங்கியவர் அக்கடலைக் கடத்து அக்கரை சேர்த்தற்கு மரக்கலம் கருவியாவதுபோலப் பிறப்பில் அகப்பட்டவர் அகலையொழிந்துமுத்தி பெறுதற்குத் திருவேங்கடமலை சாதனமாகு மென்க. எனவே, வேங்கடம் தன்னையடைந்தார்க்கு வினையொழித்து வீடுதரவல்ல தென்றதாம்.

சத்தியபாஸையின் பொருட்டு கண்ணன் தேவலோகத்திலிருந்து பாரிஜாத தருவைத் துவாரகைக்குக் கொண்டு நாட்டின வரலாலும், கண்ண பிரான் திருவாய்ப்பாடியில் வளர்த்தருளியபொழுது தன்னிடங்காதல்கொண்ட பல கோபகன்னிகைகளித் தானும் காதலித்து அவர்களோடு கூடிக் குலாவினமையும், பாகவத்திற் பிரசித்தம். முல்லை - கடும், கடாசார்ந்த இடமும். ஆயர் - பசுக்களுக்கு உரியவர். நட்டான் - இறந்தகாலவினையாலையும்பெயர்கள்; முறையே நடு, நன்பகுதிகள். சார்பு-தொழிலாகுபெயர்.

இச்செய்யுளின் பின்னிரண்டடியில் யமகம் அமைத்திருத்தல் காண்க.

சு. நாலு திசைமுகமு நண்ணுதலா லொண்கமல
மேலுறலால் வேதாவாம் வேங்கடமே—சாலுறையு
மண்மயக்கந் தேற்றுவித்தான் மாற்றுதல்போ லாரியனா
லுண்மயக்கந் தேற்றுவித்தா னார்.

(இ - ள்.) நாலு திசை முகமும் நண்ணுதலால் - நான்கு திசைகளையும் நோக்கிய நான்கு முகங்கள் பொருத்திருத்தலால் [நான்குதிக்கினிடங்கள்]

லுள்ளாராலும் விரும்பி வந்து சேவிக்கப்படுதலால்], ஒன் கமலம் மேல் உலால் - பிரகாசமான தாமரைமலரின்மேல் தோன்றியதனால் [சிறந்த புண்ணியதீர்த்தங்கள் தன்மேல் தங்கப்பெறுதலால்], வேதா ஆம் - பிரமணை போன்ற, வேங்கடமே——,——சால் உறையும் மண் மயம் கம் - பாத், ரத்திற் பொருந்திய மண்ணோடுகலந்த நீரை, தேற்று வித்தால் மாற்றாத போல் - தேற்றுகொட்டையைக்கொண்டு அத்தன்மையை மாற்றித்தேயச் செய்தல் போல, ஆரியனால் - ஆசாரியனைக்கொண்டு, உன் மயக்க தேற்றுவித்தான் - (எனது) மனத்தின் தடுமாற்றத்தைத் தெளியச்செய்த னுன திருமாலினது, ஊர் - வாசஸ்தாகமாம்; (எ - று.)

மூன்னிரண்டடி - பிரமணுக்கும் வேங்கடத்துக்கும் செம்மொழிச்சீடையற்றியந்த உவமையணி. (செம்மொழிச் சிலேடையாவது - சொற்கு வெவ்வேறு வகையாகப் பிரிக்கப்படாமல் பலபொருள்படுவது.) நரப்புறமு கோக்கிய நான்குமுகமுடையவனாய்த் திசைமுகனென்றும் நான்முகனென்றும் பெயர்பெறுதலும் திருமாலினது திருகாபித் தாமரைமலரினின், தோன்றியமையும் பிரமணுக்கும், எத்திசையிலுள்ளோராலும் தொழு எத்தியிறைஞ்சப்படுதலும் அநேக புண்ணியதீர்த்தங்களை யுடைமையு திருவேங்கடத்துக்கும் அமையும். சால் - நீர்கொள்ளும் மட்பாத்திர தேற்றாமரத்தின் விதையைத் தேப்த்து அத்தேய்வையை நன்றகக்குழம்பி நீரிற் கரைத்தால் அந்நீர் கலக்கத்தெளிதல். இயல்பு. ஞானம் அநுட்டனம் இவைநன்றாகவேயுடையனான நல்லாசிரியன் நேர்த்து தத்துவஞாடே பதேசஞ்செய்து மனத்தைத் தெளிவித்தல் எம்பெருமானது திருவருளி வாய்ப்பினு லன்றி அமையா தாதலின், அதனை அப்பெருமான்மேல் ஏற்ற 'மண்கலந்தநீரைத் தேற்றுகொட்டையைக் கொண்டு தெளிவித்தாற்போல மயங்கிய மனத்தை ஆசிரியனைக்கொண்டு தெளிவித்தவன்' என்ற உயிரகட்கு ஆவனசெய்தல் இறைவனது செயலென்க. குழம்பிய நீர் கலங்கிய மனத்துக்கும், தேற்றும்வித்து - ஆசிரியனுக்கும் உவமையா ம்ருண்மயம் என்ற வடசொல், மண்மயம் என விராரப்பட்டது. க. ஆர்யன் - வடசொற்கள். தேற்றுவித்தால், ஆரியனால் என்றவற்றில் - 'ஆல்' உருபு - கருவிப்பொருளது. (4)

ஞ. பாணிபிறை கொன்றை பணிசூடி மாணேந்தி
வேணிமர ணைப்பொருவும் வேங்கடமே—யாணிநிறப்
பீதாம் பரனார் பிரமர்வா முண்டங்கண்
மீதாம் பரனார் விருப்பு.

(இ - ள்.) பாணி - நீரையும், பிறை - சந்திரனையும், கொன்றை கொன்றைமையும், பணி - பாம்பையும், சூடி - மேற்கொள்ளுதலாலு மான் ஏந்தி - மாணத் தரித்தலாலும், வேணி அரணை பொருவும் - சை முடியையுடைய சிவபிரானைப் போல்கின்ற, வேங்கடமே——,——ஆவ நிறம் பீதாம்பரனார் - ஆணிப்பொன்னிறமுள்ள பீதாம்பரமென்னும் பொ பட்டாடையை யடுக்கவரும். பிரமர் வாம். உண்டங்கண் - நீரையும் பாணி

பிரமதேவர் வாழ்கின்ற அண்டங்களுக்கு மேலாகிய பரமபதத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிறவரும் ஆவிய திருமால், விருப்பு - திருவுள்ளமுவந்து வந்து எழுந்தருளித் தங்கியிருக்குமிடம்; (எ - று.)

சிவபிரானுக்கும் திருவேங்கடத்துக்கும் செம்மொழிச்சீலேடையுலமை. சிவபிரான் பகீரதனது வேண்டுகோளினால் கங்கையை முடிமீதுகொண்டமையும், தக்ஷமுனிவனது சாபத்தினால் சுயமடைபவனாய்க் கலைகுறைந்து வந்து சரணமடைந்த சந்திரனை முடியின்மீது கொண்டு வரமளித்துப் பாதுகாத்தமையும், கொன்றைமலரை அன்போடு குடிக்கொள்ளுதலும், தாருக வனமுனிவர்களாலேவப்பட்டுத் தன்னைக்கொல்லவந்த நாகங்களையும் மாணியுய் வலியடக்கி நாகங்களை ஆபரணமாகக்கொண்டு மாணை இடக்கையிலேநீதினமையும் காண்க. திருவேங்கடமலையில் திவ்வியதீர்த்தங்களும்கொன்றைமலங்களும் நாகங்களும் மாண்களும் இருத்தலும், மிசவுயர்த்த அம்மலையின் முடியின்மேல் சந்திரன்வருதலும், இயல்பு. சிவபிரானுக்கு வேணியையுடைமை கூறியதற்கு ஏற்ப, வேங்கடத்துக்கு அடர்த்தவனத்தொருதியையுடைமை கொள்க. ஆணிப்பொன் - மாற்றுக்குறைவற்ற பொன். பீதாம்பரமென்பது-பீத அம்பரம் எனப்பிரித்த, பொன்னிறமான ஆடையெனப்பொருள்படும்; தீர்க்கசக்தி. அண்டங்கள் அகத்தமென்றும், அவை ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு பிரமன் உளவென்றும், அவ்வண்டங்களுக்கெல்லாம் மேலுள்ளதான பரமபதத்தில் எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கின்றனென்றும், அந்நிலை ஐந்துவகை நிலைபுள் பரத்துவமெனப்படு மென்றும் அறிக. 'ஆர்' என்னும் பலர்பால் விருதி, இரண்டிடத்தும் உயர்வுப்பொருளில் வந்தது. பிரமர் - பொருட்பன்மை; உயர்வுப்பன்மையன்று. விருப்பு - முதனிலைதிரிந்த தொழிலாகுபெயர். (ரு)

கூ. மாலாய்ச் சசிதழுவி வச்சிரமேந் திப்புக்ரமா
மேலாய்ப் புரந்தரனும் வேங்கடமேந்நாலாய்க்
கிளர்வாகு மந்தரத்தான் கேட்டமரர் வேட்டுத்
தளர்வாகு மந்தரத்தான் சார்பு.

(இ - ள்.) மால் ஆப் - மால்என்னும் ஒரு பெயரைக் கொண்டு [பெருமையையுடையதாய்], சசி தழுவி - இத்திராணியைக் கூடி [சந்திரன் தன்மீது பொருத்தப்பெற்று], வச்சிரம் எந்தி - வச்சிராயுதத்தைக்கைக்கொண்டு [வச்சிர ரத்தினக் கற்களைத் தன்மேலுடையதாய்], புக்ரமா மேல் ஆய்-(உத்தமவிலக்கணமாகிய) செம்புள்ளிகளையுடைய(ஐராவதமென்னும்)யானைமேல் ஏறுதலால் [செம்புள்ளிகளையுடையயானைகள் தன்மேல்தங்கப்பெறுதலால்], புரந்தரன் ஆய் - இத்திரனை யொத்த, வேங்கடமே—,—நால் ஆய் கிளர் - நான்காய்விளங்குகின்ற, வாகுமந்தரத்தான் - மந்தரமலைபோன்றதோள்களையுடையவனும், அமரர் - தேவர்கள், கேட்டு - (தனது சிறப்பைக்) கேள்வியுற்று, வேட்டு - (தாம்தாம் சென்றுசேர) விரும்பி, தளர்வு ஆகும் - (தமக்கு அதுஎளிதிருக்கிடத்திடாமையால் தாம்) தளர்ச்சியடைதற்குக் காரணமான,

அத்தரத்தான் - (பரமாகாசமெனப்படுகின்ற) பரமபதத்தை யுடையவானாகிய திருமால், சார்பு - சார்த்திருக்கு மிடம்; (எ - று.)

இத்திரனுக்கும் திருவேங்கடத்துக்கும் செம்மொழிச்சீலையையுபவமை. மால்என்பது - இத்திரனுக்கு ஒருபெயராதல், “வாசவன் அமரர்கோன்மால் முகிலூர்தி” என்ற திவாகரத்தாலும் விளங்கும். மாலாய்ச் சசிதமுவி என்பதற்கு - ஆசைகொண்டு இச்சிராணியை யணைத்து என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். வடமொழித்திரிபாகிப சசி யென்பது - சச்சிரனைக் குறிக்கையில், முயல்வாழ்வத்தை யுடையதென்று காரணப்பொருள்படும்; சசம் - முயல். சந்திரனிடத்துக் காணப்படுகின்ற களங்கத்தை முயலென்றல், ஒருவகைக் கவிமரபு. ஒற்றம் என்ற வடசொல், சச்சிரமெனத் திரிந்தது. செம்பள்ளிகளை யுடைமை யானைக்கு ஈல்லிலங்கணமாகில், “தீயுமிழ் சிறுகணுஞ் செம்புகரு முடைகதாப” என்ற அரசயானையில்கணத்தினாலும் அர்க. புரத்தான் - வடசொல்; (பகைவாகுடைய) நகரங்களை யழிப்பவா னென்று காரணப்பொருள்படும். புரம் - பட்டணம். கால் - கான்கு என்பதன் விகாரம் வாகு - பாடினா என்ற வடசொல்லின் கீழ். அழிசுதற்கு அரிய வலிமையும் பருமையும் பற்றி, கோளுருகுமலை உலமைகூறப்படும். எட்டுத்துலமலைகளுள் ஒன்றாய் மிகப்பெரியதும் வலியுறமாகல்பற்றி, மந்தரத்தை யெடுத்துக்கூறினா. அதனை உலமைகூறியதனால், அமலை பாற்கடலைக் கடைத்துமைபோல இத்தோள்கள் பகைருருடைய போர்க்கடலை எளிதில் கடக்கவல்லன வென்க. வேட்டு, வேள் - பகுதி. பரமபதம் தேவாகும செல்லுத்தற்குளரியதன்றென்பது, ‘கேட்டமரர் வேட்டுத் தளரவாகு மத்தரம்’ என்றதன் கருத்து. (சு)

எ. வள்ளிபுணர்ந்தாறுமுக மன்னிமயின் மேற்கொளலால்

வெள்ளிலேவேல வேளபோலும் வேங்கடமே—யுள்ளினரைத்
தங்கமலப் பார்வையான் றன்னடியார் மேல்வைக்குஞ்
செங்கமலப் பார்வையான் சேர்வு.

(இ - ள்.) வள்ளி புணர்ந்து - வள்ளியாயகியோடு கூடி [வள்ளிகொடிகள் பொருத்தப்பெற்று], ஆறு முகம மன்னி - ஆறு முகம் அமையப்பெற்று [நதிகள் தன்னிடத்திலே அமையப்பெற்றதாய்], மயில் மேல் கொளலால் - மயிலை வாகனமாகக்கொண்டு அதன்மேல் ஏறுதலால் [மயில்களைத் தன் மேற்கொண்டிருத்தலால்], வெள் றிலை வேல் வேள் போலும் - வெள்ளிய இலைவடிவமாகிய வேலாயுதத்தை யுடைய முருகக் கடவுளை யொக்கின்ற, வேங்கடமே—,——உள்ளினரை - (தன்னைத்) தியானித்த அடியார்களை, மலம் பார் - (காம வெகுளி மயக்கங்களாகிய) முமமலங்கள் பொருந்திய உலகத்தில், தங்க வையான் - இருக்கவைக்காமல் தனது பரமபதத்திற் சேர்த்துக்கொள்பவனும், தன் அடியார்மேல் வைக்கும் - தனது அடியார்களிடத்து வைக்கின்ற, செம் கமலம் பார்வையான் - செத்தாமரைமலர் போன்ற திருக்கண்களின் கோக்கத்தை யுடையவனு மாகிய திருமால், நேர்வு - சேருமிடம்; (எ - று.)

சுப்பிரமணியனுக்கும் வேங்கடத்துக்கும் சேம்மொழிச்சீலேடைபற்றி வந்த உவமை. வள்ளி - சுப்பிரமணியனது மனைவியர் இருவரும் ஒருத்தி. (மற்றொருத்தியின் பெயர் - தேவயானை.) வள்ளிக்கிழங்கின் கொடியை மிகுதியாகவுடைமைபால் வள்ளிமலை யென்று பெயர்பெற்ற கிரியில் வள்ளிக்கொடிகளுள்ள இடத்திற் பிறந்துலால், இவளுக்கு, வள்ளி யென்று பெயர். 'ஆறுமுகமன்னி' என்பதற்கு - (திருவேங்கடத்துக்குச் சேருங்கால்) சண்முகதீர்த்தமென்னும் திவ்வியதீர்த்தம் பொருத்தி என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். மூன்றாமடியில், வைபவன் வையுக்கும் என வந்தது, முரணோதோடை; 'மொழியினும் பொருளினும் முரணாகல் முரணே' என்றது காண்க. (எ)

அ. புள்ளரவ நீரவம் போர்மா வரவமுற
வெள்ளரவ வெற்பாகும் வேங்கடமே—யொள்ளரியாய்
மாகனகம் பத்தினர் வாய்கண்கை புத்திபதம்
கோகனகம் பத்தினர் குன்று.

(இ - ள்.) புள் அரவம் - பறவைகளின் ஒலியும், நீர் அரவம் - அருவி நீர்பெருகிய ஒலியும், போர் மா அரவம் - போர்செய்கின்ற யானை முதலிய விலங்குகளின் ஓசையும், அறு - நீங்காததாய், வெள் அரவ வெற்பு ஆகும் - சுத்தமான அரவவெற்பென்று ஒருபெயர்பெற்ற, வேங்கடமே—, ஒள் அரி ஆப்-வளங்குகின்ற சிங்கவடிவமாய், மாகன கம்பத்தினர்-ஓங்கிய பருத்த தூணினின்று தோன்றியவரும், வாய்கண்கை உத்திபதம் - வாய் ஒன்றும் கண்கள் இரண்டும் கைகளுக்கும் காபிஒன்றும் பாதம்இரண்டும் ஆகிய, கோகனகம் பத்தினர் - பத்துத்தாமரைமலர்களையுடைய வருமாகிய திருமாலினது, குன்று - திருமலை; (எ - று.)

அரவம்என்பது-ஓசையென்னும்பொருளில் ரவம்என்ற வடமொழி முதலில்அரவம்பெற்றதும், பரம்பென்ற பொருளில் அரவஎன்னும் தென்மொழி குருகி 'அம்'சாரியை பெற்றதுமாம். சேவர்கிரியென்பதன் பரியாயநாமமாக அப்பொருளில் திருவேங்கடமலைக்கு அரவவெற்புஎன்று ஒருபெயர்வழங்கும்; அப்பெயர்க்கு - புள்ளரவம் முதலிய பலவகையரவங்கள் [ஒலிகள்] நீங்காத தாய் அரவவெற்பாகுமென்று வேறொருவகைக்காரணங் கற்பித்துக் கூறினது, தீர்த்தியலங்காரம்; தமிழில் பிரிநிலைநிந்தியணி யெனப்படும்: அதன் இலக்கணம்-பெயர்களுக்கு உறுப்பாற்றலால் மற்றொருபொருளைத்தத்துரைத்தல். திருமால் நரசிங்கவடிவமாய்த் தூணினின்று வெளிப்பட்டு இரணியனைக்கொன்று பிரகலாதனைப் பாதுகாத்தமை, பிரசித்தம். அரி-ஹரி; சிங்கம்; (யானை முதலியவற்றை) அழிப்பது. ஸ்தம்பம், கோகநகம் என்ற வடசொற்கள் - கம்பம், கோகநகம் என விகாரப்பட்டன. வாய்முதலியவற்றுக்குத் தாமரைமலர் மென்மையழகுகளில் உவமை. ஆய்என்ற வினையெச்சம், கம் பத்தினர், என்ற குறிப்புவினையாலணையும்பெயரில் தொக்குகின்ற 'தோன்றியவர்' எனபதைக் கொள்ளும், பரமபதநாதனது கட்டலோழின்படி அவு

னுக்குப் பலவகைக்கைக்கரியங்களைச் செய்யும் ஆதிசேஷனே இம்மலையுருவானதனாலும், மேருமலையினிடமிருந்து ஆதிசேஷனுடனே வாயுவினால் இம்மலை கொணரப்பட்டதனாலும், இதற்கு 'சேஷகிரி' என்று பெயர் வாய்த்தது. (அ)

க. துய்யசெம்பொற் கோயிற் சுடரொறிப்பக் கண்முகிழ்த்து
வெய்யவன்றேர் மாவிடறும் வேங்கடமே—யையிருநூ
ருனமுகப் பாம்பணையா ரானிரைப்பி னூதிவருந்
கானமுகப் பாம்பணையார் காப்பு.

(இ - ள்.) துய்ய - சுத்தமான [மாசற்ற], செம் பொன் சிவந்தபொன் மயமான, கோயில் - திருக்கோயிலினது, சுடர் - காந்தி, எறிப்ப - வீசுதலால், வெய்யவன் தேர் மா - சூரியனுடைய தேரிற் கட்டிய குதிரைகள், கண் முகிழ்த்து - கண்கள் மூடப்பெற்று, இடறும் - (அதனால்) கால் இடறுதற்குக் காரணமாகின்ற, வேங்கடமே—, —ஐ இரு தூறு ஆன மூகம் பாம்பு அணையார் - ஆயிரத்தலைகளையுடைய ஆதிசேஷனைத் திருப்பள்ளி மெத்தையாகவுடையவரும், ஆன் நிரை பின் ஊதி வரும் - பசுக்கூட்டத்தின்பின்னே ஊதிக்கொண்டுவருகின்ற, கானம் - சங்கீதம், உகப்பு ஆம் - (எல்லாப்பிராணிகட்கும்) ஆந்தகரமாம்படியான, பணையார் - வேய்ங் குழியையுடையவருமாகிய திருமால், காப்பு-(உயிர்களைப்) பாதுகாத்தருளும் இடம்; (எ - று.)

முன்னிரண்டி - அந்நியோக்தி. திருவேங்கடமலையிலுள்ள பொன் மயமான திருக்கோயிலின் ஒளி மிகுதியாகவீசுதலால் சூரியன்தேர்க்குதிரைகள் கண்கூச்சுமடைந்து கண்விழிக்கமாட்டாமல் கண்மூடிக்கொண்டு அம்மலையின் உயர்விலால் அதிற்காலிடறுமென வருணித்தது, பொற்கோயிலின் சிறப்பையும் மலையின் உயர்வையும் விளக்கியவாரும். துய்ய - துய் என்னும் பண்பினடி முதல்குறுகிற்று. ஐயிருதூறு - பண்புத்தொகைப் பன்மொழித் தொடர். பலவிடங்களிற் பரவிமேய்கிற பசுக்கூட்டங்களை ஒருங்குசேர்த்தற் பொருட்டும், அவற்றை மகிழ்வித்தற்பொருட்டும் கண்ணன் வேணுகாருஞ் செய்தபொழுது அவ்விண்ணிசையைச் செவியுற்று அனைத்துவிரர்களும் அளவற்ற ஆனந்தத்தை யடைந்தமை, பிரசித்தம். கோயில் - கோ + இல்; கடவுளின் இடம்: வகரம்பெறாது யகரம்பெற்றது, இலக்கணப்போலி. பணை - மூங்கிலின் பெயர், குழலுக்குக் கருவியாகுபெயராய் நின்றது. கானம் - வடசொல். (க)

௧௦. மாண்டுபிறக் குந்துயர்போய் வைகுந்தம் புக்கவரு
பீண்டுதொழக் காதலிக்கும் வேங்கடமே—பாண்டுமக
னேறிரதப் பாகனா ரேத்துமடி யார்நாவி
வூறிரதப் பாகனா ருர்.

(இ - ள்.) மாண்டு - இறந்து, பிறக்கும் துயர் போய் - (மறுபடி இவ்வுலகின்பிறப்பெடுக்கலா லாகிற தன்பம் நீங்கி, வைகுந்தம் புக்கவரும் - ஸ்ரீவை

குண்டலோகத்தை யடைந்தவர்களும், மீண்டு தொழ காதலிக்கும் - (அங்கு நின்று) மீண்டுவந்து வணங்கஆசைப்படும்படியான, வேங்கடமே——,—— பாண்டுமகன் ஏறு இரதம் பாகனார்-பாண்டுவின் தருமாறான அருச்சுனன் ஏறிய தேரைச் செலுத்தும் சாரதியானவரும், ஏத்தும் அடியார் நாவில்-(தம்மைத்) துதிசெய்கின்ற அடியார்களுடைய காக்கிலே, ஊறு - மேன்மேற்சுரக்கின்ற, இரதம் பாகு அனார் - சுவையுள்ள சர்க்கரைப்பாகு போன்றவரும் ஆகிய திருமாலினது, ஊர்——; (எ - று.)

ஒருபிறப்பின் முடிவிலே நருமனைத் துத்தொலேத்து முத்திபெற்றவர்க்கு மீண்டும் பிறத்தல் இல்லை யென்றும், முத்திபெற்றவா மீண்டு இவ்வுலகில் வருதல் இல்லையென்றும் அறிக. அங்ஙனம் இவ்வுலகினின்று பிறப்புத்துயரமொழிந்து மீளாவுலகமாகிய பரமபதத்தை யடைந்தவரும் திருவேங்கடத்தின் சிறப்பையும் திருவேங்கடமுடையான் பேராணத்த்கருத் தன்மையும் கருதி அவருகின்று மீண்டு இக்குவந்து தொழவிரும்புவா ரென வேங்கடத்தின் மகிமையை விளக்கியவாரும். வைகுந்தம் - வடமொழித்திரிபு. பாண்டுமகன் - பாண்டவன்; பொதுப்பெயர் இங்குச் சிறப்புப்பொருளின்மேல்கின்றது. மகாபாரசுத்தத்திற் கண்ணன் திருவருளால் அருச்சுனனுக்குத் தேருந்து அதனால் பார்த்தகசாரதியென்று ஒருதிருநாமம்பெற்றமை, பிரசித்தம். இரதம் என்பது - தேர் என்ற பொருளில் ரக மேன்ற வடசொல்லின் விகாரமும், இனிமை என்ற பொருளில் ரஸமென்ற வடசொல்லின் விகாரமும். அடியார்கள் ஈப்படைத்தபயன்பெற அதுகொண்டு துதிக்கத் துதிக்க எம்பெருமான் ஆராவமுதமாய் மேன்மேல் இனிப்பளுதிச் சுவையமாயுள்ளவ னென்பது. “ஏத்தும் அடியார் நாவிலூறு இரதப்பாகு அனார்” என்பதன் கருத்து; “அமுதம்பாதி யின்சுவைக் கரும்பினக் கனியை” என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும். (க0)

கக. கோலியொரு நான்கு குலம்மறையு நாற்றிசையும்
வேலியென நின்றேத்தும் வேங்கடமே—வாலிதனை
நண்பாவை யாதரித்தான் ஞானமுத லாழ்வார்கள்
வெண்பாவை யாதரித்தான் வெற்பு.

(இ - ள்.) ஒரு நான்கு குலம் மறையும் - ஒப்பற்ற சிறப்புள்ள நான்கு வேதங்களும், நால் திசையும் - நான்கு பக்கங்களிலும், வேலி என கோலி நின்று - வேலிபோலச் சூழ்ந்து, ஏத்தும் - துதிக்கப்பெற்ற, வேங்கடமே——,——வாலிதனை நண்பு ஆவையாது அரித்தான் - வாலியை நண்பனுக்கக் கொள்ளாமல் [பகையாகக்கொண்டு] கொன்றிட்டவனும், ஞானம் முதலாழ்வார்கள் வெண்பாவை ஆதரித்தான் - தத்துவஞானத்தையுடைய முதலாழ்வார்கள் மூவரும் இயற்றிய வெண்பாவினாலாகிய பிரபத்தங்களை அன்போடு ஏற்றுக்கொண்டவனுமான திருமாலினுடைய, வெற்பு-மலை; (எ - று.)

வேங்கடம் வேதப்பிரதிபாத்தியமாய் மகிமைபெறுத் தன்மை, முன்னிரண்டடியில் விளக்கப்பட்டது. நாற்றிசையும் என்பதற்கு - நான்குதிக்கிலுள்

ளாரும் என்று உரைப்பாரும் உளர். வாலீ என்ற வட்சொல் வாலியென் ஈயீறு இகாரமாயிற்று. இப்பெயர் - வாலில் வலிமையுடையவனென்றும், வாலினின்று பிறந்தவனென்றும் காரணப்பொருள் படும். இவன்-இந்திரன் மகன்; சுக்ரீவனது தமையன்; கிஷ்கிந்தாநகரத்தையாண்ட வானரராசன் தன்னையெதிர்த்தாரது வலிமையிற் பாதி தன்னிடம் வந்து கூடும்படி வரம் பெற்றவன்; இராவணனை ஒருகால் வென்று பின்பு அவனது வேண்டுகோ ளின்படி அவனோடு அக்கினிசாசனியாக நண்புகொண்டவன். இராமபிரான் வனவாசஞ்செய்கையில் இராவணன் சீதையை யெடுத்துக்கொண்டுபோன பின்பு அப்பிராட்டியைக் தேடிக்கொண்டு இலக்குமணனுடனே செல்லு கையில் வழியிலெதிர்ப்பட்ட அந்மான்மூலமாகச் சுக்கிரீவனோடு நண்பு கொண்டு அவன்வேண்டுகோளின்படி அவனது தமையனும் வானரராசனு மான வாலியைத்தந்திரமாகக்கொண்டு சுக்கிரீவனுக்குக்கிஷ்கிந்தையில் முடி சூட்டிவைத்தபின் அவனது உதவியால் இராவணதியரைக் கொண்டு பிராட் டியை மீட்டன னெனவரலாறு அறிக. வாலிமுன்னமே இராவணனுடன் அக்கினிசாட்சியாகாட்டிக்கொண்டிருந்ததுபற்றி அவனை இராமபிரான் உதவி யாகக்கொண்டால் இராவணனுதுபட்டார்களைத்தொலைக்க வகையில்லாமை யால், வாலியைகண்பாகக் கொள்ளாமல் சரணமடைந்த சுக்கிரீவனதுவேண்டு கோளின்படி அவ்வாலியை வதைத்திட்டா னென்க; வாலியை கண்பா வை யாது அரித்ததற்கு மற்றுஞ்சிலகாரணமுங் கூறப்படும். ஆ - ஆக: விகாரம்.

முதலாழ்வார்கள் - பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேராழ்வார். இவர்கள்மூவரும் மற்றையாழ்வார் களுக்கெல்லாம் முன்னே திருவாதிரித்தத னாலும், பின்பு உண்டாகும் பிரபத்தங்களுக்கெல்லாம் இலக்கணமாம்படி ஆதி யில் திருவந்தாதி திவ்வியப்பிரபத்தங்களைத் திருவாப்பமலர் தருளியதனாலும், முதலாழ்வார்க ளென்று பெயர்பெற்றனர், (“மற்றுள்ள வாழ்வார்களுக்கு முன்னே வந்துதித்து, நற்றமிழால் நூல்செய்து நாட்டையுய்த்த—பெற்றி மையோ, மென்று முதலாழ்வார்களென்னும்பெயரிவர்க்கு, நின்றதுலகத்தே ரிகழ்த்து” என்ற உபதேசத்தினமாலையுங்காண்க.) இம்மூவரும் நூறு நூறுவெண்பாக்களிளுற்பாடிய திவ்வியப்பிரபத்தங்கள், முறையே முதல்திரு வந்தாதி, இரண்டாந்திருவந்தாதி, மூன்றாந்திருவந்தாதி யெனப் பெயர் பெ றும். வெண்பா - அக்ஞலாகிய பிரபத்தத்துக்குக் கருவியாகுபெயர். தலை மைபற்றி, “முதலாழ்வார்கள் வெண்பாவையாதரித்தமையை எடுத்துக்கூறி னார்; அன்றியும், அவர்கள் நூற்றெட்டுத்திருப்பதிகளுள்ளும் திருவேங்கடக் தைமிகுதியாகப் பாராட்டிக்கூறியமையுங் காண்க. (கக)

கஉ. தெள்ளியதோர் வீடருளுஞ் சீர்கேட்டுப் பொன்மலையும்
வெள்ளிமலையும் பணியும் வேங்கடமே—புள்ளின்
கொடிவா கனத்தான் குளிர்த்திருண்ட காரின்
வடிவாக னத்தான் வரை.

(இ - ன்.) தெள்ளியது ஓர் வீடு அருளும் சீர் கேட்டு - தெளிவுள்ள கான வப்பற்ற பரமபதத்தைக் கொடுத்தருளுகிற சிறப்பைக் தேள்விப்பட்டு,

பொன் மலையும் வெள்ளிமலையும் பணியும்-பொன்மலையான மகாமேருவும் வெள்ளிமலையான கைலாசமும் வணங்கப்பெற்ற, வேங்கடமே——,—— புள்ளின் கொடி வாகனத்தான் - பக்திராசனாகிய கருடனது வடிவமெழுதிய கொடியையும் அக்கருடனாகிய வாகனத்தைபு முடையவனும், குளிர்த்து இருண்ட காரின் வடிவு ஆகன் - குளிர்த்துள்ளதாய்க் கறுத்துள்ள மேகத்தி னதுவடிவம்போன்ற திருமேனியையுடையவனும், நத்தான் - (பாஞ்சசக்சிய மென்னுஞ்) சங்கத்தையுடையவனுமாகிபதிருமாலினது, வரை-மலை; (எ - று.)

கரம்பத்தத் தொடர்ச்சியின்றி ஞானாகங்களைமே தருத்தன்மையதான முத்தியிலகைத் தன்னையடைந்தார்க்குத் தத்தருளும் மகிமை திருவேங்கட மலேக்கு இருக்கலை அருன்புகழினுற்செவிபுற்று அறித்து, அத்தன்மையில்லா தனவான பொன்மலையும் வெள்ளிமலையும் கருதுகாழ்வையும் அம்மலையின் உயர்வையும்கோக்கி அதற்குக்காங்கீழ்ப்படித்து அநனைவணங்கிக் கிடக்குமெ ன்க. பொன் மலேக்கும் வெள்ளிமலேக்கும் 'நாம் பொன்மயமாகவும் வெள்ளி மயமாகவும் இருக்கிறோம்' என்ற இறுமாப்பு ஒழிதற்குக் காரணமாயிற்று, வேங்கடத்தி ள் வீடளிக்குத்திறமென்க. வீடு - (பற்றுக்களை) விட்டு அடையு மிடம்; முத்தி. புள் - இவகுப் பொதுப்பெயர் சிறப்புப்பொருளின்மேலது. காண்பவர்களுக்கும் காணாமளவிலே குறிச்சுகிபைத் தந்து அவர்களு டையஎல்லாச்சரிமங்களையும் பரிசரிக்குத் திருமேனியின் தோற்றமுடையா னென்பார், 'குளிர்த்திருண்ட காரின்வடிவாகன்' என்றார். ஆகம் - மேனி; அதனையுடையவன் - ஆகன். (கஉ)

கங். எப்பூ தலமு மிறைஞ்சித் திசைநோக்கி

மெய்ப்பூ சனைபுரியும் வேங்கடமே—கொப்பூ
ழிலகுமுண்ட கந்தரத்தா னீன்றனிக்கு மீரே
முலகுமுண்ட கந்தரத்தா னூர்.

(இ - ள்.) எ பூதலமும் - நிலவுலகத்தில் எவ்விடத்திலுள்ளவரும், திசை நோக்கி - திக்குநோக்கி, இறைஞ்சி - வணங்கி, மெய் பூசனை புரியும் - உண்மையான பூசையைச் செய்யப்பெற்ற, வேங்கடமே——,——கொப் பூழ் - திருநாயியில், இலகும் - தோன்றி விளங்கிய, முண்டகம் - நாமரை மலர், தர - அளிக்க, தான் ஈன்று-தான்பெற்று, அளிக்கும்-பாதுகாக்கிற; ஈரேழ் உலகும் - பதினான்குலோகங்களையும், உண்ட - அமுதுசெய்த, கந்தரத்தான் - கண்டத்தைபுடைய திருமாலினது, உள்——; (எ - று.)

உலகத்தில் எத்திசையிலுள்ளாரும் திருவேங்கடத்தின் மகிமையைக் கருதி அத்திருப்பதியிருக்கின்ற திசையை நோக்கி வணங்கி வழிபடுவரென அத்தலத்தின் சிறப்பை விளக்கியவாறு. பூதலம் - இடவாகுபெயர். 'பந்திக் கமலத் தடஞ்சூ டூங்கர் படைப்பழிப்புச்; சிந்தித்திடுவது மில்லகண்டூரத் திசைமுகனோடு, உத்திக் கமலம் விரிந்தால் விரியு முகக்கடையில், முத்திக் குவியி லுடனே குவியு மிம்முதண்டமே' என்பது சித்தார்த்த மாதலால்,

‘கொப்பூழிலகு முண்டகத் தரத் தானீன்று’ என்றார். பிரமன் முதலான சகலதேவர்களுமுட்பட யாவும் அழிந்துபோகின்ற யுகாந்தகாலத்தில் ஸ்ரீ மகாலிங்ஷு அண்டங்களுையெல்லாம் தன்வயிற்றில் வைத்து அடக்கிக்கொண்டு யோகசித்திரை செய்தருளுகின்றன நென்பது, தூற்கொள்கை. எல்லாவற்றையும் படைத்துக்காத்து அழிக்கின்ற முழுமுதற்கடவுள் திருமாலேயென்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவ சித்தார்தம், பின்னிரண்டடியில் விளக்கப்பட்டது. கந்தரம் - வடசொல்; தலைமைத் தரிப்ப தென்று காரணப்பொருள்படும்; கம் - தலை. (கந)

கசு. நோவினையு நோயினையு நோய்செய் வினையினையும்
வீவினையுத் தீர்த்தருளும் வேங்கடமே—மூவினைசெய்
மூவடிவாய்ப் பச்சென்றான் முன்ன ளகலிகைக்குச்
சேவடிவாய்ப் பச்சென்றான் சேர்பு.

(இ - ன்.) நோவினையும் - (பிறத்தலாலாகின்ற) துன்பத்தையும், நோயினையும் - (வாழும்நாளில் வருத்தஞ்செய்திற) விபாதிகளையும், வீவினையும் - மரணவேதனையையும், நோய் செய் வினைபையும் - எல்லாத்துன்பங்களையும் உண்டாக்குகிற காரணமான கருமங்களையும் தீர்த்து அருளும்-(தன்னை யடைத்தவர்க்கு) நீக்கியருளுகின்ற, வேங்கடமே—,——மூ வினை செய் - (படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும்) மூன்றுதொழில்களைச் செய்கின்ற, மூ வடிவு ஆய் - (அயன் அரி அரசன் என்னும்) திரிமூர்த்திகளின்வடிவமாய், பச்சென்றான் - (அவற்றுள் தானானவடிவத்தில்) பசுமைநிறத்தையுடையவனும், முன் நாள் - முற்காலத்தில், அகலிகைக்கு - அகலிகையென்னும் பெண்ணுக்கு, சே அடி வாய்ப்ப - சிவந்த தனதுதிருவடி சித்தியளிக்கும்படி, சென்றான்- நடந்தருளியவனுமாகிய திருமால், சேர்பு - சேருமிடம்; (எ - று.)

பிறக்குங்காலத்தும் வளர்ந்து உயிர்வாழுவ காலத்தும் இறக்குங்காலத் தும் உண்டாகிற பலவகைத்துன்பங்களும், அவற்றிற்கெல்லாம் காரணமான கருமங்களும் தன்னையடைத்தார்க்கு இனி இல்லையாய்ப்படி தன்மகிமையாற் செய்யுந்தரத்தது திருவேங்கடமொன்க.

இனி, நோவு - மனோவியாதி; அதாவது - மனக்கிலேசம் என்றும், நோய் - தேகவியாதி யென்றும் உரைத்தது முண்டு. ‘நோய்செய்வினை’ என்றதில் நோய் என்றது, பசி தாகம் பயப கோபம் முதுமை துன்பம் முதலிய பலவகை உடற்குற்றங்களையும் பொதுப்பட உணர்த்து மென்க. நோவு, நோய், வீவு - தொழிற்பெயர்கள்.

அகலிகை - அஹல்யா என்ற வடசொல்லின் திரிபு; அப்பெயர் - அழகில்லாமையில்லாதவ ளென்று பொருள்படும்; மிக்க அழகுள்ளவ ளென்று கருத்து; ஹல்யம் - அழகின்மை. இவள், கொள்தமுனிவனது மனைவி. அவளது கல்வடிவமான சரபம் இராமபிரானது திருவடித்துகள் பட்டமாத்திரத்தில் தீர்த்த தன்மை இராமாயணத்திற் பிரசித்தம். (கச)

கரு. பித்துமல மேமமுடம் பேய்குருடு கூன்செவிடு

மெய்த்துயர்நோய் தீர்த்தருளும் வேங்கடமே—பத்தருக்கு
வந்ததுக்கங் காப்பான் மலருந் தியினுலகந்
தந்ததுக்கங் காப்பான் நலம்.

(இ - ள்.) பித்து - பைத்தியம்பிடித்தலும், மலடு-யின்னைப்பேறில்லாக் குறையும், ஊமை - பேசாமையும், முடம்-கைகால்களின் குறையும், பேய் - பேய்பிடித்தலும், குருடு - கண் தெரியாமையும், கூன் - உடல்வளைதலும், செவிடு - காதுநேளாமையும் ஆகிய உடற்குற்றங்களையும், மெய் துயர் நோய்-மற்றும் வருத்தத்தைத்தர கின்ற வியாதிகளையும், தீர்த்து அருளும் - (தன்னையடைந்தார்க்கு) நீக்கியருளுகின்ற, வேங்கடமே—,——பத்தருக்கு வந்த துக்கம் காப்பான் - தன் அடியார்களுக்கு வந்த அன்பங்களை நீக்கி (அவற்றினின்று அவர்களைப்) பாதுகாப்பவனும், மலர் உத்தியின் [உத்திமலரின்]-தனது நாபித்தாமசைமலரினின்று, உலகம் தந்து - உலகத்தை உண்டாக்கி, அதுக்கு - அவ்வுலகத்தையுண்ணும்பொருட்டு, அங்காப்பான் - வாய்திறப்ப வனுமாகிய திருமாலினது, தலம் - இடமாம்; (எ - று)

திருவேங்கடமலையினது வாய்பிரசாதசக்கி, முற்றிரண்டடியில் விளக்கப்பட்டது. முதலடி - பெய்ச்செல்வெண். மூத்த, துங்கம் என்ற வட சொற்கள் விகாரப்பட்டன. நாத்தல் - தடுத்தல், பரிகரித்தல். உத்தியின் - ஐந்தனுருபு, நீக்கம். உலகம்-சாதியொருமை; ஆனதுபற்றி, 'அதுக்கு' என ஒருமையாக் கூறினர். அங்காப்பான், அங்கா-பகுதி, மலருத்தியின் உலகந் தந்து அதுக்கு அங்காப்பான்-உலகத்தைப் படைப்பவனும், அளிப்பவனும், அழிப்பவனும் அவனே யென்றபடி.

(கரு)

கக். வாடப் பசித்த வரியுழவை வாலாட்டி

மேடத்தைப் பார்த்துறுக்கும் வேங்கடமே—கூடத்துக்
கம்பவள மாவென்றான் காசினிக்கும் வெண்ணெய்க்குஞ்
செம்பவள மாவென்றான் சேர்வு.

(இ - ள்.) வாடா - வாட்டமுண்டாம்படி, பசித்த - பசியடைந்துள்ள, வரி உழவை - உடற்கோடுகளையுடைய புலிகள், மேடத்தை பார்த்து - (வானத்திற் செல்லுகின்ற ஆட்டின்வாடிமான) மேடகாசியைப் பார்த்து, வால் ஆட்டி உறுக்கும் - (அந்த ஆட்டைக் கொன்றுதிண்ணக் கருதித்) தன்வாலையசைத்துக்கொண்டு கோபித்து அதனோடுமாறுபடுதற்கு இடமான, வேங்கடமே—,——கூடத்து - யானைச்சாலையில், கம்பம் - தறிபிற் கட்டிவைக்கத் தக்க, வளம் மா-மதக்கொழுமையையுடைய (குல்லயாபீடமென்ற)யானையை, வென்றான் - கொன்று சயித்தவனும், காசினிக்கும் - (புகாந்தகாலத்தில்) உலகத்தை உண்ணுதற்காகவும், வெண்ணெய்க்கும் - (கிருஷ்ணைதாரத்தில்) வெண்ணெயை உண்ணுதற்காகவும், செம் பவளம் ஆ என்றான் - சிவந்த பவழம்போன்ற தனது திருவாய்மலரை ஆவென்று திறத்தவனுமாகிய திருமால், சேர்வு - சேர்ந்திருக்குமிடம்; (எ - று.)

பசித்த புலி ஆட்டுக்கடாலை நோக்கி அதனைக்கொல்லச் சீறிமுயலுது. இயல்பு; திருவேங்கடமலையிலுள்ள புலி வானத்து மேஷராசியைப் பார்த்து உறுக்கு மென மலையின் உயர்ச்சியை உணர்த்தியபடியாம். இது, நோட புயர்வுவலிற்சியணி. புலி குறிஞ்சிவலத்து விலங்காதலால், அதனை யெடுத்துக்கூறினார். இனி வருஞ் செய்புள்ளிகளில் இதுபோல வருகின்ற வருணிகளுக்குக்கெல்லாம் இங்ஙனமே கண்டுகொள்க. 'மேடத்தைப்பார்த்திருக்கு வேங்கடமே' என்ற பாடத்திற்கு - புலியானது அடுத்துவரும் தனது ஆரத்திற்கும் வலிமைக்குத் தகுந்ததாகிய விருஷபராசியை எதிர்நோக்கிக்கொண்டு அவ்வகை வலிமையில்லாத மேஷராசியைக் கண்டு உபேகித்திருக்க மென்றுபொருள். வர்லாட்டுதல், கோபக்குறி. மேஷம் - வடசொல். மேஷராசி, சித்திரைமாதத்துக்கு உரியது. கூடத்து என்பதற்கு - வஞ்சனையாக கொல்லுத் தன்மையுள்ள என்றும், கம்பம் என்பதற்கு - அசையுத்தன்மை தான் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; கூடம், கம்பம் - வடசொற்க்கு "யானை, யறித்தறித்தும் பாகளையே கொல்லும்" என்றபடி தீராக்கோ முடையதாய் அக்கோபத்தை மறைத்துவைக்கவேண்டியகாலத்தேமறைத்து வைத்து வெளிப்படுத்தவேண்டிய காலத்தே வெளிப்படுத்தலும், "நாங்குகளிறு" என்றபடி எப்பொழுதும் அசைதலும் யானையின் இயல்பு.

காசினி - பூமி; காசியீ என்ற வடசொல் திரிந்தது; இது-இங்கு மற்
உலகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். பவாம் - வாய்ந்து, நிறம்பற்றியஉவா
யாகுபெயர்; திருப்பவாமைன்கிற வழக்கும் உண்டு. (கச

க௭. தாவிவரும் வானரங்க டண்குவட்டிற் கற்கடக
மேவிவரக் கண்டோடும் வேங்கடமே—காவிரிகுழ்
பொற்றிருவ ரங்கத்தான் போதன் சிவனென்னு
மற்றிருவ ரங்கத்தான் வாழ்வு.

(இ - ன்.) தாலி வரும் - தாலிக்கொண்டேவருகின்ற, வானரங்கள்-குங்குளங்கள், தண்ணீர் குவட்டில் - குளிச்சியான சிகரத்தில், கற்கடகம் மேவி வர (நண்டுமேலுமான்) கர்க்கடகராசி பொருத்திவர, கண்டு - (அதனைப்) பார்த்துமாம் - அஞ்சியோடுதற்கு இடமான, வேங்கடமே——,——காவிரி சூழ் காவேரித்தி சூழ்த்த, பொன் திரு அரங்கத்தான்-அழகிய திருவரங்க மென்னும் திருப்பதியி லெழுந்தருளியிருப்பவனும், போதன் சிவன் என்னும் மற்ற இருவர் அங்கத்தான் - (கிரிமூர்த்திகளுள்) பிரமன் சிவன் என்னும் மற்றைய இருவரையும் தனது அங்கத்தில் உடையவனுமாகிய திருமால் வாழ்வு - எழுந்தருளியிருக்குமிடம்; (எ - று.)

நாகரம் என்ற வடசொல்-கொஞ்சங்குறைய மனிதர்போல்வதென்று காரணப்பொருள்படும். கர்க்கடகம் - வடசொல். கர்க்கடகராசி, ஆடிம தத்துக்கு உரியது. திருநவரங்கம் - ஸ்ரீரங்கம்; திருமால் திருப்பதிக னெல்லாவற்றுள்ளும் இது தலைமையான தாதலால், இதனை யெடுத்துக்கூறினான். பொற்றிருநவரங்கம் - பொன்மயமான மகிழ்வுதலியவற்றையடைய கிணங்க

ங்கமுமாம்; “செம்பொன்மதிலேழுடுத்த திருவரங்கப் பெருங்கோயி, லாணிப்பொற்றகடுரிஞ்சுமணிக்கதவ நீள்வாயில்” என்பர் திருவரங்கக்கலம்பகத்தும். போது-பூ; இங்குத் தாமரைமலர்; அதில் தோன்றியவன், போதன். சிவம் - சுபம்: அதனைச் செய்பவன், சிவன். பிரமனைத் தனது திருநாபியிலும், சிவனைத் தனது திருமேனியின் வலப்புறத்திலும் திருமால் கொண்டுள்ளான்; இத்தன்மை, “பிறைதங்கு சடையானை வலத்தே வைத்துப், பிரமனைத் தன்னுத்தியிலே தோற்றுவித்துக், கறைதங்கு வேற்றடங்கண் திருவை மார்பிற் கலத்தவன்”, “வலத்தனன் திரிபுரமெரித்தவன் இடம்பெறத்துந்தித், தலத்தெழு திசைமுகன்” என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயல்களாலும் விளங்கும்: “கேசவன்” என்ற திருநாமம் இப்பொருள் மிகாண்டதே. வாழ்வு என்ற சொல்லின் ஆற்றலால், திருவேங்கடம் கருமாவின் திருவுள்ளத்துக்கு மிகப்பாங்காயிருத்தல் விளங்கும். (கள)

கடி. ஒண்சிந்து ரத்தைவெறுத் தூடும் பிடிவேழம்
விண்சிங்கங் கண்டணைக்கும் வேங்கடரே—யெண்சிந்தைக்
கோரா விருந்தா நெருநாள் விதூரனுக்கு
வாரா விருந்தான் வரை.

(இ - ள்.) ஒன் சிந்துரத்தை - ஒளியுள்ளதாகிய ஆண்யானையை, வெறுத்து—, ஊடும் - பிணங்குகின்ற, பிடி வேழம்-பெண்யானையானது, விண் சிங்கம் கண்டு - வானத்திலவருகின்ற, சிங்கவடிவமான சிங்கராசியைப் பார்த்து, அணைக்கும் - (அச்சங்கொண்டு ஆண்யானையைத் தானே வலியச்சென்று) தழுவுதற்கு இடமான, வேங்கடமே—, —எண் சிந்தைக்கு ஓரா இருந்தான்-(உலகத்தாருடைய) எண்ணுகின்ற மனத்துக்கு அறியப்படாமல் இருந்தவனும், ஒரு நாள் - ஒருநாளில், விதூரனுக்கு—, வாரா விருந்தான் - வருதற்குரிய விருத்தினனாய் வந்தவனுமாகிய திருமாலினது, வரை - திருமலையாம்; (எ - று.)

ஊடுதலாவது - ஆண்பாலோடு பெண்பால் அன்புவகையாற்சிறிதுமாறு படுதல்; பிரணயகலகம். இங்ஙனம் வலியக்கொள்ளுங் கோபம் இன்பத்தை மிகுவிப்பதுஎன்னுங் கோட்பாட்டை ‘ஊடுதல் காமத்திற்கு இன்பம்’ என்ற திருக்குறளினாலும் அறிக. பிடி - யானையின் பெண்மைப்பெயர்; இதன் ஆண்மைப்பெயர் - களிற்று. களிற்றினிடத்து எதோ ஒரு குற்றத்தைக் கற்பித்து அதுகாரணமாக அதனிடம் வெறுப்புக்காட்டிப் பிடி ஊடிவிலகிநிற்குமளவில், சிங்கராசியைக் கண்டதனால் அஞ்சி அவ்வச்சமிகுதியால் ஊடலை மறந்து தானே ஓடி ஆண்யானையைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு அதனை வலியத்தழுவிய தென்க. வித்துரம், வலிமையும் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. சிங்கராசி, ஆவணிமாதத்துக்கு உரியது. ‘எண் சிந்தைக்கு ஓரா இருந்தான்’ என்றதனால், எம்பெருமானது சொருபம் எவர்க்கும் மனத்தினுற் சித்தித்து முற்றும் அறியமுடியாத தென விளங்கும். விதூரன் - திருதராட்டிரனுக்கும் பாண்டிவுக்கும் தம்பிமுறையாகிறவன்; விசித்திரவீரி

யன்மனைவியாகிய அம்பிகையால் எவியனுப்பப்பட்ட தாதியினிடம் வியாச முனிவனருளாற் பிறந்தவன்; பாண்டவர்க்கும் துரியோதனாதியர்க்கும் சிற் றப்பன். கண்ணன் பாண்டவர்க்காகத் துரியோதனாதியரிடம் தூதுபேசுவ னாய் அத்தினுபுரிக்குப்போனபோது அங்குவேறுயாருடையவீட்டிற்கும் செல் லாமல் ஞானபத்திகளிற்சிந்த விராணுடைய திருமானிகையினுட் புக்கு, அங்கு அவனாள் மிக்க அன்புடன் அமைச்சப்பட்ட விருந்துணவை அமுது செய்தருளின னென்பது பிரசித்தம். விருந்து - புதுமை; விருந்தான் - புதியனாய்ச் செல்பவன். வாரா-சமுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம். (கஅ)

கக. மாதாமடக் கன்னிகைழ வந்தணுகிக் கப்பத்தின்
மீதுநடிப் பாலொக்கும் வேங்கடமே—யூதுகுழற்
பாலன்பா லாக்குவித்தான் பஞ்சவர்க்கா நூற்றுவரைக்
காலன்பா லாக்குவித்தான் காப்பு.

(இ - ன்.) மாதாமடம் கன்னி - அழகையும் மடமையையு முடைய இளம் பெண்வடிவமான கர்யாராசி, நழை வந்துதுணுக-மூங்கிலுக்குநேராக வந்து பொருத்தும்போது, கம்பத்தின் மீது நடிப்பாள் ஒக்கும் - (நாட்டிய) கழைக்கோலின்மேல் ஏறிக்கூத்தாடும்மன்கையை ஒத்தற்கு இடமான, வேங் கடமே—, மாதா குழற்பால் அன்பால் - (தான்) ஊதுகின்ற வேயங் குழலின் இவ்வி ய இசையினிடத்து அன்பினால், ஆ குவித்தான் - பசுக்கள் தன்னைச்சுற்றிவந்து ஒருங்குதிரளும்படி செய்தவனும், பஞ்சவர்க்கு ஆ - பஞ்சபாண்டவர்களுக்காக, நூற்றுவரை காலன்பால் ஆக்குவித்தான் - துரி யோதனாதியர் நூறு பேரையும் யமனிடத்திற் சேர்ப்பித்தவனு மாகிய திரு மால், காப்பு - (உயிர்களைப்) பாதுகாக்கும் இடம்; (எ - று.)

அம்மலையிலுள்ள மூங்கிலுக்குமேல்பெண்வடிவமான கர்யாராசி வரும் போது கழைக்கூத்திபோலுமென்க. மூங்கிலின் உயர்ச்சியை இங்ஙனங்கூறி யதனால், மலையின்வளத்தை எடுத்துக்காட்டியவாறு. கற்பான்றவடசொல், கன்னியென விகாரப்பட்டது. கர்யாராசி, புரட்டாசிமாதத்துக்கு உரியது. கண்ணன் குழலுதுகையில் அந்ன் இசையின் இனிமைக்குமகிழ்ந்துபசுக்கள் யாவும் அப்பெருமானைச் சூழ வந்து திரளும். குழற்பால், பால் - ஏழனுருபு. ஊது குழல் பாலன் பால் ஆ குவித்தான் என்று பிரித்து, குழலுதுகின்ற இடைச்சிறுவனானையும் பால்கறக்கும் பசுக்களை ஒருங்குதிரளச்செய்தவ னும் என்று உரைப்பாரும் உளர். பஞ்சவர் - ஐவர்; பஞ்ச என்னும் வட மொழியெண்ணுப்பெயரினடியாப் பிறத்த பெயர். பஞ்சவர், நூற்றவர் - தொகைக்குறிப்பு. காலன்-பிராணிகளின் ஆயுட்காலத்தைவரையறுப்பவன்; கண்ணபிரான், தனக்கு உயிர்நிகரான பாண்டவர்களைப் பாதுகாத்தற் பொருட்டு, அவர்கட்கு பங்காளிகளும் பகையாளிகளு மான துரியோத னாதியரனைவரும் மகாபாபதயுத்தத்தில் வேரோடுஅழியும்படி பலவகையுதவி புரிந்தமை, பிரசித்தம்; காலன்பா லாக்குவித்தான் - வீமனைக்கொண்டு கொல்வித்தான். ஆக்குவித்தான் என்பதில், கு வி என்ற இரண்டும்-

உ௦. மன்னு குடிக்குறவர் வானார் துலாத்திடையே
மின்னு மணிநிறுக்கும் வேங்கடமே—யென்னு
ளரவிர்தப் போதகத்தான் என்பா லழைத்த
கரவிர்தப் போதகத்தான் காப்பு.

297

(இ - ள்.) மன்னு குடி குறவர் - (குறுஞ்சிலத்து) நிலைபெற்ற குடி களாகிய குறவர்கள், வான் ஊர் துலாத்து இடையே - வானத்திற் செல்லுகிற (நிறைகோல்வடிவமான) துலாராசியினிடத்திலே, மின்னும் மணி நிறுக்கும் - பிரகாசிக்கிற இரத்தினங்களை வைத்து நிறுத்து எடையறிதற்கு இடமான, வேங்கடமே—,—— என் உள் அரவித்தம் போது அகத்தான் - அடியேனுடைய மனமாகிய தாமரைமலரினிடத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவனும், அன்பால் அழைத்த - பக்திகொண்டு (ஆ, நிமூலமே யென்று) கூப்பிட்ட, கரம் விர்தம் போதகத்தான் - துதிக்கையையுடைய விர்தியமலையைப் போன்ற யானையையுடையவனுமாகிய திருமால், காப்பு - (உயிர்களைப்) பாது காக்கும் இடம்; (எ - று.)

துலாத்து, அத்து - சாரியை. துலாராசி, ஸ்ப்பசிமாதத்துக்கு உரியது. மணிகள், மலையி லுள்ளவை. “மலர்மிசை பேசினான்” என்றபடி எம்பெருமான் அன்பால் நினைவாரது உள்ளக்கமலத்தில் அவர்நினைந்தவடிவோடு விரைந்து சென்று வீற்றிருக்கலால், ‘என் உள் அரவித்தப்போதகத்தான்’ என்றார். ‘அன்பால் அழைத்த போதகத்தான்’ என்பது, வடமொழிகடை; கஜேந்திராழ்வானால் அன்போடு அழைக்கப்பட்டவ னென்பது கருத்து. விர்தியகிரி முன்னொருகால் மகாமேருகிரியோடு மாறுபட்டு மிகப்பெரியதாய் ஓங்கிவளர்ந்தமைபற்றி, அதனை, யானையின் பருமைக்கும் வலிமைக்கும் உவமையெடுத்துக்கூறினார். அரவித்தம், போதகம் - வடசொற்கள். விர்தம் - வடசொல்திரிபு, பத்துப்பிராயத்து யானைக்குட்டியைப் போதக மென்பர்; அச்சிறப்புப்பெயர் - இங்குப் பொதுப்பட யானையென்ற மாத்திரமாய் நின்றது.

(உ௦)

உ௧. கொல்லைக் குறவர் குளிர்மதிமா னைக்ககன
வில்லைக் குளித்தெய்யும் வேங்கடமே—கல்லை
யரிவைவடி வாக்கினு னன்னமாய் வேத
விரிவைவடி வாக்கினுன் வெற்பு.

(இ - ள்.) கொல்லை - தினைக்கொல்லையைக் காக்கின்ற, குறவர் - குறவர்கள், குளிர் மதி மாணை-குளிர்ந்தசந்திரனிடத்து உள்ள (களங்கத்தோற்றமாகிய)மாள்வடிவை, (தினைப்பயிரை மேயவருகின்ற மானென்று எண்ணி), ககனம் வில்லை குளித்து எய்யும் - வானத்திற்காணப்படுகிற வில்வடிவமான தநுரிராசியைக் கைவல்லாகக்கொண்டு வளைத்த அதுகொண்டு அம்புஎய்ய முயலுதற்கு இடமான, வேங்கடமே—,——கல்லை அரிவை வடிவு ஆக்கினான் - (சாபத்தாற்) கல்வடிவமாய்க்கிடந்த அகலிகையைப் பெண்வடிவமாகச் செய்தவனும், அன்னம் ஆய் - அன்னப்பறவையின்வடிவங்கொண்டு, வேதம்

விரிவை வடி - மிகப்பார்த்ததான வேதத்தைப் பிரமனுக்குத் தெளிவாகக் கூறியருளிய, வாக்கினான் - திருவாக்கையுடையவனுமாகிய திருமாலினது, வெற்பு - திருமலை; (எ - று.)

சத்திரனிடத்து உள்ள களங்கத்தை மானென்று கூறுவார் கொள்கை, இங்குக் கொள்ளப்பட்டது. 'ககணவில்லைக் குனித்து எய்யும்' என்பதற்கு-வானத்திற்காணப்படுகிற இந்திரதனுசை வளைத்து அம்பெய்ய முயலும் என்று உரைப்பாரும் உளர்; முன்னும் பின்னும் உள்ள செய்யுள்களிலெல்லாம் பன்னிரண்டுமாசங்களுக்கு உரிய இராசிகளையே கூறிவருகிற சத்தர்ப்பத்தை நோக்கின், அங்ஙனம் உரைத்தல் இவ்விடத்துக்குப் பொருந்தாமை தெற்றென விளங்கும். ததூரிராசி, மார்கழிமாதத்துக்கு உரியது. அரிவை என்பது - இங்குப் பருவப்பெயராகாமல் பென்னன்ற மாத்திரமாய் நின்றது; அப்பருவத்துக்கு வயதெல்லை - இருபதுமுதல் இருபத்தைத்தனவும். பாலையும் நீரையுங் கலந்துவைத்தால் நீரைப்பிரித்துப் பாலையே உட்கொள்ளும் இயல்பின தான அன்னப்பறவை ஸாராஸரவிலேக முடைமைக்கு உண்மை கூறப்படுமாதலின், அத்தன்மையதான அன்னப்பறவையின் வடிவைக் கொண்டு அவரத்தைக் கழித்து ஸாரத்தை யுணர்த்தியருளினனென்பது, 'வடி' என்ற சொல்லின் ஆற்றலால் விளங்கும்; வடித்தல்-தேர்ந்தெடுத்துக்கொடுத்தல். வாக் - வடசொல்; சொல்என்னும் பொருளது: வாய்க்கு இலக்கணை. வேதம் அந்தமாதலால், 'வேதவிரிவு' எனப்பட்டது.

உஉ. தேனேறித் தேன்வைக்குந் தின்கழைமேல் விண்மகர மீனேறி வேன்கொடியாய் வேங்கடமே— வானேறித் தீமுககை கத்திருப்பார் சேவடிக்கா ளானவரைக் காமுககை கத்திருப்பார் காப்பு.

(இ - ன்.) தேன் - ண்டுகள், ஏறி - உயரப்பறந்து சென்று சேர்த்து, தேன் வைக்கும் - தேனைச் சேர்த்துவைக்கப்பெற்ற, தின் கழைமேல்-வலிய மூங்கிலின்மேல், விண் மகரம் மீன் ஏறி - வானத்திற்கெல்லுகிற சுருமீன் வடிவமான மகரராசி வந்துதங்குகையில், வேன் கொடி ஆம் - மன்மதனது துவசம்போலத் தோன்றப்பெற்ற, வேங்கடமே—,——வான் - பரமபதத்தில், தீ முகன் நாகத்து - விஷாக்கினியைச் சொரியும் முகங்களையுடைய ஆகிசேஷன்மீது, ஏறி யிருப்பார் - ஏறிவீற்றிருப்பவரும், சே அடிக்கு ஆன் ஆனவரை-(தமது)சிலந்திநுவுடிகளுக்கு அடிமைப்பட்டவர்களை, காமுகன் ஆக திருப்பார் - காமமுடையவனாகச் செல்லவிடாதவரும் ஆகிய திருமால், காப்பு - (உயர்களைப்) பாதுகாக்கும் இடம்; (எ - று.)

மன்மதன் சுருமீன்வடிவத்தைக் கொண்ட கொடியையுடையவனென அறிக; அவனுக்கு வடமொழியில் 'மகரநீலஜன்' என்றும், தென்மொழியில் 'சுறவக்கொடியோன்' என்றும் பெயர்கள் உண்டு. 'தேனேறித் தேன் வைக்குந் தின்கழை' என்று அம்மலையின் மூங்கிலை அடைமொழிகொடுத்துச் பிறப்பித்ததனால், அம்மலையின் வளத்தைவிளக்கியவாரும். வானத்தையாளாவி

மிகவுங்கிவளர்ந்துள்ள மூங்கிலுக்கு ரோக வருகிற மகராசி, மன்மதனது துவசதண்டத்தின்மேற் காணப்படுகின்ற சுறமீன்வடிவம் போலு மென்க. மகராசி, தைமாதத்துக்கு உரியது. வேள் - (ஆண்பாற்கும் பெண்பாற்கும்) விருப்பத்தை விளைப்பவன்; காமதேவன்: அன்றி, விரும்பப்படும் மிக்க அழகையுடையவன். வேள் என்ற விளைப்பகுதி-விரும்புதலென்று பொருள் தரும்; அது இங்குப் பெயர்த்தன்மைப்பட்டது.

வான் நாகத்து ஏறியிருப்பாரென இயையும். வான் ஏறி நாகத்து இருப்பார் என்றே இயைத்துப் பொருள்கொண்டால், பரமபதத்திலிருப்பு வந்தேறி யென்னும்படி யுள்ளது திருவேங்கடத்தில் நிலைத்திருக்கின்ற இருப்பு என்று கருத்து விளங்கும். 'ஜீமுகன்' என்றது, நாகத்துக்கு இயற்கையடைமொழி. முகன் - முகம் என்பதன் போலி. "சென்றார் குடையாம் இருத்தாற் சிவகாசனமாம்,.....திருமாற்கு அரவு" என்றபடி திருவனந்தாழ்வான் எம்பெருமான் வீற்றிருத்தற்கு இடமாகுமாறு திவ்வியசிங்காசனமாய் அமைதலால், 'நாகத்து இருப்பார்' என்றார். தமக்கு அடிமைப்பட்டவர் கலைப் பின்பு காமம் முதலிய தீருநியில் மனஞ்செலுத்தவிடாதபடி குறிக் கொண்டு தம்வழிப்படுதறி யாளுபவ ரென்பது, 'சேவடிக்காளானவரைக் காமுகளைக் திருப்பார்' என்றதன் கருத்து. 'ஆளானவரை' என்ற பன்மைக்கு ஏற்ப, 'காமுகராக, என்னுது 'காமுகளுக' என ஒருமையாகக் கூறியது, பன்மையொருமைமயக்கம்; தனித்தனி காமுகளை வென்க. இது, திரிபுரயத்தை நோக்கியது. 'ஆளானவனை' என்றும் பாடம். காமுகன்-வடசொல்.

உங். ஒண்கொம்பிற் றேறிற லுர்பிறைக்கோட்டாலுடைந்து
விண்குர்ப வாய்நிறைக்கும் வேங்கடமே—வண்கும்ப
கம்பத்தா னைக்கடுத்தா காரரக்கர் போர்மாளக்
கம்பத்தா னைக்கடுத்தார் காப்பு.

(இ - ள்.) ஒன் - ஒங்கிவிளங்குகின்ற, கொம்பில் - மரக்கொம்புகூறிற் கட்டப்பட்டுள்ள, தேன் இரால் - தேன்கூண்டு, ஊர் பிறை கோட்டால் உடைந்து - (வானத்திற்) செல்லுகிற பிறைச்சத்திரனதுவளைத்தவடிவமாகிய கொம்பு படுதலால் உடைந்து, விண்கும்பம் வாய்நிறைக்கும் - வானத்திலுள்ள குடவடிவமான கும்பராசியின் வாயளவும் (தேனைச் சொரிந்து) நிறைத்தற்கு இடமான, வேங்கடமே—,——வன் கும்பம் - (இயல்பிற்) கொழுமையுள்ள மத்தகத்தையுடையதும், கம்பத்து - (முதலெவ்வையதனாலாகிய) நடுக்கத்தையுடையதுமாகிய, ஆனைக்கு - கஜேத்திராழ்வானுக்கு, அடுத்தார் - அருகில் ஓடிவந்து அபயமளித்தவரும், கார் அரக்கர் போர் மாள - கருநிறமுடைய இராக்கதர்கள் போரில் இறக்க, கம்பத்தானை கடுத்தார் - பத்துத்தலைகளையுடையவனை இராவணனைக் கோபித்து அழித்தவருமாகிய திருமால், காப்பு - (உயிரகளைப்) பாதுகாக்கும் இடம்; (எ - று.)

பிறைக்கோட்டால் என்பதற்கு - வளைத்தவடிவமுடைய பிறையினது னுனி படுதலால் என்று உரைப்பினும் அமையும். கும்பராசி, மாசிமாதத்துக்கு

உரியது. திருவேங்கடமலையிலுள்ள கொம்பு கும்பராசிக்கு மேலுள்ள தென் றும், தன்மீது பிறைச்சந்திரன் படப்பெறுவ தென்றும் கூறியதனால், அத னது உயர்வை விளக்கி மலைவளத்தை வருணித்தபடியாம். கும்பம் - ருடம்; இரண்டுருடம் கவிழ்த்தாற்போன்ற யானைத்தலையிலுறுப்புக்குப் பெயராக வழங்கும். அடுத்தல் - சமீபித்தல். ரக்ஷஸ் என்ற வடசொல், அரக்க ரெனச் சிதைந்தது. கம் - தலை; வடசொல். (உரு)

உரு. கூனலிள வெண்குருகு கோனேரி யில்விசும்பூர்
மீனரிழ லைக்கொத்தும் வேங்கடமே—கானகத்துப்
பொன்னு ருழையெய்தார் பூங்கழலே தஞ்சமென
வுன்னு ருழையெய்தா ளார்.

(இ - ள்.) கூனல் இள வெள் குருகு - (கழுத்து) வளைவையுடைய இள மையான வெண்ணிறமுள்ள குருகென்னும் கீர்ப்பறவை, கோனேரியில் - கோனேரிதீர்த்தத்தில், விசும்புஊர்மீனம் நிழலை-வானத்திற் செல்லுகின்ற மீன்வடிவமான மீனராசியினது நிழல் தெரிய அதனை, கொத்தும் - (அந் நீரிற்செல்லுகிற உண்மையானமீனென்றே கருதி உண்ணும்பொருட்டு மூக் கினாற்) குத்துதற்கு இடமான, வேங்கடமே—,——கான் அகத்து தண்ட காணியத்திலே, பொன் ஆர் உழை - பொன்னிறமாய்ப் பொருத்திய (மாரீசனாகிய) மாயமான, எய்தார் - அம்புஎய்து வீழ்த்தியவரும், பூ கழலே தஞ்சம் என உன்னாருழை எய்தார் - தமது திருவடித்தாமரை மலர்களையே சரணமென்று நினைந்தவரிடத்திற் சென்றுசேராதவரு மாகிய திருமாலி னது, ஊர் - திருப்பதி; (எ - று.)

கூன் நல் எனப்பிரித்து, வளைவுள்ள அழகிய என்றும் பொருளுரைக்க லாம். குருகு - ஈரை, கொக்கு. கோன் ஏரி - வடமொழியில், ஸ்வாமிபுஷ் கரினி யென்று வழங்கும். திருவேங்கடமலையின்மேல் திருக்கோயிலுக்கு அருகிலுள்ள பிரதானமான தில்வியதீர்த்தம் இது. மீனராசி, பங்குனி மாதத்துக்கு உரியது. கொத்துதலெனினும், குத்துதலெனினும் ஒக்கும். மீனராசியின் நிழலை மீனென்று மயங்கியதாகக் கூறியது, மயங்குவணி. சீதையைக் கவர்ந்து செல்லக் கருதிய இராவணனது தூண்டுதலால் அவ னுக்கு மாமன்முறையுள்ள மாரீசனென்ற ராக்ஷசன் மாயையாற் பொன் மானுருவங்கொண்டு தண்டகாரணியத்திற் பஞ்சவடியிலேசீதையினெதிரிற் சென்று உலாவுகையில், அப்பிராட்டியின் வோண்டுகோளின்படி அவனைப் பிடித்தற்குத் தொடர்ந்துசென்ற இராமபிரான், டெடுத்தாரம்ஒட்டங்காட்டிய அம்மானை மாயமானென்று அறிந்தவளவிலே அதன்மேல் அம்புஎய்துவீழ்த் தின னென்பது பிரசித்தம். ஆருழை - வினைத்தொகை; பண்புத்தொகை யாகக் கொண்டால், (பெறுதற்கு) அரிய மாணென்று பொருள்படும். எய்தார் என்பது - மூன்றாமடியில் எய் என்னும் பகுதியின்மேற் பிறந்த உடன் பாட்டுஇறந்தகாலவினையாலணையும்பெயரும், நான்காமடியில் எய்துஎன்னும் பகுதியின்மேற் பிறந்த எதிர்மறை வினையாலணையும் பெயருமாம். கழலே தஞ்சமென வுன்னாருழை யெய்தார்-தமக்கு அடிமையானவரிடத்தில் அன்

போடு சென்றுசேராதவர்; எனவே, கழலேதஞ்சமென்று உன்னுவாரிடத்து
எய்துபவ ரென்பது அருத்தாபத்தியால் விளங்கும்.

217 (உச)

உரு. மண்மூலங் தாவென்று மந்திகடு வற்குரைப்ப
விண்மூலங் கேட்டேங்கும் வேங்கடமே—யொண்மூல
வேதத் திருக்குழைபார் வெய்யோ னிரண்டணைய
சீதத் திருக்குழையார் சேர்வு.

(இ - ள்.) மண் மூலம் தா என்று மந்தி கடுவாற்ற உரைப்ப - 'மண்ணி
லிருக்கிற கிழங்கை (உண்ணுதற்காகப் பெயர்த்தெடுத்துக்) கொடு' என்னும்
பொருளில் 'மூலம்தா' என்றுபெண்குறங்கு ஆண்குறங்கை கேட்குகொல்லு,
விண் மூலம் - வானத்திலுள்ள மூலநட்சத்திரம், கேட்டு - (அச்சொல்லைக்)
கேட்டு, ஏங்கும்-(தண்ணைப்பிடித்துக்கொடுக்கச் சொன்னதாகக் கருதி) அஞ்
சித் கலங்குதற்று இடமான, வேங்கடமே—, ஓன் - (எல்லாப்பிரமா
ணங்களிலும்) சிறத்திரமான மாவ்வுள்ளவையும், மூலம் - (எல்லாநூல்களுக்
கும்) முதல்தூலாகவுள்ளவையுமான, வேதத்து-வேதவகையிற், இருக்கு -
மந்திரங்களை, உழைபார் - தமக்கு உடமாகக் கொண்டு அவற்றில்(பொருள்
வடிவமாகப்) பொதித்திருப்பவருள், வெய்யோன் இரண்டு அநேய-சூரியமண்
டலம் இரண்டு உளவாயின் அவற்றைப் போன்ற [மிகவிரைவாகுற], சீதம்
திரு குழையார் - குளிர்த் ஒளிபுள்ள சிறந்த நிர்வியதண்டலங்களை யணிந்
தவருமான திருமால், சேர்வு சேர்ந்து தங்குமிடம்; (எ - று.)

மந்தி 'மூலந்தா' என்று வேண்டியதனால், அகனிடத்து மிக்கஅன்பு
கொண்ட கடுவன் தண்ணைப்பிடித்து மந்தியினைகயிற் கொடுத்துவிடுமெய
ன்று மூலநட்சத்திரம் அஞ்ச மென்க. இவ்வாற்றினையில், அம்மலைவானத்து
நட்சத்திரவீதிக்கு அருகாமபடி ஓங்கிய தென்பத்தோடு, அம்மலைக்குறங்கு
தேவகணமும் அஞ்சத்தக்க வலிமையுடையதென்பதும் விளங்கும். மண்மூலம்
என்றவிடத்து 'வண்மூலம்' என்று பாடம் உண்டு; அது சிரக்கும்: செழிப்
பான மூலமென்க. மந்தி - குறங்கின் பெண்ணைப்பெயர். கடுவன்-அதன்
ஆண்மைப்பெயர்; கடுமைபுடையது 'மூலம்' என்ற பெயர்கொண்டு சமத்
காரங் கற்பிக்கப்பட்டது. இருக்கு - ருக் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்.
'வெய்யோனிரண்டணை' என்றது, இப்பொருளுவமை. (உரு)

உசு. நாலவிட்ட பொன்னாச னன்னுதலா நுந்துதொறு
மேலவிட்டந் தொட்டிழியும் வேங்கடமே—பாலமிட்ட
பொற்புக் களங்கறுத்தார் போர்சரிய வாணன்றோள்
வெற்புக்க ளங்கறுத்தார் வீடு.

(இ - ள்) நால விட்ட-தொங்கவிடப்பட்டுள்ள, பொன் ஊசல் பொ
ன்னினாலாகிய ஊஞ்சல், உலுதலார் உந்துதொறும் - அழகிய நெற்றியை
புடைய மகளிர் வீசித்தள்ளியாட்டுத்தோறும், மேல் அவிட்டம் தொட்டுஇழி
யும் - வானத்திலுள்ள அவிட்ட நட்சத்திரத்தினிமிது பட்டு இறங்குதற்கு
இடமான, வேங்கடமே—, ஆலம் இட்ட - விஷத்தை உட்கொண்ட,

பொற்பு களம் - பொலிவையுடைய கண்டம், கறுத்தார் - கருநிறம்மைடந்தவரான சிவபிரான், போர் சரிய - யுத்தத்திலே பின்னிட, வாணன் தோள் வெற்புக்கள் - பாணசுரனுடைய தோள்களாகிய மலைகளே, அங்கு - அப்பொழுது [அல்லது அப்போர்க்களத்தில்], அறுத்தார் - துணித்தவரான திருமாலினது, வீடு - வசிக்குமிடம்; (எ - று.)—எதுகையமைதி நோக்கி, அவிட்டத்தைக் கூறினார்.

முன்னிரண்டடியில் திருவேங்கடத்தின் உயர்வும், பின்னிரண்டடியில் திருவேங்கடமுடையானது பரத்வமும் குறிக்கப்பட்டன. நுதல் - புருவமுமாம், ஹாலம், பாணன் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. பொற்பு - பொலிவையுணர்த்தும் உரிச்சொல். களம் - வடசொல்; கருமை யென்ற பண்பினடியாகிய கருஎன்பது, கறு என விகாரப்பட்டு வினைத்தன்மையடையும். திருமாலின் கட்டளைப்படியே தேவர்கள் அசுரர்களைத் துணைக்கொண்டு திருப்பாற்கடல் கடைகையில் அதனினின்று எழுந்ததோர் அதிபயங்கரமான பெருவிஷத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் அதன் கொடுமையைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவர்களின் வேண்டுகோளிாலும், திருமாலின் கட்டளையினாலும், அவ்விஷத்தைச் சிவபிரான் அமுதுசெய்து கண்டத்தில் நிறுத்தியதனால், அப்பெருமானது கண்டம் கருநிறம்மைடந்த தென அறிக.

உஎ. பானிறங்கொ டெங்கினிளம் பாளைவிரி யச்சுனையின்
மீனினங்கொக் கென்றொளிக்கும் வேங்கடமே—வானிமிர்ந்த
வெள்ளத்துக் கப்பாலான் மெய்ப்பரம யோகியர்த
முள்ளத்துக் கப்பாலா னூர்.

(இ - ள்.) பால் நிறம் கொள் - வெண்மைநிறத்தைக் கொண்ட, தென்கின் இள பாளை - தென்னமரத்தினது இளமையான பாளை, விரிய-மலர, (அதுகண்டு); சுனையின் மீன் இனம் - சுனைநீரி லுள்ள மீன்கூட்டங்கள், கொக்கு என்று-(அதனைக்) கொக்கென்று கருதி, ஒளிக்கும் - அஞ்சி மறைதற்கு இடமான, வேங்கடமே—,--உான் நிமிர்ந்த-வானத்தையுங் கடந்து பொங்கி மேலெழுந்த, வெள்ளத்து - பிரளயப்பெருங்கடல்வெள்ளத்திலே, கப்பு ஆலான் - கிளைகளையுடையதோர் ஆலமரத்தினது இலையிற் பள்ளி கொண்டிருப்பவனும், மெய் பரம யோகியர்தம் உன்னத்துக்கு அப்பாலான்-உண்மையான சிறந்த யோகப்பயிற்சியையுடைய மகான்களுடைய மனத்துக்கும் முழுவதும் எட்டாமல் கடந்துள்ளவனுமான திருமாலினது, ஊர்-திருப்பதி; (எ - று.)

முன்னிரண்டடி - மயக்கவணி. கொக்கு மீனைக்குத்தியுண்ணுந் தன்மைய தாதலால், அதற்கு அஞ்சி யொளித்தல், மீனுக்கு இயல்பு. சுனை-மலையிலுள்ள நீருற்றடைய குளம். எல்லாம் அழிந்துபோகின்ற யுகார்த்தகாலத்தில் கடல் பொங்கி உலகங்களை மூடிக்கொள்ள, எங்கும் ஏகாந்ணவமான அந்த மகாப்பிரளய சமுத்திரத்தில் ஓர் ஆலமரம் தோன்ற, ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு சிறகுழந்தை வடிவமாய் ஆதிசேஷாம்சமான அம்மரத்தின் இலையொன்றன் மீது பள்ளிகொண்டு தனது மாயாசொரூபமான யோகரித்திரையைக்

கைக்கொண்டு திருக்கண்ணவளர்த்தருளுகின்றனனென அறிக. கப்பு - ஆலமரத் துக்கு அடைமொழி. இச்சொல்லுக்கு-கவர் என்றும் பொருள் உண்டு; அதாவது-கிளைபிரியுமிடம். மெய் என்ற அடைமொழி, யோகியர்து பொய்யொழுக்க மின்மையை உணர்த்தும். மனமொழி, மெய்களைக் கடந்தவ னாதலால், 'மெய்ப்பரமயோகியர்த முள்ளத்துக்கு அப்பாலான்' என்றார். (௨௭)

௨௮. கொம்பணியுக் தேமாங் குயில்கருடன் போற்கூவ வெப்பணிகள் புற்றடையும் வேங்கடமே—வம்பணியும் விண்ணினைந்து காப்பார் மிசைவைத்தார் பத்தரைத்த முண்ணினைந்து காப்பா ருவப்பு.

(இ - ள்.) கொம்பு அணியும் தேமா குயில் - கிளைகள் அழகியனவாகப் பெற்ற இனிய மாமரத்தின் மேல் இருக்கிற குயிலென்னும்பறவை, கருடன் போல் கூவ - (அத்தேமாமரத்தின் இனியதளிசை நிரம்ப உண்டதனுலாகிய கொழுமைவளத்தால் பஃபராஜனான) கருடன் போலக் கூவி யொலிசெய்ய, (அதுசேட்டு), வெம்பணிகள் புற்று அடையும் - (கருடனுக்கு அஞ்சும்இயல் பினவான) கொடியபாம்புகள் அஞ்சிப் புற்றிலுள்ளே துடைத்தருடமாண், வேங்கடமே—, —வம்பு அணியும்-வாசனையை மிகுதியாகக் கொண்ட, விண்ணின் ஐந்து கா-தேவலோகத்திலுள்ள பஞ்சதருக்களுள் ஒன்றை, பார் மிசை வைத்தார்-(சத்தியபாமைக்காக) நிலவுலகத்திற் கொணர்ந்துநாட்டிய வரும், பத்தரை-தமது அடியார்களை, தம் உள் நினைந்து காப்பார்-தமது உள் ளத்தில் நினைத்துக் குறிக்கொண்டு பாதுகாப்பவருமாகிய திருமால், உவப்பு- திருவுள்ளமுவந்து எழுந்தருளியிருக்கும் இடம்: (௭ - ௮.)

சிறியோரும் கொழுமைவாய்த்தால் பெரியோர்போலக் கம்பீரமாகக் குரல் வாய்விடுதல், இயல்பு; அவ்வாறே பறவைகளி லொன்றான குயில் பறவைக்கரசனான கருடன்போலக் கூவ என்றார். திருமாலுக்கு வாகன மான கருடன் திருமலையிற் பயிலுந்தோறும் அதன் குரலைச் செவியுற்ற பழக்கத்தால் குயில் கருடன்போலக் கூவு மென்க. 'கொம்பணியுத்தேமா' என்ற அடைமொழி, குயிற்குக் கொழுமைவாய்த்ததன் காரணத்தை விளக் கிற்று. தேமா - தேன்போல் இனிய காய்கனிகளையுடைய ஒருவகை மாமரம் தேன் + ம—தேமா; தேன்மொழி மெலிவர இறுதியழிந்தது. மாங்குயில் - மரப்பெயர் முன்னர் இனமெல்லெழுத்து வரப்பெற்றது. 'கருடன்பேர்கூவ' என்று பாடமோதி, தங்கட்கு அரசனான கருடனது திருநாமத்தை உச்சரிக்க என்று உரைப்பாரு முளர். ஐந்து தேவதருக்கள்- சந்திரன், மந்தாரம், பாரிஜாதம், சுற்பகம், அரிசந்தனம் என்பன. இவை, இந்திரனது நட்தவனத்தி லுள்ளன. உவப்பு - தொழிலாகுபெயர். (௨௮)

௨௯. தெங்கினரீர் வீழ்ச் சிதறுமணி யைக்கரிகள் வெங்கனலென் றஞ்சிப்போம் வேங்கடமே—பைங்கழையின் மாண்டாரைப் பண்டழைத்தார் மாமறையோன் பாற்றோன்றி மாண்டாரைப் பண்டழைத்தார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) தெங்கு - தென்னமரத்தினது, இளரீர் - இளரீர்க்காய்கள், வீழ - விழுதலால், சிதறும் - சிதறுகின்ற, மணியை - இரத்தினங்களை, கரிகள் - யானைகள்; வெம்கனல் என்று - வெவ்விய நெருப்பு என்று கருதி, அஞ்சி போம் - அச்சங்கொண்டு விலகிச் செல்லுதற்கு இடமான, வேங்கடமே—,——பைங் கழையின் - பசிய வேயங்குழுவின், மாண் தாரை பண் - மாட்சிமைப்பட்ட ஒழுங்கான நீதம், தழைத்தார் - செழிக்க ஊதின வரும், மா மறையோன்பால் தோன்றி மாண்டாரை - சிறத்த ஓர் அத்தண னிடத்திற் பிறத்துஇறந்த மக்களை, பண்டு - முன்பு [கிருஷ்ணாவதாரத்தில்], அழைத்தார் - மீட்டு அழைத்து வந்தவரு மாகிய திருமால், வாழ்வு - வாழ்மிடம்; (எ - று)

இளரீர் - தெங்கின் இளங்காய். இரத்தினங்கள், அம்மலையி லுள்ளவை. முன்னும் “பொன்னுமணியும் பொலிந்தோங்கி” என்றார். சிவந்து மிகவிளங்குகிற ஒளியினால் இரத்தினங்கள் நெருப்பென்று கருதப்பட்டன; மயக்கவணி. தீக்கு அஞ்சி விலகுதல் யானையின் இயல்பு. கழை - மூங்கில்; வேயங்குழலுக்குக் கருவியாகுபெயர். பண் - இசை. அதற்கு மாட்சி - செவிக்கு இனியதாதல்; ஒழுங்கு - இலக்கணம் அமைதல். வாழ்வு - தொழிலாகுபெயர்.

“மீளாப்பதம்புக்க பாலரை நீயன்று மீட்டது” என்பர் திருவரங்கத்து மாலையிலும். “பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த பிள்ளைகளை நால்வரையும், இறைப்பொழுதிற் கொணர்ந்துகொடுத்த தொருப்படுத்த வுறைப்பனார்” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியையுங் காண்க. (௨௬)

௩௦. அங்கயலின் மேக மதிரப் பெரும்பாந்தன்
வெங்கயமென் றங்காக்கும் வேங்கடமே—பங்கயனோ
டம்புவ நங்கடந்தா ரம்புயத்து மங்கையொடு
வெப்புவ நங்கடந்தார் வெற்பு.

(இ - ள்.) அங்கு - அங்விடத்து, அயலில் - அருகிலே, மேகம் - மேகங்கள், அதிர - இடிமுழங்க, பெரும் பாந்தன் - (அம்முழக்கத்தைக் கேட்ட) பெரிய மலைப்பாம்புகள், வெம்கயம் என்று-வெவ்விய மதயானைகள் பிளிறிக் கொண்டுவருகின்றன வென்றுகருதி, அங்காக்கும்-(அவற்றைவிழுங்குதற்கு) வாய்திறத்தற்கு இடமான, வேங்கடமே—,——பங்கயனோ - பிரமனுடனே, அம்புலனங்கள் - அழகிய உலகங்களை, தந்தார் - (தமதுதிருநாபிக் கமலத்தினின்று) தோன்றுவித்தவரும், அம்புயத்து மங்கையொடு - தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கிற என்றும்மாருத இளமைப்பருவத்தையுடைய திருமகளினது அவதாரமான சீதாதேவியுடனே, வெம்பு வனம் கடந்தார் - வெப்பங்கொண்ட காட்டைக் கடந்துசென்றவரும் ஆகிய திருமாலினது, வெற்பு - திருமலை; (எ - று.)

இதாவும், மயக்கவணி. வேங்கடமலையிலுள்ள பெரிய மலைப்பாம்புகள் யானையை விழுங்குத்தரத்தன வென்று மலைவளத்தைவருணித்தவாறு. கஜம்,

பங்கஜம், அம்புஜம் என்ற வடசொற்களின் ஜகரம் யகரமாகத் திரிந்தது பங்கஜம் - சேற்றில்முளைப்பது; அம்புஜம் - நீரில்தோன்றுவது; இரண்டும் - தாமரைக்குக் காரணவிடுகிற; அதன் மலர்க்கு முதலாகுபெயர். மேகம், புவம், வரம் - வடசொற்கள். திருமால் இராமபிரானாகத் திருவவதரித்த போது அதற்கு ஏற்பத் திருமகள் கைதயாகத் திருவவதரித்தான். பித்ரு வாக்யபரிபாலந்திற்காக இராமபிரான் ஜாக்ஷியுடன் பதினான்குவருஷம் வனத்திற்கென்று வசிப்பவனாகத் தண்டகாரணியமுதலியவற்றைக் கடந்து இலங்கையளவுமேய் மீண்டமை பிரசித்தம். வெம்புஎன்ற அடைமொழி, வனத்தின் கொடுமையை விளக்கும். (௩௦)

௩௧. திங்களிறு மாந்துலவத் திர்ப்பாற் கவளமென்று
வெங்களிறு கைகீட்டும் வேங்கடமே—பொங்குபரி
லார்த்த வலம்புரியா ராட்பட்டார் செய்துநீழ
பார்த்த வலம்புரியார் பற்று.

(இ - ள்.) திங்கள்-சந்திரன், இறுமாந்து - செருக்கி [கலைநிறைதலாற் களித்து என்றபடி], உலவ-அருகிலே வானத்திற் சஞ்சரிக்க, (அதனை), தீம் பால்கவளம் என்று-இனியபாலினற்கலந்த உணவுத்திரை யென்றுஎண்ணி, வெம் களிறு கை கீட்டும் - வெவ்விய மதயானை (அதனை உண்ணும்பொருட் டுப் பற்றுத்தகாகத்) துதிக்கையை கீட்டுதற்கு இடமான, வேங்கடமே—, —பொங்கு ஆமரில் - உக்கிரமான போரிலே, ஆர்த்த - முழக்கின, வலம் புரியார் - (பாஞ்சஜ்யமென்னும்) வலம்புரிச்சுவகையுடையவரும், ஆள் பட் டார் செய்த பிழை பார்த்து அவலம்புரியார் - (தமக்கு) அடிமைப்பட்டவர் கள்செய்த குற்றத்தைக்கண்டு (அதற்குஏற்ப அவர்கட்குத்) துன்பத்தைச்செய் யாதவருமாகிய திருமால், பற்று - விரும்பித் தமது இடமாகக் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்குமிடம்; (எ - று)

இதுவும் மயங்கவணி. பாற்கவளத்தை விரும்புநல், யானையின் இயல்பு. இறுமாந்து, இறுமா - பகுதி. கவளம் - கபள மென்ற வடசொல் திரிந்தது. மகாபாரதயுத்தத்திலும், மற்றும் பல யுத்தங்களிலும் கண்ணிரான் தனது திவ்வியசக்தத்தை வாயில்வைத்து ஊதி முழக்கி, அதன் ஒலிகேட்டவளவிற்பனைவர் அஞ்சி நடுங்கி யழியும்படி செய்தமை, பிரசித்தம்; “நிருபர் மயங்கி வீழ்தர வெண்சங்கமு முழக்கி” என்ற வில்லிபுத்தூரார் பாரதத்தையும், “அரங்கர்ச்சகோசையிலண்டமெல்லாம், வெருட்கொண்டிடர்பட மோகித்து வீழ்த்தனர்” என்ற திருவரங்கத்துமாலையையுங் காண்க. தனக்குஅடிமைப் பட்டவர் பிழைசெய்தால் அதனைப் பொறுத்தலும், குற்றமாகப் பாராட் டாது விடுதலே யன்றிக் குணமாகக் கொள்ளுதலும், எம்பெருமானுக்குஇயல்பு; “தன்னடியார்திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலுஞ் சிதகுரைக்குமேல், என்னடியா ரதுசெய்யார் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தா ரென்பர் போலும், மன்னுடைய விபீடணற்காய் மதிளிலங்கைத் திசைகோக்கி மலர்க்கணவைத்த, என்னுடைய திருவரங்கர்க் கன்றிபு மற்றொருவர்க் காளாவரே” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழிப் பாசரம் காண்க, அப்பாசரத்து வியாக்கியா

நத்தில் 'செய்தாரேல் நன்று செய்தார்' என்ற இடத்தில் 'நாம் உண்மையும், ஒரு பிரமாணம் உண்டு என்றும், நாம் பொறுப்போம் என்றும் நினைத்துச் செய்தார்களாகில் அழகிதாகச் செய்தார்கள்; ஒரு தருமாதருமமுபரலோகமும் இல்லை யென்று செய்தார்களன்றே; பிராமாதிகத்துக்கு நா உளோம் என்றன்றோ செய்தது?' என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமா உரைத்ததும் உணரத்தக்கது. பற்று - பற்றப்படும் இடம்; செய்யப்படுபெருள்விகுதி புணர்ந்து கெட்ட பெயர். (௩௧)

௩௨. அம்புலியின் வாழ்மா னதிரும் குரற்பகுவாய்
வெம்புலியைக் கண்டேங்கும் வேங்கடமே—நம்முமேனை
வீங்குத்தைக் கண்டிருப்பார் விண்ணோர் நரர் பிறந்து
சாங்குத்தைக் கண்டிருப்பார் சார்பு.

(இ - ள்.) அம்புலியின் வாழ் மாண் - சந்திரனிடத்தில் வாழ்கின், மாண், அதிரும் குரல் பகு வாய் வெம்புலியை கண்டு ஏங்கும்-கர்ச்சிக்கின், குரலையும் திறத்தவாயையு முடைய கொடிய புலியைப் பார்த்துப் பயப்படுதற்குக் காரணமான, வேங்கடமே—, —நம்பும் எனை - (தம்மையே சண்மென்று) நம்பிய என்னை, வீங்கு ஊத்தைக்கண் திருப்பார் - மிக்க அசுத்; மாண் பிறப்பிலே திரும்பிச் செல்ல விடாதவரும், விண்ணோர் நரர் - பிறத்தசாம் கூத்தை கண்டு இருப்பார் - தேவர்களும் மனிதர்களும் பிறந்து இறக்கின்றவை யாகிய கூத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பவரு மாகிய திருமால் சார்பு - சார்ந்துள்ள இடம்; (எ - று.)

சந்திரமண்டலத்திற் காணப்படுகின்ற களங்கவடிவத்தை மாணென்ப ரது கொள்ளைபற்றி, இவ்வருணனை கற்பிக்கப்பட்டது. அருகிற் புலியை, கண்டால் அஞ்சுதல் மானின் இயல்பாதலின், இங்கு நங் கூறினார். இதில் மலையினுபர்வு விளங்கும். கொடியனதுக்கன் அகப்பட்ட பிராணிகளையெல்லாம் வெளவித்தின்னும் பொருட்டு எப்பொழுதும் வாய்திறத்திருத்தல் இயல்பாதலின், 'பகுவாய்' என்ற அடைமொழி புலிக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. தமக்கு அடிமைப்பட்ட என்னை மறுபடி பிறப்பெடுக்கவேண்டாதபடி கருமொழித்து முத்தியிற் சேர்த்துக்கொள்வர் கருணாதிதியான எம்பெருமனென்ற துணிவு தமக்கு இருக்கல்பற்றி, 'நம்புமேனை வீங்குத்தைக்கண் திருப்பார்' என்றார். எனை - என்னை; தொகுத்தல். ஊத்தைக்கண், கண் ஏழனுருபு. 'உலகம் யாவையும் தாழுள வாக்கலும், நிலப்பெறுத்தலும் நீக்கும் நீங்கலா, அருகிலா விளையாட்டுடையா சுவர், தலைவ ரன்னவர்க்கே சரணாகளே' என்றபடி உயிர்களைப் படைத்தலும் காத்தலும் அழித்தலும் எம்பெருமானுக்குத் திருவிளையாட்டாதலால், 'விண்ணோர் நரர் பிறத்தசாம் கூத்தைக் கண்டிருப்பார்' என்றார். கூத்தாடிகள் அரங்கில் வெளிப்பட்டுத் தம்மது வேடத்திற்கு ஏற்பச் சிறிதுபொழுது ஆடியொழிதல் போல, பிராணிகள் உலகில் பிறப்பெடுத்துப் புடைபெயர்ந்து அழியுமென நரர் - வடசொல். இருப்பார் - உலங்கிருப்பவர்; தாம் பிறப்பு இயல்பின்றி என்றும் ஒருபடிப்பட இருப்பவர்; பொழுதுபோக்காகக் கண்டுகெ

ண்டிருப்பவர். திருப்பார் - எதிர்மறை; இருப்பார் - உடன்பாடு. மனிதரா கப்பிற்று செய்த நல்வினையால் மறுமையில் தேவராகத்தோன்றினும் அவர் க்கும் அந்நல்வினைமுடிவில் அத்தேவவடிவம் நீங்க மறுபிறப்பு நேர்தல் இய ல்பு; அதுவே இங்குச் சாதலாகக் குறிக்கப்பட்டது. பகுவாய் - வினைத் தொகை; பங்க புகுதிற பகும் வாய் என விரியும். (௩௨)

௩௩. கண்ணால் வெடித்த கழைமுத்தங் கார்துளைத்து
விண்ணாவி போடுதிரும் வேங்கடமே—யெண்ணா
கலங்கவரு மஞ்சனையார் கான்முளையை யூர்த்தார்
சலங்கவரு மஞ்சனையார் சார்பு.

(இ - ள்.) கண்ணால் - கணுக்களிலே, வெடித்த—, கழை - மூங்கில்களி னின்றி வெளிச்சிதறிய, முத்தம் - முத்துக்கள், கார் துளைத்து - மேகத் தைத் தொலைசெய்து, விண் ஆலியோடு உதிரும் - அத்தமேகத்தினின்றி வெளிப்படுகிற மழைநீர்க்கட்டியுடனே நீழ்ச்சிடுத்துதற்கு இடமான, வேங்கட மே—, —எண்ணா கலங்க வரும் பகைவாகள் உறுதிநிலைகலங்கும்படி செல்லுகின்ற, அஞ்சனையார் கான்முளையை - அஞ்சனாதேவியினது புத்திர னான அநுமானை, உர்த்தார் - வாகனமாகக்கொண்டு ஏறிநடத்தியவரும், சலம் கவரும் மஞ்ச அனையார்-நீரைநிரம்ப மொண்டுகொண்ட காளமேகத் தைப் போன்றவரு மாகிய திருமால், சார்பு - சார்த்துள்ள இடம்; (எ - று.)

சிறத்தாநிமூங்கில் முற்றினபொழுது அதன்கணுக்கள் வெடிக்க அவர் றினின்றி முத்துப் பிறக்குமென்றல், கவிமரபு. அங்ஙனம் திருவேங்கடமலை யின்மீது உள்ள மூங்கிலினின்றி சிதறிய முத்து அருகிலுள்ள மேகத்தின் மீது தெறித்து அதனைத் தொலைபடுத்தி அத்துளையின்வழிபாக அம்மேகத்தி னின்றி விழும் ஆலங்கட்டியுடனே தானும் கீழ்விழும் என அம்மலையின் உயர்வைவருணித்தவாறு. கண்ணால் என்பதில் 'ஆல்' என்னும் மூன்றனுருபு ஏழனுருபின்பொருளில் வந்தது, உருபுமயக்கம். கேசரிஎன்னும் வாகநவீர னானுமனையான அஞ்சனையென்பவளிடத்தில் வாயுதேவனால் உதித்தவன் அநுமான்; ஆதலால், அவனுக்கு, ஆஞ்சநேயன் என்று ஒருபெயர் வழங்கும். 'எண்ணாகலங்கவரும்' என்ற அடைமொழி, அந்த அநுமானுடைய பல பராக்கிரமங்களின் தோற்றத்தைவிளக்கும். எண்ணா - ஒருபொருளாகமதி யாதவர்; எதிர்மறை வினையாலனையும்பெயா. இங்கு 'எண்ணா' என்றது, இராக்கதர்களை. அஞ்சனையார் - உயர்வுப்பன்மை. கால் முளை - சந்ததியில் தோன்றியவன்; பிள்ளைக்குக் காரணக்குறி. இராமபிரான் அநுமானை வாக னமாகக்கொண்டு அவன்மேல் ஏறிப் போர்க்குச் சென்றமை, பிரசித்தம். நீர் கொண்டமேகம் - எம்பெருமானது திருமேனிக்கு, நிறத்திலும் அழகிலும் குவிர்த்த தோற்றத்திலும் உவமம்; கைம்மாறுகருதாது கருணைமழைபொழி ர்து உதவுங் குணத்தில் உவம மென்னவுமாம். (௩௩)

௩௪. செல்லுக்கு மேற்செல்லுந் திண்ணியவேய் வாசவனார்
வில்லுக்கு வாளியாம் வேங்கடமே—யெல்லுக்கு
ளந்தகா ரம்படைத்தா ராழல்வா யம்பினால்
வெந்தகா ரம்படைத்தார் வெற்பு.

(இ - ள்.) செல்லுக்கு மேல் செல்லும் - மேகத்திற்குமேலாக வளர்ந்த செல்லுகின்ற, திண்ணிய வேய் - வலிமையையுடைய மூங்கில், வாசவன வில்லுக்கு வாளி ஆம் - (வானத்தில்தோன்றுகிற) இந்திரதனுசுக்கு அம் போன்றிருக்கப்பெற்ற, வேங்கடமே—,—எல்லுக்குள் - பகற்பொழுதினு ள்ளே, அந்தகாரம் படைத்தார் - இருளே உண்டாக்கினவரும், ஆர் அழி வாய் அம்பினால் - நிறைந்த அக்கினியை வாயிலுடைய அஸ்திரத்தினால் [ஆக்நேயாஸ்திரத்தினால்], வெந்த - தவிப்படைந்த, கார் அம்பு - கருநி, மான கடலை, அடைத்தார் - அணைகட்டிஅணைத்தவருமான திருமாலினத வெற்பு - திருமலை; (எ - று.)

திருவேங்கடமலையின்மீது மேகமண்டலத்தையளாவி ஓங்கிவளர்ந்த ள்ள மூங்கில், வானத்தில்தோன்றும் இந்திரவில்லில் தொடுத்தற்கு அனைந்த அம்புபோலு மென்க; தந்திரிப்பேற்ற உவமையணி. செல் - (வாசத்திற்) செல்வது என்று பொருள்படுங் காரணக்குறி. திண்ணிய - திண்மையென்னும் பண்பினடியாய் பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சம். வாசவனார் உயர்வுப்பன்மை. செல்லுக்கு என்பதில் நான்கனுருபு ஐந்தனுருபிற்குரி எல்லைப்பொருளில் வந்ததனால், உருபு மயக்கம். வில்லுக்கு என்பதில், நன்கனுருபு - தகுதிப்பொருளது. அந்தகாரம் - வடசொல். அம்பு என்பதில் இரண்டனுள், பிந்தினது வடமொழி. அம்பு - நீர்; - கடலுக்கு இலக்கணை. ஆர்அழல் - தணித்தற்குரிய நெருப்புமாம்; அருமை கருமை என்ற பண்புப்பெயர்கள், ஆர் கார் என விகாரப்படும். வாய் - நுனி. இன் அழல்வாயம்பு - நெருப்புவாய்ந்த அம்பு எனினுமாம்; வாயம்பு - விளைதொகை. (௩௪)

௩௫. பொன்கமழும் கற்பகத்தின் பூங்கா வணத்துக்கு
மென்கமுகங் காலாகும் வேங்கடமே—நன்கமரு
மூரத் திகிரியா ருதுத் திகிரியார்
வீரத் திகிரியார் வெற்பு.

(இ - ள்.) மெல் கமுகு - காட்சிக்கு இனிய பாக்குமரங்கள், பொன்கமழும் கற்பகத்தின் பூ காவணத்துக்கு - பொன்மயமானதும் வாசனைவீ வது மான மேலுலகத்துக் கற்பகச்சோலையாகிய பொலிவுபெற்ற பந்தத் துக்கு, அம் கால் ஆகும்-அழகியகால்கள் நாட்டியவைபோன்றிருக்கப்பெற்ற வேங்கடமே—,—என்கு அமரும்-என்றாகப்பொருத்திய, ஊர் அத்தி கியார் - அத்திகிரியென்னுந் திருப்பதியையுடையவரும், ஊதம் திகிரியார் ஊதிஇசைக்கின்ற வேய்ங்குழலையுடையவரும், வீரம் திகிரியார் - பகையுக்குத்திறமுள்ள (சுதரிசனமென்னுஞ்) சக்கராயுதத்தை யுடையவரும் ஆகி திருமாலினது, வெற்பு - திருமலை; (எ - று.)

பொன்னுலகத்தினுள்ளவை யாவும் பொன்மயமானவை யென்ற கருதினால், கற்பகத்துக்கு 'பொன்' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது கலபகம் என்ற வடமொழி - வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவற்றைக் கல்பிபது என்று பொருள்படும்; கல்பித்தல் - உண்டாக்குதல். கமுகு - காமுக

என்றவடசொல்லின் சிதைவு. பாக்குமரங்கள் மேலுலகத்துநந்தனவனத்தை யளாவி வளர்த்துள்ளன வென்று, மலையின் உயர்வையும் வளத்தையும் உணர்த்தியவாரும். கால் - பத்தந்தால். அத்திகிரி - காஞ்சீபுரியிலுள்ள பெருமால்கோவி லென்னும் பிரதானமான தலம். திகிரி - மூங்கில்; வேய்க் குழிலை யுணர்த்தும்போது, கருவியாகுபெயர். பின்னிரண்டடியில் 'திகிரி' என மூன்றமுறை வந்தது, சொற்பின்புநிலையணி. (௩௫)

௩௬. தண்ணிலைக்கண் மூங்கிற் றலைதொடுத்த தேனிறல்
விண்ணிலைக்கண் னாடியாம் வேங்கடமே—யுண்ணிலைக்குஞ்
சோதி வணங்கரியார் தூயசன காதியரு
மோதி வணங்கரியா ரூர்.

(இ - ள்.) தண் இலை கண் மூங்கில்தலை - குறித்த இலைகளையும் *கணுக் களையுமுடைய மூங்கிலின் உச்சியிலே, கொடுத்த - கட்டி, தேன் இறல் - தேன்கூடு, விண் நிலை கண்ணாடி ஆம்-தேவருலகத்து நிலைக்கண்ணாடிபோல விளங்கப்பெற்ற, வேங்கடமே—, ————உள் நிலைக்கும் - அன்பருள்ளத்தில் நிலைபெற்றிருக்கின்ற, சோதி - ஒளிபெறமானவரும், வணம் கரியார் - திருமேனிரிதம் கருமையுள்ளவரும், தூயசனக ஆதியாரும் ஒதி வணங்கு அரியார்— (திரிகரண)சுததியையுடைய ஸகாமுகவிய மனையோடுகளும் துதித்து வணங்குதற்கு அருமையானவரு மாகிய திருமாலினது, ஊர்-திருப்பதி; (௪-௫.)

விண் நிலைக்கண்ணாடி - தேவர்கள் தம்அழகு காணடற்கு சிறுவிய கண்ணாடி. தேனிறலுக்கும் நிலைக்கண்ணாடிக்கும் ஒப்புமை, ஐந்ததேற்றம் பற்றியது. ஆம் - உவமவுருபு. வணம் வர்ணம் என்ற வடசொல்லின் திரிபாகிய வண்ணம் என்பதன் தொகுத்தல். ஸகாநியர் - ஸகர், ஸகத்தர், ஸகக்குமாரர், ஸகத்ஸாஹகர் என்னும் நால்வர்; இவர்கள், பிரமனது சூமார். வணங்கு - முதனிலைத்தொழிற் பெயர்; நான்காம் வேற்றுமைத் தொகை. (௩௬)

௩௭. தண்கமுகின் பாளை தடங்கதிரின் செல்வனுக்கு
வெண்கவரி போலசையும் வேங்கடமே—யொண்கடல்சூழ்
வண்டுவரை நாட்டினான் மத்தாக வாரிதியுட்
பண்டுவரை நாட்டினான் பற்று.

(இ - ள்.) தண் கமுகின் பாளை-குளிர்த்த பாக்குமரத்தின் (வெண்ணிறமான) பாளைகள், தட கதிரின் செல்வனுக்கு - மிகக் கூடுதலாக செல்வமாக வுடையவனான சூரியனுக்கு, வெள் கவரி போல் - (உபசாரமாக இருபுறத்தும் அசைக்கப்படுகின்ற) வெண்சாமரம்போல, அசையும் - அசையப்பெற்ற, வேங்கடமே—, ————ஒன் கடல் சூழ் - பெரிய கடலினுற் சூழப்பட்ட, வன் துவரை - வளப்பமுள்ள துவாரகையாகிய, நாட்டினான் - நாட்டையுடைய வனும், பண்டு - முற்காலத்தில், வாரிதியுள் - கடலிலே, வரை - மத்தரமலையை, மத்து ஆக நாட்டினான் - கடைசருவியாக இட்டவனுமாகிய திருமால்; பற்று - விரும்பி வாழ்விடம்; (௪ - ௫.)

கமுகம்பாளையை வெண்சாமரம் போலசையு மென்றது, சிறமும் வடிவும் பற்றியது; உயர்வுமிசுதியால், சூரியனுக்கு வெண்சாமர மென்றார். கண்ண பிரான் வடமதுரையில் வசிக்கையில், பகைவர் பலர் ஒருங்கு போர்க்குவந்து சூழ்தலைநோக்கி, அச்சமயத்தில் தனது நகரத்துக்குடிகள் அழியாதபடி காக்கக் கருதி, மேல்கடலினிடையே துவாரகை யென்ற த்விபத்தை நிரமித்து, அங்கு இச்சனங்களையெல்லாம் குடியேற்றித் தானும் அவ்விடத்துக்குளமுந் தருளின தன்மையை, 'ஒண்டல்கூழ் வண்டுவரைநாட்டினான்' என்று குறித்தார். த்வாரகா மந்தம் என்ற வடசொற்கள், துவரை மத்து எனச் சிதைந்தன. வாரிதீ - நீர் தங்கு மிடம்; வடசொல்; இங்கே பாற்கடனுக்கு வழங்கப்பட்டது. பண்டு - இடைச்சொல். துவாரகாமுனிசாபத்தால் இந்திரனது செல்வமனைத்தும் கடலில்ஒளித்துவிட்ட சமயம்பார்த்து வந்துபோர்செய்த அசுரர்க்குத் தோற்ற தேவர்கள் நிருமலைச்சரணமடைந்தபோது அப்பெருமான் அவர்க்கு அபயமளித்து மத்தாமலையைமத்தாகக்கொண்டு பாற்கடல் கடையும்படி கட்டினாயிட, அங்ஙனமே தேவர்கள் அம்மலையை அக்கடலில் மத்தாக நாட்டிக் கடைவாராயினர்; அத்தன்மையை ஏவுதற்கருத்தாவின் வினையாக எம்பெருமான்மேல்எற்றி 'மத்தாக வாரிதியுள் பண்டு வரைநாட்டினான்' என்றார். (௩௭)

௩௮. அங்கதிரும் கான்யாற் றடர்திவலை யானனைந்து
வெங்கதிரும் தண்கதிராம் வேங்கடமே—செங்கதிர்வேற்
சேந்தனத்த மைந்தான் நிருத்தாதை விற்கினையான்
பூந்தனத்த மைந்தான் பொருப்பு.

(இ - ள்.) அங்கு - அவ்விடத்து. அதிரும் - ஆரவாரிக்கின்ற, கான்யாறு - காட்டாறுகளின், அடர் திவலைபால் - மிக்க நீர்த்துளிகள் தன்மேல் தெறித்தலினால், நனைந்து—, வெம் கதிரும் - இயல்பில் உஷ்ணகிரணங்களை யுடையவனுன சூரியனும், தண்கதிர் ஆம் - குளிர்ந்த கிரணங்களை யுடையவனுதற்குக் காரணமாகின்ற, வேங்கடமே—, —செம் கதிர்-சிவந்த ஒளியையுடைய, வெல் - வேலாயுதத்தையுடைய, சேந்தன் - சுப்பிரமணியனுக்கும், அத்தம் ஐந்தான் - ஐந்துகளை யுடையவனுன விராயகனுக்கும், திரு தாதை - சிறந்த தந்தையான சிவபிரானுடைய, விற்கு - வில்லுக்கு, இளையான் - இளையவளான சீதையினது, பூ தனத்து - அழகிய கொங்கைகளிலே, அமைந்தான் - விரும்பிப் பொருத்தியவனுன திருமாலினது, பொருப்பு - திருமலை; (௭ - ௮.)

தண்கதிர் ஆம் - சீதகிரணான சந்திரன் போல்கின்ற என்க. சூரிய மண்டலத்தினமீது கான்யாற்றுத்திவலை தெறிக்கும்படி யுள்ள தென்றதனால் அத்திருமலையின் உயர்வும், மிகப் பெரிய வடிவமுடைய சூரியமண்டலத்தைக் கான்யாற்றுத்திவலைகள் குளிரச்செய்கின்ற வென்றதனால் அந்நீர்த்திவலைகளின் மிகுதியும், மிக்க குளிர்ச்சி தருத்தன்மையும் தோன்றும். வெங்கதிர், தண்கதிர் - பண்புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகைகள். ஓரடியில் இவ்வாறு மாறுபட்ட சொற்கள் வந்தது, தோடை

முான். நான்குதிருக்கைகளோடு யானைவடிவத்துக்கு உரியதான துதிக் கையுமாக ஐந்துகைகளே யுடைமையால், விராயகன், ‘அத்த மைத்தான்’ எனப்பட்டான். ஹஸ்தம் என்ற வடசொல், அத்தம் எனத் திரிந்தது. சிவ பிரானுக்கு விராயகன் மூத்தகுமாரனும், முருகன் இளையகுமாரனு மாவர். தாதை - தாத என்ற வடசொல்லின் விகாரம்.

‘சிவன் விற்கினையாள்’ என்றதில் துறித்த வரலாறு:—விசுவகருமனால் திருமிக்கப்பட்ட இரண்டு விற்களில் ஒன்றை ஸ்ரீமகாலிங்கனுவும், மற்றொ ன்னைப் பரமசிவன் எடுத்துக்கொண்டு தேவர்களின் வேண்டுகோளின் படி தம்மிற் போர்செய்கையில், சிவபிரான் எடுத்த வில் சிறிதுமுறியலே, போர் நிறுத்தப்பட்டது; அவ்வில்லை அப்பெருமான் நிமிதவத்துத்தேவராத னென்னும் மகாராசனிடம் ஒப்பிக்க, அவ்வரசன் அதனை வெகுஜாக்கிர தையாகப் பாதுகாத்துவந்தான். பின்பு அக்குலத்தில் தோன்றிய ஜககனெ ன்ஷம்அரசன் யாகசாலை அமைத்தற்காகப் பூமியை உழுதபொழுது அவ்வுழு படைச்சாலில் தோன்றிய லக்ஷியம்சமான பெண்ணை அவ்வரசன் தனது மகளாகக்கொண்டு சீதையென்று பெயரிட்டுவளர்த்து ‘அச்சிவதனுசை யெடுத்து வளைத்து நாணேற்றுவவனுக்கே இம்மகளை மணஞ்செய்துகொடுப் பேன்’ என்று அதனைக் கன்னியாசுல்கமாக நியமிக்க, பற்பலர்முயன்றுமுடி யாதபின், விஷ்ணுவின்து திருவாவதாரமான ஸ்ரீராமன் அவ்வில்லையெடுத்து வளைத்து நாணேற்றி அப்பெண்ணை மணஞ்செய்துகொண்டான். இங்ங னம் நிமிதவத்தில் சிவதருசு முன்பு வந்துசேர, பின்பு சீதைவந்து சேர்ந்த தனால், அவள், சிவபிரானது வில்லுக்கு இளையவ னெனப்பட்டனள். இளையாள் - பின்தோன்றினள். இனி, சிவபிரானது வில்லுக்கு இளைக்காதவ னென்று பொருளுரைப்பாரும் உளர்; சீதை தோழிகளோடுபுத்து விளையாடிக் கொண்டிருக்கையில் அப்பத்து அங்குவைக்கப்பட்டிருந்த சிவதருசின் கீழ்ப் போய்விழ, அவள் அவ்வில்லை இடக்கையால் தூக்கிப் பக்கை யெடுத்துக் கொண்டன னென்று ஒருவரலாறு வழங்குதல் காண்க. மூத்தினபொருளில், இளையாள் என்பது - இளமையென்னும் பண்பினடியாப்பிறந்த உடன்பாட் டுக்குறிப்பு விளையாலணையும்பெயரும், பித்தினபொருளில் இளையென்னும் வினைப்பகுதி யடியாப் பிறந்த எதிர்மறைத் தெரிநிலை விளையாலணையும்பெ யருமாம். இனி, வில் கிரையாள் என்று பகம்பிரிந்து, சிவபிரானது வில் வந்துசேர்ந்த குடும்பத்தில்தோன்றியவானென்று உரைப்பாரும்உளர்; கிரை உறவினம். விற்கிரையாள் பூத்தனத்து அமைந்தான் - “நப்பின்னை கொ ங்கைமேல் வைத்துக்கிடக்க மலர்மாற்பா” “மலரான்தனத்துள்ளான்” என்றும் போலக் கொள்க.

(௩௮)

௩௯. சேணுலவு திங்கனெனுஞ் சித்தசுவேஸ் வெண்குடைக்கு வேணுவொரு காம்பாகும் வேங்கடமே—கோணுமனத் தென்னையா ளாகத்தா னின்னருள்செய் தான்கமல பின்னையா ளாகத்தான் வெற்பு.

(இ - ள்.) சேண் உலவு - வானத்திற் சஞ்சரிக்கின்ற, திங்கள் எனும்- சத்திரனாகிய, சித்தசுவேஸ் வெள் குடைக்கு - சித்தஜ்ஞான மனமதனது

வெண் கொற்றக்குடைக்கு, வேணு - மூங்கில், ஒரு காம்பு ஆகும் - காம்பு போல் அமைப்பெற்ற, வேங்கடமே—,——கோணும்வனத்து என்னை - செவ்வைப்படாத மனத்தையுடைய என்னை, ஆள் ஆ - (செவ்வைப்பட்டுத் தனக்கு) அடிமைபாகும்படி, தான் இன் அருள் செய்தான்-தானே இனிய கருணைபைச் செய்தருளியவனும், கமலம் மின்னை - செத்தாமரைமலரில் வாழ்கின்ற மின்னல்போல விளங்குகிற திருமகளை, ஆள் - கொண்ட, ஆகத்தான் - திருமாற்பையுடையவனுமாகிய திருமாலினது, வெற்பு - திருமலை; (எ - று.)

மன்மதன் காமத்துக்கு உரிய தேவன். வெண்ணிறமாய் வட்டவடிவங்கொண்டு விளங்குகின்ற பூர்ணசக்திரமண்டலம், காதலைவளர்க்குத் தன்மைபதாதலால், மன்மதனது வெண்கொற்றக்குடையென்று கூறப்படும்; “ஆலைகரும்பு சிலை ஐங்குணை பூ நாண் சுரும்பு, மலைக்கிளி புரவி மாருதம் தேர் - வேலை: கடிமுரசுங் கங்குல்களிறு குயில் காளம், கொடி மகரம் திங்குள் சூடை” என்ற இரக்கினச் சுருக்கத்தையுங் காண்க. திருவேங்கடமலையின்மீது வானத்தையளாவி ஓங்கிவளர்த்துள்ள மூங்கில் சக்திரமண்டலமாகிய குடைக்கு ஏற்ப இட்ட காம்பு போலு மென்று, அம்மூங்கிலின் உயரத்தோடு வலிமையையும் பருமையையும் விளக்கிய வாரும். சித்தஜன் - மனத்தினின்று தோன்றியவன்; திருமாலினது திருவுள்ளத்தினின்று மன்மதன் ஆதியில் தோன்றியதனாலும், ஆசைவடிவமான காமன் யாவர்மனத்தையும் இடமாகக்கொண்டு அங்குநின்று எழுச்சிலாலும், சித்தஜனென்று ஒருபெயர் பெறுவன். குமரவேளை விலக்குதற்கு ‘சித்தவேள்’ என்றார். வேணு - வடசொல். கோணும் மனம் - கக்கிரத்தன்மைபையுடைய மனம்; அதாவது-திருநெறியிற்செல்லும் மனம். இங்ஙனம் செவ்வையிலாத மனத்தையுடைய யான் ஆட்கொள்ளப்படுவதற்கு உரியனல்லே ஞாயிலும் என்னைத் தனது காரணமின்றி யெழுங் கருணையால் திருத்திப் பணிகொண்டருளியவனும் என்பார், ‘கோணுமனத் தென்னை யாளாகத் தான் இன்னருள்செய்தான்’ என்றார். கமலமின்னையாளாகத்தான்-திருமகளைத் தனது திருமார்பில் வீற்றிருக்க வைத்துக்கொண்டவன். (௩௧)

சு0. தேவருடைய தருவின் செந்தே நிறுல்கிழிய
நீவருடை பாய்கின்ற வேங்கடமே—மூவடிமண்
போயிரந்தா ரத்தர் புணையு மொருபதினா
றுயிரந்தா ரத்த ரகம்.

(இ - ள்.) தேவருடை - தேவர்களுடைய, ஐத் தருவின் - ஐவகைக் கற்பக விருட்சங்களிற் கட்டிய, செம் தேன் இரால் செவ்விய தேன்கூடு, கிழிய - கிழிபடும்படி, நீவருடை பாய்கின்ற - தன்மேலுள்ள வரையாடுகள் தாவிப் பாயப்பெற்ற, வேங்கடமே—,——மூ அடி மண் - மூன்றடி நிலத்தை, போய் இரத்தார்-(மகாபலிச்சக்கரவர்த்தியி னிடத்திற்) சென்று யாசித்தவரும், அத்தர் - (எல்லாவுயிர்கட்குத்) தந்தையாகின்றவரும், புணையும் - அவன்காரம் பெற்ற, ஒரு பதினாறுயிரம் தாரத்தர் - ஒப்பற்ற பதினாறுயிரம் ஐவையுடையவருமாகிய திருமாலினது, அகம் - இருப்பிடம்; (எ-று.)

திருமலையின் உயர்ச்சியோடு அம்மலையிலுள்ள ஆட்டின் கொழுமையும் விளங்கும். இத்திரன் முதலிய அனைவரையும் வென்று மூவுலகையும், தன் வசப்படுத்திச் செருக்கி உலகத்தை வருத்திய மகாபலியென்னும் அசுரராசனது கர்வத்தைப் பங்குந் செய்யும் பொருட்டுத் தேவர்களின் வேண்டு கோளின்படி திருமால் குள்ளவடிவமான வாமநாவதாரங்கொண்டு, அவ்வசரன் யாகந் செய்துகொண்டிருக்கையிற் சென்று தன் காலடியால் மூவடி மண் வேண்டி, அது கொடுத்தற்கு அவன் இசைந்தவுடனே திரிவிங்கிரமாவதாரஞ்செய்து, ஓரடியால் மண்ணையும் மற்றோரடியால் விண்ணையும் அளந்து, மூன்றாமடிக்கு ஈடாக அவனது முடியில் தனது அடியை வைத்து அவனைப் பாதாளத்தில் அழுத்தி யடக்கின னென்ற வரலாறு பிரசித்தம். கண்ணபிரான் இளமையில் திருவாய்ப்பாடியில் வளரும்போது தன்னிடம் காதல்கொண்ட பதினாயிரம் கோபஸ் திரீர்களோடு கூடிவிலையாடினமையும், கண்ணன் நரகாசுரனைச் சங்கரித்தபின்பு அவனால் மந்தரபருவத்திசுமரமான மணிபருவத்திற் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த தேவ சித்த கந்தருவாதி கன்னிகைகள் பதினாறாயிரம் பேரையும் பதினாறாயிரம் வடிவமெடுத்து விவாகஞ்செய்துகொண்டு அவர்களோடு தனித்தனி கூடி வாழ்ந்துவந்தமையும் பற்றி, 'பதினாறாயிரர் தாரத்தர்' என்றார். 'புனையும்' என்றது, அம் மங்கையருடைய இயற்கையழகோடு ஆடையாபரணத்தினாகிய செயற்கையழகையும் விளக்கும். 'புனையும்' என்ற இடத்து 'புணரும்' என்றும் பாடமுண்டு. அத்தர் - மைத்தரைத் தந்தை அன்போடு பாதுகாப்பதுபோல எல்லாவுயிர்களையும் அன்போடு பாதுகாத்தருள்பவர்; பிராணிகளின் உற்பத்திக்குக் காரணமானவர். 'போயிர்த்தாரத்தார்' என்றும், 'ஆயிரத்தாரத்தார்' என்றும் பாடமோதுவாரு முளர்; அப்பொழுது, அத்தார் புனையும் என்று எடுத்து, அழகிய மணமாலையைத் தரித்த என்று பொருள் கொள்க; மற்றது ஒக்கும். (௪௦)

சக. வன்குறிஞ்சி மாதர்பால் வானோர் மருந்துக்கு
மென்குறிஞ்சித் தேன்மாவும் வேங்கடமே—நன்குறிஞ்சிப்
பேய்த்தரஞ்சு வைத்தார் பிறர்க்கமுதீர் தீசனுக்கு
வாய்த்தரஞ்சு வைத்தார் வரை.

(இ - ள்.) வல் குறிஞ்சி மாதர்பால் - வலிய குறிஞ்சிலிழந்து மகளி ராகிய குறத்தியரிடத்து, வானோர் - தேவர்கள், மருந்துக்கு-அமிருத்தத்துக்கு, மெல் குறிஞ்சி தேன் மாவும் - குறிஞ்சிமரத்திற் கட்டிய இனிய தேனைப் பண்டமாற்றலாற் கொள்ளப்பெற்ற, வேங்கடமே—, —பேய் தரும் - பேய்மகளாகிய பூதனையினது முலையை, நன்கு உறிஞ்சி சுவைத்தார் - நன்றாக உறிஞ்சிப் பால்சுடித்தவரும், பிறர்க்கு அமுது ஈந்து - மற்றைத்தேவர் களுக்கு அமிருதத்தைக் கொடுத்து, ஈசனுக்கு - சிவனுக்கு, வாய்த்த ரஞ்சு வைத்தார் - பொருத்தின விஷத்தை உண்ணவைத்தவரு மாகிய திருமாலி னது, வரை - திருமலை; (௪ - று.)

தம்மிடத்து மிகுதியாகவுள்ள பண்டத்தை விலையாகக் கொடுத்து அதற்கு ஈடாகத் தமக்கு வேண்டிய அருமையான பொருளை வாங்கிக்கொள்ளுகிற பண்டமாற்றுமுறைப்படி மேலுலகத்திலுள்ள தேவர்கள் திருவேங்கடமலையின்மீது உள்ள குறிஞ்சிநிலத்து மகளிரிடம் அமிருதங் கொடுத்து அதற்கு ஈடாகத் தேன் பெற்றுக்கொள்கின்றனரென்ற இதில், தேவலோகத்துக்கு மிக்கசமீபமாயிருக்கும்படி இத்திருமலை ஓங்கியுயர்ந்துள்ள தென்பதும், தேவர்களுடைய சஞ்சாரம் இம்மலையில் நிகழ்கின்ற தென்பதும் விளங்குதலோடு, அமிருதத்தை யுண்பவரான தேவர்கள் அதனை வெறுத்து ஒழித்து அதனினும் இனிய தென்று விரும்பிப் பெற்றுக்கொள்ளும்படி யுள்ளது அந்நிலத்துத் தேனினது மிக்கசுவை யென்பதும் தோன்றும். மலையும், மலைசார்ந்த இடமும் - குறிஞ்சிநிலம். அந்நிலம், குறிஞ்சிமரத்தை யுடைமையால், அப்பெயர் பெற்றது.

திருமால், திருப்பாற் கடல்கடைகளில் அதனினின்று உண்டான பல பொருள்களுள் விஷத்தைச் சிவபிரானுக்குக் கொடுத்து உண்ணச்சொல்லி, அதனால் அப்பிரானுக்கு வெப்பமுண்டாகாமல் தணிந்திருக்கும்பொருட்டு உடனே சந்திரனையுங் கொடுத்து அதனைச் சிரமேற்கொள்வித்து, தேவர்கட்கெல்லாம் அமிருதத்தையும், அவர்களில் இத்திரன்முதலிய சிலர்க்கு மற்றுஞ் சிவபொருள்களையுங் தந்து, தான் சில பொருள்களைக் கொண்டருளின னென்ற வரலாறுபற்றி, ‘பிறர்க்கு அமுதீந்து ஈசனுக்கு வாய்த்தருள்சுவைததார்’ என்றார்; “வெருவு மாலமும் பிறையும் வெவ்விடையவற்றேநது” என்றார் கம்பரும். சிவபிரானாகிய பாத்திரத்தைக்கொண்டு திருமால் தானே தனது நிவ்வியசக்தியால் விஷத்தை அமுதுசெய்தன னென்பர். வாய்த்த - தருதிக்கு ஏற்ற என்றபடி. உறிஞ்சி, உறிஞ்ச - பருகி. நன்கு - பண்புப்பெயர்; கு - விசுதி. (சக)

சஉ. வாவுகவின் மந்திநுகர் மாங்கனிக்குத் கற்பகத்தின்

மேவுகவி கைநீட்டும் வேங்கடமே—தாவுகடல்

வேவவிலங் கைக்கொண்டார் வீடணனை வைத்தொழிந்தார்
சாவவிலங் கைக்கொண்டார் சார்பு.

(இ - ள்.) வாவு - தாவிச்செல்லும் இயல்புள்ள, கவின்மந்தி - அழகிய பெண்குரங்கு, நுகர் - (கைக்கொண்டு) உண்கின்ற, மா கனிக்கு - மாம்பழத்துக்கு, கற்பகத்தில் மேவு கவி கை நீட்டும் - கற்பகவிருகூத்திற் பொருந்திய ஆண்குரங்கு கைநீட்டப்பெற்ற, வேங்கடமே—, —தாவு கடல் வேவ - அலைபொங்கி யெழு மியல்புள்ள கடல் கொதிப்படையும்படியும், ஒள்தார் வீடணனை இலங்கைக்கு வைத்து - பிரகாசமான ஆரத்தை யணிந்த விபீஷணனை இலங்காபுரிக்கு (அரசனாக) வைத்து, ஒழிந்தார் சாவ - அவனல்லாத அரசுப் பலரும் இறக்கும்படியும், வில் அம் கை கொண்டார் - (கோதண்டமென்னும்) தமது வில்லை அழகியகையில் எந்தியவராகிய திருமால், சார்பு - சாருமிடம்; (எ - று.)

மேலுலகத்துக் கற்பகச்சோலையிலுள்ள குரங்கு திருவேங்கடமலையின் மர்ஞ்சோலையிலுள்ள குரங்கை நோக்கிப் பழங்கேட்கும்படி திருவேங்கடமலையும் அம்மலையில் வளம்பெற்ற சோலைகளும் ஒங்கியுயர்ந்துள்ளன வென்ற பொருளோடு, கற்பகச்சோலையிலிருந்து வேண்டியவைபெற்று உண்ணும் அக்குரங்கு அவ்விடத்துப் பழங்களினும் மிக இனியதென்று விரும்பிக் கைகீட்டி இரக்கும்படி யுள்ளது திருவேங்கடமலைச்சோலையின் மாம்பழத்துச் சுவை மிகுதி யென்ற கருத்தும், இதில் தோன்றும். அணைகட்டுதற்கு இடங்கொடாத சமுத்திராசனேச செருக்கடக்கும்பொருட்டு அவன் மீது ஆக்ரேயாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தற்காக ஒருமுறையும், சாதுவான விலீஷணனை யொழித்த இராவணன் முதலிய கொடிய அரக்கர் அனைவரையும் அழித்தற்காக அம்பு எய்தற்கு மற்றொருமுறையும் வில்லையெடுத்து வளைத்தன னென்பார், ‘தாவுகடல் வெவ இலங்கைக் கொண்டார் வீடணனை வைத் தொழிந்தார் சாவ வில்வகைக்கொண்டார்’ என்றார். இதனை ‘கடல்வழிவிட நிசிசுமர் பொடிபட விருகண்ணி’ என்றாற்போலக் கொள்க. இராமபிரான், போர்செய்து இராவணாதியரைத் தொலைத்தற்பொருட்டு வாகரசேனையோடு புறப்பட்டுத் தென்கடற்கரை சேர்கையில், தன்னை வந்து சரணமடைந்த இராவணனது தம்பியான விலீஷணனுக்கு அபயமளித்து அப்பொழுதே அவனுக்கு இலங்காபுரியி னரசாட்சியை முன்னதாகவே அளித்து முடிசூட்டிவைத்துப் பின்பு சேதுபந்தனஞ் செய்து கடல் கடந்து இலங்கைபுக்கு அரக்கர்களை அழித்தபின் முன்சங்கற்பித்தபடி மீட்டும் இலங்கையில் விலீஷணனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்ததனை னென்பது, ‘இலங்கைக்கு வீடணனை வைத்து ஒழிந்தார் சாவ வில் அங்கைக் கொண்டார்’ என்றதனால் விளக்கப்பட்டது. வீடணன்-விலீஷணன் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; அப்பெயர் - (பகைவர்க்கு) மிதப்பயங்கரானவனென்று பொருள்படும்.

கவி - கபி யென்ற வடசொல்லின் திரிபு. ‘வேக’, ‘சாக’ என்ற பாடங்களுக்கு, கு - சாரியை யென்க. (சஉ)

சங். வெள்ளியகன் மீதே விடர்முனைத்த செங்காந்தள்
வெள்ளி யகல்விளக்காம் வேங்கடமே—வெள்ளியெனும்
வேதியனாட் டங்கெடுத்தார் மேதினியைப் பாதலமென்
றேதியனாட் டங்கெடுத்தா ளார்.

(இ - ள்.) வெள்ளிய கல்மீதே - வெண்ணிறமான வட்டப்பளிங்குக் கல்லின்மேலே, விடர் முனைத்த - அக்கற்பிளப்பிலே முனைத்தெழுந்த, செங்காந்தள் - செந்நிறமான காத்தளின்மலர், வெள்ளி அகல் விளக்கு ஆம் - வெள்ளியினாலாகிய தகழியில் ஏற்றப்பட்ட விளக்குப் போலத் தோன்றப் பெற்ற, வேங்கடமே—, —வெள்ளி எனும் வேதியன் - சுக்கிரனெனும் அந்தணனது, நாட்டம் - கண்ணை, கெடுத்தார் - போக்கிவைவரும், மேதினியை - பூமியை, பாதலம் என்று ஒது இயல் நாடு அங்கு எடுத்தார் -

பாதானமென்று பெயர்சொல்லப்படுகிற இயல்பையுடைய உலகமாகிய அவ் விடத்தினின்று எடுத்தவருமான திருமாலினது, ஊர் - திருப்பதி; (எ - று.)

பளிங்கு வட்டத்து நடுப்பிளப்பில் முளைத்தெழுந்த காந்தட்செடியின் சிவந்த மலருக்கு, வெள்ளித்தகழியில் ஏற்றிய விளக்கு உவமை கூறப்பட்டது; ஊவுவமை. வெள்ளிய - வெண்மையென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சம்; இ - சாரியை. வெள்ளி - வெண்ணிறமுடையது; இ - பெயர்விகுதி. அந்நிறமுடைமைபற்றியே, சுக்கிரனுக்கு வெள்ளி யென்று பெயர். விடர் - கற்பிளப்பு. காந்தள் - மலர்க்கு முதலாகுபெயர். 'செங்காந்தள்' என்பதில், செம்மை - ஆகுபெயர்ப்பொருளுக்கு ஏற்ற அடைமொழி. வேதியன் - வேதம்வல்லவன். நாட்டம் - நாடுதற்குக் கருவியானது; அம் - கருவிப்பொருள்விகுதி; பகுதி' இடையொற்று இரட்டியது, விரித்தல். மேதிரீ - வட்சொல்; (திருமாலாற் கொல்லப்பட்ட மது கைடபரது) மேதசினால் [உடற்கொழுப்பினால்] நனைத்தது. என்று காரணப்பொருள். தேசமென்னும் பொருள்தருகிற 'நாடு' என்ற சொல், இலக்கணையால், லோகமென்றபொருளில் உபயோகிக்கப்பட்டது.

வெள்ளியெனும் வேதியன் நாட்டங்கெடுத்தார் "மிக்க பெரும்புகழ் மாவலி வேள்வியில், தக்கதிதன்றென்று தானம்விலக்கிய, சுக்கிரன் கண்ணைத் துரும்பாற் கிளறிய, சக்கரக் கையன்" என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியையுந் காண்க.

'ஓதிய நாட்டங்கு' என்று பாடமாயின், ஒதப்பட்ட அந்நாட்டினின்று என்று பொருள்கொள்க; அப்பொழுது, அதற்கு ஏற்ப மூன்றாமடியிலும் 'வேதியநாட்டம்' என்று பாடங்கொள்ளவேண்டும்: அத்தொடரில் வேதியன் என்ற உயர்திணைப்பெயரின் ஈற்றுனகரம் வருமொழிப் புணர்ச்சியில் "சிலவிகாரமா முயர்திணை" என்றதனாற் கெட்ட தென்க. இனி, திரிபு யமகங்களிலே பொருள்நோக்கில் நகரவேறுபாடு காணப்படினும் அதனை அமைதியாகக் கொள்ளல் மரபு; அதற்குக்காரணம், வரிவடிவில் மிக்க வேறுபாடு இருப்பினும் ஒலிவடிவில் மிக்கவேறுபாடு இல்லாமை. (சுந.)

சுசு. அல்லிமலர்க் காந்தளின்மே லாடுஞ் சுரும்பினங்கண்
மெல்லியர்கள் கைக்கழங்காய் வேங்கடமே—மல்லினரைப்
பண்டறைந்த வன்புடையார் பார்த்தனுக்குத் தத்துவநூல் -
விண்டறைந்த வன்புடையார் வெற்பு.

(இ - ள்.) அல்லி - அகவிதழ்கள் நிறைந்ததான, மலர் காந்தளின் மேல் - செங்காந்தள் மலரின்மேல், ஆடும் - அசைந்தசைத்து மொய்த்து எழுகின்ற, சுரும்பு இனங்கள் - வண்டுகளின் கூட்டங்கள், மெல்லியர்கள் கைக்கழங்கு ஆம் - மகளிர்களாற் கையிற்கொண்டு ஆடப்படுகின்ற கழற்காய் போன்றிருக்கப்பெற்ற, வேங்கடமே—, பண்டு—முன்பு, மல்லினரை—மற்போற் வீரர்களே, அறைந்த - தாக்கியழித்த, வன்பு உடையார் - வலிமை கொண்டவரும், பார்த்தனுக்கு - அருச்சுனனுக்கு, தத்துவம் நூல் - தத்துவ

சாஸ்திரமாகிய கீதையை, விண்டு அறைந்த - வெளியிட்டுக் கூறியருளிய, அன்பு உடையார் - அன்பையுடையவருமாகிய திருமாலினது, வெற்பு - திருமலை; (எ - று.)

மெல்லியர் - மென்மையான தன்மையையுடையவர். மகளிரது சிவந்த கை - செங்கார்த்தனுக்கும், திரண்டுஉருண்ட கழற்சிக்காய்-வண்டுக்கும், மகளிர் கைகளிற்கொண்டு ஆடும்போது அக்காய்கள் அக்கைகளின்மேல் எழுந்தெழுந்து ஆடி மீண்டும் அவற்றில்விழுதல் - கார்த்தன்மலரின்மேல் வண்டு விழுந்து எழுந்தெழுந்து மொய்த்ததற்கும் உவமை; வாடிவுந் தொழிலும் பற்றியது. ஆம் - உவமவுருபு. மெல்லியர், இ - சாரியை. மல்லினர் - மல்லர்: இன் - சாரியை. மற்போராவது - படைக்கலமின்றி உடல்வலிமைகொண்டு பலவகையாகச் செய்யும் போர். 'பண்டு' என்றது, கிருஷ்ணாவதாரத்தை.

பார்த்தனுக்குத் தத்துவநூல் ஓகியது—மகாபாரதயுத்தத்தில் முதல் நாட்போர்த்தொடக்கத்தில் எதிர்த்து வின்ற வீரர்களெல்லாம் பாட்டினும் அண்ணன் தம்பியாரும் மாமனும் உறவினரும் கல்விபயிற்றிய ஆசாரியரும் மனங்கலந்த நண்பரு மாகவே யிருக்கக் கண்டு “உற்றாரையெல்லாம் உடன்கொன்று அரசாளப், பெற்றாரும் வேண்டேன் பெருஞ்செல்வம்” என்றுஎண்ணிப் போர்புரியேனென்று காண்டவம்மைக்கெகிழ்த தோத்தட்டின்மீதே திகைத்துநின்ற அருச்சுனனுக்குக் கண்ணன் தத்துவோபதேசஞ் செய்து தனதுவிசுவரூபத்தைக்காட்டி அவனது மயக்கத்தை ஓட்டி அவனைப் போர்புரியுமாறு உடன்படுத்தினன் என்பதாம். அப்பொழுது உபதேசித்த தத்துவப்பொருளே, ஸ்ரீபகவத்கீதையென வழங்கப்படுகின்ற நூலாம். தத்வம் - வடசொல்; உண்மைப்பொருள். தத்துவநூல் - ஜீவாத்மா பரமாத்மா இவர்கட்குள்ள சம்பந்தம், கர்மம், பிறப்பு, முத்தி முதலியவற்றின் உண்மையான தன்மையை உரைத்த சாஸ்திரம். பார்த்தன் - அருச்சுனன்; பிருதையின் மகன்: பிருதை - குந்தி.

விண்டு, வின் - பகுதி. உடையார் என்ற சொல் இரண்டனும், முத்தினது - உடையென்னும் வினைப்பகுதியின்மேற் பிறந்த எதிர்மறைத்தெரிநிலைவினையாலணையும்பெயரும், பித்தினது - உடைமை யென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த உடன்பாட்டுக்குறிப்பு வினையாலணையும்பெயருமாம். இரண்டு அடியிலும் உடையவரென்றே பொருள்வொள்ளுதல், திரிபிலக்கணத்துக்கு ஒவ்வாது. அல்லி யென்பதன் எதிர்மொழி - புல்லி; அது, புறவிதழைக் குறிக்கும். (சச)

சந்ரு. காந்த றிரவலர்போற் கைநீயற்பக் கொன்றைகொடை வேந்தனைனப் பொன்சொரியும் வேங்கடமே—பூந்துளவின் கான்மடங்கா மார்வத்தார் காண விரும்பினர்மே னான்மடங்கா மார்வத்தார் நாடு.

(இ - ள்.) காந்தன் - செங்காந்தன்மலர், இரவலர் போல் கை ஏற்ப - யாசகர் யாசித்தற்கு ஏற்கின்ற கை போன்று இருப்ப, கொன்றை - கொன்

றைமரம், கொடை வேந்தன் என் பொன் செரியும் - நகைக்குணமுடைய
அரசன் (அந்த யாசகர்கையிற்) பொன்னைச் செரிவதுபோல் (க் காந்தன்
மலரின்மேல்) பொன்னிறமான தன்மலர்களைச் செரித்தற்கு இடமான,
வேங்கடமே—பூ துளவின்-அழகிய திருத்துழாயினது, காண் - வாசனை;
மடங்கா - மாறாத, மார்வத்தார் - திருமார்பையுடையவரும், காண் விரும்
பினர்மேல் - (தம்மைச்) சேவிக்க விரும்பின மெய்படியார்களிடத்து, நால்
மடங்கு ஆம் ஆர்வத்தார்-பலமடங்கு அதிகமாக வைக்கும் அன்பையுடைய
வருமாகிய திருமாலினது, நாடு - திவ்வியதேசம்; (எ - று.)

முன்னிரண்டடி - வடிவுபற்றிவந்த உவமையணி. கைபோலும் மலரை
'கை' என்றும், பொன்போலும்மலரை 'பொன்' என்றும் கூறியது, உவமை
யாகுபெயர். கொடை - 'ஐ' விசுதி பெற்ற தொழிற்பெயர். இரவலர் -
இரத்தலில் வல்லவர்; விடாது இரப்பவரென்க. பூத்துளவின் கான்மடங்கா
மார்வத்தார் - மிக்கபரிமளததையுடைய திருத்துழாய்மாலையைத் திருமார்பில்
எப்பொழுதும் சாத்தியுள்ளவர். நான்மடங்கு என்பதில், நான்கு என்பது -
பலவென்னும் பொருளின்மேல் நின்றது; இனி, தம்மிடத்து அடியார்கள்
ஒருபங்கு அன்புவைத்தால் அவாகன்பக்கல்காம் அவ்வன்பினளவுக்கு நான்கு
பங்காக அன்புவைப்பவ ரென்றும் பொருளாம். (சுடு)

சூக. நாகத்தின் மேற்குறவர் நன்கெறிந்த மாணிக்க
மேகத்தின் மின்புரையும் வேங்கடமே—மாகத்தின்
மாத்தாண்ட மண்டலத்தார் வாயுண் டுமிழ்ந்தவாந்து
காத்தாண்ட மண்டலத்தார் காப்பு.

(இ - ன்.) நாகத்தின்மேல் - யானையின்மேல், குறவர் - குறிஞ்சிநில
மாக்கள், நன்கு எறிந்த - நன்றாக வீசியெறிந்த, மாணிக்கம் - மாணிக்கமென்
னும் இரத்தினங்கள், மேகத்தின் மின் புரையும் - மேகத்தினிடத்துக்
காணப்படுகிற மின்னல்போல விளங்குதற்கு இடமான, வேங்கடமே—,
—மா கத்தின்-பெரிய வானத்தில் விளங்குகின்ற, மாத்தாண்டமண்டல
த்தார் - சூரியமண்டலத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவரும், வாய் உண்டு - (புகா
ந்தகாலத்தில்) வாயினாலே உட்கொண்டு, உமிழ்ந்து - (பிரளயம் நீங்கின
பொழுது மீண்டும்) வெளிப்படுகதி, அளந்து - (திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில்
திருவடியால்) அளந்து, காத்து - (தாமான நிலையிலே, பாதுகாத்து, ஆண்ட-
(ஸ்ரீராமாவதாரத்தில்) அரசாளப்பட்ட, மண் தலத்தார் - பூமியையுடையவ
ரும் ஆகிய திருமால், காப்பு - (உயிர்களைப்) பாதுகாக்குமிடம்; (எ - று.)

சுருநிறமுள்ள பெரிய மதயானைக்குக் காளமேகம், செந்நிறமுடைய
தாய் விளங்குகின்ற மாணிக்கத்துக்கு மின்னலும் உமையெனக் காண்க.
மாணிக்கம் என்ற வடசொல், திரிந்தது. புரையும் - உவமவுருபு மாகம் -
மஹாகம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். மாத்தாண்டமண்டலம் என்ற
வடமொழித்தொடர், விகாரப்பட்டது. எம்பெருமான் திவ்வியமான உருவத்
துடன் சூரியமண்டலத்தில் எழுந்தருளியிருந்ததல்பற்றி, 'மாகத்தின் மாத்

திருவேங்கடமலை - சுக. - சி.டி.

தாண்டமண்டலத்தார்' என்றார். ஆண்ட என்பதற்கு - மனைவியாக ஆய்ந்து, கொள்ளப்பட்ட என்றும் பொருளுரைக்கலாம்; பூமி தேவியாதல் காரணம், 'பாரிடந்து பாரையுண்டு பாருமிழ்ந்து பாரளந்து பாரையாண்ட, பேராண்' என்ற திருநெடுந்தாண்டகம் இங்குக் காணத்தக்கது. (சுக)

சஎ, செம்பதும ராகச் சிலைசூழ் பெரும்பாந்தள்
வெப்பரிதி யூர்கோளாம் வேங்கடமே—யும்பருவ
கோதத்தி னைப்புறத்தா னோரா லிலைதுயின்றான்
வேதத்தி னைப்புறத்தான் வெற்பு.

(இ - ள்) செம் - செந்நிறமான, பதுமராகம் சிலை - பதுமராகக்கல்லை, சூழ் - சுற்றிக்கொண்ட. பெரு பாக்குள் - பெரிய மலைப் பாம்பு, வெம் பரிதி ஊர்கோள் ஆம் - வெவ்வித சூரியமண்டலங்களைச் சுற்றிக் காணப்படும் பரி வேஷம் போன்று தோன்றப் பெற்ற, வேங்கடமே—, ஒருகதின் அப்பு - பிரளயசமுத்திரத்தின் ஓரவெள்ளம், உலகு உம்பா உற எல்லாவுலகங்களையுங் கவிந்து அவற்றின்மேற் சென்று பரவ, தான் ஓர் ஆல் இலை துயின்றான் - (அப்பெருங்கடலில்) ஓர் ஆலிலையின்மேல் தான் போகரிதகிறாரெனச் சின்னவனும், வேதகதின் அப்புறத்தான் - வேதங்களுக்கு எட்டாமல் அப்பாற்பட்டவனுமான திருமாலினது, வெற்பு - திருமலை; (எ - று.)

பத்மராகம் - வட்சொல்; செந்தாமரைமலாபோலச் செந்நிறமுடைய தென்று பொருள்படும்; இது, சுவரத்திசைகளுள் ஒன்று. செந்நிறமுள்ளதாக மிகவிளங்குகிற பதுமராகரகுணங்களுக்கும் அங்ஙனம் விளங்குகிற சூரியமண்டலமும், அவ்விரத்தினத்தைச் சுற்றிக்கொண்ட பெரும்பாம்புக்கு - சிற்றிலசமயங்களில் சூரியமண்டலத்தைச் சுற்றி அருகிற்காணப்படுகிற ஊர்கோள்வட்டமும் உவமைசூறப்பட்டன. பரிதி - வட்சொல். ஊர்கோள் - ஊர்த்து கொள்வது எனப் பொருள்படும் காரணக்குறி; ஊர்தல் - வளைதல். உம்பருலகு உற என்றுஎடுக்குது, மேலுள்ள தேவலோகங்களுக்கும் மேலே பொருந்த என்று உரைத்தலும் ஒன்று. இனி தேவலோகமுமுட்பட யாவும் கடல்வெள்ளத்தினுள்ளே அகப்பட என்னும் அமையும். வேதங்கட்கும் எட்டாதபடியுள்ளது எம்பெருமானது ஸரஸ்வதிமேனபது, வேதங்களினாலேயே விளங்குகின்றது. (சஎ)

சஅ. கோலமணிப் பாரையிற்பாய் கோடரங்கள் செங்கதிரோன்
மேலனுமன் பாய்ந்தனைய வேங்கடமே—நாலுமறை
யாய்ந்தபர தத்துவந்தா னுனை குடமாடல்
வாய்ந்தபர தத்துவந்தான் வாழ்வு.

(இ - ள்.) கோலம் - அழகிய, மணி பாரையில் - மாணிக்கப்பாறையின்மேல், பாய் - பாய்கின்ற, கோடரங்கள் - குரங்குகள், செங் கதிரோன் மேல் அனுமன் பாய்ந்து அனைய - சிவந்த சூரியமண்டலத்தின்மேல் அதுமான் பாய்ந்தாற் போலத் தோன்றுதற்கு இடமான, வேங்கடமே—,

—நாலு மறை - நான்கு வேதங்களாலும், ஆய்ந்த-ஆராய்ந்து கூறப்பட்ட, பர தத்துவம் - (எல்லாவற்றுக்கும்) மேலான உண்மைப்பொருள், தான் ஆளுன் - தானையானவனும், குடம் ஆடல் வாய்ந்த பரதத்து-குடமெடுத்து ஆடுதல் பொருந்தின கூத்தைச் செய்வதிலே, உவந்தான்-திருவுள்ள முகந்த வனுமாகிய திருமால், வாழ்வு-வாழுமிடம்; (எ - று.)—மணி - செம்மணி.

சமேருபர்வதத்தில் கேசரியென்ற வானரவீரனது மனையாளான அஞ் சளுதேவி ராயுதேவனது அநுக்கிரகத்தால் ஒரு குமாரனைப்பெற்றுக் கணிக் கொணர்த்தருக் காட்டிற்குச் செல்ல, அக்குமாரன் பசிபொறுக்கமாட்டாமல் காலையிலுதித்த ஆதித்தபிம்பத்தைக் கனியெனக்கருதிக் கவர்வான் எழுந்து, தந்தையாகியவாயுவினது உதவிகொண்டு அச்சூரியமண்டலத்தின் மீது பாய்ந்தனனென்ற வரலாறு, இங்கு அறியத்தக்கது. “செழுமலர்த்திரு வனையதாய் செழுங்கணிகாடிப், பழுவழுற்றிடப் பசியினுற்பதைபதைத்திரங்கி, யழுதரற்றிய பாலக னன்னை முன்னுரைத்த, பழம் நமக்கிதுவாமெனப்பரிதிமேற் பாய்ந்தான்” என்றார் ஒட்டக்கூத்தரும். அப்பொழுது சூரியனைப் பிடிக்கவந்த இராகு இவ்வானரனைக் கண்டு அஞ்சியோடி இந்திரனிடம் முறையிட, இந்திரன் சினக்கொண்டு வந்து வச்சிராயுத்தால் மெல்லப் புடைக்க, அக்குரங்கு கன்னத்தில் அடிபட்டுக் கன்னம் சிதையப் பெற்ற தனல், அதற்கு, பிறகு ‘ஹநுமாந்’ என்ற பெயர் இந்திரனுல் வைக்கப்பட்டது. ஹநுமாந் என்ற வடசொல்-கன்னத்தில் விசேஷமுடையவ னென்று பொருள்படும்; ஹநு - கன்னம், மாந் - உடைமைப்பொருள் காட்டும் வட மொழிப்பெயர்விகுதி. அப்பெயர், அனுமன் என விகாரப்பட்டது. செந்நிறமாக விளங்கும் சூரியமண்டலத்தின்மீது பாய்ந்த அநுமானென்னும் தெய்வக்குரங்கை, செந்நிறமான மாணிக்கப் பாரையின்மேற் பாயும் குரங்குக்கு உவமைகூறினார்.

நாலு - நான்கு; நறுகெட்டு நகரம்லகரமாய் உகரச்சாரியை பெற்றது. பரதத்துவம் - பரம்பொருள். குடமாதல் வாய்ந்த பரதம்-குடக்கூத்து; அதாவது-இடையர்கள் செல்வச்செருக்கினால் தமதுமகிழ்ச்சிக்குப் போக்குவீடாகக் குடங்களையெடுத்து மேலேயெறிந்து மீண்டும்ஏந்தி ஆடுவதொரு கூத்து. பஞ்சலோகங்களாலும் மண்ணாலும் குடங்கொண்டு ஆடுவதென்பர். கண்ண பிரானுக்கு அக்கூத்தில் மிகவும்பிரியமாதலை “குடங்களெடுத்தேறவிட்டுக் கூத்தாடவல்ல எங்கோவே” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியினாலும் உணர்க. இப்பாசரத்தின் வியாக்யானத்தில் ‘பிராமணர் ஐசுவரியம் விஞ்சினால் யாகாதிகள் பண்ணுடாபோலே இடையர் ஐசுவரியம் விஞ்சினால் செருக்குப் போக்குவிட்டு ஆடுவதொரு கூத்தாய்த்து, குடக்கூத்தாவது,’ ‘இடையர்க்கு ஐசுவரியந்தானாவது - கோஸம்ருத்தியிறே: அந்த ஸம்ருத்தி குறைவறவுள்ளது தனக்கே யாகையாலே, அத்தால்வந்த செருக்குக்குப் போக்கு விட்டுக் குடக்கூத்தாடினபடி சொல்லுகிறது; தலையிலே அடுக்குக்குடமிருக்க, இரண்டுதோள்களிலும் குடங்களிருக்க, இரண்டுகையிலும் குடங்களேயேந்தி ஆகாசத்திலேயெறிந்து ஆடுவதொரு கூத்தாய்த்து, குடக்

கூத்தாவது' என்ற வாக்கியங்கள் இங்கு உணரத்தக்கன. குடம் - தயிர், தாழி. "குடத்தால் குன்றெடுத்தோ னுடல்," "நீணிலமளந்தோ னுடிய குடம்" என்றார் பிறரும். பரதம் - வடசொல்; பாவம், ரஸம், தாளம் இம் மூன்றையு முடைமைபற்றி, பரதமென்று நாட்டியத்துக்குப் பெயரென்பர்.()

சக. கொம்பினிறால் வாங்கநிமிர் குஞ்சரக்கை யம்புலிமேல் வெம்பியெழுங் கேளரவாம் வேங்கடமே—தும்பிபல போர்காது மீர்த்தார் புணையாக்கி மூக்கினெடு வார்காது மீர்த்தார் வரை.

(இ - ள்.) கொம்பின் - மரக்கொம்பிற்கட்டிய. இறால் - தேன்கூட்டிட, வாங்க - எடுத்தற்கு, நிமிர் - உயரத்தூக்கிய, குஞ்சரம் கை - யானையினுடைய துதிக்கை, அம்புலிமேல் வெம்பி எழும் கேள் அரவு ஆம் - சந்திர மண்டலத்தைப் பற்றுதற்கு அதன்மேல் கறுக்கொண்டு எழுகின்ற கரும் பாம்புபுடிவமான (இராகுவென்னும்) கிரகம்போலத் தோன்றப்பெற்ற, வேங்கடமே—தும்பி பல போர் காதும் - பல வண்டுகள் நெருங்கி மொய்த்து ஒன்றோடு ஒன்று தாக்கப்பெற்ற, ஈர்தார் - (தேனிஹ) குளிர்த்த மலர்மாலையை, புனை - தரித்த, அரங்கி - சூர்ப்பணைகயினது, மூக்கினெடு - மூக்கையும், வார் காதும் - நீண்ட காதையும், ஈர்த்தார் - அறுத்தவராகிய திருமாலினது, வரை - திருமலை; (எ - று.)

இறாலுக்குச் சந்திரனும், அதன்மீது எடுத்த யானைத்துதிக்கைக்குச் சந்திரன்மீது எழும் இராகுவென்னும் பாம்பும் புடிவில் உவமம். குஞ்சரம் - வடசொல்; காட்டுப்புதர்களிற் சஞ்சரிப்பது என்றும், துதிக்கையையுடையது என்றும் காரணப்பொருள்படுவது. கிரகணகாலத்திற் சூரியனை மறைக்கின்ற சந்திரன்சாலையும், சந்திரனை மறைக்கின்ற பூமியின்சாலையும் இராகுகேதுக்களென்னும் பாம்புபுடிவமான கிரகங்க ளெனப்படும். பாற்கடல் கடைகையில் உண்டான அமிருதகலசத்தை யெடுத்துக்கொண்ட திருமால் மிகவும்அழகிய மோகினியென்னும் பெண்டிடிவத்தால் அசுரர்களைமயக்கித் தேவர்களுக்கே அமிருதத்தைப் பங்கிட்டுக்கொடுத்துவருகையில், இராகுவென்னும் ஓரசுரன் தான்இருத்தற்குஉரிய அசுரர்கூட்டத்தை விட்டு வஞ்சனையாகத் தேவர்கூட்டத்தினிடையிலே புக்குக் கையேற்று அமிருதத்தை வாங்கியுண்ண, அதனைச் சூரியசந்திரர் குறிப்பிட்ட மாத்திரத்தில் எம்பெருமான் அவனை அகப்பையால் அடித்துத் தலைவெறு உடல்வேறாக்க, அமிருத முண்டதனால் உயிரிழங்காத அந்தத் தலையும் உடம்பும் விஷ்ணுவின் அணுக் கிரகத்தால் இராகுகேதுக்களென்ற இரண்டி கிரகங்களாகிச் சூரியன்முதலிய ஏழுகிரகங்களோடு சேர்ந்து கரும்பாம்பு செம்பாம்புபுடிபெற்று, தம் மேற்கோள்சொன்ன சூரிய சந்திரர்க்குப் பகையாய்ச் சிற்சிலகாலத்தில் அவர்களைப்பிடித்துக்கொள்கின்றன வென்பது, புராணவரலாறு.

மலர்களின் தேனை யுண்ணுதற்பொருட்டுப் பல வண்டுகள் நெருங்கி மொய்க்கும்போது, நான்முன்னே நான்முன்னே யென்று ஒன்றன்மே

லொன்றாக விழு மென்பது, ‘தும்பிபல போர்காதும்’ என்பதன் கருத்து; இது, தார்க்கு அடைமொழி; அரக்கிக்கு அடைமொழியாகக்கொண்டு, பலயானைகளோடு போர்செய்யும் வலிமையுடைய என்று பொருள்கொள்ளவும் இடமுண்டு. ஈர்ந்தார் - குளிர்ச்சியாகிய மலை யெனக் கொண்டால் பண்புத் தொகையும், குளிர்ச்சியையுடைய மாலையெனக் கொண்டால் இரண்டனுருபும் பொருளுக் தொக்கதொகையுமாம். ஈர் + தார் = ஈர்ந்தார்; ‘யரமுன்னர்’ என்னுஞ் சூத்திர விதி. சூர்ப்பணகை இராமலக்ஷ்மணரிடம் வரும்பொழுது அழகியவடிவங்கொண்டு ஆடையாபரணதிகளால் தன்னையவன்கரித்து வந்தமை தோன்ற, ‘தும்பிபல போர்காது மீர்த்தார் புனையரக்கி’ என்றார்; ‘அறலோதிப், பூ முரலும் வண்டு மிவை பூசலிடு மோசை’ என்ற கம்பராமாயணத்தையுங் காண்க.

சூர்ப்பணகையை அங்கப்பங்கப்படுத்தியது இராமபிரானது திருத்தம்பியான இளையபெருமானினது செய்கையாயினும், அதனைப் பெருமான் மேல் ஏற்றிச்சொன்னது, இராமபிரானது கருத்திற்கு ஏற்ப அவன் கட்டளையிட்டபடி இவன்செய்தன னாசலின் எவுதற்கருத்தாவின் வினையாதல்பற்றி யென்க. அன்றியும், இளையபெருமானும் திருமாலினது திருவவதாரமே யாதலால், அங்ஙனஞ் சொல்லத் தட்டில்லை. மற்றும், ‘ராமஸ்ய தக்ஷிணோபஹாரம்’ என்றபடி இராமனுக்கு இலக்குமணன் வலத்திருக்கையெனப்படுதலால், அங்ஙனம் கையாகிறஇலக்குமணனது செயலை இராமன் மேல் ஒற்றுமைநயம்பற்றி ஏற்றிச்சொல்லுதல் தகுதியே. ‘‘அரக்கிமூக்கை நீக்கிக் கரணோடுதூணன் தனுயிரை வாங்கி’’ என்று குலசேகரமூழ்வாரும், ‘‘தன் சீதைக்கு, நேராவெனென்றோர் நிசாசரிதான் வந்தானைக், கூமாரந்தவாளாற் கொடிமூக்குங் காநிரண்டும், ஈராவிடுத் தவட்குழத்தோனை வெந்நரகஞ், சேராவகையே சிலைகுனித்தான்’’ என்று திருமங்கையாழ்வாரும் அருளிச்செய்தமையுங் காண்க. ‘தம்முடைய கையாலேயிறே தண்டிப்பது;தம்முடைய தோளாயிருக்கிற இளையபெருமானே இடுவித்துத் தண்டிப்பித்தார்’ என்ற வியாக்கியாகவாக்கியமும் உணரத்தக்கது. (சக)

௫௦. வண்மைதிகழ் வெண்பளிங்கு வட்டத்திற் கண்டியின்மான்
விண்மதியின் மானேய்க்கும் வேங்கடமே—யொண்மதிபா
ணலைத்தா மோதரனார் நோக்கவரி யார்துளவ
மலைத்தா மோதரனார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) வண்மை திகழ் - அழகியதாக விளங்குகின்ற, வெள் பளிங்கு வட்டத்தில் - வெண்ணிறமான வட்டவடிவுள்ள பளிக்குப்பாறையில், கண் துயில் - படுத்துத்துங்குகிற, மான்—,விண் மதியின்மான் ஏய்க்கும்-வானத்துச் சந்திரமண்டலத்தின் நடுவிலே காணப்படுகிற மான்வடிவத்தை யொத்திருக்கப்பெற்ற, வேங்கடமே—,—ஒன் மதியால்-சிறந்த புத்தியினால் [தமது புத்திவிசேஷத்தால்], துலை தாம் ஒது-பலதுல்களைத் தாம்ஒதிய, அரனார்-சிவபெருமானாலும், நோக்க அரிபார்-கட்புலனாகக்கண்டு தரிசிக்க முடியாத

வரும், துள்வம் மலை - திருத்துழாய்மலையையணிந்த, தாமோதரனார் - தாமோதரனென்ற ஒருதிருநாம முடையவருமாகிய திருமால், வாழ்வு - வாழ்மிடம்; (எ - று.)

பளிங்குவட்டத்துக்குச் சத்திரமண்டலமும், அதனிடையே அசையாது துயில்கிற மாணுக்குச் சத்திரமண்டலத்தின் நடுவிலே அசைவின்றிக்காணப்படுகிற மான்வடிவமும் உவமை; வடிவுபற்றியது. பளிங்கு-ஸ்படிகம். வ்ருத்தமென்னும் வடமொழி, வட்டமெனச் சிதைத்தது. ஏய்க்கும் - உவமவுருபு. மதி - அறிவைக் குறிக்கையில், வடசொல். தாம் - அசை. ஒதுதல் - கற்றலும், கற்பித்தலும், தூவியற்றலும். தாமோதர என்ற வடசொல் - தாம் + உதர எனப் பிரித்து, (வெண்ணெய் களவாடினதற்கு ஒருகண்டினையாக யசோதைபாற் கட்டப்பட்ட) கயிற்றை வயிற் றிலுடையவ னென்று காரணப்பொருள்படும்; தாமம் - கயிறு, உதரம் - வயிறு. (௫௦)

சிலேடைகள்.

௫௧. காதலிற்றுச் சார்தவர்க்கும் காமிபத்தைநச் சார்த்தவர்க்கும் வேதனைக்கூற்றைத்தவிர்க்கும் வேங்கடமே—போதகத்தை மோதி மருப்பொசித்தார் முன்பதினொயிரவ ரோதி மருப்பொசித்தா னார்.

(இ - ள்.) காதல் இற்று சார் தவர்க்கு - (பிரபஞ்சவாழ்வில்) ஆசை (முழுவதும்) ஒழிந்து (தன்னிடப் படுத்து) சேர்த்த முனிவர்களுக்கும், வேதனை கூற்றை தவிர்க்கும் - பிரமனையும் யமனையும் விலக்குகின்ற காமிபத்தை சார்த்தவர்க்கும் - பிரபஞ்சவாழ்வுகளை விரும்பியவர்களுக்கும், வேதனை கூற்றை தவிர்க்கும் - துன்பங்களின்வகைகளை ஒழிக்கின்ற வேங்கடமே—, —போதகத்தை - யானையை, மோதி - தாக்கி, மருப்பு ஒசித்தார் - அதன் தத்தங்களை முறித்தவரும், முன் - முற்காலத்தில் [கிருந்தனாவதாத்தில்], பதினொயிரவா - பதினொயிரம் இளமையையருடைய, ஒசி - கூர்த்தலின், மரு - நறுமணத்தை, பொசித்தார் - மோந்து நுகர்த்தவருமான திருமாலினது, ஊர் - வாசஸ்தானமாம்; (எ - று.)

‘வேதனைக்கூற்றைத்தவிர்க்கும்’ என்ற தொடர்—வெவ்வேறுவகையாகப் பிரியாது ஒருவகையாகவே பிரித்து இருபொருள்பட்டதனால், மேய்மொழிச் சிலேடை; இது, வடமொழியில் அபிந்நபதச்சேஷஹ எனப்படும்; பிறவும் இங் றனம் வருவன காண்க. காதலிற்றுச்சார்தவராவார் - எல்லாவகைப்பற்றுக் களையும் முற்றத்துறந்து முத்திபெறுதற்பொருட்டுக் திருவேங்கடமுடையானை வந்து சரணமடைகிற முனிவர்கள், அவர்கட்குப் பிரமனையும் யமனையும் விலக்குகின்ற என்றது - பிரமனாவரும் பிறப்பையும், யமனாவரும் இறப்பையும் போக்கி முத்தியளிக்கும் மகிமையையுடையஎன்றபடி. வேதன் என்றது - அவனது காரியமான ஜநத்துக்கும், கூற்று என்றது - அவனது காரியமான மரணத்துக்கும் இலக்கணை. காமிபத்தைச் சார்த்தவராவார் - அழியுந்தன்மையனவான இம்மைமறுமைப்பேறுகளை விரும்பி வந்து சேர்ப

வர்கள். அவர்கட்குத் துன்பவகைகளை ஒழிக்கின்ற என்றது - “பித்து மல் டுமை முடம் பேய் குருடு கூன் செவிடு, மெய்த்தயர்நோய் தீர்த்தருளும் வேங்கடமே” என்றவாறு அவர்களுடைய உடற்குற்றங்களையும் நோய்களையும் மகப்பேறின்மைமுதலிய மனோவியாதிகளையும் நீக்கி அவர்கள்வேண்டிய பயன்களை அவர்கட்கு வேண்டியவாறே உண்டாகச்செய்கின்ற சிறப்பையுடைய என்றபடி. பற்றற்றுவந்தவர்க்கும், பற்றாதுவந்தவர்க்கும் சமமாக இடையூறகற்றியருள்கின்ற வேங்கடமெனச் சொல்நயத்தாற் சமத்தாரங் தோன்றக் கூறியவாறு காண்க.

கண்ணபிரான் இளமையில் திருவாய்ப்பாடியில்வரும்போது தன்னிடங் காதல்கொண்ட பதினாறாயிரம் கோபஸ்தீரிகளோடுகூடி இன்பம்நுகர்ந்தமையும், கண்ணன் நரகாசுரனைச் சங்கரித்தபின்பு அவனாற் சிறைவைக்கப்பட்டிருந்த தேவசித்தகந்தருவாதி கண்ணிகைகள் பதினாறாயிரம் பேரையும் பதினாறாயிரம் வடிவமெடுத்து விவரஞ்செய்துகொண்டு அவர்களோடுகூடி இன்பம்நுகர்ந்தமையும் பற்றி, ‘பதினாறாயிரவரோதி மருப்பொசித்தார்’ என்றார். ‘ஒதிமருப்பொசித்தார்’ என்றது - அவர்களுடைய கூந்தலில் உத்தம இலக்கணமாக இயற்கையில் அமைந்துள்ள நறுமணத்தையும், நறுநெய்ப்பூசினன் மலர் சூடுதலாற் செயற்கையில் அமைந்த நறுமணத்தையும் உட்கொண்டு உளங்களித்தவ ரென்றபடி. ஐம்பொறிகளாலும் அனுபவிக்கும் இன்பவகைகளுள் இங்கு மூக்கினூற் புலம்நுகர்ந்ததைக் கூறியது, பிறவாறு இன்பம் நுகர்ந்ததற்கும் உபலக்ஷணம்.

உம்மைகள் - எண்ணுப்பொருளன. இற்று என்ற வினையெச்சத்தில், இறு என்ற குறிலிணைப்பகுதி இடைஒற்றுஇட்டி இறந்தகாலங் காட்டிற்று. சார்தவர் - வினைத்தொகை. தவா - தவஞ்செய்பவர். ‘காதலித்துச்சாரந்தவர்’ என்று பாடமோதி, (பரமபதத்தைப்பெற) விரும்பித் தன்னைவந்தடைந்தவர் என்று உரைப்பாரும் உளர். காம்யம் - வட்சொல்; விரும்பப்படும் பொருள். வேதன் - வேதங்களை ஒதியவன்; அன்றி, வேதா என்னும் வட்சொல்லின் விகார மெனக்கொண்டால், விதிக்குங் கடவு ளென்று ஆகும்; விதித்தல் - படைத்தல். கூற்று - (உடலையும் உயிரையும் வெவ்வேறு) கூறக் குபவன். இரண்டாம் பொருளில் வேதகா என்ற வட்சொல் வேதனையென விகாரப்பட்டது. கூற்றை என்றது - கூறுஎன்பதன் இரண்டாம் வேற்றுமை விரி. ‘தவிர்க்கும் வேங்கடம்’ என்றதில், நிலைமொழியிறுதியில் நின்ற மகரவொற்று - வகரத்தின்முன் வந்ததனால், மகரக்குறுக்கம்; மாத்திரை - கால். போதகம்-வட்சொல். போதகத்தை மோதி மருப்பொசித்தார் - போதகத்தை மருப்புஒசித்துமோதினார் என விருகிப்பிரித்துக் கூட்டலுமாம். முன் - காலமுன்; இதனை, மத்திமதிப்பமாக முன்னின்ற ‘ஒசித்தார்’ என்பதனோடும் இயைக்கலாம். ஒசித்தார், பொசித்தார் - உயர்வுப்பன்மை. பதினாறாயிரவர் - எண்ணடியாப்பிறந்தபெயர்; இங்கே, தொகைக்குறிப்பு. ஒதி - பெண்மயிர். பொசித்தல் - புஜித்தல், புசித்தல், உண்ணல், நுகர்தல், துய்த்தல் என்பன - ஒருபொருளன. ‘ஊர்’ என்றது - திருமாலுக்குத் திருவேங்கடம் இயல்பிலுரியாதலை விளக்கும்;

ரு.2. கேள்வித் துறவோரும் கேடறவில் வாழ்வோரும்
வேள்விக் கினமாற்றும் வேங்கடமே—மூள்வித்து
மூன்பா ரதமுடித்தார் மொய்வேந்தர் வந்தவிய
வன்பா ரதமுடித்தார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) கேள்வி துறவோரும் - ஞானக்கேள்விகளையுடைய துறவி
களும், வேள் விக்கினம் மாற்றும் - மண்மதனால் வரும் இடையூற்றை நீக்கு
தற்கு இடமான: கேடு அற இல் வாழ்வோரும் - தீங்கில்லாமல் இல்லற
வொழுக்கத்தில் வாழ்வார்களும், வேள்விக்கு இனம் ஆற்றும் - யாகத்துக்கு
இனமான நற்செயல்களைச் செய்தற்கு இடமான: வேங்கடமே—,—மூன்பு ஆ-
முற்காலத்தில், ரதம் முடி தார் மொய் வேந்தர் வந்து அலிய - தேரையும்
கிரீடத்தையும் மாலையும் உடைய வலிய அரசர்களவந்து (பொருது) இறக்
கும்படி, வல் பாரதம் - கொடிய பாரதயுத்தத்தை, மூள்வித்து முடித்தார் -
மூட்டிநிறைவேற்றியவராகிய திருமாவின், வாழ்வு - வாசஸ்தானம்; (எ-று.)

‘வேள்விக்கினமாற்றும்’ என்ற தொடர் - வெவ்வேறுபாடுகளைப் பிரி
ந்த இருபொருள் பட்டதனால், பிரிமொழித் தலைடை; இது, உடமொழியில்
பிந்த பதச்சேஷமாக எனப்படும்: பிறவும் இங்ஙனம் வருவன காண்க. கேள்
வித்துறவோர்-‘ஞானம் அனுட்டானம் இவை நன்றாகவேயுடையனான குரு’
வினிடத்து உபதேசமொழிகளைக் கேட்டு உணர்ந்து பற்றுக்களைத் துறந்தவ
ரென்றபடி. முத்தியளித்தற்கு உரிய முதற்பொருளை உணர்வதற்கு ஏற்ற
உபாயங்களான கேள்வி விமர்ச்சம் பாவனை என்ற மூன்றனுள் முதலாம்,
மற்றை இரண்டற்குக் காரணமுமான கேள்வியையுடையவை கூறப்பட்டது.
கேள்வி யெனினும், சிவான மெனினும் ஒக்கும். உறவோர் - துறவையுடையோர்;
துறவாவது - புறமாகிய செல்வத்தினிடத்தும் அகமாகிய உடம்பி
னிடத்தும் உளதாகிய பற்றை விடுதல். அவர்கள் வேள் விக்கின மாற்று
தல்-எக்காரணத்தாலும் காமஅவாவைக் கொள்ளாமை. கேடு - துன்பமும்,
குற்றமும். இல்லவாழ்வோர் வேள்விக்கு இனம் ஆற்றாதல் - பிரமயஜ்ஞம்,
தேவயஜ்ஞம், மதுஷ்யயஜ்ஞம், பித்ருயஜ்ஞம் பூதயஜ்ஞம் என்ற பஞ்சமகா
யஜ்ஞங்களைத் தவறாதுசெய்கல்; (பிரமயஜ்ஞம் - நேதமோதுதல், தேவயஜ்
ஞம் - ஓம்வளர்த்தல், மதுஷ்யயஜ்ஞம் - விருந்தினரை உபசரித்தல், பித்ரு
யஜ்ஞம் - தர்ப்பணஞ்செய்தல், பூதயஜ்ஞம் - பலியீதல்.) இவை இல்லறத்
தார்க்கு உரிய ஐம்பெருவேள்வி யெனப்படும். துறவறத்தாரும் இல்லறத்தா
ரும் சமமாக அவரவர் தொழிலைச் செய்யப்பெற்ற வேங்கட மெனச் சொல்
வதத்தாற் சமத்தாரந்தோன்றக் கூறியவாறு காண்க.

துஷ்டர்களை யெல்லாம் சங்கரித்துப் பூமிபார ிவிருத்திசெய்தற்பொருட்
டுத் திருவாவிரித்த கண்ணபிரான் அதற்கு உபயோகமாகப் பாண்டவர்க்குத்
துணைநின்று பலபடியாக உதவிப் பாரதயுத்தத்தை ஆதியோடந்தமாக நடத்தி
முடித்தமை, மகாபாரதத்திற் பிரசித்தம். குதுபோரில் இழந்த இராச்சி
யத்தை மீளவும் மோதுபோர்செய்து பெறுவதில் தருமபுத்தரனுக்கு உபே
கையுண்டானபொழுதெல்லாம் அங்ஙனம் வெறுப்புக்கொள்ளாதவண்ணம்

பலவாறுபோதித்துப் போர்தொடங்கும்படி தூண்டியும், பின்பு போர்த்தொடக்கத்தில் “உற்றார யெல்லா முடன்கொன் தரசாளப், பெற்றாலும்வேண்டேன் பெருஞ்செல்வம்” என்று சொல்லிப்போரொழிந்த அருச்சுணனுக்குக் கீதையைஉபதேசித்து அவனைப்போர்புரிய உடன்படுத்தியும் கண்ணபிரானே பாரதப்போரை மூட்டியவ னாதல் காண்க.

கேள்வி - கேட்டல்; ‘வி’விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர். இல் - வீடு, இல்லறம். வேள் - (ஆடவர்க்கும் மகளிர்க்கும்) விருப்பத்தை விளைக்குத் தேவன்; அல்லது, விரும்பப்படும் அழகையுடையவன்: காம நென்ற வட மொழிப்பெயரும் இவ்விருபொருள்படும். லிகீகம் - வடசொல். மாற்றும் வேங்கடம், ஆற்றும்வேங்கடம் - பெயரசேச்சம், இடப்பெயர் கொண்டது. ‘முன்பா’ என்றது - அவிய, மூன்வித்து, முடித்தார் என்றவற்றோடு இயையும். முன்பு, பு - சாரியை. ஆ - ஆக என்பதன் விகாரம். நதம் - வட சொல். சிந்தாமணியில், ‘ரவிசுலதிலகன்’ என வடமொழியிற் பிற்த்தவண்ணமே தற்சமமாகக் கூறினாற்போல, இங்கு இரதமெனத் திரியாமல் ரதமென்றே கூறினர். ‘ரதவேந்தர்’ என்றது - அதிராத மகாரத சமரத அர்த்தரத வீர ரென்றவாறு. முடிவேந்தர் - கிரீடாதிபதிகளான அரசர். தார் என்றது, இங்கு - அடையாளப்பூமாலையோடு போர்ப்பூமாலையுங்குறிக்கும். பாரதம் - பரதவமிசத்தாருள் நிகழும் போர். வாழ்வு என்ற கொல்லின் ஆற்றலால், திருவேங்கடம் திருமாலின் திருவுள்ளத்துக்கு மிகப்பாங்கா யிருத்தல் விளங்கும். (௫௨)

௫௩. பொய்யாம் வினையேனைப் போல்வாரு மன்பருஞ்செய்
மெய்யாம் வழுத்தேயும் வேங்கடமே—செய்யா
டனத்துவசப் பொற்புள்ளார் தானவரை மோதுஞ்
சினத்துவசப் பொற்புள்ளார் சேர்வு.

(இ - ள்.) பொய் ஆம் வினையேனை போல்வாரும் - பொய்கலத்தொழிலையுடைய என்னைப் போன்ற நீசர்களும், செய் - செய்த, மெய் ஆம் வழு - சரீரசம்பந்தத்தாலாகிய குற்றங்கள் [கருமங்கள்], தேயும் நீங்குதற்கு இடமான: அன்பரும் - உள்ளன்புடைய அடியார்களும், செய்-செய்கின்ற, மெய் ஆம் வழுத்து - உண்மையான தோத்திரங்கள், ஏயும் - பொருத்தப்பெற்ற. வேங்கடமே—,—செய்யாள் தனத்து வசம் - திருமகளினது தனத்துக்கு வசப்பட்ட, பொற்பு உள்ளார் - அழகையுடையவரும், தானவரை மோதும்-அசுரர்களைத் தாக்குகின்ற, சினம்-கோபத்தையுடைய, துவசம்-கொடியான, பொன் புள்ளார்-பொன்னிறமான கருடனென்னும் பறவையையுடையவருமாகிய திருமால், சேர்வு - (திருவுள்ளமுடனு) சேருமிடம்; (எ - று.)

பொய்யாம்வினை - உள்ளன்பின்றி அகமொன்று புறமொன்றாக வெளி வேடங்கொண்டு செய்யும் வஞ்சனைச்செயல். ‘பொய்யாம் வினையேனைப் போல்வார்’ என்று தம்மைத்தாம் இழித்துக்கூறினர், விரயத்தால். மெய்யாம் வழுத்து - மனப்பூர்வமாகச் செய்யுந் தோத்திரம். போலியன்பரும்

டண்மையன்பரும் ஒருநிகராக இருக்கப்பெற்ற வேங்கடமெனச் சொல்நயத் தாற் சமத்தாரந்தோன்றக் கூறியவாறுகாண்க. முன்னிரண்டடியில் 'பொய் பாம்', 'மெய்யாம்' என மாறுபட்ட சொற்கள்வந்தது, முரண்தொடை.

'செய்யாள் தனத்துவசம்' என்றது - பொற்புள்ளார்க்கு அடைமொழி. இத்தொடர் - திருமகளினது திருமேனியழகில் திருமால் ஈடுபடுதலையும், அத்திருமகளை ஈடுபடுத்தவல்ல திருமாலின் திவ்வியசௌந்தரியத்தையும் விளக்கும். துவசப்பொற்புள்ளார் - பசுநிராஜனை கருடனை வாகனமும் கொடியுமாக உடையவர். கருடாழ்வானது திருத்தோளின்மேல் ஏறித் திருமால் அசுரசேனையோடு போர்செய்யும்பொழுது, அக்கருடனும் எதிர்க்கிற அசுரர்மீது கோபம்மூண்டு தன்சிறகுகளினாலும் மூக்கினாலும் கால்களினாலும் அவர்களைத் தாக்கியழித்தல் இயல்பு.

வழுத்து - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். செய்யாள்-செந்நிறமுடையவன்; செம்மையென்னும் பண்புப்பகுதி ஈறுபோய் முன்நின்றமகரம்யகரமாத்திரித் தது. ஸ்தகம், வசம், தாகவர், நவஜம் - வடசொற்கள். தாகவர் - (காசியப முனிவனது மனைவியருள்) தருளன்பவளிடம் பிறந்தவர்; கத்திதாந்தநாமம். "பொற்பே பொலிவு" என்ற நொல்காப்பியத்து உரியயற்றுகுத்திரத்தால், பொற்பு என்பது - உரிச்சொல்லென அறிக. 'சேர்பு' என்றும் பாடமுண்டு.

ருச. கோடலிலா வுள்ளதாக் கோதி லடியவரும்

வேடருமங் கைவரைவெல் வேங்கடமே—மூடர்

மனமா மனைக்கொன்றார் வன்கஞ்ச நென்னுஞ்

சினமா மனைக்கொன்றார் சேர்பு.

(இ - ள்.) கோடல் இலா - கோணுதலில்லாத [நேர்வழிப்பட்ட], உள்ளத்து-மனத்தையுடைய, கோது இல் குற்றமில்லாத, அடியவரும் அடியார்களும், அங்கு ஐவரை வெல் - அவ்விடத்துப் பஞ்சேந்திரியங்களை வெல்லுதற்கு இடமான: வேடரும் - வேடர்களும், அம் கைவரை வெல் - அழகியது திக்கையையுடைய மலைபோன்றயானையை வெல்லுதற்கு இடமான: வேங்கடமே—,—மூடர் மனம் ஆம் மனைக்கு ஒன்றார் - மூடர்களுடைய உள்ளமாகிய வீட்டில்வந்து பொருத்தாவரும், வல் கஞ்சன் என்னும் சினம் மாமனை கொன்றார் - கொடிய கஞ்சனென்கிற கோபத்தையுடைய மாமனைக் கொன்றவருமாகிய திருமால், சேர்பு - சேருமிடம்; (எ - று.)

'அங்கு' என்பது-அசையுமாம். ஐம்பொறிகளை 'ஐவர்' என உயர்திணையாற்கூறியது, இழிபுறநிய திணைவழுவமைதி. ஐத்து என்னும் எண்ணினடியாப்பிறந்த ஐவரென்ற பெயர் - இங்கே தொடைக்குறிப்பு. 'கைவரை' என்றார், யானையை; 'கைம்மலை' என்றாற்போல. மூடர், மனம் - வடசொற்கள். 'மூடர் மனமாம் மனைக்கு ஒன்றார்' என்றது - "மலர்மிசையேகினுன்" என்றபடி, அன்புகொண்டு தியானிக்கின்ற அறிவுடையாரது உள்ளக்கமலத்தைத் தாம் உகக்குமிடமாகக்கொண்டு அங்கு அவர்நினைத்தவடிவத்துடன் விரைந்து சென்று வீற்றிருக்குந் தன்மைய ரென்ற எதிர்மறைப்பொருளை

நன்குவிளக்கும். மனைக்கு என்ற நான்கனுருபு ஏழனுருபின் பொருளில் வந்ததனால், உருபுமயக்கம். கஞ்சன் - வடசொற் சிதைவு.

மாமன் - இங்கு, தாயுடன் பிறத்தவன். கம்ஸன்-கண்ணனதுதாயான தேவகிக்குத் தமையானதலால், கண்ணனுக்கு மாமனாவன். தன்னைக்கொல் லப்பிறந்த தேவகிபுத்திரன் யசோதையினிடம் ஒளித்துவளர்தல் முதலிய விருத்தார்த்தங்களை நாரதர்சொல்லக்கேட்டுக் கம்சன் அதிககோபங்கொண்டு கிருஷ்ணனைக் கொல்ல நிச்சயித்து வில்விழாவென்கிற வியாஜம்வைத்துக் கண்ணனை மதுரைக்கு வரவழைத்துப் பலவகையில் வதைக்க வழிதேடுகையில், கம்சசபையில் கிருஷ்ணபகவான் வேகமாகஎழும்பிக் கஞ்சனது மஞ்சத்தின்மே லேறி அவனது கிரீடம் கழன்று கீழேவிழும்படி அவனைத் தலைமயிர் பிடித்துத் தரையில் தள்ளி அவன்மேல் தான் விழுந்து அவனைக் கொன்று ஒழித்தன னென்பது, இங்குக் குறித்த வரலாறு (௫௪)

௫௫. மொய்வதன மங்கையர்கண் முன்கையும் யோகியர்கண்
மெய்வயது மஞ்சுகார வேங்கடமே—பெய்வனையார்
பாற்றிருப்பா தஞ்சிவந்தார் பற்றினார் புன்பிறப்பை
மாற்றிருப்பா தஞ்சிவந்தார் வாழ்வு.

(இ-ள்.) மொய்-(அழகு) மிக்க, வதனம் - முகத்தையுடைய, மங்கையர் கள்-மகளிரது, முன்கையும்-முன்னங்கையும், அம் சுகம் ஆர்-அழகிய கிளி (உணவுண்ணுதற்கு) இடமாகப்பெற்ற: யோகியர்கள் மெய் வயதும் - யோக ரீட்டையிலிருக்கின்ற முனிவர்களுடைய உடம்பின் ஆயுளும், அஞ்ச உகம் ஆர் - ஐந்துயுகமாகப் பொருந்தப்பெற்ற: வேங்கடமே—,பெய் வனையார் பால் திருப்பாது-அணிந்த வளையல்களையுடைய மகளிர்பக்கல் (மனத்தைச்) செலுத்தாமல், அஞ்சி அச்சங்கொண்டு, வந்தார் பற்றினார் - தம்மிடம் வந்து சரணமடைந்தவர்களுடைய, புல் பிறப்பை - இழிவான சன்மத்தை, மாற்று- நீக்குகின்ற, இரு பாதம் - தமது இரண்டு திருவடிகளும், சிவந்தார் - சிவந்திருக்கப்பெற்றவரான திருமால், வாழ்வு - வாழ்மிடம்; (எ - று.)

‘மொய்தவனம்’ என்பதற்கு - (தாமரைமலரென்று மயங்கி வண்டுகள்) மொய்க்கப்பெற்ற முகமென்று உரைத்தலும் ஒன்று. மங்கையர் இளமகளிர்; மங்கைப்பருவத்துக்கு வயதெல்லை - பன்னிரண்டுமுதற் பதின்மூன்றளவும். வயஸ், வதனம், சுகம், பாதம் வடசொற்கள். அஞ்ச - ஐந்துஎன்பதன் முழுப் போலி. திருவேங்கடமலையிலுள்ள மகளிர் கையிற் கிளியைவைத்துக்கொண்டு அதற்குஉணவூட்டி அதனோடுகொஞ்சிவிளையாடுதலும், அங்குள்ள யோகிகள் அவ்யோகபலத்தால் கீழிகாலம் வாழ்தலும், இங்குக்குறிக்கப்பட்டன. யுக மென்பது, உகமென விகாரப்பட்டது. ஆர்தல்-உண்ணுதலும், பொருந்தலும். பெய்வனை - வினைத்தொகை. வந்தார்-முற்றெச்சம். இருபாதம் என்ற தொடர் ‘இருப்பாதம்’ என வருமொழி முதல்வலி மிக்கது, திரிபுரயம் றோக்கி யென்க. இதனைச் சிறுபான்மை எதுகையத்தின்பொருட்டு ‘ஒருகால்’ என வருதல்போலக் கொள்க: அன்றி, முற்றியலுகரவீராகிய எண்ணப்பெயரின்

முன் வலியாகமை காண்க. 'செம்' என்ற பண்படிப்பகுதி வினைத்தன்மைப் படும்போது 'சிவ' என விகாரப்படும். பாதம்சிவந்திருத்தல், உத்தமநிலக்கணம். புன்பிறப்பு என்றது, கர்மசம்பந்த முடைமைபற்றி. பிறப்பைமாற்றாதல்-மீளவும்பிறக்கவேண்டாதபடி முத்திரைருத்தல். திருப்புதலென்றவினைக்கு மனத்தையென்ற செயப்படுபொருள் வருவிக்கப்பட்டது, அராய்சிலையால்; (அவாய்சிலைவாது-ஒருசொல் மற்றொருசொல்லை வேண்டிநிற்தல்.) (௫௫)

௫௬. இல்லக் குறத்தியரும் யாக்கைநிலை வேட்டவரு
மெல்லக் கிழங்கெடுக்கும் வேங்கடமே--நல்ல
புதுப்பூவை வண்ணத்தான் போர்முகத்துச் செவ்வாய்
மதுப்பூவை வண்ணத்தான் வாழ்வு.

(இ-ள்.) இல்லம் குறத்தியரும் - (தமக்குஉரிய) வீட்டில் இருக்கின்ற குறப்பெண்களும், மெல்ல கிழங்கு எடுக்கும்-மென்றுகின்னும்பொருட்டுக் கிழங்குகளைத் தோண்டி எடுக்கப்பெற்ற யாக்கை நிலை வேட்டவரும் - உடம்பு (அழிதலின்றி) கெடுகான் நிலைத்திருக்கலை விரும்பிய சித்தர்களும்; மெல்ல கிழங் கெடுக்கும் மெதுவாக [நாளடைவில்] முதுமைப்பருவத்தை ஒழிக்கப்பெற்ற: நே வகடமே-- ,--நல்ல புது பூவை வண்ணத்தான் - சிறந்த புதிய [அன்றமலர்ந்த] காயாம்பூப்போன்ற கரியதிருநிறத்தையுடையவனும், போர்முகத்து - யுத்தகளத்தில், செம் வாய் மது பூவை - சிவந்த தனது திருவாயாகிய தேனையுடைய தாமரைமலரில் வைத்துணுகின்ற, வள் நத்தான் - மேன்மையுள்ள (ஸ்ரீபாஞ்சஜய மென்னுந் திவ்விய) சங்கத்தையுடையவனுமாகிய திருமால், வாழ்வு - வாழ்வுட்டம்; (௭ - னு.)

இல்லம் அம் - சாரியை. குறத்தியர் - குறிஞ்சிநிலத்துமகளிர்; குறவரென்பதன் பெண்பால். யாக்கை - எலும்பு நரம்பு முதலியவற்றை) கட்டப்பட்ட தெனப் பொருள்படுங் காரணப்பெயர்; யா - பகுதி; யாத்தல் - கட்டுதல்: ஐ - செயப்படுபொருள்விசுதி, கு - சாரியை, க் - சந்தி. நிலை - நிற்தல்: 'ஐ, விசுதிபெற்ற தொழிற்பெயர். வேட்டவரென்ற இறந்தகால வினையாலணையும்பெயரில், வேள்-பகுதி. 'மெல்ல' என்றது - முந்தியபொருளில், மெல்லன்ற வினைப்பகுதியடியாய் பிறந்த எதிர்காலச்செயவெனெச்சமும்; பித்தினபொருளில், மென்மை என்ற பண்பினடியாய் பிறந்த குறிப்பு வினையெச்சமுமாம். பூவை யென்ற செடியின்பெயர், இங்கு அதன் மலர்க்கு முதலாகுபெயர். வாயாகிய பூ என்றது உருவாகம். வாய்க்குத் தாமரைமலர் உவமை - செம்மையும் மென்மையும் அழகும் பற்றி. உபமானமாகிய பூவிற்கு 'மது' என்ற அன - மொழி கொடுத்ததற்கு ஏற்ப, உபமேயமாகிய வாய்க்குச் சுவையினிமைகொள்க. வை-வினைத்தொகை. வள்ளமென்ற வடமொழி வண்ணமெனச் சிதைத்தது. வள்ளத்து - பண்புத்தொகை. திருமால் போர்க்களத்தில் பகைவரை அஞ்சுவித்தற்காகவும், தனது வெற்றிக்கு அறிஞரியாகவும் சங்கத்தைவாயில்வைத்து முழக்குதல் இயல்பு. மது-வடசொல்,

௫௭. தேனியலுங்குந்தலார் செங்கரமு மாதவத்தோர்
மேனியுமை யம்பொழியும் வேங்கடமே—ஞானியர்க
டாங்குறிபெட் டக்கரத்தார் தாளுரன்மேல் வைத்துவெண்
தாங்குறியெட் டக்கரத்தார் சார்பு. [ணைய

(இ - ள்.) தேன் இயலும் கூந்தலார்-(சூடிய மலர்களினின்று சொரிகின்ற)தேன்பொருந்திய கூந்தலையுடைய மகளிரது, செம் கரமும்-சிவந்தகைகளும், ஐயம் பொழியும் -(இரப்பவர்க்கு மிகுதியாகப்) பிச்சையிடப்பெற்ற, மாதவத்தோர் மேனியும் - சிறத்தவத்தையுடைய முனிவர்களது உடம்பும், ஐ அம்பு ஒழியும் - (மன்மதனது) பஞ்சபாணம் பொருந்தாதிருக்கப்பெற்ற, வேங்கடமே—, ஞானியர்கள் குறி- (தத்துவஞானமுடையவர்கள் குறிக்கொண்டு தியானிக்கின்ற, எட்டு அக்கரத்தார் - அஷ்டாக்ஷரமகாமர்த்திரத்துக்கு உரியவரும், உரல்மேல்தான் வைத்து - உரலின்மேற்காலையைவைத்து ஏறி, வெண்ணெய்தாங்கு உறி எட்டு - வெண்ணெய் வைத்துள்ள உறியை எட்டிப்பிடித்த, அகரத்தார் - அழகிய கையை யுடையவருமாகிய திருமால், சார்பு - (திருவுள்ளமுவந்து) சார்ந்திருக்குமிடம்; (எ - று)—தாம் - அசை:

தேன் இயலும் கூந்தல்-நல்லமணத்தேசெல்லும் இயல்புள்ள தேனென்னும் உத்தமசாதிவண்டுகள் இயற்கைநறுமணத்தின் பொருட்டும் செயற்கை நறுமணத்தின் பொருட்டும் மிகுதியாகமொய்க்கப் பெற்ற கூந்தலெனினுமாம். மாதவத்தோர் மேனி ஐயம்பொழிதலாவது - அவர்கள் காமவசப்படாதிருத்தல்; மன்மதபாணம் அவர்களுடம்பைத் துளைத்துவருத்தமாட்டாதனவாயினவென்க. ஐ அம்பு - தாமரைமலர், அசோகமலர், மாமலர், முல்லைமலர், நீலோற்பலமலர் என்ற ஐந்துபூக்களும் மன்மதனுக்குப் பாணங்களாம். ஜ்ஞாநீ என்ற வட்சொல், 'ஞானி' என விகாரப்பட்டது. குறி - வினைத் தொகை. எட்டக்கரம் - திருவெட்டெழுத்தாகிய பெரிய திருமந்திரம். அக்ஷரமென்ற வட்சொல், அக்கரமென விகாரப்பட்டது. கம் - வட்சொல். 'அம்' என்பதுபோல் 'அ' என்பதும் அழகிய என்னும்பொருளாதலை, பத்துப்பாட்டுச்சொனர்க்கினியருரையிற் காண்க. "பொத்தவுரலுக்கவிழ்த்ததன்மேலேறித், தித்தித்தபாலுத் தடாவினில்வெண்ணெயும், மெத்தத்திருவயிரூரவிழுகிய, வப்பன்" என்ற பெரியாழ்வார்திருமொழியும், "கத்த முறியி லவர்வைத்த தயிர்பால்வெண்ணெயெட்டாமற், குந்தி யுரலின்மிசை யேறி" என்ற வில்லிபுத்தூரார்வாக்கும், இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கன. 'சார்பு' என்றும் பாடம்.

(௫௭)

௫௮. காணையிலார் சொற்கேட்ட கந்தருவ ருந்தவரும்
வீணையிரா கத்தைவிடும் வேங்கடமே—கோணையிருங்குண்டை யோட்டி னு னேற்பொழித்தான் கூனி
மருங்குண்டை யோட்டினுன் வாழ்வு.

(இ - ள்.) காண் ஐயிலார் சொல் கேட்ட - பார்க்கின்ற வேல்போன்ற கண்ணையுடைய மகளிர் பேசுகின்ற சொற்களைச் செவியுற்ற, கந்தருவரும்

கந்தர்வரென்னுந் தேவசாதியாரும், வீணை இராகத்தை விடும் - (அச்சொற்களின் இனிமைக்குமுன் தாம் பாடும் இசையின் இனிமை சிறவாதென்னுங்கருத்தினால்) வீணையில் இசைவாசித்தலை ஒழியப்பெற்ற: தவரும் - தவவொழுக்கத்தையுடைய முனிவர்களும், வீணை இராகத்தை விடும் - பயனில்செய்கைகளையும் ஆசையையும் துறக்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—கோணை இரு குண்டை - வலிமையையுடைய பெரியஎருதை வாகனமாகவுடைய, ஒட்டினான் - (கையிற்) கபாலமேந்தியவனான சிவபிரானது, ஏற்பு - இறத்தல்தொழிலை, ஒழித்தான் - நீக்கியருளிப்பவனும், கூனிமருங்கு உண்டை ஒட்டினான் - (கிருஷ்ணாவதாரத்திற்) கூனியினிடத்து உள்ள உண்டையைப் போக்கியவனுமான திருமால், வாழ்வு - வாழுமிடம்; (௭ - ௮.)

காணையி லெனவே, கண்ணுபிற்று. கண்ணுக்கு வேல் உவமை - கூரிய வடிவுபற்றிபேயன்றி, ஆடவரை ஆசைநோய்ப்படுத்தி வருத்துதல்பற்றியுமாம். காணையிலார் என்றது - அம்மலையில்வாரும் மகளிரது கண்ணழகின் சிறப்பை விளக்கும். அயிலென்பது 'ஐயில்' என முதற்போலி. கந்தர்வர் - எப்பொழுதும் கையில் வீணைவைத்துக்கொண்டு இசைபாடித்திரியுந் தேவசாதியார். வீணை, ராகம் - வடசொற்கள். இரண்டாம்பொருளில், வீணை ஐ இராகத்தை விடும் எனப் பிரித்து - பயனற்ற ஐம்புலவாசைகளை ஒழிக்கப்பெற்ற என்று உரைத்தலும் ஒன்று.

கோணை - முசுப்பெனப்படுகிற முதுகின்வளைவுமாம். இருங்குண்டை - பண்புத்தொகை; இருமை - பெருமை. குண்டை - ரிஷபம். ஒட்டினான் - ஓடு என்னும் பெயரினடியாகப் பிற்த ஆண்பாற் குறிப்பு வினையாலனையும் பெயர்; ஓடு - மண்டையோடு. இனி, 'குண்டை யோட்டினான்' என்பதற்கு - ரிஷபத்தை ஏறிச் செலுத்தியவனென்று உரைத்தல் திரிபிலக்கணத்துக்குப் பொருந்தாதாம்; நான்காம் அடியில், 'ஒட்டினான்' என்பது - ஓடச்செய்தவனென்னும் பொருளதாதல் காண்க. ஏற்பு - ஏற்றல்; 'பு' விசுதி பெற்ற தொழிற்பெயர்: ஏல் - பகுதி.

கூனி - கூனையுடையவன்; இவன் - கைகலக்கையென்னும் பெயருடையவன்; இவனதுகூனை நிமிர்த்தது, கிருஷ்ணாவதாரத்தில். 'கூனிமருங் குண்டை' என்றது - அவளுடம்பிலுள்ள கோணலையும், முதுகுவளைவையுங்குறிக்கும். உண்டை = உருண்டை. இனி, 'கூனிமருங்கு உண்டை யோட்டினான்' என்பதற்கு - இராமாவதாரத்தில் மத்தரையென்னும்கூனியின் முதுகின்புறத்திலே வில்லினால் மண்ணுண்டையைச் செலுத்தியவன் என்றும் உரைக்கலாம்; "கொண்டை கொண்ட கோதைமீது தேனுலாவு கூனி கூன், உண்டை கொண்டரங்க வோட்டி யுண்மகிழ்த்த நாதன்," "கூனை சிதைய வுண்டைவில் நிறத்தில் தெறித்தாய் கோவிர்தா" என்ற ஆழ்வார் அருளிச்செயல்கள் இங்கு அறியத்தக்கன. (௫௮)

௫௯. முந்நூன் மறையவர்கா மூதரம்பை மாரினடு
மெய்ந்நூ னலங்கவரும வேங்கடமே—பெய்ந்நூலா
லச்சமயக் கந்தினு ராதரிக்கத் தெய்வங்கள்
வச்சமயக் கத்தினுர் வாழ்வு.

(இ - ள்.) முந்தூல் - மூப்புரிநூலைத் தரித்த, மன்றயவர் - பிரர்மணர் களுடைய, நா-நாவானது, மெய் தூல் நலங்கவரும் - (பொருள்களின்) உண்மையைச் சொல்லுகிற தத்துவசாஸ்திரங்களின் நற்பொருள்களை (ஒதி)க்கிரகித்தற்கு இடமான: மூது அரம்பைமாரின் நடு - பழமையான தேவமாதர் களினுடைய இடையானது, மெய் தூல் நலங்கவரும் - (தனதுவடிவத்தின் நுண்மையால்) பஞ்சதூல் (தனக்கு ஒப்பாகமாட்டாது) கெடும்படி பொருத் திய: வேங்கடமே—,—பொய் தூலால் - பொய்மையைக்கூறுகிற சாஸ்திரங்களைக் கொண்டு, அசமயம் கத்தினார் - அஞ்சாத மதக்கோட்பாடுகளைப் பிதற்றுச் தன்மையுள்ளவர்கள், ஆதரிக்க-விரும்பிக்கொண்டாடும்படி, தெய்வங்கள் வசை - பலதெய்வங்களை உண்டாக்கிவைத்த, மயக்கத்தினார் - மாயைபையுடையவரான திருமால், வாழ்வு - வாழ்விடம்; (எ - று.)

வடமும், வடத்தினுள் புரியும், புரியினுள் இழையும் மும்மூன்றா யிரத் தல்பற்றி, உபவீதத்துக்கு 'முந்தூல்' என்று பெயர். “தூலை கரக முக்கோல் மணையே, ஆயுசுநூல் யந்தனைக் குரிய” என்ற தொல்காப்பியவிதிபற்றி. முந்தூல் மறையவார்க்கு அடைமொழியாக் கூப்பட்டது. வேதங்களை ஒதுதலோடு ஒதுவித்தற்கும் உரியவர் அந்தணரேயாதலால், அவர் 'மறையவர்' எனப்பட்டனர். சிவசாதியார்க்கும் பெண்பாலார்க்கும் ஒதுவிக்கவும் ஒதவும் கேட்கவும் ஆகாதென்று மறுக்கப்படுதல் பற்றியும், ஒதியுணர்ந்த குருவினிடம் உபதேசங்கேட்டாலன்றிக் தெரிதற்கு அரிய மறைத்தபொருளையுடைமைபற்றியும், 'மறை' என்று பெயர். மூதரம்பைமார் - மூதுமையென்னும் பண்புப் பெயர் ஈறுபோய் ஆதிரீண்டது. அரம்பை - ரம்பை என்னும் வடசொல்லின் விகாரம். அரம்பைமார் - ரம்பை முதலியோர்; மார்-பலர்பாற்பெயர்விகுதி. தமக்கு உரிய தேவலோகத்தினும் திருவேங்கடம் வசித்தற்கு இனியதாதல் பற்றியும், அம்மலை உயர்ச்சியால் தங்களுலகத்துக்கு அருகிலாதல்பற்றியும், திருவேங்கடமுடையானைச் சேவித்தற்பொருட்டும், தேவமாதர்கள் அநுதவந்து தங்குதலால், அவர்கள் அம்மலைக்கு உரியபொருளாகச் சொல்லப்பட்டனர். அவர்களிடையூலினும் நுண்ணிதன்பது கருத்து. நடு-இடையுறப்பு.

கத்தினார் - கத்து என்னும் முதனிலைத் தொழிற்பெயரின்மேற் பிறந்த பலர்பாற்துறிப்புவினையாலணையும்பெயர்; இன் - சாரியை. ஸமயம், தைவாதம்-வடசொற்கள். வசை - வைத்த என்பதன் முழுப்போலி. மயக்கம் - பிறரை மயங்கச்செய்வது; அம் - கருத்தாப்பொருள்விகுதி. “வண்ணகுத் துறைகள் பலபல வாக்கி மதிவிகற்பாற், பிணங்குஞ் சமயம் பலபலவாக்கி யவையவை தோறு, அணங்கும் பலபலவாககி ரின்மூர்த்தி பரப்பிவைத்தாய்” என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தபடி, எம்பெருமான் ரஜோகுணதமோகுணங்களால் மிக்கவர் கருமத்திபால் தன்பக்கல் வராது வெவ்வேறு துணிவுகொள்ளும் படி தனது அபிசத்தாற் பலபலதெய்வங்களையும், பலபல மதக்கோட்பாடுகளையும், பல உபாசனை விதங்களையும் அமைத்துவைத்த விசித்திரசக்தியை வெளியிட்டார். சிவபிரான் ஜிசன் புத்தன் முதலியோர் திருமாலினதுருப பேதமாதலையும், அவரவரைத்தலைமைபாக்கொள்ளும் மதங்கள் ஒவ்வொரு சமயத்தில் அத்திருமாலினாலேயே வெளியிடப்பட்டனவாதலையும் அறிக.

‘மூத்நான் மறையவரு மூதரம்பைமாரு நடு’ என்ற பாடத்துக்கு-‘மறையவர் ஈடுவுரிலைமையாகத் தத்துவநூல்களின் நற்பொருள்களைக் கிரகிக்கிற எனவும், அப்பையர் இடையின்வடிவினால் பஞ்சநூல் கெடும்படிவருகின்ற எனவும் உரைக்க. (ஞக)

கூடு. ஓதாமறை போர்புறமு முள்ளுங் கலையினரு
மேதைபக லாவிருக்கும் வேங்கடமே—கோதைகுழல்
சற்றாத தாரணியார் தூயதிருத் தாணுன்றப்
பற்றாத தாரணியார் பற்று.

(இ - ன்.) ஓதும் - வேதமோதுகின்ற, மறையோர்-அத்தணர்களுடைய புறமும் - உடம்பும், அரு கலையின் மேதை அகலா இருக்கும் - பெறுதற்கு அரிய மான்தோல் நீங்காதிருக்கப்பெற்ற: உள்ளும் - (அவர்களுடைய) மனமும், கலையின் அருமேதை அகலா இருக்கும் - சாஸ்திரங்களின் நுட்பமான அறிவு பரத்திருக்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—கோதை குழல் சற்றாத தார் அணியார்-ஆண்டான் தனது கூத்தலில் சூடாத மாலையை அன்புடன் அணிந்துகொள்ளாதவரும், தூய திரு தான் ஊன்ற பற்றாத தாரணியார்-பரிசுத்தமான சிறுத்த தமதுபாதங்களில் ஒன்றை ஊன்றியுள்ளத்தற்கு இடம்போதாத நிலவுலகத்தையுடைய குமாகியதிருமால்,பற்று-விரும்பிவாழ்மிடம்; (எ-று.)

வேதமோதுகிற பிராமணப்பிரமசாரிகள் மான்தோலுபவீதத் தரித்தல் மரபு; (“மூப்புரிநூலொடு மாணுரியிலவரும், மார்பினி னிருபிறப் பெருமாணுகி” என்ற திருவெழுந்தற்றிருக்கையுங் காண்க.) புறம் - புறத்து உறுப்பு. உள் - அகத்து உறுப்பு. நூல் என்ற பொருளில், கலை என்பது - கலா என்ற வடசொல்லின்விகாரமும், அறிவு என்ற பொருளில் மேதை என்பது-மேதா என்ற வடசொல்லின் விகாரமும். அகலாஎன்பது - அகலாம லென்னும் பொருளில் ஈறுகெட்ட எதிர்மறைவினையெச்சமும், அகன்றென்னும் பொருளில் செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டிற்றத்தகால வினையெச்சமுமாம். அகலுதல் - நீங்குதலும், பரத்தலும். வேதாத்தியயனஞ் செய்பவரது புறமும் உள்ளும் ஒருகிரக வுள்ளன வெனச் சொல்வதற்குச் சமத்தாரத் தோன்றியவாறு காண்க.

‘கோதை குழல்சற்றாத தார்அணியார்’ என்றது - ஆண்டான் தனது கூத்தலிற் சூடிக்கொடுத்த மாலையையே திருவுள்ளமுக்கு அணியவர் என்ற வாறு. ஆண்டான் சூடிக்கொடுத்த திருமாலையை விட்டு வேறு திருமாலையை அமைத்துப் பெரியாழ்வார் எம்பெருமானுக்குச் சமர்ப்பிக்க, அதனைப் பெருமான் ‘இத்த மலை கோதைமணம் பெறவில்லை’ என்று வெறுத்தனனென வரலாறு கூறுதலும் உண்டு. கோதையென்பது - உயர்திணைப்பெய ராதலின், அதன்முன் காலிகவிலை.

‘தாணுன்றப் பற்றாத தாரணியார்’ என்றது - உலகமளந்தசமயத்தில் நிலவுலகத்தினும் திருவடிபரந்துநின்றதாதலின், அப்பொழுது காலளவிற்கு உலகம் இடம் போதாமை “மண்ணும் விண்ணும் என்காற்களவின்மை

காண்மினென்பா னொத்து வான் நிமிர்ந்த” என்ற திருவிருத்தத்தாலும், “நின்றகால் மண்ணெலாம் நிரப்பி யப்புறம், சென்று பாவற்றிலே சிறிது பாரெனா”, “உலகெலா முள்ளடியடக்கி” என்ற கம்பராமாயணத்தாலும் அறிக. “தூயதிருத்தானுன்றப் பற்றாத தாரணியார்” என்றது - வடமொழி நடை; அன்றியும், இங்ஙனம் கூறியதில் தமக்கு உரியபொருளைத் தமக்கு உரியதாக்கிக்கொண்டவர் என்ற கருத்துத் தோன்றும். தாரணி - தரணி யென்ற வடசொல்லின் விகாரம். ‘பற்றாத தாரணியார் பற்று’ என்ற அடியில் முரண்தோடையிருத்தல் காண்க. (கூ0)

கூக. நன்முலைபோல் வெண்ணகையார் நாயகர்மேல் வைத்தநெஞ்சு
மென்முலையுங் கற்புராஞ்சேர் வேங்கடமே—முன்மலைந்து
தோற்றமா ரீசனா தோற்றிமா யம்புரியச்
சீற்றமா ரீசனா சேர்வு.

(இ - ள்.) நல் முலை போல் வெள் நகையார் - அழகிய முல்லையரும்பு போன்றவெண்மையான பற்களையுடைய மகளிர், நாயகர்மேல் வைத்த - தம் தம் கணவரிடத்திற் செலுத்திய, நெஞ்சம் - மனமும், கற்பு உரம் சேர் - பதிவிரதாத்ருமத்தின் வலிமை பொருத்தப்பெற்ற: மெல் முலையும் - (அம்மகளிருடைய) மென்மையானதனங்களும், கற்புரம் சேர்-பச்சைக்கற்பூரம் பூசப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—முன்மலைந்து தோற்ற மாரீசனா - முன்பு எதிர்த்துத் தோற்றோடின மாரீசன், தோற்றி மாயம் புரிய - மீண்டும்வந்து மாயை செய்ய, சீற்றம் ஆர் - (அவ்விடத்துக்) கோபங்கொண்ட, ஈசனா - (எல்லாங்குக்) தலைவனான திருமால், சேர்வு - சேர்த்திருக்கு மிடம்; (எ - று.)

எதுகை நயம்நோக்கி, முல்லை யென்பது, ‘முலை’ என இடைக்குறை விகாரமடைந்தது; (“முலையணிந்த முறுவலாள் முற்பாணி தருவாளோ” எனக் கலித்தொகையிலும், “முலைபேயணிந்த முகிழ்நகையீர்” என மதுரைக்கலம்பகத்திலும், “அம்முலைக் கொடியா ரலுந்துற்றவே” எனத் திருவேங்கடக்கலம்பகத்திலும், “பயிற்சியும் வனமுலைப்பாலே” என அழகர் கலம்பகத்திலும் காண்க.) முல்லை - அதன் அரும்புக்கு முதலாகுபெயர். பல்லுக்கு முல்லையரும்பு உவமை - அழகிய வடிவிற்கும், வெண்மைக்குமாம்; நாயகர் - தற்சமவடசொல். கற்பாவது - கணவனைத்தெய்வமெனக் கொண்டு ஒருகும் ஒருக்கம். திருக்குறளில் “கற்பென்னுந் திண்மை” என்றாற் போல, ‘கற்பு உரம்’ உன்றார். உரம் - கலங்காத நிலைமை. கர்ப்பூரமென்ற வடசொல், கற்புரமென விகாரப்பட்டது. திருவேங்கடத்தில்வாழும் மாதர்களை உள்ளும் புறமும் ஒத்துள்ளனவெனச் சொல்லொப்புமையாற் சமத்தாரத்தோன்றக் கூறியவாறு காண்க.

மாரீசன் - நாடகையின் மகனும், சுபாகுவின் உடன் பிறந்தவனும், மாயையில் மிகவல்லவனுமான ஓர் அரக்கன். இராவணனுக்கு மாமன்முறை பூண்டவன்; விசுவாமித்திரமுனிவர் தமது யாகத்தைப் பாதுகாத்தற்பொருட்டு ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களை அழைத்துச்செல்லும் வழியிடையே நாடகை

வந்து எதிர்த்து இராமனும் கொல்லப்பட்ட இறத்தபின், மாரீசன் சுபாகுவிலுடனும் மற்றுமபல அரக்கருடனும் வந்து விசுவாமித்திரருடைய வேள்வியை அழிக்கத்தொடங்கியபொழுது, இராமபிரான் அம்புகளால் அரக்கரைக் கொன்று ஓர் அஸ்திரத்தாற் சுபாகுவை வதைத்து மற்றோர் அஸ்திரத்தால் மாரீசனைக் கடலிலே தள்ளிவிட்டார். இவ்நன்ம தப்பிப்பிழைத்த இவன் சிலகாலங்கழித்து, இராமன் தண்டகாரணியம் புருத்தபொழுது பழைய வைரத்தால் வேறு இரண்டு அரக்கருடனே மாண்வேடம்பூண்டு இராமனைத் தன் கொம்புகளால் முட்டிக் கொல்லக் கருதி நெருங்குகையில் இராமன் எய்தஅம்புகளால் உடன்வந்த அரக்கர் இறக்க, இவன்மாததிரம் தப்பியோடி உய்ந்து இலங்கைசேர்த்தன்ன். இவ்வாறு ஒருமுறைக்கு இருமுறை எதிர்த்துத்தோற்றுத் தப்பிப்பிழைத்தமைபற்றி, ‘முன்மலேத்துதோற்ற மாரீசனா’ என்றார். ‘ஆர்’ விருதி - மாயையில் அவனுக்குடனான சிறப்பை நோக்கினது. பின்பு சீதையைக் கவர்ந்துசெல்லக் கருதிய இராவணனது தூண்டுதலால் மாரீசன் மாயையாற் பொன்மானுருவங் கொண்டு தண்டகாரணியத்திற் பஞ்சவாடியிலே சீதையின் எதிரிற் சென்று உலாவுகையில், அப்பிராட்டியின் வேண்டுகோளின்படி அதனைப் பிடித்தற்குத் தொடர்ந்து சென்ற இராம பிரான் நெடுந்தூரம் ஓட்டங்காட்டிய அம்மானை மாயமானென்று அறிந்த வளவிலே அதன்மேல் அம்பெய்து வீழ்த்தினனென்ற வரலாறு இங்குக்குறிக்கப்பட்டது. கொன்ற என்ற பொருளில் ‘சீற்றம் ஆர்’ என்று - காரியத்தைக் காரணமாக உபசரித்தவாறு. மாயம் - மாயா என்ற வடசொல்லின் விகாரம். ஈசன் - வடசொல்; ஐசுவரியமுடையவன். ‘தோற்றமாயம்புரிய’ என்று பாடமோதி, மாரீசன்—, ஆர் தோற்றம் - பொருந்திய தோற்றத்தையுடைய, மாயம் - மாயையை, புரிய - செய்ய என்று உரைத்தலும் ஒன்று; மெப்த்தோற்றம்போன்ற பொய்த்தோற்றத்தைக் கொள்ள; என்க. (சூக)

கூஉ. கூறுங் கிளிமொழியார் கொங்கையென்றுங் கண்ணென்றும் வீறு மறுப்பிணைசேர் வேங்கடமே—நாறுங் துளவமலர்க் கண்ணியார் தொண்டாய்த் தமக்கன் புளவமலர்க் கண்ணியா னார்.

(இ - ள்.) கூறும் கிளிமொழியார் கொங்கை என்று - (தொஞ்சிப்)பேசுகின்ற கிளியின் சொற்போன்ற இன்சொற்களையுடைய மகளிரது தனங்கொன்று, வீறு-பெருமையுற்ற, மருப்பு இணையும் - இரட்டையான யானைத் தந்தங்களும்; கண் என்று - (அவர்களுடைய) கண்களின் நோக்க மென்று, வீறு மரு - சிறப்புப்பொருந்திய, பிணையும் - பெண்மானும்; சேர் - பொருந்திய, வேங்கடமே—,——நாறும் துளவம் மலர் கண்ணியார் - பரிமளம் வீசுகின்ற திருத்துழாய் மலர்களாலாகிய மாலைபை யுடையவரும், தொண்டு ஆய் - (தமக்கு) அடிமையாகி, தமக்கு அன்பு உள - தம்பக்கல் பக்தியுள்ள, அமலர்க்கு - குற்றமற்ற அடியார்களுக்கு, அண்ணியார் - சமீபிக்கின்றவருமாகிய திருமாலினது, ஊர் - வாசஸ்தானம்; (எ - று.)

‘கொங்கை யென்று வீறு மருப்பிணை’ என்பதற்கு - கொங்கையாகிய யானைத்தந்த மென்றும், ‘கண்ணென்று வீறுமருப்பிணை’ என்பதற்கு - கண் பார்வையாகிய பெண்மான் பார்வை யென்றும் உருவகமரீகக் கருத்துக் கொள்க; அன்றி, கொங்கைபோன்று யானைத் தந்தமும், கண்போன்று பெண்மான்வழியும் பொருந்திய என, எதிர்நிலையுலகமையாகக் கருத்துக் கொள்ளினுமாம். கிளி - அதன்சொல்லுக்கும், பிணை - அதன்நோக்கத்துக்கும் முதலாகுபெயர். மரு - மருவு என்பதன் விகாரம். பிணை - பெண்மைப் பெயர். துளவம் - துளவரின்ற வடசொல்லின் சிதைவு. திருத்துழாய் மலர் மாலே, திருமாலுக்கு உரியது. துளவமலர்க்கண்ணி - துளவினலும் மலர்களிநலமாகிய மாலையுமாம். ‘தமக்கு’ என்பதை மத்திமதீபமாக ‘தொண்டாய்’ என்பதனோடுங் கூட்டுக. உள = உள்ள; தொகுத்தல். ௪ + மலம் + அர் - அமலர்; பரிசுத்தர்; வடமொழிச்சந்தி. அண்ணியார் - அண்னன்னும் வினைப் பகுதியினடியாய் பிறந்த இறந்தகாலவினையாலணையும்பெயர்: ‘இன்’ என்ற இடைநிலை ஈறுதொக்கது. அன்போடு தமக்குத்தொண்டிபூண்ட தூயோரது உள்ளத்தில் உவந்து வந்தெழுந்தருளி யிருத்தலுமன்றி, அவர்கட்குக் கட்டின அருகில் தோன்றி நின்று ஆவனசெய்தலு முடையரென்பது, ‘தொண்டாய்த் தமக்கன்புள வமலர்க் கண்ணியார்’ என்பதன் கருத்து. (கூஉ)

கூங். மாதரம்பொன் மேனி வடிவு மவர்குறங்கு
மீதரம்பை பைப்பழிக்கும் வேங்கடமே—பூதகமந்தின்
பம்பரமா காயத்தார் பாடினாள் வீட்டுருந்
நம்பரமா காயத்தார் நாடு.

(இ - ன்.) மாதர் - மகளிரது, அம்பொன் மேனிவடிவும் - அழகிய பொன்னிறமான உடம்பின் தோற்றமும், மீது அரம்பையை பழிக்கும் - மேலுலகத்திலுள்ள ரம்பையென்னுத்தேவமாதை இழிவு படுத்தப்பெற்ற: அவர் குறங்கும் - அம்மகளிரது தொடையும், மீது அரம்பையை பழிக்கும் - மேன்மையுள்ள [செழித்த] வரையுத்தண்டை வெல்லப்பெற்ற: வேங்கடமே —, பூதம் ஐத்தின் - பஞ்சபூதங்களிலாகிய, பம்பரம் - சுழல்கிற பம்பரம் போல விரைவில்நிலைமாறுவதான, மா காயத்தார்-பெரியஉடம்பையுடைய சனங்கள், பாடினாள் - துதித்தால், வீடு அருளும் - (அவர்கட்கு) முத்தியை அளிக்கின்ற, நம்பரமா காயத்தார்-நமந தலைவரும் பரமாகாசமெனப்படுகின்ற பரமபதத்தை யுடையவருமான திருமாலினது, நாடு-ஊர். (எ - று.)

திருவேங்கடமலையில் வாழும் மகளிர் அரம்பை யென்னும் தேவமாதினும் மேம்பட்ட வடிவழகையும், வாழைமரத்தண்டினும் அழகிதாகத்திரண்டு உருண்டு நெய்ப்பைமந்த தொடையையும் உடைய ரென்றவாறு. மாதர் - விரும்பப்படும் அழகுடையோர். அரம்பை யென்பது - இருபொருளிலும் ரம்பா என்ற வடசொல்லின் விகாரம். பழிக்கும் என்பது - உவமையுருபு மாம். பூதம் ஐத்து - நிலம், நீர், தீ, காற்று, வானம். காயம், பரமாகாசம் - வடசொற்கள், மாகாயம் - ஸ்தூலசரீரம், வீடு - (புற்றுக்களை) விட்டு

அடையு மிடம்; இச்சொல் - 'முத்தி' என்னும் வடசொல்லின் பொருள் கொண்டது. பரமாகாசம் - சிறந்த வெளியிடம். (கூட)

கூட. கோள்கரவு கற்றவிழிக் கோதையர்கள் பொற்றாளுந்
வேள்காழு மட்பஞ்சார் வேங்கடமே—நீள்கரனார்
தூடணனார் முத்தலையார் துஞ்சவெய்து துஞ்சாரைக்
கூடணனார் முத்தலையார் குன்று.

(இ - ன்.) கோள்-(ஆடவரை) வருத்துந்தன்மையையும்; கரவு-(அவர்கள் மனத்தை) வஞ்சனையாகக் கவருந் தன்மையையும், கற்ற - பயின்ற, விழி - கண்களையுடைய, கோதையர்கள் - மகளிரது, பொன் தாளும் - அழகியபாத மும், அம் பஞ்ச ஆர் - அழகிய செம்பஞ்சக்குழம்பு ஊட்டப்பெற்ற; வேள் கரமும் - மன்மகனது கையும், அம்பு அஞ்ச ஆர் - பஞ்சபாணங்கள் பொருந் தப்பெற்ற; வேங்கடமே—, நீள் - பெரிய, கரனார் - கரனும், தூடணனார்- தூஷணனும், முத்தலையார் - திரிசிரசும், துஞ்ச - இறக்கும்படி, எய்து-அம்பு செலுத்தி, துஞ்சாரை கூடு - உறங்காதவரான இலக்குமணனைச் சேர்ந்த, அணனார்-தமையனராகவுள்ளவரும், முத்து அலையார் - முத்துக்களையுடைய கடலிற்பள்ளி கொள்ளுகின்ற வருமான திருமாலினது, குன்று மலை; (எ -று.)

கோள் கரவு - உம்மைத்தொகை. கரவு - கரத்தல்; தொழிற்பெயர். கோதையர் - மாலையோல் மென்மையான தன்மையுடையார்; கோதை - மலை; கள் - விழுதிமேல்விழுதி. கரம் - வடசொல். “கண் களவுகொள்ளுஞ் சிறுநோக்கம்,” “யான் நோக்குங் கலை நிலன் நோக்கும் நோக்காக்கால், தான்நோக்கி மெல்லலாகும்” என்றபடி காதலன் தன்னைநோக்கும்பொழுது தான் எதிர்நோக்காது காணிக் தலைவணங்கி நிலத்தை நோக்கியும், அவன் தன்னை நோக்காத பொழுது தான் அவனை உற்றுநோக்கியும் வருகிற விழி யென்பார், ‘கரவு கற்ற விழி’ என்றார். அதற்குக் கோள் கற்றலாவது - காதற்குறிப்பை வெளிப்படுத்துகின்ற நோக்கினாலும், பொதுநோக்கின் அழகினாலும் ஆடவர்க்கு வேட்கைகோயை விளைத்தல்.

வடிவின் பருமையோடு தொழிலின்மிகுதியும் உடைமைதோன்ற, ‘நீள் கரன்’ என்றார். கரனார், தூடணனார், முத்தலையார் என்ற உயர்வுப்பன்மை கள், அவர்களுடைய வலிமைத்திறத்தை விளக்கும். கரனென்ற வடசொல் - கொடியவனென்றும், தூஷண னென்ற வடசொல் - எப்பொழுதும் பிற னைத் தூஷிப்பவ னென்றும் பொருள்படும். முத்தலையார் - மூன்றுதலைகளையுடையவனென்று பொருள்படும்; திரிசிரஸ் என்ற வடசொல்லின் பொருள் கொண்டது. கரன் - இராவணனுக்குத் தாய்விழி யுறவில் தம்பிமுறையில் நிற்கின்ற ஓர் அரசகன்; தண்டகாரணியத்திலே சூர்ப்பணகை வசிப்பதற் கென்று குறித்த ஜகஸ்தாக மென்னு மிடத்தில் அவட்குப் பாது காவலராக இராவணனால் நியமித்து வைக்கப்பட்ட பெரிய அரசக்கர்சேனைக்கு முதல் தலைவன். இலக்குமணனால் மூக்கறுக்கப்பட்டவுடனே இராமலக்குமணரிடம் கறுக்கொண்டு சென்ற சூர்ப்பணகை, கரன்காலில் விழுந்துமுறையிட, அது

கேட்டு அவன் பெருங்கோபங்கொண்டு, மிகப்பெரியசேனையோடும் அறுபது லட்சம் படைவீரர்களோடும் சேனைத்தலைவர் பதினாட்வரோடும் தூஷணன் திரிசிரஸ் என்னும் முக்கிய சேனாதிபதிகளோடும் புறப்பட்டு வந்து போர் தொடங்குகையில், இராமன் லக்ஷ்மணனைச் சேதைக்குக் காவலாகப் பர்ணசாலையில் நிறுத்தித் தான் தனியேசென்று எதிர்த்துப் பெரும்போரெய்து அவ்வரக்கரையெல்லாம் துணித்து வெற்றிகொண்டு மீண்டு பர்ணசாலையிற் காவல்செய்துநின்ற இலக்குமணனைச் சார்த்தனனென்ற வரலாறு, இங்கே குறிக்கப்பட்டது.

இறக்க என்ற பொருளில் 'துஞ்ச' என்றல் - மங்கலவழக்கு; மீளவும் எழுந்திராத பெருந்துக்கங் கொள்ள வென்க. இராமன் வனவாசஞ் செய்த பதினான்கு வருடத்திலும் இலக்குமணன் தூங்காது அல்லும் பகலும் அந் வரதமும் இராமனுக்கும் சேதைக்கும் பாதுகாவலாய்விழ்த்தபடியே யிருத்தன னாலால், அவனுக்கு 'துஞ்சார்' என ஒருபெயர் கூறினர். அண்ணாள் = அண்ணாள் : தொகுத்தல். துஞ்சார் - இலையபெருமாள். அண்ணாள் - பெருமாள். திருப்பாற்கடலிலும் பிரளயப் பெருங்கடலிலும் திருமால் புள்ளிகொள்ளுதல்பற்றி, 'அலையார்' என்றார். அலை - கடலுக்குச் சினையாகு பெயர்; முத்து - முத்தா என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; (சிப்பியினின்று) விடுபட்ட தெனப் பொருள்படும். (௧௪)

௧௫ கோங்கைக்கோ டேறிக் குலுக்குமரி யுங்கரியும்
வேங்கைக்கோ டாதரிக்கும் வேங்கடமே—பூங்கைக்குண்
மெய்த்தவளச் சங்கெடுத்தார் மேகலைவிட் டங்கைதலை
வைத்தவளச் சங்கெடுத்தார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) கோங்கை - கோங்குமரத்தை, கோடு ஏறி குலுக்கும் - கிளைகளின்மே லேறி மிகஅசைக்கின்ற, அரியும் - குாங்கும், வேங்கை கோடு ஆதரிக்கும் - (அங்கிருந்து அருகிலுள்ள) வேங்கை வரத்தின் கிளையை விரும்பித் தாலிப் பிடிக்கப்பெற்ற: கரியும் - யானைகளும், வேங்கைக்கு ஓடாது அரிக்கும் - புலிகளுக்கு அஞ்சியோடாமல் (எதிர்த்து நின்றுபொருது அவற்றை) அழிக்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—பூ கைக்குள் - அழகிய திருக்கையினிடத்து, மெய் தவளம் சங்கு எடுத்தார் - உருவம் வெண்மையான சங்கத்தை எந்தியவரும், மேகலை விட்டு அம் கை தலை வைத்தவன் அச்சம் கெடுத்தார்—தனது ஆடையைப் பற்றுதலை விட்டு அயகியகைகளைத் தன்தலைமேல் வைத்துக் கூப்பி வணங்கினவனான திரௌபதியினது பயத்தைப் போக்கிய வருமான திருமால், வாழ்வு - வாழ்மிடம்; (எ - று.)

மரக்கிளைகளிலேறிக் குலுக்குதலும், ஒருமரத்திலிருந்து மற்றொருமரத்தை விரும்பித்தாவுதலும், குரங்கினியல்பு. கோங்கைக்குலுக்குமென இயையும். ஹரி, கரீ என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. ஹரி - (பிறர்கைப் பொருளைக்) கவர்வதெனக் காரணப்பொருள்படும். கரம் - கை; இங்கே, துதிக்கை; அதனையுடையது கரீ எனக் காண்க. கரி என்பதற்கு - கருமை

யுடையதெனத் தமிழ்வகையாற் காரணப்பொருள்கூறுதல் பொருந்தாது, வடசொல் லாதலின். வேங்கை-ஓர்மரமும், புலியும். வேங்கடமலையிலுள்ள யானைகள் புலிகட்கு அஞ்சியோடாது எதிரின்று பொருது அவற்றை அழிப்பனவென அவற்றின்கொழுமையை விளக்கியவாறு. அரித்தல் - ஹரித்தல்.

தீவளம் - வடசொல். துரியோதனன் சொன்னபடி துச்சாதனன் திரௌபதியைச் சபையிற் கொணர்ந்து துகிலுரியத் தொடங்கியபோது அவள் கைகளால் தனது ஆடையை இறுகப்பற்றிக் கொண்டே எம்பெருமானைக் கூவியழைத்தபொழுது, அப்பெருமான் அருள்செய்யாது தாழ்த்து நின்று பின்பு துச்சாதனன் வலியுழுகக்கையில் ஆடையினின்று கைநெகிழ அவன் இருகைகளையும் தலைமேல்வைத்துக் கூப்பி வணங்கிக் துதித்து வுடனே எம்பெருமான் அந்நாடைய ஆடை மேன்மேல்வளருமாறு அருள் செய்து மானநகரத்தன னாதலால், 'மேகலைவிட்டங்கை தலைவைத்தவ ளச் சங்கெடுத்தார்' என்றார். எம்பெருமானைச் சரணமடைவார்க்கு ஸ்வாதந்திரியம் சிறிதும் இருக்கக்கூடா தென்பதும், தன் முயற்சி உள்ளவரவும் பெருமான் கருணைபுரியா நென்பதும், இங்குவிளங்கும். மேகலை - எட்டுக் கோவை. இடையணியுமாம். (கூடு)

கூகூ. மாவிற் குயிலு மயிலு மொளிசெய்ய

மேவிப் புயறவழும் வேங்கடமே—யாவிக்கு

வானவரு டந்தடுத்தா ரானிரைக்காக் குன்றேந்தி

வானவரு டந்தடுத்தார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) மாவில் - மாமரத்தில், குயிலும் - குயில்களும், ஒளிசெய்ய - ஒளித்துக்கொள்ளும்படியும்; (அங்கு), மயிலும் - மயில்களும், ஒளிசெய்ய - பிரகாசமடையும்படியும். மேவி - பொருத்தி, புயல் - மேகம், தவழும் - சஞ்சரிக்கப்பெற்ற, வேங்கடமே—, ஆன அருள் தந்து - பொருத்தின கருணையைச் செய்து, ஆவிக்குள் அடுத்தார் - (எனது) உயிரினுள் சேர்ந்தவரும், ஆன் நிறைக்கு ஆ - பசுக்கூட்டங்களைக் காக்கும்பொருட்டு, குன்று ஏந்தி - (கோவர்த்தன) கிரியை எடுத்துக் குடையாகப்பிடித்து, வான வருடம் தடுத்தார் - மேகங்களின்மேலுபை (ஆநிறையின்மேலும் ஆயர்களின்மேலும் விழாமல்) தடுத்தவருமான திருமால், வாழ்வு - வாழ்விடம்; (எ - று.)

வசந்தகாலத்திற் களிப்புகொண்டு இனிதாகக்கூவி விளங்கும் தன்மையனவான குயில்கள் மேகங்களின் வருகையைக் கண்டு கொண்டாட்டமொழிந்து வருந்திப் பதுங்குதலும், மயில்கள் மேகங்களின் வருகையைக் கண்டவுடனே மகிழ்ச்சியடைந்து கூத்தாடிக்கொண்டு விளங்குதலும் இயல்பாதலால், 'குயிலும் மயிலும் ஒளிச் செய்யப் புயல் மேவித்தவழும்' என்றார். ஒன்றுக்கு ஒன்று எதிரான தன்மையுடைய குயிலும் மயிலும் புயல்வருகையில் ஒருநிகரான தன்மையை அடைகின்றன வென்று 'ஒளிசெய்ய' என்ற சொல்லின் ஒற்றுமையாற் சமத்தாரத்தோன்றக் கூறியவாறு. 'மாவில்' என்றதனால், இவ்விரண்டுக்கும் மாமரம் தங்குமிடமாதல் அறிக. ஒளி - மறை

தலும், விளக்கமும்: முத்தினைபொருளில் முதனிலைத் தொழிற்பெயர், பித்தினைபொருளில் பண்பு உணர்த்தும் பெயர். செய்ய என்ற வினையெச்சம். இங்குக் காரியப்பொருளதாதலால், எதிர்காலம். ஆவிக்குள் - எல்லாவுயிர்களினுள்ளும் என்றமாம்; என்றது, அத்தரியமித்துவங் கூறியவாரும் ஆவி - மனமுமாம். வான் என்ற ஆகாயத்தின் பெயர் - இடவாடுபெயராய் மேகத்தைக் குறிக்கும்; அம் - சாரிபை. வருடம் - வர்ஷமென்ற வடசொல்லின் விகாரம். (கக)

கூஎ. காடுடைருங் கனகமுழுத் துந்தளள்
மீனோ வெனக்கொழிக்கும் வேங்கடமே—வானோர்கண்
மேகனய னங்கொண்டார் வேணியரன் காண்பரியார்
காகனய னங்கொண்டார் காப்பு.

(இ - ள்.) காண் ஓடு அருவி - காடுகளின் வழியாக ஓடிவருகின்ற நீர்ப் பெருக்குக்கள், கனகமும் முத்தும் தள்ளி-பொன்னையும் முத்தையும் அலைத் தெறித்து, மீனோ என கொழிக்கும் - நகத்திரங்குளோவென்று (காண்கின் றவர்கள்) சொல்லும்படி (பக்கங்களில்) ஒதுக்கப்பெற்ற: (அவ்வருவிகள், மீனோவு எனக்குழிக்கும்-மிகுதியான (பிறவித்) துன்பத்தை எனக்குப்போக்குதற்கு இடமான: வேங்கடமே—,—வானோர்கள் - மேலுலகில் வசிப்பவர்களான தேவர்களும், மேகன் - மேகத்தைவாகனமாகவுடையவனான இத்திரனும், அயன் - பிரமனும், அம் கொண்டு ஆர் வேணி அரன் - லீரை [கங்கா நதியின்வெள்ளத்தைத்] தரித்துப் பொருத்திப் (கபர்த்தமென்னும்) சடை முடியையுடைய சிவபிரானும், காண்பு அரியார் - காணவொண்ணாதவரும், காகன் நயனம்கொண்டார் - காகாசுரனுடைய கண்ணைப் பறித்தவருமான திருமால், காப்பு-(எழுத்தருளினின்று உயிர்களைப்) பாதுகாக்குமிடம்; (எ - று.)

மீன் ஓ என கொழிக்கும் என்பதற்கு-மீன்கள் ஓவென்று அலறித்துள்ளும்படி கொழிக்குமென்று உரைப்பாரு முளர். மலைபருவிகள் அங்கு உண்டாகிற் பொன்னையும் முத்துக்களையும் தள்ளிக் கொழித்து வருதல் இயல்பு. காண் - காந மென்ற வடசொல்லின் விகாரம். ககம் - வடசொல், திருவேங்கடமாலேயி லுள்ள அருவிகளின் வடிவமான பாபவிராசம் ஆகாசங்கை முதலிய புண்ணியதீர்த்தங்கள் தம்மிடம் நீராடுகிறவர்களுடைய பிறவித் துன்பங்களையெல்லாம் போக்கவல்ல மகிமையுடையன வாதலால், 'அருவி மீனோவு எனக்குழிக்கும்' என்றார். பொதுக்கரத்துக்கும் சிறப்புனகரத்துக்கும் வரிவடிவில் மிக்கவேறுபாடு இருப்பினும் ஒலிவடிவில் மிக்கவேறுபாடு இல்லாமையால், சிலேடை யமகம் திரிபு இவற்றில் நகரனகரங்களை அபேதமாகக்கொண்டு அமைத்தல் மரபாதல்பற்றி, 'மீனோவென' எனப்பட்டது. மேகம், அஜன், வேணீ, ஹரன், காகன், நயகம்-வடசொற்கள். அஜன்—அ-திருமாலினின்று, ஜன்-தோன்றினவன்; ஹரன் - சங்காரக்கடவுள். அங்கு ஒள்தார்வேணி எனப்பிரித்து, ஒள்தார் என்பதற்கு - பிரகாசமான (கொன் னை) மாலையைத் தரித்த என்றுஉரைத்து, அங்கு என்பதை அசையாகக் கொள்ளுதலும் ஒன்று.

“சித்திரகூடத்திருப்பச் சிறுகாக்கை முலையீண்ட, அத்திரமே கொண் டேறிய வண்ணத்துலகுத் திரித்தோடி, வித்தகனே யிராமாவோ நின்னபய மென்றழைப்ப, அத்திரமே யதன் கண்ணை யறுத்தது மோரடையாளம்” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழி - நான்காமடிக்கு மேற்கோள். (கூள்)

கூடி. கண்டடைந்த வானவருங் காந்தத் குலமலரும்.
விண்டவிரந்து நிற்கின்ற வேங்கடமே—தொண்டருக்கு
வைகுந்த நாட்டான் மருவுருவ மீந்துவைக்கும்
வைகுந்த நாட்டான் வரை.

(இ - ள்.) கண்டு - (அத்திருமலையின் அழகைக்) கண்டு, அடைந்த - (அதனிடத்தில்) வந்துசேர்ந்த, வானவரும் - தேவர்களும், விண் தவிரந்து நிற்கின்ற - (பிகவும்இனிமையான அந்விடத்தை விட்டுச்செல்ல மனமில்லா மையால்) தேவலோகத்தை நீக்கிநின்றற்குக் காரணமான: குலம் காந்தன்மல ரும் - சிறந்தசாதிக் காந்தச்செடிகளின் மலர்களும், விண்டு அவிரந்து நிற் கின்ற-இதழ்விரிந்து மலர்ந்து விளங்கி நின்றற்கு இடமான: வேங்கடமே—, —தொண்டருக்கு-தன் அடியார்களுக்கு, வை குந்தம் நாட்டான்-கூரியகுலா யுதத்தை (யமன்) நாட்டாதபடி (அருள்) செய்பவனும், மருவு உருவம் ஈந்து- பொருந்திய தனது உருவத்தை (அவ்வுடியார்கட்கு)க் கொடுத்து, வைக்கும் வைகுந்தம் நாட்டான் - (அவர்களை) ஸ்ரீவைகுண்டமென்னுந் தனதுதேசத் தில் நிலையாகவைப்பவனுமான திருமாலினது, வரை - திருமலை; (எ - று.)

‘கண்டுஅடைந்த வானவரும் விண்தவிரந்து நிற்கின்ற’ என்றதனால், புண்ணிய லோகமாய்ச் சுகானுபவத்துக்கேயுரிய தேவலோகத்தினும் திரு வேங்கடமே மிக இனிய வாசஸ்தானமாகு மென்பதனோடு தேவர்கட்குப் புக லிடமாகுமது வென்பதும் விளங்கும். காந்தன்மலரைக் கூறினது, மற்றைக் குறிஞ்சிநிலத்து மலர்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். குலம் - கூட்டமூமாம். விண்டு - வாய்விண்டு; வின் - பகுதி.

தன் அடியார்செய்த தீயகருமங்களை மெல்லாம் தீர்த்தருளுதலால் அவர் கட்கு யமதண்டனை யில்லாதபடி செய்பவனென்பது, ‘தொண்டருக்கு வை குந்தநாட்டான்’ என்பதன் கருத்து. யமனுக்கும் அந்தராத்மாவாய் நின்று தொழில்செய்பவன் திருமாலேயாதலால், அவனதுதொழிலைத் திருமாலின் மே லேற்றிக் கூறினார். “வையே கூர்மை” என்ற தொல்ஊர்ப்பியஉரியியற் சூத்திரத்தால், வை என்பது - கூர்மை யுணர்த்துதலால், உரிச்சொல்லென அறிக. குந்தம் - வடசொல்: வேல், ஈட்டி, குலம். நாட்டான் - நாட்டு என் னும் வினைப்பகுதியின்மேற் பிறந்த எதிர்மறைத்தொழிலைவினையாலணையும் பெயர். எம்பெருமான் தனதுவடிவம்போன்ற வடிவத்தை தன் அடியார் கட்குக் கொடுத்தலாகிய ஸாரூப்பநிலை ‘மருவுருவமீந்து’ என்றதனாலும், தான்வகிகிற உலகத்தைத் தன் அடியார்கட்கு வாசஸ்தானமாகத் தருதலா கிய ஸாலோகநிலை ‘வைக்கும் வைகுந்தநாட்டான்’ என்றதனாலும் கூறப்

பட்டன். வைக்கும்வைகுத்தாட்டான் - வைகுத்தாட்டில் வைப்பவன் என்ற விருதி பிரித்துக்கூட்டுக. நாட்டான் - நாடு என்ற இடப்பெயரின்மேற் பிறந்த உடன்பாட்டுக் குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர்.

‘மருவுருவமீத்துவைக்கும்’ என்றவிடத்து ‘மருதினிடையே தவழும்’ என்றும் பாடமுண்டு; அதற்கு - மருதமரங்களின்நடுவிலே தவழ்த்துசென்ற என்று பொருள்; இது, நாட்டானுக்கு அடைமொழி. (சூ.அ)

கூ.கூ. வாழும் புலியினொடு வானூர் தினகரனும்
வேழங்க ஞும்வலஞ்செய வேங்கடமே—யூழின்கட்
சற்றா யினுமினியான் சாரா வகையருளு
நற்றா யினுமினியா னாடு.

(இ - ன்.) வாழ் - (கற்பகாலமளவும் அழிவின்றி) வாழ்கின்ற, அம் புலியினொடு - சத்திரனுடனே, வான் ஊர் தினகரனும் - ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கின்ற சூரியனும், வலம் செய் - பிரதக்ஷிணஞ் செய்யப்பெற்ற: வேழங்களும் - யானைகளும், வலம் செய் - வலிமை கொள்ளப்பெற்ற; வேங்கடமே—, இனி - இனிமேல், யான்—, ஊழின்கண்-கருமவசத்திலே, சற்று ஆயினும் சாரா வகை - சிறிதும் பொருந்தாதபடி, அருளும் - (எனக்கு) கருணைசெய்த, நல் தாயினும் யினியான் - நல்ல தாயைக்காட்டிலும் இனியவனான திருமாலினது, நாடு - நிவ்வியதேசம்; (எ - று.)

நான்தோறும் கிழக்கில்உதித்து மேற்கில் அஸ்தமித்துவருகின்ற சந்திரசூரியர்களின் சஞ்சாரம், பூமியில் உயர்ந்து தோன்றுகிற திருவேங்கடமலையைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்தல் போலத் தோன்றுதலாலும், தேவாதிதேவானான திருமால் எழுந்தருளியிருக்கிற திருவேங்கடமலையைச் சந்திரசூரியாதிதேவர்கள் எப்பொழுதும் பிரதக்ஷிணஞ் செய்தல் மரபாதலாலும், ‘அம்புலியினொடு தினகரனும் வலஞ்செய்’ என்றார். வலஞ்செய்தல் - வலப்புறத்தாற் சுற்றிவருதல். ‘வாழ்’, ‘வானூர்’ என்ற அடைமொழிகள் - அம்புலி, தினகரன் என்ற இருவர்க்கும் பொருந்தும். தினகரன் என்ற வடசொல் - பகலைச் செய்பவ னென்று பொருள்படும். குறிஞ்சிகிலத்துப் பெருவிலங்காகிய யானைகள் அம்மலையின் வளத்தால் மிக்ககொழுமைகொண்டு ஒன்றோடொன்றுபொருதும் பிறவற்றோடு பொருதும் தம்வலிமையையும் வெற்றியையும் காட்டுதல் தோன்ற, ‘வேழங்களும் வலஞ்செய்’ என்றனரென்க. வலம்-பலமென்ற வடசொல்லின் விகாரம்.

ஊழாவது - இருவினைப்பயன் செய்த உயிரையே சென்று அடைதற்கு ஏதுவாகிய சியதி, எனது கருமங்களை யெல்லாம் ஒழித்து எனக்கு முத்தியையருளும் பேரன் புடைய கடவுளென்பது, பிற்பாதியின் கருத்து. சற்று, இனி - இடைச்சொற்கள். நல்தாய் - பெற்றதாய். தான்பெற்ற குழந்தைகட்கு ஆவனவெல்லாம்செய்யும் இயல்பு தோன்ற, ‘நல்தாய்’ என்றார். (சூ.கூ)

௭௦. தாட்கமலப் பூஞ்சனைக்குஞ் சாயகங்கள் கொய்துத்
வேட்கும் வடிவில்லா வேங்கடமே—வாட்கலிய
னாவிடப்படம் பாட்டினர் நச்சுமடு வைக்கலக்கித்
தாவியப்படம் பாட்டினர் சார்பு.

(இ - ன்.) தான் - நானத்தோடு கூடிய, கமலம் - தாமரையையுடைய,
பூ - அழகிய, சனைக்கும் - சனைகளுக்கும், வடிவு இல்லா - நீர்குறைதல்
இல்லாத: சாயகங்கள் கொய்து திரி வேட்கும் -(தனக்கு அம்புகளாகித்) மலர்
சனைப் பறித்துக்கொண்டு திரிகிற மன்மதனுக்கும், வடிவு இல்லா - உருவம்
இல்லாத: வேங்கடமே--—வான் - வாட்படையை எந்திய, கலியன் - திரு
மங்கையாழ்வாருடைய, நா - நாவின் ன்றுவருகிற, வியப்பு ஆம் பாட்டினர் -
அதிசயிக்கத்தக்க பாடல்களையுடையவரும், தாவி - குதித்து, நஞ்சு மடுவை
கலக்கி-விஷத்தையுடைய மடுவைக் கலங்கச்செய்து, அபாம்பு ஆட்டினர் -
அந்த (க் காளிமனென்னும்) பாம்பை ஆட்டினவருமான திருமால், சார்பு -
சார்ந்திருக்கு மிடம்; (௭ - று.)

சனை - நீருற்றுள்ள மலைக்குளம். அதற்கு வடிவு இல்லையென வேங்க
டத்தின் நீர்வளர்ச்சிறப்பை உணர்த்தியவாரும். வடிவு - வடிதல்; 'வு' விசுதி
பெற்ற தொழிற்பெயர். சிவபிரானது நெற்றிக்கண்ணின் நெருப்புக்கு இரை
யாய் அங்கம் இழந்து அசங்கனை மன்மதன், தனக்கு அம்புகளாகின்ற தா
மரை மலர் அசோகமலர் மாமலர் முல்லைமலர் நீலோற்பலமலர் என்பன
அம்மலையிற் செழித்திருத்தலால் அவற்றைப் பறித்தெடுத்துக்கொள்ளுதற்
பொருட்டு அங்குத்திரிகின்றன எனப்பார் 'சாயகங்கள் கொய்து திரி வேட்
கும்வடிவில்லா' என்றார். கொய்து என்ற வினையினால், 'சாயகங்கள்' என்
றது, மலர்களென விளங்கும் கமலம், ஸாயகம் - வடசொற்கள்.

திவ்யமான பாசரங்களைத் திருமங்கையாழ்வார்பாடும்படி அருள்செய்
தவர் திருமாலாதலாலும், திருவேங்கடமுடையான் திருமங்கையாழ்வாரது
பாடல்பெற்றவராதலாலும், 'கலியன் தாவியப்படம் பாட்டினர்' என்றார்.
சோழமண்டலத்தில் திருமங்கையென்னும்காட்டில் சோழராஜனுக்குச்சேனை
த்தலைமைபூணும்பரம்பரையில் தோன்றி நீலனென்னும் இயற்பெயர் பெற்ற
இவர், தம்குடிக்கு ஏற்ப இளமையிலேயே படைக்கலத்தேர்ச்சிபெற்று அவ்
வரசனுக்குச் சேனாதிபதியாய் அமர்ந்து வலக்கையில் வாளையும் இடக்கையில்
கேடகத்தையும் ஏந்திச்சென்று பகைவரோடுபொருதுவொன்று பரகாலனை
ன்றுபெயர்பெற்ற பராக்கிரமம் தோன்ற, 'வாட்கலியன்' என்றார். "மாயோ
னைவாள்வலியால் மந்திரிக்கொள் மங்கையர்கோன்", "தென்னரங்கன் றன்
னை வழிபறித்தவாளன்" என்றபடி இவர் எம்பெருமானை வழிபறித்தபோது
கையிற்கொண்டவாளைக்காட்டி அச்சுறுத்தி அப்பெருமானிடம் மந்திரோப
தேசம்பெற்றமை தோன்ற, 'வாட்கலியன்' என்றருமாம். சோழராசன்கட்
டரைப்படி மங்கைகாட்டுக்கு அரசனாகிய இவர் குமுதவல்லியென்னும் கட்ட
முடியை மணஞ்செய்துகொள்ளுதற்பொருட்டு அவன்சொற்படி நாள்தோறும்
ஆயிரத்தெட்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அழுதுசெய்வித்துவருகையில், பொருள்

முழுவதும் செலவாய் விட்டதனால் வழிபறித்தாகிலும் பொருள் தேடி பாகவத ததீயாராதத்தைத் தடையற நடத்தத் துணிந்து வழிச்செல்வேரைக் கொள்ளையடித்துவரும்போது ஸ்ரீமந்தாராயணன் இவரையாட்கொள்ளக் கருதித்தான் ஒருபிராமணவேடங்கொண்டு பல அணிகலங்களைப்பூண்ட மணவாளக்கோலமாய் மனைவியுடன் இவ்வெதிரில் எழுந்தருள், இவர் கண்களித்து ஆயுதபாணியாய்ப் பரிவாரத்துடன் சென்று அவர்களை வளைத்து வஸ்திரபரணங்களையெல்லாம் அபகரிக்கையில், அம்மணமகன் காலி அணிந்துள்ள மோதிரபொன்றைக் கழற்றமுடியாமையால் அதனையும் விடாமற் பற்களாலே கடித்துவாங்க, அம்மிடுக்கை நோக்கி எம்பெருமான் இவர்க்கு ‘கலியன்’ என்று ஒருபெயர்கூறினானென்றும்; பின்பு இவர் பறித்து, பொருள்களையெல்லாம் சுமையாகக்கட்டிவைத்து எடுக்கத்தொடங்குமையில், அப்பொருட்குவை இடம்விட்டுப் பெயராதிருக்கக் கண்டு அதிசயித்த அவ்வந்தணனை நோக்கி ‘கீ என்ன மந்திரவாதம் பண்ணினாய்? சொல்’ என்று விடாது தொடர்ந்து நெருக்க, அப்பொழுது அந்த அழகியமணவாளன், ‘அமந்திரத்தை உமக்குச் சொல்லுகிறேன்; வாரும்’ என்று இவரை அருகில் அழைத்து அவ்ஹோமகா மந்திரத்தை இவர் செவியில் உபதேசித்தருள் உடனே கருடாருடனாய்த் திருமகளோடு இவர்முன் சேவைசாதிக்க, அத்திருவுருவத்தைத்தரிசித்ததனாலும், முன்பு காலாழிவாங்கியபொழுது பகவானுடைய திருவடியில் வாய்வைத்ததனாலும் இவர் அஜ்ஞானம் ஒழிந்து தத்துவஞானம் பெற்றுக் கவிபாடவல்லவராய், பெரிய திருமொழி திருகுறுந்தாண்டகம், திருநெடுந்தாண்டகம், திருவெழுக்கூற்றிருக்கை, சிறிய திருமடல், பெரியதிருமடல் என்ற ஆறு திவ்வியப்பரந்தங்களைத் திருவாய் மலர்த்தருளினரென்றும் வரலாறு அறிக. ‘வியப்பாம்’ என்ற அடைமொழி அப்பாசரங்களின் அருமைபெருமைகளை உணர்த்தும்.

மடு - ஆற்றினுட்பள்ளம். ‘அப்பாம்பு’ எனச்சூட்டினது, கதையை உட்கொண்டு. அன்றி, அகரச்சூட்டு - கொடுமையிற் பிரசித்தியை விளக்குவது மாம். ஆட்டினர் - ஆட்டிவருத்தியவர்; பிறவினை யிறத்தகாலத் தெரிநிலை வினையாலணையும்பெயர். இனி, பாம்புஆட்டினர் - பாம்பின்மேற் கூத்தாட்டையுடையவ ரெனினுமாய்; இப்பொருளில், இச்சொல் - குறிப்புவினையாலணையும்பெயர்: இன் - சாரியை. ஆட்டு - ஆடுதல்; ஆடு என்ற முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். கண்ணன் காளியனுடைய முடியின்மேல் ஏறி நடத்தாஞ்செய்தருளும்போது ஐந்துதலைகளையுடைய அக்காகம் எந்தெந்தப்பட்டத்தைத் தூக்குகின்றதோ அந்தத்தப்பட்டத்தைத் துவைத்து நர்த்தாஞ்செய்து நின்று அப்பாம்பின் வலிமையை யடக்கி அதனை மூர்ச்சையடையச் செய்கையில் பலவகை நடனத்திறங்களைச் செய்து காட்டியமை தோன்ற, ‘பாபாட்டினர்’ என்றனரென்க. (௭௦)

௭௧. ஆயுந் துறவறத்தை யண்டினமுத் தண்டினரும்
வேயுந் கீளைவிட்ட வேங்கடமே—தோயுந்
தயிர்க்காத்தாக் கட்டுண்டார் தாரணியிற் றந்த
வயிர்க்காத்தாக் கட்டுண்டார் ஞர்.

(இ - ள்.) ஆயும் - (சிறந்ததென்று நூல்களினால்) ஆராய்ந்து கூறப் பட்ட, துறவு அறத்தை - சந்ரியாசாச்சிரமத்தை, அண்டின - பொருந்திய, முத் தண்டினரும் - திரிதண்டத்தையேந்திய முனிவர்களும், கிளை விட்ட - சுற்றத்தாரைப் பற்றறக் கைவிடுதற்கிடமான: வேயும்-மூங்கில்களும், கிளை விட்ட - கிளைகளை வெளிவிட்டுச் செழித்து வளர்த்தற்கிடமான: வேங்கட மே—,—தோயும் தயிர்க்கு ஆ - தோய்த்ததயிரைக் களவுசெய்து உண்டதற் காக, தாம் கட்டுண்டார் - தாம் கட்டுப்பட்டவரும், தாரணியில் - உலகத் தில், தந்த - (தம்மாற்) படைக்கப்பட்ட, உயிர - உயிர்களை, காத்து - பாது காத்து, ஆங்கு - அதன்பின்பு, அட்டு - அழித்து, உண்டார் - விழுங்கியவரு மான திருமாலினது, ஊர்—; (எ - று.)

மூன்று மூங்கில்களை ஒருங்குசேர்த்துக் கட்டினதாகிய திரிதண்டத் தைக் கையிற்கொள்ளுதல், வைஷ்ணவசாயாசிகளின் இயல்பு. துறவிகள் முக்கோல்பிடித்தல் காமம்பெருகிய மயக்க மென்னும் மூப்பகையையும் மண் ணாசை பெண்ணாசை பொண்ணாசை யென்னும் ஈகைத் திரயங்களையும் வென்று அடக்கியதற்கும், சித் அசித் ஈசுவரன் என்னும் தத்துவத்திரயத் தைக் கைப்பற்றினமைக்கும் அறிகுறியாகுமென்பார். ஆயுத்துறவறம் - தத்து வப்பொருளை ஆராய்தற்கு உரிய துறவறமுமாக: துறவறம் - பற்றுக்களைத் துறந்து செய்யும் ஒழுக்கம். தண்டு-தண்டமென்ற வடசொல்லின் விகாரம். 'முத்தண்டினர் கிளைவிட்ட' என்றதனால் அவர்களுடைய ஒழுக்கச்சிறப்பை உணர்த்தியவாறு. வேய்க்குக் கிளைவிடுதல் - கப்புவிடுதல்.

ஆ - விகாரம். கட்டுண்டார் என்பதில், உண் என்ற துணைவினை - செயப்பாட்டுவினைப்பொருளை யுணர்த்தும். கண்ணன் இளமைப்பிராயத் தில் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள ஆயர்மனைகளிற் சென்றுஅவர்களுடைய பால் தயிர் வெண்ணெய் முதலியவற்றைக் களவுசெய்து உண்டமையை ஆய்ச்சி யர் சொல்ல அறிந்த யசோதை அக்குற்றத்துக்கு ஒருதண்டனையாகக் கண் ணனை வயிற்றிற் கயிற்றினுற் கட்டி உரலோடு பிணித்துவைத்தன ளென் பது அறிக. நித்தியமான உயிர்களை 'தந்தவுயிர்' என்றது, அவற்றிற்கு உடலுறுப்புக்களைத் தந்தமை பற்றி யென்க. திரிமூர்த்தி சொருபியாய் நின்ற படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் செய்பவரும், பிரளயகாலத்தில் அனை த்துயிரையும் வயிற்றினுள் வைத்துப்பாதுக்காப்பவரும் திருமாலேயாதலால், 'தாரணியில் தந்த வுயிர்க் காத்து ஆங்கு அட்டு உண்டார்' என்றார். உயிர் காத்து என இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையில் வலியிகாமல் வரவேண் டிய தொடர், திரிபுகயம்நோக்கி 'உயிர்க்காத்து' என வலியிக்கது; இது, விரித்தலென்னுஞ் செய்யுள்விகாரத்தின்பாற் படும். (எக)

எஉ. தொண்டொடுமெய் யன்புடையார் தூய்மனமுஞ் சந்தனமும் விண்டொடுபொற் பாம்பண்சேர் வேங்கடமே—தண்டொடு கோலமருங் கார்முகத்தார் கோடாழி யார்குழையின் [வாள் கோலமருங் கார்முத்தார் குன்று.

(இ - ள்.) தொண்டொடு - பணிவிடை செய்தலுடனே, மெய் அன்பு உடையார் - உண்மையான பக்தியை யுடைய அடியார்களது, தூய் மனமும் - பரிசுத்தமான உள்ளமும், விண்டொடு பொன் பாம்பு அணை சேர் - திருமாலுடனே அழகிய ஆதிசேஷ சயந்தைத் தியானிக்கப் பெற்ற: சந்தனமும் - சந்தனமரங்களும், விண் தொடு பொற்பு ஆம் பணை சேர் - (உயர்ச்சியால்) ஆகாயத்தை அளாவிய பொலிவான கிளைகள் பொருத்தப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—தண்டொடு - கதாயுதத்துடனே, வாள் - வாளாயுதத்தையும், கோல் அமரும் கார்முதத்து - அம்புகள் பொருத்திய வில்லையும், ஆர்கோடு - ஒலிக்கின்ற சங்கத்தையும், ஆழியார் - சக்கரத்தையும் உடையவரும், குழையின் கோலம் மருங்கு ஆர் முகத்தார் - குண்டலங்களின் அழகு (இரண்டு) பக்கங்களிலும் பொருத்திய திருமுகத்தை யுடையவருமான திருமாலினது, குன்று - திருமலை; (எ - று.)

தொண்டு - கைங்கரியம், மெய்யன்பு - மனப்பூர்வமாகிய பக்தி. ஆதிசேஷானுகிய சயனத்திற் பள்ளிகொண்டிருக்கின்ற திருமலை அடியார்கள் உள்ளத்திற்கொண்டு தியானிக்கின்றன ரென்க. விஷ்ணு என்ற வடசொல், விண்டு எனச் சிதைத்தது. சேர்தல் - இடைவிடாது நினைத்தலாதலை, திருக்குறளில் “மலர்மிசை யேகினுன் மாணடி சேர்த்தார்” என்றவிடத்துப் பரிமேலழகருரையாலும் அறிக. கிளைகளுக்கும் வானத்துக்கும் சம்பந்தமில்லாதிருக்கச் சம்பந்தத்தைக் கூறினது, தோடீபுயர்வுநவீர்ச்சியணி; இது. கிளைகளின் மிக்க உயர்வை விளக்கும். பொற்பு - உரிச்சொல்.

திருமாலின் பஞ்சாயுதங்களுள், கதை கௌமோதகி யென்றும், வாள் நந்தக மென்றும், வில் சார்க்க மென்றும், சங்கம் பாஞ்சஜ்ய மென்றும், சக்கரம் சுதர்சனமென்றும் பெயர்பெறும். கார்முதம் - வடசொல்; கர்மத்தில் [அதாவது (போர்த்) தொழிலில்] வல்லதென்று பொருள் படும். ஆர்கோடு - வினைத்தொகை; ஆர்தல் - ஒலித்தல். கோடு, வளை என்பன - பரியாய நாமம். ஆழி - (பகைவரை) அழிப்பது அல்லது, வட்டவடிவமானது ஆர்முதம் - வினைத்தொகை; ஆர்தல் - பொருத்துதல்.

இச்செய்யுளின் பின்னிரண்டடியில் யமகம் அமைந்திருத்தல் காண்க

எங். கிட்டுநெறி யோகியருங் கிள்ளைகளுந் தங் கூடு
விட்டுமறு கூடடையும் வேங்கடமே—யெட்டுமத
பாவென்று வந்தான் வரநாளோ வானின்று
போவென்றுவந்தான் பொருப்பு.

(இ - ள்.) கிட்டும் நெறி யோகியவரும் - (முத்தியை) விரைவிற் சேருப உபாயமான யோகத்திற் பயில்கிற முனிவர்களும், தம் கூடு விட்டு மறு கூடு அடையும் - தமது சரீரத்தை விட்டு வேறு சரீரத்திற் புகப்பெற்ற: கிள்ளைகளும் - கிளிசளும், தம் கூடு விட்டு மறுகு ஊடு அடையும் - தாம்வகிக்கிற கூண்டை விட்டு நீங்கி வீதிகளிற் சேரப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—மதபு எட்டு மா வென்று வந்தான் - மதம்பிடித்த அஷ்டதிக்கஜங்களைச் சயித்த

வந்தவனின் இராவணன், வர - (தன் எதிரிற் போருக்கு) வர, (அவனை உடனே எளிதில் வென்று), இன்று போ நானே வா என்று - 'இன்று போய் நானேக்கு வா' என்று சொல்லி, உவந்தான் - (அவனிடத்து) அன்புகாட்டிய வனான திருமாலினது, பொருப்பு - திருமலை; (எ -று),

நெறி - மார்க்கம். யோகியர் தம் கூடுவிட்டு மறுகூடு அடைதல் - தம் உயிர் தம் உடம்பைவிட்டு நீங்கி வேறோருடம்பினுட் புக்குத் தொழில்செய்யு மாறு செய்தல்; இது, பரகாயப்பிரவேச மென்னுஞ் சித்தி. பறவைகள் வசிக்குங் கூடுபோல உயிர் தங்குமிடமாதலாலும், உயிர்கூடுமிட மாதல்பற்றியும், உடம்பு 'கூடு' என்று பெயர்பெறும். கிள்ளை - பெயர்த்திரிசொல். மறுகூடு, ஊடு - ஏழனுருபு. அடைதல் - உப்புக்குதலும், சேர்த்தலும்.

இராவணன் திக்விஜயகாலத்தில் இந்திரன் முதலிய தேவர்களோடு பொருதையில் ஐராவதம் முதலிய திக்கஜங்களை யெதிர்த்து அவற்றின் தந்தகங்களை ஒடித்து அவற்றை வலிதொலைத்தனனென அறிக. இராமபிரான், முதல்நாட்போரில் தன்சேனை முழுவதும் படைக்கலமனைத்தும் அழியத் தனியுறும் ஆகப்பட்ட இராவணனது எளிமையை நோக்கி இரங்கி மேலும் போர்செய்யாது நிறுத்தி 'இன்றுபோய் நானே சின்படையொடு வா' என்று கூறி விட்டன நென்பது வரலாறு; "ஆனையா வுனக் கமைந்தன மாருத மறைந்த, பூனையாயின கண்டனை யின்றுபோய் நீ போர்க்கு, நானேவாவென நல்கினன் நாகிளங் கழுகின், வானை தாவறு கோசல நாடுடை வள்ளல்" என்ற கம்பராமாயணசெய்யுள் இங்கே காணத்தக்கது. இங்ஙனம் பகைவனிடத்து அருள்கொண்டு அவனைவிடுதல், தமிழ்ச்சி யென்னும் புறப்பொருள் துறையாம் அது, வலியழந்தவர்மேற் போர்ச்சூச செல்லாமல் அவர்க்கு உதவிசெய்து தழுவுவது. இதனால், இராமபிரானது காம்பீரியம், கருணை, அறத்தின்வழிநிற்பதல் முதலிய திருக்கலியாணகுணங்கள் விளங்கும்.

'மதமா' எனவே, யானையாயிற்று; விலங்கின் பொதுப்பெயராகிய 'மா' என்பது-'மதம்' என்ற அடைமொழியால், சிறப்பாய் யானையை உணர்த்திற் றென்க. எட்டுமதமா - ஐராவதம், புண்டரீகம், வாமநம், குமுதம், அஞ்ச நம், புஷ்பதந்தம், சார்வபௌமம், சுப்பிரதீகம் எனப் பெயர் பெறும்; இவற்றைக் கிழக்கு முதலாக முறையே கொள்க. நானே, இன்று என்பன - முறையே எதிர்காலத்தையும் நிகழ்காலத்தையும் காட்டும் இடைச்சொற்கள். மூன்றாமடியில் உவந்தான் எனப் பதம்பிரித்துக் களிப்புக்கொண்டவனென்று பொருளுரைத்து, நான்காமடியில் வந்தான் என்று பதம்பிரித்துப் போரொழித்து மீண்டானென்று பொருளுரைப்பினும் அமையும். (எஃ)

எசு. மட்டுவளர் சாரலினு மாதவத்தோர் சிந்தையினும்
விட்டு மதிவிளங்கும் வேங்கடமே—கட்டுசடை
நீர்க்கங்கை யேற்றா னிரப்பொழித்தா னீள் குறளாய்ப்
பார்க்கங்கை யேற்றான் பதி.

(இ - ன்) மட்டு வளர் சாரலினும்-(மலர்களினின்றும் கூண்டுகளினின்றும்) தேன் பெருகிவழியப்பெற்ற (அம்மலையின்) பக்கங்களிலும், மதி வீட்டு

விளங்கும் - சந்திரன் (ஒளியை) வீசி விளங்கப்பெற்ற: மா தவத்தோர் சிந்தையினும் - பெருந்தவத்தையுடைய முனிவர்களது மனதிலும், விட்டு மதி விளங்கும்-திருமலை விஷயமாகக் கொண்ட ஞானச்சுடர் விளங்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—கட்டு சடை - தொகுத்துக் கட்டிய சடையில், நீர் கங்கை - கங்கைநீரையுடைய, ஏற்றான் - ரிஷபவாகனனான சிவபிரானது, இரப்பு - யாசித்தலை, ஒழித்தான் - நீக்கியருளியவனும், நீர் குறள் ஆய் - (பின்பு) நீண்டு வளருந்தன்மையுள்ள வாமநவடிவங்கொண்டு, பார்க்கு - உலகத்தைப் பெறும்பொருட்டு, அம் கை ஏற்றான்-அழகிய கையில் (மகாபலி தந்தனரை) ஏற்றுக்கொண்டவனுமான திருமாலினது, பதி - திவ்யதேசம்; (எ - று.)

பதி - திருப்பதி. மட்டு வளர் சாரல் - மலர்களின் நறுபணம் வீசப் பெற்ற மலைப்பகசுமுமாம். சாரல் - சார்தல்; மலையைச் சார்ந்த பக்கத்துக்குத் தொழிலாதபெயர். சாரலிற் சந்திரன் விளங்குமென அம்மலையின் உயர்வை விளக்கியவாறு. மதி - சந்திரனென்னும் பொருளில், (பலராலும்) மதிக்கப்படுவதென்று காரணப்பொருள்படும்; அறிவைக் குறிக்கையில், வடசொல். விஷ்ணுஎன்ற வடசொல், விட்டுஎன விகாரப்பட்டது.

ஏற்றான் என்றது - மூன்றாமடியில் ஏறு என்ற பெயரின்மேற் பிறந்த குறிப்பு வினையாலணையும் பெயரும், நான்காமடியில் எல் என்ற வினைப் பகுதியின்மேற் பிறந்த இறந்தகாலத் தெரிசிலை வினையாலணையும் பெயருமாம். ஏறு - பசுவின் ஆண்மைப்பெயர். நீர் குறள் - இனி நீளுங்குறள் என எதிர்கால வினைத் தொகை. குறள் - குறுகிய வடிவம். 'நீன்குறள்' என்றது, "ஆலமர்வித்தி னருங்குற ளானான்" என்றபடி மிகப்பெரிய திரிவிக்கிரம வடிவத்தை உட்கொண்ட மிகச்சிறிய வாமநவடிவ மென்க. பார் - பார்க்கப்படுவது, அல்லது பருமையுடையது எனக் காரணப்பொருள்படும். (எசு)

எடு. புக்கவரு மாதவரும் பூமதுவுண் வண்டினமு
மெய்க்கவசம் பூண்டிருக்கும் வேங்கடமே—பொக்கவெனை
யன்பதின லாண்டா ரரிவையொடுங் காணுறைந்த
வன்பதின லாண்டார் வரை.

(இ - ள்.) புக்க-அங்கு வருகின்ற, அரு மா தவரும்-அரிய பெரிய தவத்தையுடைய முனிவர்களும், மெய் கவசம் பூண்டு இருக்கும் - சத்தியமாகிய கவசத்தைத் தரித்திருக்கப்பெற்ற: பூ மது உண் வண்டு இனமும் - மலர்களிலுள்ள தேனைக் குடிக்கின்ற வண்டுகளின் கூட்டமும், மெய்க்கு அவசம் பூண்டு இருக்கும்-(அம்மதுபானத்தாலாகிப் மபக்கத்தால் தமது) உடம்பில் தம்வசம் தப்பிப் பரவசமாந்தன்மைபைக் கொண்டிருக்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—ஒக்க - (தமது மெய்யடியாரை) ஒப்ப, எனை - (அடிமைத்திறமில்லாத) என்னையும், அன்புஅதினல் ஆண்டார் - அன்பினால் ஆட்கொண்டவரும், அரிவையொடும் - சீதாபிராட்டியுடனே, காண் உறைந்த - வனத்தில் வசித்த, வல் பதினல் ஆண்டார் - கொடிய பதினான்கு வருடங்களையுடைய வருமான திருமாலினது, வரை - திருமலை; (எ - று.)

கவசம் - இரும்பு முதலியவற்றாலாகின்ற உடம்பின்மேற் சட்டை; அது உடம்பைப் பாதுகாப்பது போலப் சத்தியம் உயிரைப் பாதுகாத்தலால், 'மெய்க்கவசம்' எனப்பட்டது. முனிவர்கட்கு வாய்மையுடைமை இன்றி யமையாத ஒழுக்கமாதலால், 'புக்க அருமாதவர் மெய்க்கவசம் பூண்டிருக்கும் வேங்கடம்' எனப்பட்டது. கவசம், மது, அவசம் - வடசொற்கள். மெய்க்கு என்பதில் நான்கனுருபு ஏழனுருபின் பொருளில் வந்தது, உருபுமயக்கம். ௩ + வசம் = அவசம். வடமொழிச்சந்தி. புக்க அருமாதவர், மெய்க்கு அவசம் பூண்டு இருக்கும் - பரம்பொருளை அனுபவிக்கும் ஆனந்த மிகுதியால் தம் உடம்பு தம்வசமழிந்து பரவசமாகப்பெற்ற என்றும்; மலர்களில் மதுவை யுண்ட வண்டினம், மெய்க்கவசம் பூண்டு இருக்கும் - (அம்மலர்களின்தாது க்கள் மேற்படிதலால்) உடம்புக்குக் கவசம்பூண்டிருக்கப்பெற்ற என்றும் உரைப்பாரும் உளர்.

'அன்பதினாள்' என்பதில், 'அது' என்பது - பகுதிப்பொருள் விசுதி; இன் - சாரியை. ஆண்டார் என்பது-மூன்றாமடியில் ஆன் என்னும் வினைப் பகுதியின்மேற் பிறந்த இறந்தகாலத்தெரிநிலை வினையாலணையும்பெயரும், நான்காமடியில் ஆண்டுஎன்னும் பெயரின்மேற்பிறந்த குறிப்புவினையாலணையும்பெயருமாம். அரிவையென்பது - இங்குப் பருவப்பெயராகாமல் பெண்ணென்ற மாத்நிரமாய் நின்றது; அப்பருவத்துக்கு வயதெல்லை - இருபது முதல் இருபத்தைத்தளவும். அரிவையொடும், உம்-இசைநிறை. 'வன்பதினா லாண்டு' என்றது, கொடியவனத்தில் வசிக்குங் காலம் கழித்தற்கு அரிதாத லாலும், அவ்வனவாசகாலத்திற் பிராணுக்கும் பிராட்டிக்கும் பலஇடையூறு கள் நேர்த்ததனாலு மென்க. இராமபிரான் தனது சிறியதாயான கைகேயிக் குத் தனதுதந்தையாகிய தசரதன் கொடுத்திருந்த வரங்களை நிறைவேற்றுக தற்பொருட்டு அக்கைகேயியின் மகனான பரதனுக்கு உரியதாம்படி இராச்சி யத்தைக் கைவிட்டுச் சீதையுடனே சென்று பதினான்கு வருடகாலம் வன வாசஞ் செய்தமை பிரசித்தம். 'அரிவையொடும் காணுறைந்த வன் பதினா லாண்டார்' என்றது, வடமொழிகடை; ரொடிய காளில் அரிவையுடனே பதினா லாண்டு உறைந்தவ ரென்க. (எரு)

எக். தக்கமறை யோர்நாவுந் தண்சார லிண்டடையு
மிக்க மனுவனையும் வேங்கடமே—யக்கரவம்
பூண்டார்க்கு மாறுடைத்தார் பொங்கோத நீரடைத்து
மீண்டார்க்கு மாறுடைத்தார் வெற்பு.

(இ - ன்.) தக்க மறையோர் நாவும் - தகுதியையுடைய அத்தணர்களின் நாக்கும், மிக்க மனு அனையும் - சிறந்த மந்திரம் (உச்சாரணத்தாற்) பொருந் தப்பெற்ற: தண் சாரலின் புடையும் - குளிர்ந்த அம்மலைச்சாரல்களின் பக் கங்களும், மிக்க மனு வனையும் - மிகுதியான மனிதர்கள் பிரதக்ஷிணஞ்செய் யப்பெற்ற: வேங்கடமே—அக்கு அரவம் பூண்டார்க்கு - எலும்புமாலையையும் சர்ப்பங்களையும் ஆபரணமாகத்தரித்த சிவபிராணுக்கு, மால்துடைத் தார் - (பிரமத்ததிதோஷத்தாலாகிய) மயக்கத்தைப் போக்கியருளியவரும்;

பொங்கு ஒதம் நீர் - பொங்குகிற அலைகளையுடைய கடலை; அடைத்து-அணைக்கடி மறித்து, மீண்டு - பின்பு, ஆர்க்கும் ஆறு - ஆரவாரிக்கும்படி, உடைத்தார் (அத்திருவணையை) உடைத்தருளினவருமான திருமாலினது; வெற்பு-திருமலை; (எ - று.)

மனு - காசியபமுனிவரது மனைவியருள் ஒருத்தி; இச்சொல் - இங்கு இலக்கணையாய், அவளினிடமாகத் தோன்றிய மனிதர்களை உணர்ந்திற்று. வளைதல் - சூழ்தல். அக்கு - நுத்திராக்ஷமாலையுமாம். அக்கரவம் பூண்டார்க்கு மால் துடைத்தார் - சிவபிரானதுகையில் ஒட்டிய கபாலத்தை விடுவித்தவர்; அன்றி, சிவபிரானுக்கு அஜ்ஞாநமயக்கம் நீக்குமாறு தத்துவஞானத்தை உபதேசித்தவ ரெனினுமாம்.

இராமபிரான் இராமாணதியரை அழித்தற்பொருட்டு இலங்கைக்குச் செல்லவேண்டி அதற்கும் இந்தப்பூமிக்கும் இடையிலுள்ள கடலில்வானரங்களைக்கொண்டு மலைகளால் அணைக்கடி அதன்வழியாக இலங்கைக்கு அரக்கரைத்தொலைத்து மீளுகையில், இராக்கதராசதானியான இலங்கையிலுள்ளார்க்கும் இப்பூமியிலுள்ள மனிதர்க்கும் போக்குவரவு இல்லாமலிருத்தற்பொருட்டும், கடலிடையே மரக்கலமியங்குதற்பொருட்டும் அச்சேதுவை உடைத்தன ரென்ற வரலாற்றை அறிக. (எசு)

எள். நீடு கொடுமுடியு நீதிநெறி வேதியர்கள்
வீடு மகமருவும் வேங்கடமே—கோடுங்
கருத்துளவ மாலையார் காணாம னின்ற
மருத்துளவ மாலையார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) நீடு கொடுமுடியும் - உயர்ந்த ஆம்மலைச் சிகரங்களும், மகம் மருவும் - (வானத்திற்செல்லும்) மகநட்சத்திரம் பொருந்தப்பெற்ற; நீதி நெறி வேதியர்கள் வீடும் - சியாயமார்க்கத்தில் நடக்கின்ற அந்தணர்களுடைய கிருகங்களும்; மகம் மருவும் - யாகங்கள் பொருந்தப்பெற்ற; வேங்கடமே—கோடும் கருத்துள் - நேர்மைதவறிய மனதில், அவம் மாலையார் - வீண்எண்ணங்களின் வரிசைகளை யுடையவர்கள் [அடிமைக்கருத்தில்லாதவர்கள்], காணாமல் - (தமதுசொரூபத்தைக்) காணவொண்ணாதபடி, நின்ற - (அவர்கட்குப் புலப்படாது) நின்ற, மரு துளவம் மாலையார் - நறுமணமுள்ள திருத்துழாய் மாலையை யுடையவரான திருமால், வாழ்வு - எழுந்தருளி யிருக்குமிடம்; (எ - று.)

நீடு கொடுமுடி - விளைத்தொகை. மலைச்சிகரத்தைக் கொடுமுடியென்றல், மேல்வளைத்திருத்தலால்; கொடுமை வளைவு. 'கொடுமுடி மகம்மருவும்' என்றது, ஆம்மலைச்சிகரங்களின் மிக்க உயர்வை விளக்கும். தொடரீபுயர்வு நீயிற்சியணி. மகம் என்றது, மற்றை நகரத்திரங்களுக்கும், கிரகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். வேதியர் - வேதம் வல்லவர்; கள் - விருதிமேல்விருதி, 'அவர்கள்வீடு மக மருவும்' எனப் பிரித்து, அவர்கள் வீடு புத்திரபாக்கியம் பொருக்கப்பெற்ற என்று உரைப்பினும் அமையும்.

அந்தர்யாமி யாகிய கடவுள், உள்ளன்புடைய ஞானிகளுக்குப் புலப்படுவனையன்றி மனத்தாய்மையில்லாத அஜ்ஞானமயக்கமுடையார்க்குப் புலனாகாநென்பது, பின்னிரண்டடியில் விளங்கும். 'அவ மாலையார்' என்பதற்கு - வீணாமயக்கத்தை யுடையவர்களைன்று உரைப்பாருமுளர். மால் - மயக்கம்; ஐ - சாரியை. 'மாலையான்' என்று பாடமோதி, வீணெண்ணக்களின் தொடர்ச்சியையுடைய நான் என்று உரைப்பர் ஒருசாரார். (எஎ)

எவு. சீதங்கொள் சாரலினுஞ் சீர்மறையோ ரில்லிடத்தும்
வேதங்க ணல்வளரும் வேங்கடமே—போதன்
சிரித்துப் புரந்துடைத்தான் நேவரோடு மண்டம்
விரித்துப் புரந்துடைத்தான் வெற்பு.

(இ - எ.) சீதம் கொள் சாரலினும் - குளிர்ச்சியைப் பெற்ற அம்மலைப் பக்கங்களிலும், வேதம் கணல் வளரும் - மூங்கில்கள் தம்முடைய கணுக்களோடு வளரப்பெற்ற; சீர் மறையோர் இல் இடத்தும் - சிறந்த அந்தணர்களுடைய வீடுகளிலும், வேதங்கள் நால் வளரும் - நான்குவேதங்களும் (சூதப்பட்டு) வளர்த்தற்கு இடமான; வேங்கடமே—போதன் - பிரமனும், சிரித்து புரம் துடைத்தான் நகைத்துத் திரிபுரத்தை அழித்தவனான சிவனும், தேவரோடும் - மந்தைத் தேவர்களும் ஆகிய அனைவருடனே, அண்டம் - அண்டகோளங்களை, விரித்து - வெளிப்படுத்தி [படைத்து], புரந்து-காத்து, உடைத்தான்-அழிக்குத்தன்மையான திருமாலினது, வெற்பு - திருமலை.

வே - வேய் என்பதன் விகாரம். கணல் - கண்ணல்: தொகுத்தல், கண் - கணு: இதில் ஆல் என்னும் மூன்றனுருபு, உடனிகழ்ச்சிப் பொருளில் வந்தது. சீர் - ஸ்ரீ என்னும் வடமொழியின் சிதை வென்பர். வேதம் என்ற சொல் - (நன்மைதீமைகளை விதிவிலக்குக்களால்) அறிவிப்பது என்று பொருள்படும்; வித் - அறிவித்தல். வேதங்கள் நால் - இருக்கு, யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம் என்பன. நால் - நான்கு என்பதன் விகாரம்.

பிரமருத்தி ரேந்திராதி தேவர்களுடனே எல்லா அண்டங்களையும் படைத்துக் காத்து அழிப்பவன் திருமாலென்பது, பிற்பாதியில் விளங்கும். உடைத்தான் என்பதில், இடைநிலைகாலமுணர்த்தாது தன்மையுணர்த்தும் போதன் - திருமாலின் நாபித்தாமரைமலரில் தோன்றியவன்; போது ஈ.

எக. நன்கோடு போலுமுலை நாரியருஞ் சண்பகத்தின்
மென்கோடுங் கற்பகஞ்சேர் வேங்கடமே—வன்கோடு
கூரிருவ ராகரை கோகனகை பூமியென்னு
மோரிருவ ராகரை ஸர்.

(இ - எ.) நல் கோடு போலும் முலை நாரியரும் - அழகியானைத்தந்தத் தைப்போன்ற தனங்களையுடைய மாதர்களும், கற்பு அகம் சேர் - பதிவிரதாதருமம் மனத்தில் அமையப்பெற்ற: சண்பகத்தின் மெல்கோடும் - சண்பக மரத்தினது அழகிய கிளைகளும், கற்பகம்சேர் - மிக்கஉயர்ச்சியால் தேவ

லோகத்துக்) கற்பகவிருட்சத்தை அளாவப்பெற்ற வேங்கடமே—,—வல் கோடு கூர் இரு வராகனார் - வலிய கொம்பு [கோரத்தம்] கூர்மையாக இருக்கப்பெற்ற பெரிய பன்றி கடிவமானவரும், கோகனகை பூமி என்னும் ஓர் இருவர் ஆகனார் - ஸ்ரீதேவியும் பூதேவியும் என்னும் ஒப்பற்ற இருவரையுந் தழுவும் திருமார்பை யுடையவருமான திருமாலினது, ஊர் - திருப்பதி.

கோடு - மலைச்சிகரமுமாம். நாரி, சண்பகம், கற்பகம் - நாரீ, சம்பகம், கல்பகம் என்ற வடசொற்களின் விகாரம். சண்பகத்தின்கிளைக்கு மென்மை, கண்ணுக்கு இனிமை. அகம் - உன்னுறுப்பு; அந்தக்ரணம். கல்பகம் - வேண்டுவார்க்கு வேண்டும் பொருள்களைக் கல்பிப்பது; இது, தேவதரு. கோடு - வாயின் இருபுறத்தும் வளைந்து வெளித்தோன்றும் எயிறு. கோக நகை - தாமரைமலரில் வாழ்பவன்; கோகநகா என்ற வடசொல் கோகநகை யென விகாரப்படும். ஆகம்-மார்பு; அதனை யுடைவன், ஆகன்; அதன்மேல் 'ஆர்' என்ற பலர்பால்விசுதி உயர்வுபற்றி வந்தது. (எக)

௮௦. கோடஞ்சுங் கோதையர்கள் கொங்கையினும் குஞ்சரத்தும் வேடன் சரந்துரக்கும் வேங்கடமே—சேடனெனு மோர்பன் எனகத்திடந்தா னுற்று னிரணியனைக் கூர்பன் எனகத்திடந்தான் குன்று.

(இ - ள்.) கோடு அஞ்சும் - மலைச்சிகரம் (ஒப்புமைக்கு எதிர்நிற்க மாட்டாமல்) அஞ்சும்படியான, கோதையர்கள் கொங்கையினும் - மாதர்களுடைய தனங்களினும், வேள் தன் சரம் துரக்கும் - மன்மதன் தனது புஷ்ப பாணத்தைச் செலுத்தப்பெற்ற: குஞ்சரத்தும்-யானைகளின்மீதும், வேடன் சரம் துரக்கும் - வேட்டுவன் அம்புகள் செலுத்தப்பெற்ற: வேங்கடமே—, —சேடன் எனும் - ஆதிசேஷனென்கிற, ஓர் பன்னகத்து இடம் - ஒப்பற்ற தொரு பாம்பினிடத்தில், உற்றான்-பொருந்தியவனும், இரணியனை - இரணியாசரனை, கூர் பல் நகத்து இடந்தான் - கூரிய பல கைநகங்களினால் (மார்பைப்) பிளந்தவனுமான திருமாலினது, குன்று - திருமலை; (எ - று.)

கோடு - யானைத் தந்தமுமாம். 'அஞ்சு' என்பதை உவமவருபாகவுங் கொள்ளலாம். சேஷன் என்ற வடசொல் - (பிரளயகாலத்திலும் அழிவின்றி) மிச்சமாய் நிற்பவ னென்றும், பநகம் என்ற வடசொல் - பத் நகம் என்று பிரிந்து கால்களால் நடவாத்து [மார்பினால் ஊர்வது] என்றும், ஹிரண்யன் என்ற வடசொல் - பொன்னிறமானவ னென்றும் காரணப்பொருள்படும். "சென்றார் குடையாம் இருந்தார் சிங்காசனமாம், நின்றால் மரவடியாம் நீங்கடலுள் - என்றும், புணையாம் மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்கும், அணையாம் திருமார்து அரவு" என்றபடி ஆதிசேஷனால் அநேகவித கைக் கரியஞ் செய்யப்பெறுபவ னென்பது தோன்ற, 'சேடனெனு மோர் பன்னகத்திடம் தான்உற்றான்' என்றார். தான் - அசை. இடந்தான் என்பதில், இட - பகுதி; இடத்தல் - கீளுதல். (௮௦)

அக. நாரியர்தங் கூந்தலினு நாலு மருவியினும்
வேரினறுஞ் சாந்தொழுதும் வேங்கடமே—பாரினுளா,
ரற்பசுவர்க் கத்தா ரறிவரியார் முன்மேய்த்த
நற்பசு வர்க்கத்தார் நாடு.

(இ - ள்.) நாரியர்தம் கூந்தலினும் - மாதர்களுடைய கூந்தலினின்
றும், வேரி நறு சாந்து ஒழுதும் - வாசனையையுடைய நல்லமயிர்ச்சாந்து ஒழு
கப்பெற்ற: நாலும் அருவியினும் - கீழ்நோக்கி வருகின்ற நீருவிகளிலும்,
வேரின் அறும் சாந்து ஒழுதும் - வேரோடும்அற்ற சந்தனமரங்கள் அடித்
துக்கொண்டு ஒடிவரப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—பாரின் உளார் - பூமியி
லுள்ளவர்களாலும், அற்ப சுவர்க்கத்தார் - இழிவாகிய சுவர்க்கலோகத்தி
லுள்ளவர்களாலும், அறிவு அரியார் - அறியமுடியாதவரும், முன் - முன்பு
[கிருஷ்ணாவதாரத்தில்], மேய்த்த—, நல் பசு வர்க்கத்தார் - நல்லபசுக்களின்
தொகுதியையுடையவருமான திருமாலினது, நாடு-திவ்வியதேசம்; (எ - று.)

‘வேரினறுஞ்சாந்து’ என்ற தொடரின் முதற்பொருளில் சிறப்பு
ரத்தைப் பொதுகரமாக அமைத்துக்கொள்ளவேண்டும்; பொது நகரமும்
சிறப்புணகரமும் ஒலிவடிவில் அபேதமாயிருத்தல்பற்றி, இவ்வாறு புணர்த்தி
னார். இங்ஙனமே வரும் மற்றைப்பாடல்களும் காண்க. மயிர்ச்சாந்து - மயி
ரிற் பூசப்படும் வாசனைக்கலவை; வாசனைத்தலமுமாம். நாலும் என்ற
எதிர்காலப் பெயரெச்சத்தில், நால் - விளைப்பகுதி. மலையருவி வெள்ளத்
தின் விசையால் அங்குள்ள சந்தனம் முதலிய மரங்கள் வேரோடு அறுத்துக்
தள்ளப்பட்டு வருதல் இயல்பு. பாரினுளார்-மனிதர். சுவர்க்கத்தார்-தேவர்.
சிறிற் பத்தையே யுடையதான சுவர்க்கம் நிரதிசயப்பேரின் பத்தையுடைய
பரமபத்தை நோக்க எளிமைப்படுதலால், ‘அற்பம்’ எனப்பட்டது. அல்ப
ஸ்வர்க்கம், பசுவர்க்கம் - வடசொற்றொடர்கள். கண்ணன் திருவாய்ப்பாடி
யில் வளர்ந்தபொழுது தான் வளர்கிற குலத்திற்கு ஏற்ப ஆகிரை மேய்த்
தமை பிரசித்தம். (அக)

அட. மாதரார் கண்ணு மலைச்சார லுங்காமர்
வேதமாற் கஞ்செறியும் வேங்கடமே—பாதமாம்
போதைப் படத்துவைத்தார் போர்வனைய மாற்றரசர்
வாதைப் படத்துவைத்தார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) மாதரார் கண்ணும் - மகளிர்களுடைய கண்களும், காமர்
வேதம் மாற்கம் செறியும் - காமநூல்வழிபைப் பொருத்தப்பெற்ற: மலை சார
லும் - மலைப்பக்கங்களும், காமர் வேதமால் கம் செறியும் - அழகிய மூங்கில்
கள் தமது உருவத்தால் வானத்தை நெருங்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—
பாதம் ஆம் போதை - (தமது) திருவடிகளாகிய தாமரைமலர்களை, படத்து
வைத்தார் - (காளியனென்னும் பாம்பின்) படத்தில் ஊன்றவைத்தவரும்,
போர் - யுத்தத்தில், மாறு அரசர் வனைய - பகையரசர்கள் வளோங்குகொள்ள,

(அவர்களை), வாதை பட துவைத்தார் - துன்பப்படுமாறு அழித்தவருமான திருமால், வாழ்வு - எழுந்தருளியிருக்குமிடம்; (எ - ௨.)

“மாதர் காதல்” என்ற தொல்காப்பிய உரியியற் சூத்திரத்தால், மாதர் என்பது - ஆசையென்னும்பொருளை யுணர்ந்தும் உரிச்சொல்லாதல் அறிக. மாதரார் - விரும்பப்படும் அழகுடையார். காமர்-காமன்; மன்மதன்: உயர்வுப்பன்மை: அவனுடைய வேதமென்றது, காமசாஸ்திரத்தை. மாதர்கண் கள் காமவேதமார்க்கம் செறிதலாவது - பார்வையழகால் ஆடவரைக் காம வசப்படுத்துதல். மார்க்கம் என்ற வடசொல், சிலேடைநயம்நோக்கி மாற்றம் என விகாரப்பட்டது. தமால் - தம்மால்; தொகுத்தல். கம் - வடசொல்.

பாதமாம் போது - உருவகம். திருவடிக்குத் தாமரையுலமை, செம்மை மென்மை அழகுகளில். ‘பாதத்தைப்படத்துவைத்தார்’ என்றது, காளியன் முடியில் தமதுதிருவடிபதித்த தழும்பு என்றும்நிலையாக இருக்கும்படி அழுந்தவைத்தவரென்ற பொருளை விளக்கும்; ‘ஒ சர்ப்பராசனே! நீ கருடனுக்குப் பயப்படவேண்டாம்; உன் சிரசில் என் திருவடி பொறித்த வடு இருத்தலைக் கண்டு உன்னை அவன் ஒன்றும் செய்யமாட்டான்’ என்று கண்ணன் காளியனுக்கு வரமளித்தமை காண்க. இத்தூலின் முதற்செய்யுளில் “பையர வின்கூட்டிற் சரமபதகாட்டினன்” என்றதிலும் இக்கருத்து அமைந்துள்ளது. ‘போர்’ என்றது - பாதயுத்தம் முதலியவற்றையும், ‘மாற்றரசர்’ என்றது- துரியோதனனியர் முதலியோரையுங் குறிக்கும். ‘போர்விளைய’ என்ற பாடத்துக்கு - போர் உண்டாக என்க. மாற்றரசர் - மாறுபாட்டையுடைய அரசர். பாதா என்ற வடமொழி, வாதையென விகாரப்பட்டது. (௮௨)

௮௩. எத்திக்குங் காம்பு மெயினருமா ரத்தினையே
வித்திக் கதிர்விளைக்கும் வேங்கடமே—தித்திக்குங்
காரிமா நன்பாவார் காதலித்தார் தம்பிறவி
வாரிமா நன்பாவார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) எ திக்கும்-(அம்மலையின்) எல்லாப்பக்கங்களிலும்,—காம்பும்- மூங்கில்களும், ஆரத்தினையே வித்தி கதிர் விளைக்கும்-முத்துக்களையே உண்டாக்கி ஒளியைவிசப்பெற்ற: எயினரும்-வேடர்களும், ஆர தினையே வித்தி கதிர் விளைக்கும் - மிகுதியாகத் தினையையே விதைத்துக் கதிர்களே விளையச்செய்தற் கிடமான: வேங்கடமே—,—தித்திக்கும் - இனிமையான, காரி மாறன் பாவார் - காரியென்பவரது திருக்குமாரரான நம்மாழ்வாருடைய பாசுரத்தைப் பெற்றவரும், காதலித்தார்தம் - (தம்மை) விரும்பின அடியார்களுடைய, பிறவி வாரி - பிறப்பாகிய கடல், மாறு - நீங்குதற்குக் காரணமான, அன்பு ஆவார் - அருளின் மயமாகுபவருமான திருமால், வாழ்வு - எழுந்தருளியிருக்குமிடம்; (எ - ௨.)

‘எத்திக்கும்’ என்பதை, சிலேடைப்பொரு ளிரண்டுக்குங் கூட்டுக. சிறந்த சாதியூங்கில் முற்றினபொழுது அதன் கணுக்கள் வெடிக்க அவற்றினின்று நல்லமுத்துப் பிறக்குமென்றல், கவிமரபு. (முத்துப்பிறக்கு மிடங்கள்

இன்னவையென்பதை, “தந்தி வராகமருப் பிப்பி பூகத் தழைந்தலி, நந்து சலஞ்சல மீன்றலை கொக்கு ருளின் மின்னார், கந்தரஞ் சாலி கழை கன்னலா வின்பல் கட்செவி கார், இந்து வுடம்பு கரா முத்தமீனு மிருபதுமே” என்ப தனல் அறிக.) ஆரம் - ஹாரம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். தினை - ஒரு வகைத்தானியம். ஏ - இகைசிறை. தினைவித்திக் கதிர்விளைத்தல் - தினைப் பயிரிடுதல்.

பாண்டிய நாட்டில் தாமிரப்ணி நதிதீரத்திலுள்ள திருக்குருகூரிலே வேளாள வருணத்தவரான திருவழுதி வளநாட ரென்பவரது சந்ததியில் காரியென்பவர்க்கு உடையசங்கையாரது திருவயிற்றிலே அவதரித்தவ ராத லால், நம்மாழ்வார், ‘காரிமாநன்’ எனப்பட்டனர். இவர் பிறந்தபொழுதே தொடங்கி அழுதல் பால்குடித்தல் முதலிய லோகவியாபாரம் ஒன்றுமின்றி உலகநடைக்கு மாறாக இருந்ததனால், இவர்க்கு மாற னென்று திருநாம மாயிற்று. வலிய வினைகளுக்கு மாறாக இருத்தலாலும், பாண்டிய நாட் டில் தலைமையாகத் தோன்றியதனாலும் வந்த பெய ரென்றலும் உண்டு; மாறன்பா - திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரியதிருவந்தாதி, திருவாய் மொழி என்னும் நான்கு திவ்வியப்பரபந்தங்கள். காதலித்தார் - காதலென் னும் பெயரினடியாகப் பிறந்த தெரிநிலை வினையாலணையும் பெயர். வாரி - வடசொல்: நீர்; கடலுக்கு இலக்கணை. காரணகாரியத் தொடர்ச்சியாய் எல்லாணை வொண்ணாது மாறிமாறி வருதலாலும், அச்சந்தருதலாலும், கடத்தற் கரிதாதலாலும், பிறப்பு, கடலெனப்பட்டது. மாறு என்ற வினைத் தொகை, இங்குக் காரியப்பொருளில் வந்தது. (அந்.)

அசு. பாரோடு கான்யாறும் பல்களிறு நந்தவனம்
வேரோ டலைத்தீர்க்கும் வேங்கடமே—காரோதஞ்
சுட்டகரு விற்படையார் தொண்டரைமீன் டேழுவகைப்
பட்டகரு விற்படையார் பற்று.

(இ - ள்.) பார ஒடு கான் யாறும் - (அம்மலையினின்று) பூமியைநோக்கி ஓடிவருகிற காட்டாறுகளும், நம் தவனம் வேர் ஓடலை தீர்க்கும்-நமது தாகம் நிலத்திருத்தலை நீக்கப்பெற்ற: பல் களிறும் - பல மதயானைகளும், நந்த வனம் வேரோடு அலைத்து ஈர்க்கும்-பூத்தோட்டத்திலுள்ள மரங்களை வேரு டன் அசைத்து இழுக்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—,கார் ஒதம் சுட்ட - கரு நிறமான கடலை வெதும்பச்செய்த, கரு வில் படையார் - பெரிய வில்லாகிய ஆயுதத்தை யுடையவரும், தொண்டரை - (நமது) அடியார்களை, மீண்டு - மறுபடி, ஏழு வகை பட்ட கருவில் படையார் - ஏழுவகைப்பட்ட பிறப்பில் தோன்றச் செய்யாதவரு மான திருமால், பற்று - விரும்பி யெழுந்தருளி யிருக்குமிடம்; (எ - று.)

ஒடு-வினைத்தொகை. தவனம் - தபநமென்ற வடசொல்லின் விகாரம். நந்தவனம் - ஆனந்தத்தை விளைக்குஞ் சோலை. காட்டாறுகள், வனம் நந்த - காடுகள் வளர, வேர் ஓடலை தீர்க்கும் - (அருகில் வருவாரது உடம்பில்) வேர்

வையோடுதலை (த் தனது தன்மையால்) ஒழிக்கப்பெற்ற என்று உரைத்தலும் ஒன்று. வனம் நந்த - காடுகள் அழிய என்னுமாம். நந்தல் - அழிதலும், வளர்தலும். வேர்ஒடலைத்தீர்க்கும் - சிரமஹரமாயிருக்கும் என்றபடி. இனி, காட்டாறுகள் பூந்தோட்டம் வேரூன்றாதலை யொழிக்கு மென்றும், யானைகள் நந்தவனமென்னும் இந்திரனது பூஞ்சோலையை வேருடன் அசைத்து இழுக்கு மென்றும் உரைத்தலுமாம்; இவ்வுரைக்கு, நந்தவன மென்பது நந்தவனமென விகாரப்பட்ட தென்க.

விற்படை - இருபெய ரொட்டுப் பண்புத்தொகை. இராமனது வில், கோதண்ட மெனப்படும். அடியார்க்கு மீளவும் பிறப்பில்லாதபடி கரும மொழித்து முத்தியளிப்பவரென்பது கருத்து. கரு - கர்ப்பமென்னும் வட சொல்லின் சிதைவு. எழுவகைப்பிறப்பு-தேவர், மனிதர், விலங்கு, பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம் என்பன. படையார் என்பது - மூன்றாமடியில் படையென்னும் பெயரின்மேற் பிறந்த உடன்பாட்டுக் குறிப்புவினையாலணையும்பெயரும், நான்காமடியில் படையென்னும் வினைப்பகுதியின்மேற் பிறந்த எதிர்மறைத் தெரிநிலை வினையாலணையும் பெயருமாம். (அச)

அரு. நன்காமர் வண்டினமு நால்வாய் மதகரியு
மென்கா மாமுழக்கும் வேங்கடமே—புன்காம
மேவார் கழலா ரெனதுளத்தி லென்றலைவை
பூவார் கழலார் பொருப்பு.

(இ - ள்.) காமர் நல் வண்டு இனமும் - அழகிய சிறந்த சாதி வண்டுகளின் கூட்டமும், மெல் காமரம் முழக்கும் - இனிமையான இசையை வாய் விட்டுப் பாடப்பெற்ற: நால்வாய் மதம் கரியும் - தொங்குகிற வாயையுடைய மதயானைகளும், மெல் கா மரம் உழக்கும் - அழகிய சோலைகளிலுள்ள மரங்களைப் பெயர்த்து அசைக்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—, புல் காமம் ஏவார் - (தமது அடியார்களை) இழிவானகாமவழியிற் செல்ல விடாதவரும், எனது உளத்தில் கழலார் - (அடியவனை) என்னுடைய மனத்தினின்று நீங்காதவரும், என் தலை வை பூ ஆர் கழலார் - அடியேனுடைய தலையின்மேல் வைத்த தாமரைமலர் போன்ற திருவடிகளை யுடையவருமான திருமாலினது, பொருப்பு - திருமலை; (எ - று.)

நல்வண்டு - நல்ல மணத்தே செல்லும் வண்டு. மென்மை - செவிக்கு இனிமை. காமரம் - பண். முழக்கும் - முழங்கு மென்பதன் பிறவினை. நால்வாய் - வினைத்தொகை; நான்றவாய், நால்கிறவாய், நாலும் வாய் என விரியும்; நால்வினைப்பகுதி: நாலுதல் - தொங்குதல். கரம் கை; இங்கே துதிக்கை: அதனையுடையது கரீ என வடமொழிக்காரணக்குறி. அது, கரியென ஈய்ந்து இகரமாய் நின்றது. இதற்கு - கருமையுடையதெனத் தமிழ் வகையாற் காரணப்பொருள் கூறலாகாது, வடசொல்லாதலின். மென்மை - கண்ணுக்கு இனிமை; குளிர்ச்சியுமாம். கா - பாதுகாத்தற்கு உரியது. உழக்கும், உழக்கு - பகுதி; உழக்குதல் - கலக்குதல், வருத்தல்; இதனை உழ என்னும் தன்வினைப்பகுதிக்கு'என்னும் விருதி பெற்ற பிறவினை யென்னலாம்,

புல்காமம் ஏவார்-தமது அடியார்களை இழிந்த சிற்றின்ப வழியிற் செல்ல விடாமல் உயர்ந்த பேரின்பநெறியிற் செலுத்துபவ ரென்க. மேவார் எனப் பதம் பிரித்து உரைத்தல் மோனைத்தொடைக்குப் பொருந்தாது. “மலர் மிசையேகினுள்” என்றபடி அன்பால் நினைவாரது உள்ளக்கமலத்திற் கடவுள் அவர் நினைந்த வடிவத்தோடு சென்று வீற்றிருத்தலால், ‘கழலா ரென துளத்தில்’ என்றார். ‘பூவார்கழல்’ என்பது - திருவேங்கட முடையானது திருவடிக்குச் சிறப்பாக வழங்கும். கழலார் என்பது - மூன்றாமடியில் கழல் என்னும் வினைப்பகுதியின்மேற் பிறந்த எதிர்மறைத் தெரிநிலை வினையாலணையும் பெயரும், நான்காமடியில் கழல் என்ற பெயரின்மேற் பிறந்த உடன்பாட்டுக் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயருமாம். (அரு)

அக். பாம்புங் குளிர்சந்தின் பக்கத்தி னிற்கின்ற

வேம்பு மருத்துவக்கும் வேங்கடமே—காம்புகர

மானவரை நன்குடையா ராளாய்த் தொழுதேத்து

மானவரை நன்குடையார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) பாம்பும் - பாம்புகளும், மருத்து உவக்கும் - காற்றை விரும்பி உணவாகக் கொள்ளப்பெற்ற: குளிர்சந்தின் பக்கத்தில் நிற்கின்ற வேம்பும் - குளிர்ந்த சந்தனமரங்களின் அருகிலே நிற்கின்ற வேப்பமரங்களும், மரு துவக்கும் - (அவற்றின் சேர்க்கையால்) நறுமணம் வீசத்தொடங்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—கரம் காம்பு ஆன - தமது கையையே காம்பாகக்கொண்ட, வரை நல் குடையார் - கோவர்த்தந கிரியாகிய நல்ல குடையையுடையவரும் ஆள் ஆய் தொழுது ஏத்தும் மானவரை நன்கு உடையார் - (தமக்குத்) தொண்டராய் வணங்கித்துதிக்கின்ற மனிதர்களை மிகுதியாகவுடையவருமான திருமால், வாழ்வு - வாழுமிடம்; (எ - று.)

பாம்பு வாதாசுந் மாதலால், ‘மருத்து உவக்கும்’ என்றார்; அது இம்மலையினின்று வீசுகின்ற நறுமணமுள்ள குளிர்ந்தகாற்றை நல்லுணவாக விரும்பியேற்று உட்கொள்ளு மென்க. சந்திரன்பக்கத்தில் நிற்கின்ற வேம்பும் மருத்துவக்கும்—“சந்தனத்தைச் சார் தருவும் தக்கமணங் கமழு” மென்க. துவக்கும்; துவக்கு - பகுதி; துவக்குதல் - தொடங்குதல்.

‘காம்புகரமான வரை நன்குடையார்’— “செப்பாடுடையதிருமாலவன் தன்செந்தாமரைக்கைவிர லேந்தினையுங், கப்பாகமடுத்து மணிநெடுந்தோள் காம்பாகக்கொடுத்துக் கவித்த மலை,.....கோவர்த்தனமென்னுங் கொற்றக்குடையே” என்ற பெரியாழ்வார்திருமொழியை அறிக. நன்குடை-எத்தனை மழைக்குஞ் சலியாத குடை. மிகப்பல ஆயர்களையும் ஆக்களையும் வருத்தாத படி பாதுகாத்த குடை; பசுக்களுக்கும் கன்றுகளுக்கும் எட்டிமேயலாம் படி புலமுதலிய உணவுகளைக் கொடுத்த குடை. மாகவர் - காசியபமுனிவனது மனைவியருள் மறுவென்பவளது மரபில் தோன்றியவர், வடமொழித் தத்திதார்த்தநாமம். (அக்.)

அள. சாரூ மருவிதவழ் சாரலுஞ்செஞ் சந்தனத்தின்
வேரு மரவமரூ வேங்கடமே—நேரு
மதுகையிட வர்க்கறுத்தார் மாமலரோன் சாப
மதுகையிட வர்க்கறுத்தார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) சாரூம் அருவி தவழ் சாரலும் - பொருந்திய நீரருவி உள் பெருகப்பெற்ற மலைப்பக்கங்களும், அரவம் அரு - ஓசை நீங்காதிருக்கப் பெற்ற: செம் சந்தனத்தின் வேரும் - செந்திறமான சந்தனமரங்களின் வேரும், அரவம் அரு-பாம்புகள் நீங்காதிருக்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—, நேரும் - எதிர்த்த, மது கையிடவர் - மது கைடபன் என்னும் அசுரர்களை, கறுத்தார் - கோபித்து அழித்தவரும், மா மலரோன் சாபம் - சிறத்த (திரு நாபித்)தாமரைமலரில் தோன்றிய பிரமனதுசாபத்தை, மதுகை இடவர்க்கு அறுத்தார் - வலிமையுள்ள ருஷபத்தையுடையவராகிய சிவபிரானுக்கு நீக்கி னவருமான திருமால், வாழ்வு - வாழுமிடம்; (எ - று.)

அரவம் - ஒலியென்னும் பொருளில், ரவம் என்ற வடசொல்லின்விகாரம். மதுகைடப ரென்பவர், ஆதிசிருஷ்டிகாலத்தில் தோன்றினவர். மகா பலசாலிகளான இவ்வசுரரிருவரும் செருக்கிக் கடலில் இழிந்து திருமலை யெதிர்த்துப் பெரும்போர்புரிப, இவர்களை அப்பெருமான் துடையால் இடுக்கித் தீழேதள்ளிக் கால்களால் மிதித்துத் துவைத்து வதைத்தனனென வரலாறு உணர்க.

மதுகைடபர் என்ற வடமொழித்தொடர், யமகசயத்திற்காக மதுகையிடவரென விகாரப்பட்டது. இத்தொடர், உயர்திணையும்மைத்தொகையர்தலால், பன்மைவிருதிபெற்றது. மதுகைடவர்க்கறுத்தார் - உயர்திணப்பெயரினமுன் வலிமிக்கது, இரண்டாம்வேற்றுமைத்தொகையாதலால்; “இயல்பின் விகாரம்.” கருஎன்ற பண்படி கறுஎன விகாரப்பட்டு வினைத்தன்மையடையும்போது கோபித்தலென்னும்பொருளையும் உணர்த்துதலை “கறுப்பும் சிவப்பும் வெகுளிப்பொருள்” என்ற தொல்காப்பியத்தால் அறிக.

மலரோன்சாபம் இடவர்க்கு அறுத்தார்-பிரமனிட்டசாபத்தார் கையை விட்டு நீங்காமல் ஓட்டிக்கொண்ட பிரமசபலத்தை யேந்திச் சிவபிரான் உலகமெங்கும் அலைத்து இரத்தலைத் திருமால் தவிர்த்தருளினன். (திருக்கண்டியூரில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற திருமாவின் திருநாமம், ‘அரன்சாபத்தீர்த்த பெருமாள்’ என வழங்கும். “பிண்டியார் மண்டையேந்திப் பிறர்மனை திரித்துண்ணு, முண்டியான் சாபத்தீர்த்த வொருவன்” என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும்.) சாபம் மதுகை - சாப வலிமையை, இடவர்க்கு அறுத்தார் என்றனும் ஒன்று. இனி, மலரோன்சாபமது - அத்தப்பிரமனது சாபத்தை, இடவர்க்கு - சிவனுக்கு, கை-கையினின்று, அறுத்தார்-தவிர்த்தவர் என்று உரைப்பாரு முளர். ‘மாமரைபோன்’ என்றும், ‘மாமறையோன்’ என்றும் பாடக்கூடுண்டு. சாபம் - வடசொல், ருஷபம் என்ற வடசொல், இடபமென விகாரப்பட்டது; அதனையுடையவர், இடவ ரென்க. (அள)

அடி. மண்மட்டுத் தாழ்சுனையும் வட்டச் சிலாதலமும்
விண்மட்டுத் தாமரைசேர் வேங்கடமே—யெண்மட்டுப்
பாதமுன்னி னைந்தார் பரமபதஞ் சேர்கவென்று;
போதமுன்னி னைந்தார் பொருப்பு.

(இ - ள்.) மண் மட்டு தாழ்சுனையும் - தரையளவும் ஆழ்ந்துள்ள சுனைகளும், விள் - மலர்ந்த, மட்டு - தேனையுடைய, தாமரை - தாமரைமலர், சேர் - பொருத்தப்பெற்று; வட்டம் சிலாதலமும் - வட்டவடிவமான கல்லினிடமும், விண்மட்டு - மேலுலகத்தினளவும், தாம் - தாவுகிற, மரை-மான், சேர் - பொருத்தப்பெற்று: வேங்கடமே—,—பாதம் - (தமது) திருவடியை; எள் மட்டு உன்னி - எள்ளளவேனும் தியானித்து, னைந்தார் - மனமுருகினவர்கள், பரமபதம் சேர்க - பரமபதம் அடையக்கடவர், என்று—, போதம் - தமது அறிவினாள் [தமது திருவுள்ளத்தில்], முன் - முன்பு [அநாதிகாலமாக], நனைந்தார் - எண்ணியருளிய திருமாலினது, பொருப்பு - திருமலை; (எ - று.)

விள் - வினைத்தொகை. வட்டச்சிலாதலம் மரை சேர்—“வண்மைதிகழ் வெண்பளிங்கு வட்டத்திற் கண்டியில் மான்” என்றார், ௫௦-ஆஞ் செய்யுளிலும். சிலாதலம் - வடமொழித்தொடர். தாம் - தாவும் என்னுஞ் செய்யுமெனெச்சத்து ஈற்றுயிர்மெய் சென்றது. எள் - மிக்க சிறுமைக்கு எடுத்துக் காட்டிய அளவை. “காண விரும்பினர்மேல் நான் மடங்காம் ஆர்வத்தார்” என்றபடி அடியவரது பக்தியினளவினும் பலமடங்கு அதிகமான பரமகாருணியத்தையுடைய கடவுளாதலால், தமது திருவடியை எள்ளளவேனும் சிந்தித்து உருகியவர் பரமபதஞ்சேர்வாராக வென்று திருவுள்ளம்பற்றும் இயல்பினரென்க. முன்னியென்றும் பதம்பிரித்து உரைக்கலாம். ‘பாதமுன்னி னைந்தார்,’ ‘போதமுன்னினைந்தார்’ என்றவிடத்து நகரவேறுபாடு திரிபுநயத்தின்பொருட்டுக் கொள்ளப்பட்டிலது. பரமபதம்-சிறந்திடம். போத எனப் பதம்பிரித்து, மிகுதியாக என்றலும் ஒன்று. முன் - அவர் எண்ணுவதற்கு முன்னமே யென்றுமாம். போதமுன் - அவர்கள் வருவதற்கு முன்னன்றுமாம். (அஅ)

அக. போதா விருசடரும் போதுதற்கு மோதுதற்கும்
வேதாவி னுன்முடியா வேங்கடமே—மாதாவின்
வீங்குதனத் துக்கினியான் விம்மியழா தாட்கொண்டான்
றுங்குதனத் துக்கினியான் சார்பு.

(இ - ள்.) போதா - (கற்பகாலமளவும்) அழியாத, இருசடரும் சூரிய சந்திரர் இருவரும் போதுதற்கும் - (ஆகாயவீதியிலே) செல்லுவதற்கும், வேதாவினாள் முடியா-மூங்கில்கள் அளவி வளர்தலால் இயலாத: ஒதுதற்கும் - (தனது மகிமையைச்) சொல்லுவதற்கும், வேதாவினாள் முடியா - (நான்கு முகமுடைய) பிரமனாலும் நிறைவேறுத: வேங்கடமே—,—மாதாவின் - தாயினது, வீங்கு தனத்துக்கு - பருத்த தனங்களை யுண்ணுதற்

பொருட்டு, இனி யான் விம்மி அழாது - இனிமேல் நான் ஏங்கி யழாதபடி, ஆன்கொண்டான்-(என்னை) அடிமைகொண்டவனும், தாங்கு தன் நத்துக்கு இனியான் - கையிலேந்தியுள்ள தனது (பாஞ்சஜ்ய மென்னுஞ்) சங்கத்துக்கு இனியவனுமான திருமால், சார்பு - சார்ந்திருக்கும்படி; (எ - று.)

போதா - ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம்; போது - பகுதி, இதற்கு - (அல்லும் பகலும் அகவரதமும் சஞ்சாரம்) ஒழியாத என்று உரைப்பினுமாம். சுடர் - ஒளி, சோதி. தாவினால் - தாவு என்ற முதனிலைத் தொழிற் பெயரின் மூன்றாம்வேற்றுமை விரி; இன் - சாரியை; இதனை எதிர்கால வினையெச்சமாகக்கொள்ளின் சிறவாது. முடிதல் - இயலுதலும், முற்றுதலும். வேதா, மாதா - வடசொற்கள்.

இனி எனக்குப் பிறப்பில்லாதபடி அடிமைகொண்டவ னென்பது, மூன்றாமடியின் கருத்து. 'வீரிநு தனம்' என்றது, வெறுப்பைக் காட்டும். நந்து என்பது நத்துஎன மென்றொடர் வன்றொடராயிற்று. நத்துக்கு இனியான்' என்றது, அதனை எப்பொழுதும் கைவிடாமையும், வேண்டும்பொழுதெல்லாம் வாய்வைத்துக் கொள்ளுதலும் முதலியனபற்றி. இச்சிறப்பை வெளியிட்டு ஆண்டாள் "சத்திரமண்டலம்பால் தாமோதரன் கையில், அந்தரமொன்றின்றி யேறி யவன்செவியில் மத்திரங்கொள்வாயே போலும் வலம்புரியே, இத்திரனு முன்னேடு செல்வத்துக்கேலானே" என்றும், "உன்னே டுடனே யொருகடலில் வாழ்வாரை, இன்னாரினையாரென் நெண்ணுவாரில்லேகாண், மன்னுகிசின்ற மதுகுதன்வாயமுதம், பன்னாளு முண்கின்றாய் பாஞ்சசன்னியமே" என்றும், "உண்பதுசொல்லி லுலகளந்தான் வாயமுதம், கண்படைகொள்ளிற் கடல்வண்ணன் கைத்தலத்தே, பெண்படையா ருன்மேற் பெரும்பூசல் சாற்றுகின்றார், பண்பல செய்கின்றாய் பாஞ்சசன்னியமே" என்றும், "பாஞ்சசன்னியத்தைப் பற்பனாபனோடும், வாய்ந்த பெருஞ் சுற்றமாக்கி"க்கூறியமை காண்க. இனி, தாங்கு தனத்துக்கு இனியான் என்று எடுத்து, கைகளில் நிரம்பக்கொண்டு செலுத்திய காணிக்கைப் பொருளுக்கு இனியவனென்று உரைப்பினும் அமையும்; அடியார்கள்பிரார்த்தனையாகக் கொடுக்கும் பொருளைக் கைம்மாறாகப் பெற்றுக்கொண்டு அவர்கட்கு வேண்டும் பயனை யளித்தல், திருவேங்கட முடையானது சங்கல்பம்.

(அக)

௬௦. பேய்க்குமொரு பேய்போன்று பித்தாய் திரிவோர்க்கும் வேய்க்குமணி முத்திவரும் வேங்கடமே—வாய்க்கமுதூர் வண்மைப்பே ராயிரந்தான் மன்னினான் மாவலிபாற் றண்மைப்பே ராயிரந்தான் சார்பு.

(இ - ள்.) பேய்க்கும் ஒரு பேய் போன்று பித்த ஆய் திரிவோர்க்கும் - பேயின் கண்ணுக்கும் ஒருபேய்போலத் தோன்றுமாறு பெரும் பைத்தியங் கொண்டு திரிகிறவர்களுக்கும், அணி முத்தி வரும் - (அங்குவந்த மாத்திரத்தால்) அழகியமோஷம் சித்திக்கும்படியான: வேய்க்கும் - மூங்கில்களிலும், மணி மக்கு இவரும் - அழகிய முத்துக்கள் மிகுதியாகத் தோன்றப்பெற்ற;

வேங்கடமே—வாய்க்கு அமுது ஊர் - (உச்சரிப்பவருடைய) வாய்க்கு அமிருதம்போன்ற இனிமை சுரக்கிற, வண்மைபேர் ஆயிரம் - வளமான ஆயிரத்திருநாமங்கள், மன்னினான்-பொருத்தியவனும், மாவலிபால் - மகாபலியினிடத்து, தண்மை பேர் ஆய் இரந்தான்-எளியவனும் (மூன்று அடிநிலத்தை) யாசித்தவனுமான திருமால், சார்பு - சாருமிடம்; (எ - று.)—தான் - அசை.

பேய்க்குமொருபேய்போன்று - பெரும்பேய்ப்போல என்றபடி. அங்ஙனம் பித்தாய்த்திரிவோர்க்கும் வேங்கடமலைக்கு வந்தமாத் திரத்தில் முத்திசித்தித்தலை, இந்நூலுரைத்தோடக்கத்திற் காட்டிய மாதவனென்னும் அத்தணனது வரலாற்றினாலும் அறிக. இனி, பேயரே யெனக்கு யாவரும் யானுமோர், பேயனே எவர்க்கும் இதுபேசியென், ஆயனே யரங்காவென்றழைக்கின்றேன், பேயனாயொழிந்தே னெம்பிரானுக்கே”, “அரங்கனாக் கடியார்களாகி யவருக்கே, பித்தராமவர் பித்தரல்லர்கள் மற்றையார் முற்றுப்பித்தரே” என்றபடி பேயாழ்வார்போன்று உலகநடையிற் கலவாமல் பகவத்பாகவத விஷயங்களிற் பத்திப்பித்துக்கொண்டு திரிகின்ற அடியார்களுக்கு முத்தி கைவருதற்கு இடமான என்று உரைப்பினும் அமையும். முத்திஎன்ற வடசொல் - பற்றுக்களைவிட்டு அடையு மிடமென்ப பொருள் படும் வேய்க்கு என்பதில் நான்கனுருபு ஏழனுருபின் பொருளில் வந்தது, உருபுமயக்கம்.

பேர்க்கு வண்மை - உச்சரித்தமாத் திரத்தில் அருவினெதொலைத்து நற்பயன் பலவும் அளிக்குத்திறம்; அதனை, “சூலந்தரும் செல்வந்தத்திடுமடியார்படு துயராயினவெல்லாம், நிலந்தரஞ்செய்யும் நீள்விகம்பருளும் அருளொடு பெருநிலமளிக்கும், வலந்தரும் மற்றுந்தத்திடும் பெற்றதாயினு மாயினசெய்யும், நலந்தருஞ் சொல்லே நான் கண்டுகொண்டேன் நாராயணவென்னு நாமம்” என்று திருமங்கையாழ்வார் வெளியிட்டள்ளார். பேர்ஆயிரம் - ஸஹஸ்ரநாமம். மாவலி - வடசொற்சிதைவு. தண்மைபேராய் - யாசகனாய், எளிய வாமநனாய். (கூ0)

கூக. வாழ்க்கைமனை நீத்தவரும் வாளரியு மாதங்க

வேட்கை மறந்திகழும் வேங்கடமே—தோட்கைவிழ

மாகவந்த னைக்கழித்தார் வாழிலங்கைப் பாதகரை

லோகவந்த னைக்கழித்தார் ருர்.

(இ - ள்.) மனை வாழ்க்கை நீத்தவரும் - இல்லறவாழ்வைத் துறந்த முனிவர்களும், மாத அங்கம் வேள் கை மறந்து இகழும்-மாதர்களின் உடம்பினிடத்துக் காலை முற்றும் ஒழித்து அதனை இகழ்ப்பெற்ற: வாள் அரியும்-கொடியசிக்கங்கனும், மாதங்கவேட்கை மறம் திகழும்-யானையைக் கொல்ல வேண்டுமென்னும் விருப்பத்தோடு வீரம் விளங்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—, —மா கவந்தனை-பெரிய கபந்தனைன்னும் அரக்கனை, தோள் கை விழ கழித்தார் - தோள்களோடு கூடிய கைகள் அற்று விழும்படி வெட்டித் தள்ளினவரும், இலங்கை வாழ் பாதகரை - இலங்காபுரியில் வாழ்ந்த பாவிதளான

ராவணன் முதலியோரை, லோகவந்தனைக்கு அழித்தார்-உலகத்தார் தம்மை வழிபட்டதற்கு இரங்கிக் கொன்றவருமான திருமாலினது, ஊர்-திருப்பதி.

மாதா அங்க வேள் கைமறந்து இகழும் - பெண்ணொசையை அறக்கை விட்ட என்றபடி. மா தங்கம் வேள் கைமறந்து இகழும் எனக்கொண்டு, மிக்க பொண்ணொசையை அறத்தொலைத்த வென உரைப்பினுமாம். கைமறந்து என்பதில், கை என்பது - தனியே பொருளொன்று முணர்த்தாமல் வீணைக்குமுன் வந்த தமிழ்பசர்க்கம்; கைவிடுதல், கைகூடுதல் என்பவற்றிலும் இது. வாள் அரி - ஒளியையுடைய சிங்கமுமாம். ஹரி - வடசொல்; யானை முதலிய விலங்குகளை அரிப்பது: அரித்தல் - அழித்தல். மாதங்கம் என்ற வடசொல் - யானையைக் குறிக்கும்போது மதங்க முனிவரிடத்தினின்று ஆதியில் உண்டானதெனக் காரணப்பொருள்படும்.

கவந்தன் - தறுஎன்னும் யக்ஷனதுமகன்; இவன் ஸ்தூல சிரஸ்என்னும் முனிவரது சாபத்தால் அரக்கனாகிப் பிரமனருளால் தீர்க்காயுசு பெற்றுத் தேவேந்திரனோடு எதிர்க்குது அவனது வச்சிராயுதத்தாற் புடைபட்டுத் தனது தலை வயிற்றில் அழுத்தியமைபற்றிக் கவந்தம் போலத் தோற்ற முடையனாயிருந்ததனால், இப்பெயர் பெற்றான். கபந்தம் என்ற வடசொல்லுக்கு - தலை யற்றதும் தொழிலுடன் கூடியதுமான உடலென்பது பொருள். “உலக மென்பது உயர்த்தோர் மாட்டே” என்பதற்கு ஏற்ப, இங்கே ‘லோகவந்தனைக்கு’ என்பதற்கு - தண்டகாரணியவாசிகளான மகாமுனிவர்களுடைய வேண்டுகோளினு லென்க. வந்தனைக்கு - உருபுமயக்கம். (கூக)

கூஉ. கூட்டு தவத்தவருங் கோளரிக ளின்றொகையும்
வேட்டு வரம்பொழியும் வேங்கடமே—மோட்டுமதத்
தந்திக் கமலத்தார் தாம்பெறுஉம் வீடளித்தா
ருந்திக் கமலத்தா ருர்.

(இ - ள்.) கூட்டு தவத்தவரும் - மேன்மேற் செய்துசேர்த்த தவத்தை யுடைய முனிவர்களும், (அப்பருத்தவத்தின் சித்தியால்), வேட்டு வரம் பொழியும் - விரும்பி [அன்புடனே] (தம்மிடம் வேண்டுவார் வேண்டிய) வரங்களை மிகுதியாகக்கொடுத்தற்கிடமான: கோள் அரிகளின் தொகையும்-வலிமையுள்ள சிங்கங்களின் தொகுதியும், வேட்டுவர் அம்பு ஒழியும் - வேடர்கள் எய்கிற பாணங்கள் (தம்மேற்படாதபடி தந்திரமாக அவற்றிற்கு) விலகப் பெற்ற: வேங்கடமே—,மோடு மதம் தந்திக்கு - உயர்ச்சியையுடைய மத யானைக்கு, அமலத்தார்தாம் பெறுஉம் வீடு அளித்தார்-சிர்மலரான ஞானிகள் பெறுதற்கு உரிய முத்தியைக் கொடுத்தருளியவரும், உந்தி கமலத்தார் - திருநாபித்தாமரையையுடையவருமான திருமாலினது, ஊர் - திருப்பதி.

கூட்டு - பிறவீணை வீணைத்தொகை. வேட்டுவர் - வேடு என்னு் தொழிலையுடையார்; வேடு - மிருகபக்ஷிகளைப் பிடித்துவருத்தவல். வேட்டுவரம்பு ஒழியும் - வேடர்களுடைய அம்புகள் பட்டதனால் அழியப்பெற்ற என்னுமாம். தந்தி என்ற வடசொல் - தந்தத்தை யுடைய தென்று காரணப்

பொருள்படும். அமலத்தார் - காமம் வெஞ்ளி மயக்க மென்னும் மலங்க
ளில்லாதவர்; மலம் - குற்றம். தாம் - அசை. பெறுதம் - செய்யுளோ
சைகுன்றாதவிடத்தில் இன்னிசைதருதற்பொருட்டுக் குறில் நெடிலாய்
வீண்டு அளபெடுத்தது. (கூஉ)

கூஉ. வஞ்ச மடித்திருப்பார் வாக்குங் கலைக்கோடும்

விஞ்ச 'மடித்திருக்கார் வேங்கடமே—கஞ்சப்

பிரமாதந் தத்தான் பிரபஞ்ச மாய்த்த

பரமாதந் தத்தான் பதி.

(இ - ள்.) வஞ்சம் மடித்து இருப்பார் வாக்கும் - வஞ்சனைமையொழித்
திருக்கின்ற அந்தணர்களுடைய வாயும், விஞ்ச-மிகுதியாக, மடித்த இருக்கு
ஆர் - மடித்து மடித்துச் சொல்லப்படுகின்ற வேதங்கள் நிரம்பப்பெற்ற
கலை கோடும் - கலைமான் கொடும், விஞ்ச - மிகுதியாக, மடி திருக்கு ஆர் -
வளைவோடு கூடிய முறுக்குப் பொருத்தப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—கஞ்சம்
பிரமாதந் - (தனது நாயிக்) தாமரைமலரில் தோன்றிய பிரமனும் அழிய,
தான்—, பிரபஞ்சம் மாய்த்த - (கல்பாந்தகாலத்தில்) உலகங்களை அழித்த,
பரம ஆரத்தத்தான் - எல்லா ஆனந்தங்களிலும் மேலான பேரானந்தத்தை
யுடையவனான திருமாலினது, பதி - ஊர்; (எ - று.)

வஞ்சம் அடித்து என்றும் பதம் பிரிக்கலாம்; அடித்தல் - ஒழித்தல்.
வாக்-வடசொல். மடித்த இருக்கு என்பது, மடித்திருக்கு எனப்பெயரெச்ச
வீறு தொக்கது; வேட்டகம், புக்ககம், வந்துழி என்றவற்றிற் போல. க்ரமம்,
ஜடை, கும் முதலிய சிலவகைகளால் வேதச்சொற்கள் மடித்து மடித்துச்
சொல்லப்படுதலால், 'மடித்திருக்கு' எனப்பட்டது. ருக் என்ற வடமொழி,
இருக்கு என விகாரப்பட்டது; இது, நான்குவேதங்களில் ஒன்றற்குப் பெய
ராதலேயன்றி எல்லாவேதங்களுக்கும் பொதுப்பெயராகவும் வழங்கும்.
கஞ்சம் என்ற வடசொல்-ரீரில் தோன்றியதென்று காரணப் பொருள்படும்;
தாமரைக்குக் காணவிடுகுறி. ப்ரஹ்ம, ப்ரபஞ்சம், பரமாதந் - வட
சொற்கள். பரமாதந் - தீர்க்கசத்தி பெற்றது. பரமாதத்தத்தான் - பரம
பதத்து நிரதிகு இன்பத்தைத் தனது அடியார்க்குத் தருபவன். (கூஉ)

கூசு. சேலஞ்சங் கண்மடவார் தேங்குமூலங் கோங்கினமு

மேலஞ்ச வர்க்கமார் வேங்கடமே—கோலஞ்சேர்

மாரிலலங் காரத்தார் மற்றும்பல் பூணணிந்த

காரிலலங் காரத்தார் காப்பு.

(இ - ள்.) சேல் அஞ்சம் கண் - சேல் மீன்கள் (ஒப்புமைக்கு முன்
நிற்கமாட்டாமல்) அஞ்சி விலகத்தக்க கண்களையுடைய, மடவார் - மாதர்
களின், தேம் குழலும் - நறுமணமுள்ள கூந்தலும், மேல் அஞ்ச வர்க்கம்
ஆர் - மேன்மையான ஐந்துவகை பொருத்தப்பெற்ற: கோங்கு இனமும் -
கோங்குமரங்களின் தொகுதியும், மேல் அம் சுவர்க்கம் ஆர் - (மிகவுயர்ச்சி

யால்) மேலேயுள்ள அழகிய சுவர்க்கலோகத்தை அளாவப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—கோலம் சேர் மாரில் அலங்கு ஆரத்தார் - அழகு பொருந்திய திருமார்பில் அசைகின்ற ஆரங்களை யுடையவரும், மற்றும் பல பூண் அணிந்த - (அவ்வாரம் மாத்திரமே யன்றி) மற்றும் பல ஆபரணங்களைத் தரித்த, காரில் அலங்காரத்தார் - காளமேகம் போன்ற அழகுடையவருமான திருமால், காப்பு - (உயிர்களைப்) பாதுகாக்கு மிடம்; (எ - று.)

சேலஞ்சுங்கண் பிறழ்ச்சியிலும் அழகிலும் சேலவென்றகண். மடவார்-மடமையை யுடையவர்; மடமை - இளமை, அல்லது மகளிர்க்கு உரியதான பேதைமைக்குணம். அஞ்ச வர்க்கம் - முடி, குழல், கொண்டை, பணிச்சை, சுருள் என்னும் மயிர்முடியின் வகைகள்: மயிரை உச்சியில் முடித்தல், முடி. சுருட்டி முடித்தல், குழல். மயிரை முடித்துவிடுதல், கொண்டை. பின்னி விடுதல், பணிச்சை. பின்னே செருகல், சுருள். வர்க்கம், ஸ்வர்க்கம், ஹாரம், அலங்காரம் - வடசொற்கள். அலங்கு ஆரம் - வினைத்தொகை. ஆரம்-பொன் மணி மலர்களா லாகிய மலை. திருமாவின் திருமேனிக்குக் காளமேகம் நிறத்தில் உவமம். (கூசு)

கூரு. கொய்யு மலர்ச்சோலைக் கொக்கும் பிணியாளர்
மெய்யும் வடுத்தவிரும் வேங்கடமே—நையுள்
சனனாந் தகனாந் தலையிலிதோள் சாய்த்த
சினனாந் தகனாந் சிலம்பு.

(இ - ள்.) கொய்யும் மலர் சோலை கொக்கும் - பறித்தற்கு உரிய மலர்களையுடைய சோலையிலுள்ள மாமரமும், வடுத்து அவிரும் - பிஞ்சுவிட்டு விளங்கப்பெற்ற: பிணியாளர் மெய்யும்-நோயாளிகளுடைய உடம்பும், வடுத்துவிரும் - (அங்கு வந்த மாத்திரத்தால்) உடற்குற்றமாகிய அந்நோய் நீங்கப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—நையும் சனன அந்தகனாந்-(உயிர்கள்) வருந்துதற்குக் காரணமான பிறப்பை (அடியார்க்கு) ஒழிப்பவரும், தலை இலி தோள் சாய்த்த - கபந்தனுடைய தோள்களை வெட்டித்தள்ளின, சினன் - கோபத்தையுடைய, நாந்தகனாந் - நந்தகமென்னும் வாட்படையையுடையவருமான திருமாலினது, சிலம்பு - திருமலை; (எ - று.)

மாமரத்தை 'கொக்கு' என்பது - துளவநாட்டார் வழங்குந் திசைச் சொல். வடுத்தல்-இளங்காய் அரும்பல். நையும் என்ற பெயரெச்சம் - காரியப் பொருளது. ஜகநாந்தகன் - பிறப்புக்கு யமனாகவுள்ளவன்; பிறப்பையொழித்து முத்தியருள்பவ னென்றபடி; தீர்க்கசந்திபெற்ற வடமொழித்தொடர். தலையிலி - தலையில்லாதவன்; தலை வெளித்தெரியாது வயிற்றினுள் அடங்கியமைபற்றி, கவந்தன் தலையிலி யெனப்பட்டான். சினன்-சினம் என்பதன் இறுதிப்போலி. நந்தகமென்ற வடசொல், நாந்தகமென விகாரப்பட்டது. பிணியாளர் மெய் வடுத்தவிர்தல் - "பித்து மல டுமை முடம் பேய் குருடு கூன் செவிடு, மெய்த்துயர் நோய் தீர்த்தருளும் வேங்கடமே" என முன்னர்க் கூறப்பட்டது. (கூரு)

கூசு. நேர்க்கவலை நோயினரு நீடுசிலை வேடுவரும்
வேர்க்கவலை மூலங்கள் வேங்கடமே—கார்க்கடன்மேற்
முண்டுங்கா லத்திறப்பார் தம்மைவிழுங் கிக்கனிவாய்
மீண்டுங்கா லத்திறப்பார் வெற்பு.

(இ - ள்.) நேர் கவலை நோயினரும் - மிகுதியான கவலையைத் தருகிற நோயையுடையவர்களும், (அந்நோய் நீங்குதற்பொருட்டு), வேர்க்க - (பக்தி மிகுதியால் தம் உடல்) வியர்வையுடைய, அலை மூலம் கல்-திருப்பாற்கடலிற் பள்ளிகொண்டிருக்கிற ஆகிமூலப்பொருளைத் துதிக்கப்பெற்ற: நீடு சிலை வேடுவரும் - நீண்ட வில்லையுடைய வேடர்களும், நேர் கவலை மூலம் கல் - வேரோடு கவலைக் கிழங்கைத் தோண்டப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—கார் கடல்-கருநிறமுடையதான கடல், மேல் தாண்டும் - பொங்கி மேலெழுந்து பரவுகிற, காலத்து-பிரளயகாலத்தில், இறப்பார்,தம்மை விழுங்கி - இறக்கிற உயிர்களையெல்லாம் உட்கொண்டு தமது திருவயிற்றினுள் வைத்து, மீண்டும் கால - (பிரளயம் நீங்கியபொழுது) மீளவும் (அவற்றை) வெளிபடுத்துமாறு, கனி வாய் திறப்பார் - கொவ்வைப்பழம்போற் சிவந்த (தமது) திருவாயைத் திறத்தருள்பவரான திருமாலினது, வெற்பு - திருமலை; (எ - று.)

கவலை - கவற்சி; கிலேசம்: 'ஐ' விசுதி பெற்ற தொழிற்பெயர். வேர்த் தல்-பக்திமிகுதியாலாகும் மெய்ப்பாடு. அலை - கடலுக்குச் சினையாகுபெயர். மூலம்-முதற்பொருள். கற்றல் திருநாமங்களை இடைவிடாமல் உருவிட்டு ஐபித்தல். குறிஞ்சிலக் கருப்பொருளாகிய கவலையென்னுங் கொடியின்கிழங்கு, அந்நிலத்துமாக்கட்கு உணவாவதற்கு உரியது. இறப்பார் என்ற உயர் திணை, அஃறிணைக்கும் உபலக்ஷணம். கால - செயவெனெச்சம். (கூசு)

கூள். தண்டா மரைச்சுனையிற் சாதகமும் வேடுவரும்
விண்டாரை நாடுகின்ற வேங்கடமே—தொண்டாக்கி
யேவத் தனக்குடையா ரென்னைமுன் னொளமித்த
கோவத் தனக்குடையார் குன்று.

(இ - ள்.) தண் தாமரை சுனையில் - குளிர்ந்த தாமரையை யுடைய சுனையில் வாழ்கின்ற, சாதகமும்-சாதகமென்னும் பறவையும், விண் தாரை நாடுகின்ற - மேகத்தின் மழைத்தாரையை விரும்பி உணவாகக்கொள்ளப் பெற்ற: வேடுவரும் - வேடர்களும், விண்டாரை நாடுகின்ற-(உடற்கொழுப் பினுற் போர் செய்ததற்குப்) பகைத்தவரைத் தேடப்பெற்ற: வேங்கடமே—, —தொண்டு ஆக்கி ஏவ - தாசனாக்கி அடிமைகொள்ளுமாறு, என்னை தனக்கு உடையார் - என்னைத் தமக்கு உடைமையாக்கிக்கொண்டவரும், முன் நான் எடுத்த கோவத்தனம் குடையார்-முன்னாளில் [கிருஷ்ணாவதாரத்தில்] எடுத்துப் பிடித்த கோவர்த்தனமலையாகிய குடையையுடையவருமான திருமாலினது, குன்று - திருமலை; (எ - று.)

மேகத்தினின்று தரையில் விழுந்தீர் சாதகப்புள்ளுக்கு விஷமாகுத லால், அப்பறவை அந்நீரை உட்கொள்ளாது மேகத்தினின்றுவிழும் மழைத்

தாரையை நாவில் ஏற்றுப்பருகும், விண்டார்-இறத்தகாலவினையாலணையும் பெயர்; வின் - பகுதி; விள்ளுதல் - மனம் மாறுபடுதல், தனக்கு உடையார்- ஒருமைப் பன்மை மயக்கம், எவ - குற்றேவல் செய்யுமாறு கட்டளையிட. கோவர்த்தனம் என்ற வடமொழிப் பெயர் - பசுக்களை வளர்ப்ப தென்று பொருள்படும். எடுத்த கோவர்த்தனக் குடையார் - கோவர்த்தநகிரியைக் குடையாக எடுத்துப் பிடித்தவர். (கூள்)

கூவு. வாழரியுஞ் சந்தனந்தோய் மாருதமுந் தாக்குதலால்
வேழ மருப்புபுகுதும் வேங்கடமே—நீழலமர்
பஞ்சவடி காட்டி னான் பாரளப்பான் போலெவர்க்குங்
கஞ்சவடி காட்டி னான் காப்பு.

(இ - ன்.) வாழ் அரியும் - (வலிமைகொண்டு) வாழ்கின்ற சிவகங்களும், தாக்குதலால் - மோதியடித்தலால், வேழம் மருப்பு உகுதும் - யானைகளின் தந்தம் சித்தப்பெற்ற: சந்தனம் தோய்மாருதமும் - சந்தனமரத்தின்மேற்பட்டு வருகிற காற்றும், தாக்குதலால் - மேற்படுதலால், வேழம் மரு புகுதும் - மூங்கில்களும் நறுமணம் பொருத்தப்பெற்ற: வேங்கடமே—, நீழல் அமர் - நீழல் பொருந்திய, பஞ்சவடிகாட்டினான் - பஞ்சவடியென்னுங் காட்டிடத் தில் வசித்தவனும், பார அளப்பான் போல்-உலகங்களை அளப்பவன்போல, எவர்க்கும் - எல்லோர்க்கும், கஞ்சம் அடி - தாமரைமலர்போன்ற திரு வடியை, காட்டினான் - காட்சித்தருளியவனு மான திருமால், காப்பு - (உயிர்களைப்) பாதுகாக்குமிடம்; (எ - று.)

‘சந்தனந்தோய்மாருதத் தாக்குதலால் வேழம்மருப்புபுகுதும்’ என்றதை அக-ஆம் பாட்டில் “குளிர்சந்திரன் பக்கத்தில் நிற்கின்ற வேம்பும் மருத்துவ வக்கும்” என்பதனோடு ஒப்பிடுக. மாருதம் - வடசொல். உகுதும், புகுதும் என்றவற்றில், து - சாரியை. பஞ்சவடி - ஐந்து ஆலமரங்களின் தொகுதி; அதனையுடைய இடத்துக்கு ஆகுபெயர்: இது, தண்டகாரணியத்தில் அக ண்டகோதாவரிக் கரையில் நாகிதாதியம்பகத்துக்குச் சமீபத்தி லுள்ளது. இராமபிரான் வனவாசஞ்செய்கையில் அகஸ்தியமுனிவர் சொன்னபடி இவ் விடத்தில் நெடுநாள்வசித்தனன். பஞ்சவடிக்காட்டினான் என வரற்பாலது, திரிபுரயம் நோக்கிக் கரவொற்றுத் தொக்கது. காட்டினான் என்பது - மூன்றாமடியில் காடுஎன்ற பெயரின்மேற் பிறத்த குறிப்பு வினையாலணையும் பெயரும், நான்காமடியில் காட்டு என்ற பிறவினைப் பகுதியின்மேற் பிறத்த இறத்தகாலத் தெரிநிலை வினையாலணையும் பெயருமாம். (கூவு)

கூகூ. வவ்விடமு மாறுதோய்க் தெல்லோரும் பல்பாம்பும்
வெவ்விடரி னீங்கியெழும் வேங்கடமே—தெவ்விடையே
ழுட்டவனு கத்தணையா னாதிமறை நூன்மார்க்கம்
விட்டவனு கத்தணையான் வெற்பு.

(இ - ன்.) எல்லோரும்—, எ இடமும் - (அம்மலையில்) பலவிடத்தும் உள்ள, ஆறு-நதிகளில், தோய்த்து முழுகி, (அம்மாத்திரத்தால்,) வெம் இட

ரின் நீங்கி எழும் - கொடிய (பிறவித்) துன்பத்தினின்று நீங்கி எழப்பெற்ற: பல்பாம்பும் - பலபாம்புகளும், வெம் விடரின் நீங்கி எழும் - வெவ்வியமலே வெடிப்புக்களினின்று புறப்பட்டு மேலெழுத்து வரப்பெற்ற: வேங்கடமே —,—தெவ் விடை ஏழ் அட்டவன் - பண்கமையையுடைய எழு எருதுகளை வலியுழித்துவென்றவனும், நாகத்து அணையான்-ஆதிசேஷனாகியசயகத்தை யுடையவனும், ஆதி மறை நூல் மார்க்கம் விட்டவன் ஆகத்து அணையான் - பழமைபான வேதசாஸ்திரங்களிற்கூறிய நன்னெறிபை விலகினவனுடைய மனத்திற் சேராதவனுமாகிய திருமாலினது, வெற்பு - திருமலை; (எ - று.)

‘ஆறு தோய்த்து இடரின் நீங்கி யெழும்’ எனவே, அங்குள்ள ஆறுகள் தம்மிடத்து ஒருகால் மூழ்கினவனவிலே வினைத்துன்பங்களை யெல்லாம் தீர்க்கும் மகிமைபுடையனவென்று விளங்கும். வெவ்-வெவ்மையென்ற பண்புப்பெயர் ஈறுபோய் முன் ஈன்ற மகரமெய் வகரமாயிற்று. எல்லோர் - எல்லார் என்பதன் ரகர வீற்றயல் ஆகாரம் ஐவாயிற்று. தெவ் - பண்கமையுணர்த்தும் உரிசசொல், “தெவ்வுப் பண்கமாகும்” என்பது, தொல்காப்பியம்.

விடையே ட்டித்த விவரம்:—கண்ணன் நப்பின்னைப் பிராட்டியைத் திருமணஞ் செய்துகொள்ளுதற்காக, அவளது தந்தை கர்யாகஸ்கமாகக் குறித்தபடி, யாவர்கும் அடங்காத அசுராவிஷ்டமான ஏழெருதுகளையும் எழுதிருவருக்கொண்டு சென்று வலியடக்கித்தழுவினென்பதாம். விடை-வ்ருஷம் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. நாகம் என்ற வடசொல் - கால்களால் நடவாத தென்றும், மலைகளில் அல்லது மரங்களில் வாழ்வ தென்றும் காரணப்பொருள் படும். வேத சாஸ்திரங்களிற் கூறியபடி நடவாதவரை உபேட்சித்தல், திருமாலின் இயல்பு. அணையான் என்பது - மூன்றாமடியில் அணைஎன்னும் பெயரின்மேற் பிறந்த உடன்பாட்டுக்குறிப்பு வினையாலணையும்பெயரும், நான்காமடியில் அணையென்னும் வினைப்பகுதியின்மேற் பிறந்த எதிர்மறைத் தெரிநிலை வினையாலணையும் பெயருமாம். (கூக)

௧௦௦. பாடு மதுகரமும் பச்சைத் தழைக்குடிலின்

வேடு மணமருவும் வேங்கடமே—நீடு

மகரால யங்கடந்தார் வாழ்வசுதே வர்க்கு

மகரால யங்கடந்தார் வாழ்வு.

(இ - ள்.) பாடும் மதுகரமும் - இசைபாடுவதுபோல ஒலிக்கின்றவனாகளும், மணம் மருவும் - (மலர்களின்) நறுமணம் பொருத்தப்பெற்ற; பச்சை தழை குடிலின் - பசுமையான தழைகளால் அமைக்கப்பட்ட குடிசைகளில், வேடும் - வேடர்களும், மணம் மருவும் - கலியாணம் செய்யப்பெற்ற: வேங்கடமே—,—நீடு - நீண்ட, மகராலயம் - கடலை, கடந்தார் - தாண்டியவரும், வாழ் வசுதேவர்க்கு மகர் - வாழ்வையுடைய வசுதேவர்க்குப் புதல்வரானவரும், ஆலயங்கள் தந்தார் - கோயில்களைத் தந்தருளியவருமான திருமால், வாழ்வு - வாழ்மிடம்; (எ - று.)

மதுரம் - வடசொல்; தேனைச் சேர்ப்ப தென்று கர்ணப்பொருள் படும். பச்சை - ஐவிரகுதிபெற்ற பண்புப்பெயர்: பசு என்ற பண்படி தன் னென்று இரட்டிற்று. வேடு சாதிப்பெயர். வேடர்கள் குடிசைகளில் அடிக் கடி மணம் நிகழ்கின்றன வென்க. மகராலயம் என்ற வடசொல் - மகர ஆலயம் என்று பிரித்து, மகரங்களுக்கு இடமான தென்று பொருள்படும்; மகரம் - சுறமீன். கடல் கடந்தது, இராமாவதாரத்தில் இலங்கைக்குச் செல்லுதற்பொருட்டு. வசுதேவர் - கண்ணனைப்பெற்ற தக்கை. மகர்-மகன் என்பதன் உயர்வுப்பன்மை. ஆலயங்கள் தத்தார் - பலவிடங்களிற் கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியிருந்து சேதரக்குச் சேவைசாதிப்பவர். (௧௦௦)

ஆதிதிரு வேங்கடமென் று பிரம்பே ரானிடமென்
றேதிய வெண்பா வொருநூறுங்—கோதிஸ்
குணவாள பட்டரிரு கோகணகத் தாள்சேர்
மணவாள தாசன்றன் வாக்கு.

(இ - ள்.) ஆதி திருவேங்கடம் என்று - சிறப்புள்ள திருவேங்கடமென் றும், ஆயிரம் பேரான் இடம் என்று - ஆயிரத்திருமங்களை யுடையவனுள் திருமாலினது இடமென்றும், ஓகிய - சொன்ன, வெண்பா ஒரு நூறும்- நூறு வெண்பாக்களும்,—கோது இல் - குற்றமில்லாத, குணம் ஆள - நற் குணங்களை யுடையரான, பட்டர் - பராசரபட்ட ரென்னும் ஆசாரிய ருடைய, இரு கோகணகம் தான் - தாமரைமலர்போன்ற இரண்டு திருவடி களை, சேர் - சரணமாக அடைந்த, மணவாளதாசன்தன் - அழகியமணவாள தாசனுடைய, வாக்கு - வாய்மொழியாம்; (எ - று.)

‘ஆதிதிருவேங்கடம்’ என்றது - இத்தூற் செய்யுள்களின் முன்னிரண் டடியின் வாய்பாட்டையும், ‘ஆயிரம்பேரா னிடம்’ என்றது - பின்னிரண் டடியின் வாய்பாட்டையுங் குறிக்கும். குணவாளர் + பட்டர் = துணவாள பட்டர்; உயர்திணைப் பெயரீது கெட்டது. கோகணகம் என்ற வடசொல் - சக்கரவாகப் பறவைகள் தன்னிடம் விளையாடப் பெறுவ தென்று காரணப் பொருள்படும்; கோகம் - சக்கரவாகம். தாசன்றன், தன் - சாரியை.

இச்செய்யுள், நூலாசிரியர் தாமே தம்மைப்பிறன்போலும் பதிசுவகடறி யது: பிரயோகவிவேகநூலார், ‘இது, தன்னைப் பிறன்போலும் நாந்தி கூறு கின்றது’, ‘வடநூலார் தாமே பதிசுவகடறி செய்தவார்’, ‘இனிச் சம்பற் தர் சடகோபர் முதலாயினரும் கியங்குறும் தன்னகீழ்க்கணக்குச்செய் தாரும் முன்னாகப் பின்னாகப் பதிசுவகடறிவதும் உண்ட’ என்றவை காண்க.

திருவேங்கடமூர்த்தி முற்றும்..

